

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

Это цифровая копия книги, хранящейся для потомков на библиотечных полках, прежде чем ее отсканировали сотрудники компании Google в рамках проекта, цель которого - сделать книги со всего мира доступными через Интернет.

Прошло достаточно много времени для того, чтобы срок действия авторских прав на эту книгу истек, и она перешла в свободный доступ. Книга переходит в свободный доступ, если на нее не были поданы авторские права или срок действия авторских прав истек. Переход книги в свободный доступ в разных странах осуществляется по-разному. Книги, перешедшие в свободный доступ, это наш ключ к прошлому, к богатствам истории и культуры, а также к знаниям, которые часто трудно найти.

В этом файле сохранятся все примечания, комментарии и другие записи, существующие в оригинальном издании, как наименование о том долгом пути, который книга прошла от издателя до библиотеки и в конечном итоге до Вас.

Правила использования

Компания Google гордится тем, что сотрудничает с библиотеками, чтобы перевести книги, перешедшие в свободный доступ, в цифровой формат и сделать их широкодоступными. Книги, перешедшие в свободный доступ, принадлежат обществу, а мы лишь хранители этого достояния. Тем не менее, эти книги достаточно дорого стоят, поэтому, чтобы и в дальнейшем предоставлять этот ресурс, мы предприняли некоторые действия, предотвращающие коммерческое использование книг, в том числе установив технические ограничения на автоматические запросы.

Мы также просим Вас о следующем.

- Не используйте файлы в коммерческих целях.
Мы разработали программу Поиск книг Google для всех пользователей, поэтому используйте эти файлы только в личных, некоммерческих целях.
- Не отправляйте автоматические запросы.
Не отправляйте в систему Google автоматические запросы любого вида. Если Вы занимаетесь изучением систем машинного перевода, оптического распознавания символов или других областей, где доступ к большому количеству текста может оказаться полезным, свяжитесь с нами. Для этих целей мы рекомендуем использовать материалы, перешедшие в свободный доступ.
- Не удаляйте атрибуты Google.
В каждом файле есть "водяной знак" Google. Он позволяет пользователям узнать об этом проекте и помогает им найти дополнительные материалы при помощи программы Поиск книг Google. Не удаляйте его.
- Делайте это законно.
Независимо от того, что Вы используете, не забудьте проверить законность своих действий, за которые Вы несете полную ответственность. Не думайте, что если книга перешла в свободный доступ в США, то ее на этом основании могут использовать читатели из других стран. Условия для перехода книги в свободный доступ в разных странах различны, поэтому нет единых правил, позволяющих определить, можно ли в определенном случае использовать определенную книгу. Не думайте, что если книга появилась в Поиске книг Google, то ее можно использовать как угодно и где угодно. Наказание за нарушение авторских прав может быть очень серьезным.

О программе Поиск книг Google

Миссия Google состоит в том, чтобы организовать мировую информацию и сделать ее всесторонне доступной и полезной. Программа Поиск книг Google помогает пользователям найти книги со всего мира, а авторам и издателям - новых читателей. Полнотекстовый поиск по этой книге можно выполнить на странице <http://books.google.com/>

1659

UNIVERSITEITSBIBLIOTHEEK GENT

2
ynobcs

16

Eleven thousand 208

11025 Pounds

John Reynolds

à D'Almonde l'ami
à Louvain 1806.

ΚΛΑΥΔΙΟΥ
ΑΙΛΙΑΝΟΥ

Ποικίλη ἱστορία.

CLAVDII
ÆLIANI

Varia Historia.

TANAQVILLVS FABER
emendavit.

SALMVRII,
Apud IOANNEM LE'NERIVM;
Typographum & Bibliopolam.

M. DC. LXVIII.
CVM PRIVILEGIO REGIS,

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

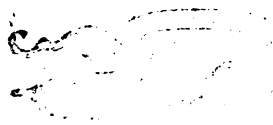
1971

1971

1971

1971

1971

1971

1971

1971

1971

1971

1971

1971

ILL. VIRO
PHILIPPO
IAVCVRTIO,
BARONI
VILLARNOLII,

Magni Illius PLESSIACI MORNÆI nepoti,
Macenati suo,

S. P. D. TAN. FABER.

NOVAM *Æliani*
editionem ad Te mit-
to, MI PATRONE,
et, scis, nuper pro-
miseram. Ea autem si non om-
nino luculenta *et* splendida vi-
debitur, hoc *et* vere possum *et*

confidenter affirmare, Omnium,
quæ unquam prodierint, esse il-
lam longe emendatissimam, cum
vix unus aut alter locus supersit,
qui Lectori negotium facessat.
Hoc scilicet à me spectatum præ-
cipue est, ut Gracismi vitia, quæ
plurima in hoc Scriptore erant,
ea tribus verbis, si fieri posset, &
ostenderentur & tollerentur. (ut
autem sub Tuo nomine opuscu-
lum hoc appareat, res ipsæ vo-
ciferantur, ait Ille; Quid, si
aliter fecissem, ij omnes, sat scio,
qui utrumque nostrum noue-
rant, cur alij potius quàm Tibi
consecratam foret, iurarentur.
Nam, Quot res? Primum ipsa
Academia, quæ sub ani Tui, In-

clayi Ithias Philippi auspicijs, &
feliciter nata est & feliciter ado-
leuit; Ea porro & cura, & con-
silio, & re, per totum vitæ Tuæ
curriculum adjuncta à Te est &
sustentata; Ex quo fit ut quid-
quid boni ad uniuersos ex Illa
redit, totum id Illustrissimæ Fa-
milie Tuæ, ac seorsum Tibi, (quod
etiam satis probauerit nupera in
eam liberalitas,) debeat. Ipse
vero, VIR NOBILISSIME, qui
egregie præter cæteros, qui in hac
Urbe docendi munus sustinent,
beneficijs Tuis ornatus essem, si
nulla alia re poteram, hoc certe
qualicumque munusculo, grati
animi memoriam testari debui,
ut, quod olim Timonis Lucianci

*Uersio & Notæ inchoauerant,
id Æliani Emendatio absolue-
ret; Nam,*

*A Te principium, Tibi desinet --
Dein, si nulla in Academiam,
si nulla in me Tua merita essent,
egregia certe & præstans animi
Tui Magnitudo, Prudentia sin-
gularis, perpetua Fides, & quæ
Te alia artes tam insignem effe-
cere, nil mihi liberum relinque-
bant; Et faciundum fuit. Su-
perest igitur ut ignoscas, & hu-
manitatis Tuæ memor, non scri-
pti ipsius molem, quæ sane per-
quam-exigua est, sed scribentis
officium spectaueris. Vale. Sal-
muri. Nonis Nouembribus.
M. DC. LXVII*

T A N. F A B E R

LECTORI.

GRÆCVM Æliani textum quanta maxima fieri potuit diligentia recensui, &, vbi res postulabat, emendaui. Breuitatem adstrictiorem secutus sum, qui inutili prolixitate nil odiosius putem, idque maxime vbi emendationes liquidò apparent. Dein, vt se nunc animus meus habet,

si possem, nutu ipso aut digitis loquerer. Norandis autem Vultej erroribus eò superfedi, quod ij longe plurimi sint; & tamen, quod mireris, illum Scaliger, in Eusebianis, Doctum Interpretem vocat. I nunc, & credulus esto, scilicet. Cur vero Ælianum potius, quam alium è veteribus Græcis, typographo commendauerim, hæc causa fuit, quod is scriptor tersus, venustus, atque elegans est, & ad ingenium puerorum, qui perpetua nouitate gaudent, apprime accommodatus. VALE.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Βιβλίον 1^{ον}

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

ΥΠΟ ΒΙΒΛΙΟΥ ΠΡΩΤΟΥ

ΚΕΦ. Α.

Περὶ πολύποδος.

ΔΕΙΝΟΙ ΧΤΙ ΚΟΙΛΙΑΝ ΕΨΩΝ ΟΙ ΠΟΛΥΠΟΔΕΣ,
 ΚΥ ΠΑΝ ὅΠῚΝ ΘΑΓῶΝ ἄΜΑΧΟΙ. ΠΟΛ-
 ΛΑΚΙΣ ἔΝ ἸΔΕ ΑΛΛΗΛΩΝ ΑΠΕΧΟΝΘ, ΑΛΛΑ
 ΤΩ ΜΕΪΖΟΝΙ Ὁ ΒΕΒΑΧΥΤΕΡΘ ΑΙΛΥΣ, ΚΥ ΕΜΠΕ-
 ΣΩΝ ΤΟΙΣ ΑΝΔΡΟΤΕΡΟΙΣ ΘΗΡΑΤΡΟΙΣ, ΤΟΙΣ ΚΑ-
 ΛΥΜΟΟΙΣ Τῷ ΙΧΘΥΟΣ ΠΛΟΧΑΜΟΙΣ, ΕΤΑ ΑΥΤΩ
 ΧΙΝΕΤΑΙ ΔΙΪΣΤΗΝΟΝ. ΕΛΛΟΧΩΣΙ ΔΕ ΟΙ ΠΟΛΥΠΟ-
 ΔΕΣ ΚΥ ΤΥΣ ΙΧΘΥΣ Τ' ΤΡΟΠΟΝ ΤῷΤΟΝ. ὙΠΟ ΤΑΙΣ
 ΠΙΤΡΑΙΣ ΚΑΘΙΩΤΑΙ, ΚΥ ΙΑΝΘΟΙΣ ΕΙΣ ΤΙΜ ὈΚΕ-
 ΤΩΝ ΜΕΤΑΜΟΡΦΟΥΣΙ ΧΡΟΙΑΝ, ΚΥ ΤῷΤΟ ΕΣΤΑΙ
 ΔΟΚΟΥΣΙΝ, ὍΠῚΝ ΚΥ ΠΡΟΥΚΑΣΙΝ ΑΙ ΠΙΤΡΑΙ.
 ΟΙ ΤΑΙΝΩ ΙΧΘΥΣ ΠΕΡΙΓΕΝΕΤΗΝ ΟΙΟΙΘΙ Τῇ ΠΙΤΡΑ.

ÆLIANI

VARIÆ HISTORIÆ

Liber primus.

CAPVT PRIMVM.

De polypode.

FIRMO admodum & robusto ventre sunt polypodes: proinde, quidquid edant, insuperabiles. Sæpe igitur ne à sese quidem inuicem abstinere: sed minor à maiore captus, quando videlicet insidit in validiora venabula (polypodis erines vocant) sit ei esca. Insidias faciunt etiam piscibus hoc pacto. Sub scopulis latitantes sedent & eorum colorem induunt, sic ut idem cum scopulis esse videantur. Quum igitur pisces tanquam ad scopulos, ita ad polypodes adnatant, illi

A 2

4 VARIA HISTORIA
suis retibus, nempe cirris, imprudentes
implicant.

C A P. II.

De phalangis.

Textoriam artem atque texere, & Erganz dea manera, neque norunt phalanges, neque nosse volunt; Quam enim ad rem vteretur eiusmodi vestimentis talis bestia? sed tela hæc rete, & quasi nassa ponitur iis quæ incidunt. Ipsa quidem stans immota penitus, & rei similis immobili, excubias agit: Quod si quid incidit, quicquid illud sit, ex eo cœnam parat. incidit autem tantum, quantum & tela retinere potest, & illi ad explendam famem satis est.

C A P. III.

De ranis Ægyptiæ.

Peculiari quadam sapientia præditum est genus ranarum Ægyptiarum, & reliquis maximè præcellit. Si enim in hydrium Nili alumnus incidat rana, subito demordet frustum arundinis, & id obliquum gerens, fortiterque tenens, non remittit pro virili parte: Ille verò ranam cum ipsa arundine simul deglutire non potest. Non enim tantum amplitu-

τοῖς πολυποσιν, οἱ δ', ἀφ' ἑαυτοῦ ὄντας
αὐτοὺς ἐπιβέβηκεν ἡ πλεκτάναις.

ΚΕΦ. β.

Περὶ φελαγγίων.

Τραποπλῶν, καὶ ὑφάνην, καὶ δῶρα ἑρ-
μῆας δαύμον, ὅτι ἰσασὶν ἀφ' ἑαυτοῦ,
ὅτι ἐκείνα ἐύλογον. ἡ γὰρ ἡμεῖς καὶ χε-
σμετο τῶν τοιούτων ἐκείνων τὸ τοῦτον
ἐπείον; τὸ δ' ἄρα πάντα, καὶ οἷον ἐκείνῃ
ὅτι τοῖς ἐμπόποις. καὶ ἡ μὲν ἐκείνη
πάντα ἐκείνη ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ ἰσικὴν ἀν-
θήκη, καὶ τὸ μὲν ἰσικὴν, ὅ, τι ποτὶ ὅτι
τὸ ἐμπόποι, ἡ δ' ἔχει δαύτα τοσούτον δ'
ἐμπόποι. ὅσον καὶ τὸ ὑφασμα κατέχει
δυνατόν ὅτι, καὶ ἐκείνῃ δὴ καὶ ὑφάνην.

ΚΕΦ. γ.

Περὶ Αἰγυπίων βαπτέχων.

Σοφόν π' ἄρα καὶ ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
τρεῖς Αἰγυπίων καὶ τ' ἄλλων ὑπερβ-
ουσι καὶ πολὺ. ἐὰν γὰρ ὑφάνην ἐκείνην
Νάλη δρέμματι ἐάται, καὶ ἡμεῖς
τεύφῃ ἐκείνην, πλάγιον φέρει, καὶ α-
ποδίδει, καὶ ἡ ἀνίησι καὶ τὸ κατεπείον
ὅ, ὅτι ἐκείνην κατεπείον αὐτὴ αὐτὴ τῇ
κατάμῃ, ὅ γάρ οἱ καὶ ἐκείνην κατεπείον τοσού-

6 VARIÆ HISTORIÆ

ποι τὸ σῶμα, ὅσον ἂν χαλαρῶ διαρρη-
χῇ καὶ αὐτὸν ἀφαιρῆται τὸ μῆκος τῆς
ὕδρου οἱ βάρεχοι τῇ σφίγι.

Κ Ε Φ. Δ.

Περὶ κυνὸς Αἰμωπῆος.

Καὶ ἐπεὶ οὗτος ὁ κυνὸς Αἰμωπῆος τὸ σφῆγος
ἐκ ἀφροῦς, καὶ ἀκίδου, καὶ ἐλαδέρου
ἐκ τῆς ποταμῆς πίκοισιν, ἐπικράτουντες αἶμα,
καὶ ὅσον διαρρηχθῇ λαμπρύνει· ὅραται δὲ καὶ
τὰ ἐν αὐτῇ θυεῖα· περὶ δὲ τῆς
ὀχθῆς, καὶ φθαρτέοντες πίκοισι ὅσον
ἀρπάσκει, καὶ πάλιν ὅσον ἂν αὐτὸν διαρρη-
χθῇ ἐκείνου, ὁ μὲν ἀπώλυσεν, καὶ
αὐτὸς καὶ ἡμέτερος τὸ δῖον.

Κ Ε Φ. Ε.

Περὶ θαλαπῆλας φιλόπικου.

Ἡ ἀλῶπις ὁ μόνον τὸ χαλαρὸν θυ-
εῖον φλερὸν ἔστιν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀφαιρ-
τῆς πικρῆς ὄρε. τὸ μὲν γὰρ ἀλάσκα καὶ
ὕδατος, καὶ μὲν φυλάσσεται διαπύ-
ακρῶς τὸ τοῦ. τὸ δὲ ἀγρίου καταφρονεῖ
καὶ πένυ ἡ ἀλῶπις. ἀπὸν δὲ καὶ τὸ ἀλῶ-
πία πικρῆς καὶ χαλαρῆς, καὶ ἀνέδορα,
καὶ ἀπὸν τὴν ὀρμὴν καὶ κίχεται αὐτῇ
παλλῶντι καὶ ἐν καὶ δύο καὶ τρία κατέπινεν

diutius os habet, quantum arundo extenditur. Argue ita rana prudentia vincunt & superant hydorum robur.

CAP. IV.

De cane Egyptio.

Etiā hoc ad singulare quoddam prudentiæ donum in Egyptio canes referendum est, quod neque continē, neque ad satietatem, neque libere bibunt ex fluvio, ita ut inclinare se, & sitim suam lambendo satiare auiat. Metuunt enim sibi, & suspectas habent latitantes in eo bestias. Prætercurrunt igitur ripam & furtim raptimque bibunt, quantum est rapere, iterum atque iterum. Ita deinde saturati ex interstitiis non perierunt, & sitim nihilominus restinxerunt.

CAP. V.

De vulpe marina.

Vulpes non solum illa terrestris bestia calliditate pollet, sed etiam marina versutis plena est. Nam escam quidem non suspectam habet, nec sibi ab ea cavet propter intemperantiam, sed hamum prorsus etiam contemnit vulpes. Prius enim quam hamiota arundinem trahat, illa profilit, & funiculum abradit, ac

VARIA HISTORIA

rursus natat. Sæpe igitur duos aut tres ha-
mos deuorat: nec tamen piscator eam
comedit è mari extractam.

CAP. VI.

De testudinibus marinis.

Testudines marinæ partum in terra
edunt: Enixæ verò continuò defossis in-
tra terram ovis reuertuntur ad loca con-
suetâ, natantque. Tantum autem habent
rationis, vt quadraginta dies numerare
possint, intra quas fœtus concretis ovis in
animalia jam euadit. Tunc redeunt ad
eundem locum, vbi reposuerant & ab-
sconderant suam sobolem, effodiunt ter-
ram, quam iniecerant, & istam jam se-
qui valentem secum abducunt.

CAP. VII.

De suis agrestibus.

Sues agrestes non omnino sunt medici-
næ & curationis imperiti. Itaque, quum
per imprudentiam hyoscyamum comed-
erunt, statim attrahunt posteriora, reso-
lutione & paralyâ affecta; Deinde, licet
contracti, tamen ad aquas perueniunt, &
ibi collectos caneros epulantur promptis-

ἀγνοῦσι. ὁ δὲ ἀλλοῖς ἐκείνων ἐκ ἐδου-
πησι περὶ τοῦτον τὸν δαλκώοντα.

Κ Ε Φ. δ.

Περὶ χαλῶν δαλκωθῶν.

Αἱ χαλῶναι αἱ δαλκώσαι ἐν τῇ γῇ
ἦλθον· τεκῶσαι δὲ παραχρῆμα κατέχω-
σαν ἐν τῇ γῇ τὰ ὕδα, ὅτι ἐπιστρέψασαι
οπίσω ἐς ἥδη τὰ ἑαυτῶν ἤρχονται, ἐπὶ δὲ
ἐς ποσὺν λογιστικῶν, ὅτε ἐφ' ἑαυτῶν λο-
γίζονται τὰς ἡμέρας τὰς πενταράκοντα, ἐν
αἷς τὰ ἔργονα αὐταῖς, τῶν ὧν συμπαρό-
ντων, (ψα μόνον)· ὑποστρέψασαι ἔν αὐταῖς
ἐς τὸ χωρὸν, ἐν ᾧ κατέθεντο κρίνειν τὰ
ἑαυτῶν βέβαιον, ἀνέρουσαν πλὴν γῆν ἣν ἐπέ-
βαλον, καὶ κινεμένης ἥδη τῆς νεοπύας ὁ-
σπερὶ διωκαμένης αὐταῖς ἀπάγυσιν.

Κ Ε Φ. ε.

Περὶ ἀγρίων συνῶν.

Ἦσαν ἄρα οἱ σὺς οἱ ἄγριοι ἰατρικῶς ἐκ
ἀπώδ' ἄτοι, καὶ διεραπείας ἄμα. ὅτοι γῶν
ὅπου αὐταῖς λαθόντες ὑποκυνάμεν φάγῃσι,
τὰ ἐξόπιδιον ἐρέλκυσιν, παρεμύτως ἔχοντες
ἔπος ἑαυτῶν. ἔπειτα σπύμφοι, ὅμως ἐπὶ
τὰ ὕδατα παραγίνονται, καὶ ἐνταῦθα τὸ
καρμίνων ἀναλίγῃσι καὶ ἐνίσχισι περὶ θυμῶτα

τα γίνονται ὅ ἔτοι τε πάθος ἀφάρματος
καὶ ἰσχυρίζονται ὑγίαι αὐτοὺς αὐτοὺς.

Κ Ε Φ. 6.

Περὶ φαρμακίου.

Φαρμάκιον ἐλάφους τοῦτον ὅτι κακόν,
ὅσον καὶ ἀνθρώποις καὶ κηδυνάουσιν ἀπο-
λείδω διατρέχων. ἐὰν μὲν τοι κητὸν γάσσων-
ται, ἐλάβησιν αὐτοὺς τὸ δῆγμα ἰδίον. δὴ
ὅ ἔστιν ἡ κητὸν ἀγέρον.

Κ Ε Φ. 7.

Περὶ λίοντος νοσοῦντος.

Λίοντα δὲ νοσοῦντα τὸ μὲν ἄλλαν ἰδίον
ὀνίνησι, φάρμακον δὲ ὅτι αὐτὸν τὸ νόσος,
βροχὰς πίπτει.

Κ Ε Φ. 8.

Πῶς αἱ βελήμεναι ἐν Κρήτῃ αἴμα
διεσπείονται.

Οἱ Κρητῆς εἰσι τοξόων ἀγαθοὶ, καὶ τὰς
αἴμας βάλλουσιν ἐπὶ ἄκροις νεμομένων τοῖς
ὄρεσιν. αἱ δὲ βληθεῖσι, παρρηχῆμα τὸ δι-
ακείμενον βοτάνης διέτρεχον, καὶ αἶμα τὸ
γάσσων ὅλα ἐκείνα τὰ βέλη ἐκπίπτει.

simè, qui morbi remedium eis præstant,
& pristinam valetudinem restituant.

C A P. VIII.

De phalangio.

Phalangium ceruis tam est noxium,
quàm hominibus: ac si comederint cerui,
periculum est ne breui moriantur. Ac si
gustent hederam, morsus nihil affert de-
trimenti. Hederam verò sylvestrem esse
oportet.

C A P. IX.

De leone agrotante.

Egrotanti leoni nulla potest alia me-
dicina adhiberi quàm si comedat simiam,
in ei morbi remedium existit.

C A P. X.

Quomodo Cretica capra sagittarum in- ictum in se ipsa curent.

Cretenses sagittandi præti sunt: Qua-
te jaculis petunt capras, quæ in montium
cæminibus pascuntur. Illæ verò per-
cussæ, repente comedunt herbam dicta-
mnium, & simulac gustarunt, iacula co-
ta excidunt.

CAP. XI.

Quid futurorum præcii mures.

Sunt verò etiam mures inter animalia vaticinandi maximè posita censendi. Nam quum domus aliqua consenuit, & ruinam iam minatur, primi sentiunt, & relictis suis foraminibus & pristinis habitationibus, quantum contendere pedibus valent, fugiunt, aliudque domicilium quaerunt.

CAP. XII.

De formicis.

Formicæ etiam, sicut accipio, quendam futurorum sensum habent. Nam imminente fame mirum in modum sunt laboriosæ ad comportandum victum, & reponendum sibi frumentum, ac reliquos fructus, quibus vescuntur formicæ.

CAP. XIII.

De Gelone & eius cano.

Gelon Syracensius per insomnium ictus fulmine exclamavit, non tacita neque infirma voce, ut solet in somniis fieri, sed strenua, tanquam gravissimo metu percussus. At canis, qui propè cum dormiebat, vociferatione perturbatus, & circumiens

Κ Ε Φ. ια.

Ὅτι μαρτυροῦσι οἱ μῦθοι.

Ἦσαν δ' ἄρα μαρτυροῦντες ζώοντες
μῶς γηρόσης γὰρ οἰκίας ἦσαν καὶ μελλόντες
καταλιπαίναν, ἀδύναστοι παρ' ἑαυτοῖς, καὶ
ὑπολιπόντες τὰς μωπίας τὰς αὐτῶν καὶ τὰς
ἐξ ἀρχῆς διατελέας, ἧ ποδῶν ἔχουσιν ἀπελι-
δράσκει, καὶ μετακίζονται.

Κ Ε Φ. ιβ.

Περὶ μυρμηκῶν.

Ἔχουσιν ὅτι καὶ οἱ μυρμηκας, ὡς ἀνθρώποι,
μαρτυροῦντες πᾶσι ἀδύναστοι. ὅταν γὰρ μέλλῃ
λιμὸς εἶσθαι, δεινῶς εἰσι φιλόπονοι παρ' ἑαυτοῖς
τὸ συσσωρεύειν, καὶ ἑαυτοῖς ἀποταμιεύουσιν
τὰς πυρεῖς, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σπυρμάτων, ὅσοι
μυρμηκῶν δύνανται ὅσιν.

Κ Ε Φ. ιγ.

Περὶ Γέλων.

Ὁ Συρακυσῶν Γέλων κατ' ὄναρ ἐβί-
βλητο κεραυνῷ, καὶ διὰ τοῦτο ἐβόα ἐκ ἀμυ-
δρῶν, ἐπὶ ἀδυνάτοις, ὡς ἐπὶ οἰκίᾳ, ἀλλ' ἀδύ-
νατος, ὥστε διεκρίνας ἐκπαιγεῖν ὑπὸ τοῦ
θεοῦ. ὁ δὲ κύων, ὁσπερὶν αὐτῷ παρεχό-
μενον, ὅτι τῷ θεῷ διευταρχεῖται, καὶ τοῦ-

βαῖς αὐτὸν ὑλάκιαι πένυ σφοδρῶς ἀσπ-
ληνικόν, καὶ σωτόιον· καὶ ἐκ τούτων ὁ Γέ-
λων ἄμα τε ἀρρυθίδη, καὶ τὸ δένος ἀφείδη.

ΚΕΦ. ΙΔ'.

Περὶ κύκνου.

Λέγουσι Περσικῆς τὸ κύκνον καταλιπ-
θεῖν ὄναι, καὶ πολὺ πᾶσι· ἔχον γὰρ μίαν καὶ θυ-
μίον. πολλὰς γὰρ αἰς ὄρνιθι, καὶ μάχης
συνελδόντις, καὶ ἀλλήλους ἀπὸ κίεσαν οἱ κό-
κροι. λέγει δὲ ὁ αὐτός, καὶ μάχεσθαι τὸς
κύκνους τοῖς αἰετοῖς, ἀμύνεσθαι γὰρ μίαν
αὐτοῖς, ἀλλ' ἐκ ἀρχῆς ἀδίκων. ὅππῃ δὲ οἱ
φιλοφδοί, τὸ τοῦ μὲν ἦδη καὶ πεθρύνθηται· ἐγὼ
δὲ ἄδοντες κύκνου ἐκ ἡκιστα, ἵσως δὲ ἐδὲ
ἄλλῃ. πίσιδάτω ἐν ὅππῃ αἰετὶ, καὶ λέγουσιν
γὰρ αὐτὸν μάλιστα ἐκείνον εἶναι τὸ χρόνον
ἀφρονότατον, καὶ ὠδινώτατον, ὅταν ἢ φεί-
πῃ καταστροφῇ τὸ βίον. διαβαίνουσι δὲ καὶ
πίλαγῃ, καὶ πίπνυνται καὶ κατὰ θαλάσσης, καὶ
αὐτοῖς ἐκέρμηνι τὸ πτερόν.

ΚΕΦ. ΙΕ'.

Περὶ πευστρεῶν.

Ἐκ διαδοχῆς φασὶν ἐπιδάσθαι τὰς πε-
στρεάς, ἥ τε τὸ νεοτίων μενομένην, ὁ ἄρρην
ἐμπνέει αὐτοῖς, ἀπλάυνων αὐτῶν τὸ
φρόνον, φασὶν, ἵνα μὴ βασκανῶσι δι' ἄρ-
-

ipsum, vehementer & terribiliter larrabat. Hoc modo Gelon, somno simul solutus est, & metu liberatus.

CAP. XIV.

De cygno.

Aristoteles inquit, Cygnum pulcrum multamque sobolem progignere: Sed & iracundia esse obnoxium; Sæpe igitur fieri ut ira commoti cygni, pugnaque commissa, se mutuo perimant. Idem ille affirmat cygnos cum aquilis bellum gerere, verum ita, ut iniuriam à se propulsent, non ut inferant priores. Canrandi studiosos esse, iam communi sermone peruiulgatum est: Ego verò cygnum nunquam audiui canere: fortasse neque alius. Creditur tamen canere: & tunc potissimum aiunt illius cantum suauissimum & iucundissimum esse, quando ad vitæ finem deuenit. Traiiciunt autem pelagus, & per mare volant indefesso alarum remigio.

CAP. XV.

De columbis.

Columbas successionē perhibent ovīs incubatē: deinde pullis exclusis, masculinus spūto eos aspergit invidiam auertens,

(inquiunt) ne fascinationi sint obnoxij: Parit fœmina duo ova, quorum semper primum marem producit, alterum fœminam. Pariunt omnibus anni partibus, unde per annum decies fœtum edunt. De Ægypto ferunt in ea regione columbas duodecies parere. Aristoteles verò peliadas (liuias) diuersas esse à columbis asseuerat, quòd columbæ sint maiores, liuiæ verò minores: & columbæ sint ciures, liuiæ non item. Idem ille tradit, masculum non prius fœminam inire, quàm osculum illi dederit, non enim admittere fœminas marium commercium, si vacuum sit osculo. Addit ad hæc etiam illa, quod fœminæ, deficiente mare, se ipsas mutuò conscendant: neque quicquam in se inuicem emittant: gignant tamen ova, è quibus non efficiuntur pulli. Quod si Callimacho fides est adhibenda, *Γάρα* (palumbus,) *πυρραλὶς* (pyrallis,) *Κολομβά*, (columba,) *τρυών*, (turtur,) nihil habent inter se similitudinis. De India dicunt, quòd habeat columbas colore luteas. Charon verò Lampfacenus affirmat, circa Athon visas esse columbas candidas, quum ibi triremes Persarum, quæ præterlegebant Athon, perirent. In Eryce verò Siciliæ, vbi templum Veneris est venerandum & sanctum, quum certo tempore offerunt Ana-

787.

σαι τ' Αθω. ἐν Ερυκῇ δ' τ' Σικελίας, ἐνθα ὄξιν
 ὁ τ' Αφροδίτης νεὸς, σιμνός τε, καὶ ἄχθ', ἐν-
 θα κατὰ πινά κειρὲν δύουσιν οἱ Ερυκινοὶ τὰ
 ἀναγνώμια, καὶ λέγουσι τὴν Αφροδίτην ἐς Λι-
 κύω ἀπὸ τ' Σικελίας ἀνάμαζ', ἀφανῆς ἐκ
 τοῦ χώρου αἰ πειστραι γίγον', ὡς αὐτῶν τῇ διῶ
 συναποδημῶσαι. κατὰ γὰρ μὲν τ' λοιπὸν χρό-
 νου πέμποκύν τι πληθύνει τῶνδε τ' ὀρίδων
 ἐπιπολάζειν τῶν γὰρ τ' δοῦ ὁμολόγηται. Α-
 γαῖκοι δ' αὖ πάλιν λέγουσι λέγρι, καὶ τ' Δία
 αὐτὸν μεταβαλὼν τὴν μορφὴν ἐκ πειστ-
 ραν, ἐκπαύειν παρθένας, Φθίας ὄνομα, ἐν
 Αἰγύπτῳ ᾧ τὴν Φθίαν αὐτῇ.

Κ Ε Φ. ις'.

Περὶ Σωκράτους ὅτε τὸ κώνειον ἔπεν.
 Ὅτε ἦπεν ἡ γὰρ ἡ ἐκ Δήλεως, καὶ ἔδει Σω-
 κράτην ἀποθνήσκειν, ἀφίκετο εἰς τὸ δισμυ-
 πειον Ἀπολλίδωρος ὁ τὸ Σωκράτους ἐταῖ-
 ρος, χιτῶνά τε αὐτῷ φέρον εἰς ὧν πολυτε-
 λῆ καὶ ἀπὸ τῆς καὶ ἰμάτιον τοῦτο, καὶ ἡξίον ἐν-
 δύναι αὐτὸν τ' χιτῶνα, καὶ δοιμάτιον πε-
 ςαλλόμενον, ὅτε αὐτὸν πῖναι τὸ φάρμακον.
 ἔχε γὰρ αὐτῷ χαλῶν ἐνταφίσαι μὴ αἰμο-
 ρήσῃ, καὶ ἐν αὐτοῖς ἀποθάναι, καὶ γὰρ ἐν καὶ περὶ
 καὶ ὅτι οὐκ ἐπὶ νόμῳ τ' νεκρὸν εἶ πάντι π' ἀ-
 δόξας ταῦτα τ' Σωκράτην ὁ Ἀπολλίδωρος.

gogia sacrificia Ærycini, & Venerem à Sicilia soluere in Libyam affirmant, euanescent ex eo loco columbæ, quasi cum dea simul discedant. Reliquo vero tempore, ingentem auium copiam circa deæ templum abundare constat. Insuper Achui commemorant, Iouem ipsum in figuram columbæ versum esse, quum amaret Phthiam virginem habitantem in Ægio.

CAP. XVI.

De Socrate, quum cicutam biberet:

Quum rediisset navis è Delo, iamque Socrati moriendum esset, accedens in carcerem Apollodorus Socratis amicus tulit ei tunicam ex pretiosa lana, pulchrèque textam, simile item pallium: & rogauit, vt indutus tunica amictusque pallio, sic demum venenum biberet. Dicebat enim cum magnificæ sepulturæ non expertem fore, si in iis mortem obiret: sic enim non prorsus indecore cum ornatum mortuum appariturum, Hæc ad Socratem Apollodorus. At ille non passus est, sed dixit ad Critonem, Simiam, & Phædonem: Quam vero præclaram opinionem de nobis habet Apollodorus, si sperauit, post propinationem ab Atheis

20 VARIAE HISTORIAE

nicibus factam & veneni absorptionem, foedatè visuram esse Socratem. Nam si paratissimè qui paulò post ad pedes stratus iacebat, esse Socratem, certum est mox ab ipso non cognosci.

CAP. XVII.

De minutissimis quadrigis, & elegio.

Hæc sunt opera Myrmecidæ Milefii, & Gallitæis, & Accalamoniæ, quæ propter nimiam exilitatem in admiratione habentur. Quadrigas fecerunt, quæ sub musca possent abscondi, & in tesamo distichon elegium literis aureis inscripserunt. Quorum sane neutrum, mea sententia, laudaverit sapiens. Quid enim hæc aliud sunt, quam vana temporis iactura?

CAP. XVIII.

De mulieribus luxuriosis.

Nunquid vero pleræque antiquarum mulierum luxu disfluxere? quæ corollam sublimem capiti imponebant, pedes vero sandaliis inducebant, ex auribus lon-

ὁ δὲ ἐκὼν ἦν ἰσχυρότερος, ἀλλ' ἔφη πρὸς τοὺς ἀμείβε-
 κέμεθα, καὶ Σίμων, καὶ Φωδῶνα, καὶ περὶ
 ἡμῶν καλῶς Ἀπολλόδωρος ἔτω δοξάζ-
 ζει, ὅτι αὐτὸς παπιδάκει, ὅτι καὶ τῆς ἐν
 Ἀθηναῖς φιλοσοφίας, καὶ τοῦ τοῦ φαρμάκου
 πίμα, ἐπὶ ὅπως ὁ ἴσχυρ Σακράτης, ὁ γὰρ
 οἷος ὅτι ὁλίγον ὕστερον ἑρριμωκὸν ἐποίησε
 κριστόμωρον γ' ὅτι ἐστὶν, ἀλλ' ὁ δὲ μετὰ
 εἰδέναι.

Κ Ε Φ. α.

Τίτλοι τῶν σμικρῶν τῶν τιμολογίων,
 καὶ ἀλλοῦ.

Ταῦτα ἄρα ἐστὶν τὰ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἀρχῆς ἀρχῆς
 μηκίδου καὶ Μιλιόου, καὶ Καλλιμάχου καὶ
 Λακεδαιμονίου, καὶ μακρῶς ἄρα. τίθειται μὲν
 ἐπὶ πᾶσι τοῖς μυσταῖς καὶ λυσιπρόβου, καὶ ὅτι
 σάμα δὲ σιχὸν ἐλαχῆος χερσὶν γράμματα
 οὐκ ἐπὶ γράμματα, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ὁ ἀπὸ
 τῆς ἀρχῆς ἐπὶ πᾶσι τοῖς μυσταῖς. καὶ γὰρ ἄλλα ὅτι
 ταῦτα ἢ χερσὶν πρὸς ἀνάγνωμα;

Κ Ε Φ. β.

Παῖς πρὸς τῶν γυναικῶν.

Πᾶς δ' ἐπὶ διέρχοντο ὑπὸ τῆς ἀρχῆς αἱ πολλοὶ
 οὐκ ἔμελλαν; ἐπὶ μὲν γὰρ ἡ κατὰ τὴν σφάνλιον
 ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑψαλμῶν, τῆς δ' ἀρχῆς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς
 ὑπὸ τῆς ἀρχῆς ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς

καὶ ἀπεκρέμαντο, τῷ δ' ἡρώων τὰ σπεί-
τους ὤμους ἄχει τῷ χειρῶν ἐσυνέβραπτον,
ἀλλὰ πρὸν αἰς χρυσαῖς καὶ ἀργυραῖς συνε-
χῆσι καταλάμβανον. καὶ ταῦτα αἱ πάνυ πα-
λαιαί. τῷ δ' Ἀττικῶν γυναικῶν τὴν τετυ-
φλὴν Λεισοφάνης λείπει.

Κ Ε Φ. ιδ'.

Περὶ τῆς πᾶν Συβαειτῶν, καὶ Κολοφω-
νίων, καὶ Κορινθίων τετυφῆς.

Ὁ μὲν Δημόδης λόγῳ, καὶ εἰς πάσαις ἐκ-
φοιτῶσας λέγει, Συβασιταῖς καὶ αὐτῇ τῇ Συ-
βαρει αἰτίαν τῆ ἀπολείας γενέσθαι τὴν πολ-
λὴν τετυφλίαν. αὐτὴ δ' ἐκ ἔστι τοῖς πολλοῖς γνώ-
ριμα, ταῦτ' ἐγὼ ἔρω. Κολοφωνίους θασί-
καὶ αὐτοὺς διὰ τὴν πάνυ τετυφλίαν ἀπολέσθαι
καὶ γὰρ τοὶ καὶ εἶποι ἐδῆντε πολυτελεῖ ἐθρύ-
πνοντο, καὶ τεραπείης ἀσπεία, καὶ ὑπὸ τὴν
χρεῖαν χρωόμενοι ὑβρίζον. καὶ ἡ τῷ Βακχια-
δῶν δ' ἡ δ' ἐν Κορίνθῳ ἀρχὴ, ἐπὶ μέγα δυνά-
μειος περιελθούσα, ὅμως διὰ τὴν τετυφλίαν
τὴν ἔξω τῷ μήτε καὶ αὐτὴ καταλύθη.

Κ Ε Φ. κ'.

Περὶ Διονυσίου συλάσαι τὰ πᾶν διδόν.

Διονύσιος ἐξ ἀπάντων τῶν ἐν Συρακοῇ-
σις ἱερῶν ἐσύλησε τὰ χρήματα. τῷ δ' ἀγάλτ

gas inaures dependentes habebant. Tunica-
rum vero eam partem, quæ est ab hu-
meris vsque ad manus, non consuebant,
sed continuis fibulis aureis & argenteis
constrinxere. Atque hæc antiquissimæ mu-
lieres faciebant; Atticarum vero mulie-
rum delicias Aristophanes recenscat.

CAP. XIX.

*De Sybaritarum, Colophoniorum &
Corinthiorum luxu.*

Dictum vulgare, & in omnes homines
euulgatum ait, Sybaritis & ipsi Sybari ni-
mium luxum exitialem fuisse. Ego vero
ea in medium proferam, quæ vulgo cogni-
ta non sunt. Colophonii enim ipsis ferunt
intolerandam luxuriam perniciem & in-
teritum attulisse. Etenim etiam illi splen-
didis vestibus superbiebant: & intempe-
rantia mensæ supra modum abutentes, ad
iniurias contumeliasque proclives erant.
Ad hæc Bacchiadarum regnum apud Co-
rinthios quum ad summum potentiaæ gra-
dum peruenisset, tamen per immoderatam
luxuriam dissolutum est.

CAP. XX.

De Dionysio sacrilegia patrante.

Dionysius ex omnibus Syracusarum
templis & delubris per sacrilegium pecu-

niam abstulit. Statuam Iovis vestitu & omnibus ornamentis poliauit, quo octoginta quinque auri talentis aestimabatur. Et quum statuam operarii publicis attingere religio non esset, ipse primus manum iniecit. Depradatus est etiam simulacrum Apollinis, aureis circumis praeditum, quos abradere aliquem iussit. Inde navigans, in Træstine vniuersas Apollinis & Leucothæ pecunias nefario scelere abripuit. Mensam etiam argenteam astantem Apollini iussit auferri, super qua bonus Genius Deo propinabat.

CAP. XXI.

Ismeniæ sine turpitudine Persarum regem adorauit.

Ismeniæ Thebani sapientissimum & plane Græcum factum silentio præterire nullo modo possum. Is patriæ causa legatione ad regem Persarum suscepta venit, & voluit ipse de suo negotio regem conuenire. Tribunus itaque militum, cuius officium erat, res nunciatas ad regem deferre, & admittendos ad eum introducere, Verum, ô Thebanè hospes, dicebar (hæc autem ioco loquebatur per interpretem, nomen erat tribuno Tithraustes) lex est apud Persas recepta, ut is qui

μα] Θ. τῶ Διὶ οὐρανῷ πᾶσι ἰδόντα, καὶ τὸ
κόσμον, ὅσον ἡμῶν φασί, χαμῶν περὶ καὶ
ὁδοῖν καὶ ταῦτα ἀπαυλῶν, ὁ κρόνος τῶν ὁδοῦν δὲ
μυρμηκῶν ἀφ' αὐτῶν, ὁ δὲ τῶν ὁδοῦν τὸ ἀγαλ-
μα κῆρυξ, καὶ ἀγαλματὶ πῦλ' ἀπὸ λαλῶν Θ. ὡς
σύλῃσιν, ἔχον καὶ ἀσπὶν χρυσοῦ βέβηχας,
καλὰς ἐπὶ κεφαλῇ, πῦλ' αὖτε. σπείωνται
εἰς Τροάδιν, καὶ τῶν Ἀπὸ Κλαυθ. καὶ
Λακωνέων ἀπαυλῶν ἰσχυρῶν καὶ πᾶσι
πατρὸς ἀφ' αὐτῶν, ὁ δὲ τῶν Ἀπὸ Κλαυθ. πῦλ'
πῦλ' αὖτε καλῶντας ἀφ' αὐτῶν, Ἀφ' αὐτῶν δὲ
τῶν Διὶ οὐρανῷ Θ. ἀπαυλῶν.

K-E Φο. καὶ

Ισχυρίας αἰσῶντος χαλῶν, πᾶν Περσῶν
Βασιλῆα ἀποστραφόντιν.

Ισχυρίας τῶ Θεῷ οὐρανῷ ἀμα καὶ Ἑλλω-
κόν, ἐκ αὐτῶν ἀποκρί. καὶ μὴ ἔργον. ἀρσβεύων
ἔτ' Θ. ἡμῶν τῶν πατέρων Θ. ὡς βασιλῆα τῶν
Περσῶν, ἀφ' αὐτῶν μὴ, ἐκ αὐτῶν ὅς αὐτὸς ἡμῶν
ὡν ἦεν ὡς καὶ τῶν Περσῶν, ὅρατο ἔν' ὡς
αὐτὸν ὁ χαλῶν Θ. καὶ καὶ τῶν ἀγροῦντος
κομίζων τῶν βασιλῆων, καὶ τῶν διοικούντων
αὐτὸν. Ἀλλ' ὅς ἔστι Θεὸς ἔλεγε ὅς τῶν
πατέρων δι' ἀφ' αὐτῶν, Τετραπύλ' ὅς ἡμῶν
μα τῶ χαλῶντος ὅρατο ὡς ὅρατο
Περσῶν, ὅς εἰς ὁφθαλμοὺς ἐλθόντα τῶ βασι-

λέως, μὴ παρὰ πρὸν λόγῳ μεταλῃ χαίρειν
 πρὶν ὃ προσκυνοῦν αὐτὸν. ἔτι πάλιν αὐτὸς
 διὰ σμυτῶν συγγενέων δέλεος αὐτῷ, ὥστε σὺ
 τὰ ἐκ τῶ νόμου δρᾶν· εἰ δὲ μὴ, τὸ αὐτὸ σε
 τῷτο καὶ δι' ἡμῶν ἀνυδίσσεται, καὶ μὴ προσκύ-
 νησάντων. ὁ τοίνυν Ισχυρίων, Ἄγε με, εἴπει. καὶ
 προσελθὼν καὶ ἐμφανὲς πρὸ βασιλῆος γένε-
 μιν Θ., φεικλόμην Θ. καὶ δακρύλοιοι, ἔρρι-
 ψεν ἀδελφὰς παρὰ τοὺς πόδας, ὃν ἐπυχε φο-
 ρῶν, καὶ ταχίως ἐπιπύψας, ὅς δὲ προσκυνοῦν,
 πάλιν αἰετέλετο αὐτὸν, καὶ δόξαν μὲν ἀπίστευ-
 λε πρὸ Πέρσης προσκυνώσεως· ἐμὴν ἰδέσθαι
 εἰδὲν τὸ ἐν τοῖς Ἑλλησπιν ἀγώνισμα φερόντων,
 πάντα οὐκ ὅσα ἐβυλῆθη κατεπερρέξατο, οὐ-
 δὲ ἡτύχησέν τι ἐκ τῶ Πέρσης.

Κ Ε Φ. κς'.

Δῶρα τὰ διδόμενα παρὰ Περσῶν βα-
 σιλείως τοῖς πρεσβυτάτοις.

Δῶρα τὰ ἐκ βασιλείας διδόμενα τοῖς παρ'
 αὐτὸν ἡγεσι πρεσβυτάτοις, ἔτε παρὰ τῷ Ἑλ-
 ληνῶν ἀφίκοινο, ἔτε ἐτίεθον ταῦτ' αὐτῷ.
 τέλειαντον μὲν ἐχρῆτο βασιλῶνιον ἐπιστήμα
 ἀργυρεῖα· τέλειαντον δὲ, φιάλας δύο ἀργυρεῖ.
 (δύνα) δὲ τὸ τέλειαντον τὸ βασιλῶνιον
 δύο καὶ ἐξελθόντα μεταξὺ Αἰγυπτίων) ψέλ-

in conspectum regis venit, non ante sermonem cum eo conferat, quam cum adorauerit. Quod si igitur vis ipse cum adire, necesse est ut quod lex iubet peragas: Sin minus, idem tibi etiam per nos præstabitur, quamuis tu non adoraueris. Ismenias vero,, Deduc me, ait. Quum autem accessisset, annulum, quem gestabat, è digito detractum, etiam abiecit ad pedes, confestimque procumbens, tanquam adoraret, sustulit eum iterum, & opinionem quidem adorationis Persarum regi præstitit: nihil tamen commisit, quod ignominiosum aut indecorum foret Græcis. Quicquid igitur petiit, impetravit, neque quicquam à Persa ei denegatum est.

CAP. XXII.

*Munera quæ Persarum reges legatis
fuerunt largiri.*

Munera, quæ Rex dono dabat venientibus ad se legatis, siue ij ex Græcia, siue aliunde aduenissent, hæc erant. Vnicuique talentum Babylonicum argenti præstantissimi. (Talanta vero, duæ fuerunt argentæ phialæ. Conficit autem talentum Babylonicum septuaginta duas minas Atticæ.) Item armillas, acinaces

28 **VARIA HISTORIA**
dabat, & torquem: vniversa hæc mille
Daricis æstimata; ad hæc stolam Medi-
cam, quam Dorophoricam appellant.

C A P. XXIII.

De Gorgia & Protagora.

Veterum Græcorum ætate summa glo-
ria floruerunt, Gorgias Leontinus Phi-
lolaï filius, & Protagoras filius Demo-
criti. à sapientia vero tantum abfuerunt
quantum à viris pueri. Videtur enim ho-
minum opinio, non nimis acutè aut cer-
nere, aut audire: Quam ob causam sæpe
numero fallit, & tum ad gratiam blan-
ditur, tum etiam mendacia spargit.

C A P. XXIV.

De contentione Herculis & Leprea.

Glaucon filius Neptuni ex Astydameia
filia Phorbantis genuit filium nomine
Lepream: qui Augeæ consilium dedit
de vinciendo Hercule, quum certaminis
& laborum suorum mercedem ab eo re-
peteret. Proinde, vt verisimile est, exo-
lus Herculi Lepreas erat ex hac consul-
tatione. Interiecto deinde tempore, Iouis
filius ad Caucones proficiscitur. Interce-

λιδά τε καὶ ἀκονακίου ἐδίδου, καὶ σπυρίδον,
χιλίαν δαρεικῶν ἑξία ταῦτα, καὶ σολωὶ
ἐπ' αὐτοῖς Μινδικῶ. ὄνομα δὲ τῇ σολῇ δαρ-
εικομένη.

Κ Ε Φ. κγ'.

Περὶ Γοργίου, καὶ Πρωταγόρου.

Ἐν τοῖς Ἑλλήσι τοῖς πάλαι, μακρῶ τῇ
δόξῃ διέπρεπε Γοργίας ὁ Λεοντῖνός· φιλο-
λάος, καὶ Πρωταγόρας Δημοκρίτου· τῇ δὲ σο-
φίᾳ τοσούτον ἐλείποντο, ὅσον ἀνδρῶν παῖδες.
τοιαυτὰ γὰρ πως ἢ δόξα μὴ πάντις ἀκριβὲς
μήτε ὁρᾶν, μήτε ἀκῆαν· ἐν δὲν τοι καὶ πολ-
λὰ σφάλεται, καὶ τὰ μὲν καταχαιρίζει, τὰ
δὲ ψάλλεται.

Κ Ε Φ. κδ'.

Περὶ φιλοσοφίας Ἡρακλείου, καὶ Λεπρέου.

Γλαύκωνος τῷ Πρωκλῶντος, καὶ Αστυδα-
μείας τῷ Φόρβαντος, γίνεσθαι παῖς Λεπρέου,
δοκῶντος σωφροσύνας τῷ Λυγία, δῆσαι
τῇ Ἡρακλῇ, ὅτε αὐτὸν ἀπῆλθε τὸν ἑστῶτα
ἄλλοι μισθὸν Ἡρακλῆος. ὡς δὲ, οἷα ἔπος,
πυλόμενος τῷ Ἡρακλεῖ ὁ Λεπρέος, ἐν τῷ
τοιαύτης συμβολῆς. χρόνον δὲ ὕστερον ὁ μὲν
τῷ Δίδω παῖς εἰς Καύκονα ἀρίσκειτο. διηθεί-
σας δὲ τῇ Αστυδαμείᾳ, διαλύεται πάλιν πρὸς

τὴν Λαερτιάδην ὁ Ἡρακλῆς ἔχθραν. φησὶ
 νουκία δ' ἔν αὐτοῖς ἐμπέπει νεανικῇ, καὶ
 αἰέεσκον ἀλλήλοισι φειδίσου, καὶ ὕδαλ' ὅ
 αὐτλήσιως, καὶ πῆς χαλοδειπνύσθ' ταῦτον
 φρότερον. καὶ ἐν πάσ' τέτοις ἠπᾶται Λα-
 ονείας. καὶ ἔπειτα ποικυποσίᾳς ἀγῶν αὐτοῖς
 ἐγγύετο, καὶ ἐπαύθη πάλιν ὁ Ἡρακλῆς
 ἐκράτῃ. διανιώμενον δὲ ὁ Λαοκέρων, λα-
 ονείων ὄπλα, εἰς μονομαχίαν προκαλεῖται
 τὸν Ἡρακλῆν. καὶ ἔν καὶ ἔπεσ' ὀλίγας ἔπειτα παρ'
 Αὐγέα, μαχόμενον γὰρ ἀποθνήσκει.

Κ Ε Φ. κς'.

Πεὶ Ἀλεξάνδρου μεγαλοφροσύνης εἰς τὸν
 Φωκίωνα, καὶ τέτε εἰς ἐκείνον.

Ἀλέξανδρον ὁ Φιλίππου, (εἰ δὲ τῷ δού-
 κῃ, ὃ τῷ Διὶ, ἐμοὶ γὰρ ὁδὸν διαφέρει)
 Φωκίονι μόνῳ, φασί, τῷ Ἀθηναίων στρα-
 τηγῷ γράφων, προσετίθει τὸ χαίρειν, οὕ-
 τως ἄρα ἤρκει τὸν Μακεδόνα ὁ Φωκίων.
 ἀλλὰ καὶ τάλαντα αὐτῷ ἀργεῖς ἐπέμψε
 ἑκατὸν, καὶ πύλαις τέσσαρας ὠνόμασεν, ὅν
 ἡξίει μίαν ἑνὶ βούλεται προελείδω αὐτὸν,
 ἵνα ἔχη καρπυῶν τὰς ἐκείθεν προσόδους.
 ἦσαν δὲ αἱ πόλεις αἷδε, εἰς τὴν Ἑλαίαν,
 Μύλαον, Πάτρυν. ὁ μὲν οὖν Ἀλέξανδρον

dente autem per obtestationes Astydamia, Hercules simulates, quas cum Leprea exercebat, dissoluit. Iuuenilis igitur quædam æmulatio inter hos accidit, ut disco mutuo contenderent, & aquarum exhaustione, & vter prior taurum comedere posset. In quibus omnibus superatur Lepreas; Et inde certamen aliud ortum inter eos est, vter bibendo plus posset: è quo rursus inferior discessit Lepreas. Tandem ira & indignatione commotus, sumptis armis ad solitariam pugnam Herculem prouocat. Persoluit igitur pœnas eorum quæ cum Augea tractauerat, pugnando enim interfectus est.

C A P. XXV.

*De magnificentiâ Alexandri in Phocionem
& contra Phocionis in Alexandrum.*

Alexander Philippi filius, siue quis manult Iouis, id enim mea nihil refert, soli Phocioni, ut aiunt, Atheniensium duci, quum scriberet, χαίρειν, id est, salutem, apposuit, adeo Phocion Macedonis animum sibi deuinxerat. Insuper etiam centum argenti talenta misit ei, & quatuor ciuitates nominauit, quarum quancumque libitum esset deligere iussit, ut eius census & reditus in suam & propriam utilitatem conuerteret. Erant autem ciui-

32 **VARIA HISTORIAE**
 tates, Cius, Elza, Mylasa, Patara. Atque
 hæc Alexander liberaliter, & magnifice,
 verum magnificentius longe Rhocion, qui
 quum neque argentum, neque civitatem
 accipere vellet, tamen, ne plane promissa
 Alexandri nihili facere & contemnere vi-
 deretur, hac re eum honoravit. Eos, qui in
 arce Sardium captivi tenebantur, liberos
 sibi dimitti rogavit, Echeeridem Sophi-
 stam, Athenodorum, Himerzum, & De-
 maratum, qui duo fratres erant, & Rho-
 dij.

C. A. P. XXVI.

De Aglaide multiuora.

Fœminam audio tuba cantasse, eiusque
 hoc institutum vitæ atque artem fuisse,
 nomine Aglaidem, filiam Megacis. Co-
 mam habebat appositam; & cristam in
 capite, ut testatur Possidippus. Consumē-
 bat hæc in vna cœna, duodecim minas
 carniū, & quatuor chcenices panum,
 bibebat congiū vini.

C. A. P. XXVII.

De voracitate multorum.

Voraces supra modum referunt fuisse,
 Pityreum Phrygem, Camberem Lydum,
 Thyum Paphlagonem, Charidam, Cleo-
 nimum, Pisandum, Charippum, Mithri-

μεγαλο-

μεγαλοφρονίως ταῦτα καὶ μεγαλοσχεπῶς, ἐπὶ
 γὰρ μὲν μεγαλοφρονέστερον ὁ Φωκίων, μὲντε
 τὸ ἀφ' ἧμεν προσέμεμθη, μὲντε πρὸ πόλιν.
 ὡς δὲ μὴ δοκῇ πάντῃ ὑπερφρονεῖν ὅτι Λαεζ-
 αῖδρε, ἐπίμνησεν αὐτὸν καὶ τὸτο, τοὺς ἐν
 τῇ ἔχρα τῇ ἐν Σάρδεσι, διειδυῖν ἀνδρᾶς
 ἡξίωσεν αὐτὸν εἶπαι ἐλπίδους αὐτοῦ, Εὐχο-
 κραπίδην, καὶ Αθηνόδωρον τὸν Ἰμεραῖον, καὶ
 Δημάρετον, καὶ Σπάρθωνα· ἀδελφὰς δ' ἄρα
 ἦσαν οὗτοι Ροδίῳ.

Κ Ε Φ. κς'.

Πεὶ Ἀγλαΐδος τῆς ἀδελφάτης.

Γυναῖκα ἀκούω σαλπίσσαι, καὶ τὸτο ἔργον
 ἔχειν ἅμα καὶ τέχνην, Ἀγλαΐδα ὄνομα, πρὸς
 Μεγακλέους παῖδα. φείθετον δ' εἶχε κόμην,
 καὶ λόφον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ ὁμολογεῖ Πο-
 σείδιππος ταῦτα. δειπνον δ' ὡς ἄρα αὐτῇ
 κρεῶν ἰδὼν μενᾶ δώδεκα, ἄρτων δ' χοίρικας
 τέσσαρες, ἔπνε δ' οἶνον χόα.

Κ Ε Φ. κς'.

Πεὶ ἀδελφάτης πολλῶν.

Ἀδελφάτους λέγουσιν ἀνθρώπους γυνέ-
 ραι, Πιτυρέα τὸν Φρύγα, καὶ Κάμβητα τὸν Λυ-
 κόν, καὶ Θῦον τὸν Παφλαγόν, καὶ Χαεΐδαν,
 καὶ Κλεάνυμον, καὶ Πάσιππον, καὶ Χάσπρον,

C

καὶ Μιθριδάτῳ τὸν Ποντικόν, καὶ Καλαμάρου τὸν Κυζικηνόν, καὶ Τιμονρέοντα τὸν Ρόδιον τ' ἀθλητῶν ἅμα καὶ ποιητῶν, καὶ Καρπί-
 βαριν τ' Πέρσην, καὶ Εὐσιχθόνα τ' Μυρμι-
 δόνος, ἔνθεν τοι καὶ χάνδων ἐκλήθη οὗτος. λέ-
 γεται δ' ἐν Σικελίᾳ Ἀδσηφάγας ἰεὺς ἐστὶν καὶ
 Σιτῆς ἀγαλλμα Δῆμντρος. ὁμολογεῖ δ' καὶ Ἀλα-
 μάν ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν πολυεσρώτατον γε-
 νῆναι. καὶ Κτησίαν δ' φησὶ πῖνα Ἀναξίλας ὁ
 τ' κωμωδίας ποιητὴς πολλά ἑοδίην.

Κ Ε Φ. κγ.

Πεὶ τῶν παρὰ Ρόδοις πρῶτων ὄψων.
 Ἀλλὰ ἔγωγε ὑμῖν ἐδέλω εἶπεν Ρόδιον δό-
 ξαν. ἐν Ρόδῳ φασί, τ' μὲν εἰς τὰς ἰχθυῖς ὁρῶν-
 τα καὶ δαυμάζοντα αὐτούς, καὶ ὄντα τ' ἄλλων
 ὀψοφαγίστατον, ἀλλὰ τὸ τὸν μὲν ὡς ἐλάδι-
 εἶον ὑπὸ τῶν δημοτῶν ἐπαινέειν. τὸν μὲν
 εἰς τὰ κρέα ἀπονδύοντα, ὡς εὐορκὸν καὶ γάσ-
 τειν διαβάλλει Ρόδιοι. εἴτε δ' ἐκεῖνοι ὀρεδῶς,
 εἴτε ἐκεῖνοι φλαύεως, ὑπερφρονῶ τοῦτο
 ἐξετάζειν.

Κ Ε Φ. κδ.

Ὅπ' οἷς λίσσεται ἔτεκεν.

Λέγεται Κῶων πῶδες, ὃν Κῶ τεκεῖν ἐν πνι-
 πόμην Νικίᾳσε τῷ περὶν ὄιν. τεκεῖν δ'

datem Ponticum, Calamodrum Cyzicenum, Timocreontem Rhodium, pugilem simul & poetam, Cantibarin Persam, Erychthonem Myrmidonis filium, qui ob eam causam etiam asinus est appellatus. Dicitur autem in Sicilia templum existere Voracitati sacrum, & Cereris Frumentariæ simulacrum. Testatur etiam Alcman poeta, se fuisse voracissimum; Et Anaxilas comicus dicit, Ctesiam quendam immodicæ voracitatis fuisse.

CAP. XXVIII.

De obsonijs quæ apud Rhodios sunt in pretio.

Ego vero Rhodiam opinionem vobis commemorabo. In Rhodo, aiunt, si quis pisces intueatur, eorumque admiratione ducatur, sitque supra omnes alios pitium amans, cum populares quasi liberalem commendant. Quibus vero magis affridet carniæ cibus, id agrestes & ventres, calumniæ causa, apud Rhodios audiunt. Verum hi ne an illi recte maleve faciant, id vero inquirere parum curo.

CAP. XXIX.

Quod ovis leonem fuerit enixa.

Cui dicunt, in pascuis Nicippi tyranni ouem peperisse: Peperisse vero non agnum,

C 2

nec agnam; sed leonem; Atque id Nicippo, qui tum priuatam adhuc vitam agebat, futuram tyrannidem portendisse.

CAP. XXX.

Galeten non ob formam magis, quam prudentiam à Ptolemæo fuisse adamatum.

Ptolemæus rex amasium habebat Galeten, pulcherrima forma præditum: Animus vero iuuenis longe formam superabat. Persæpe igitur etiam Ptolemæus testimonium ei perhibebat. inquiens, ô benignum caput, nulli tu vnquam vilius auctor incommodi fuisti, sed contra multis multa bona procurasti. Hic aliquando cum Rege adolescens equitabat. Quum vero procul aliquos ad supplicium trahi videret, non oscitanter in hæc verba regem affatus est: Sed, ô Rex, inquit ad Ptolemæum, quandoquidem prospera quadam sortium istorum fortuna in equis nunc sumus, age, si tibi gratum est, calcaribus admotis & velocius persequentes, appareamus miseris quasi Diolcuri saluatores, & opiferi salutem ferentes, quod communi prouerbio de his diis vulgatum est. Ille vero maximam voluptatem capiens ex eius bonitate, & propensum ad misericordiam animum amplectens, tum nocentes seruauit, tum amoris vim, quo eum deperibat, confirmauit & auxit.

ἐκ ἄρνα, ἀλλὰ λείοντα· καὶ ἐν τῷ σημεῖον
ἦτο τοῦ Νικίσιον πῶς τυραννίδα πῶς μίλ-
λουσι αὐτῶν μίαν δ' αὖτις, ἰδίῳ τῷ ἑπ' ὄντι.

Κ Ε Θ. Λ.

Ὅτι Γαλατίας ὁ μᾶλλον διὰ τῶν μορφῶν, ἢ
διὰ τῶν σαύων· ὅσοι τῷ Πτολεμαῖοι λίαν
ἠγάθη.

Πτολεμαῖος ὁ βασιλεὺς ἐξέμεινον εἶχε
Γαλιέας ὅσους, ἰδίῳ πάλιν ἀρῶν ὅ
ἴω ἄρ' αὐτῶν μείζονα γινώσκῃ τῷ μορφῆς
πολλὰ καὶ πῶς αὐτῶν καὶ ὁ Πτολεμαῖος ἐμαρ-
τύρει, καὶ ἔλεγε· ὁ ἀγαθὸς κεραιή, καὶ κ' ἐμὸς
ἐξελθὼν ποτε ἰδίῳ γένοντι αὐτῶν, ποικλοῖς
ὅ καὶ πολλὰ ἀγαθὰ πρὸς ὅσους. ὁ μὲν ἰππῶν
συν τῷ βασιλεῖ τῷ μείζοντι ἰδίῳ ὅ πόρρωθεν
ἀρῶντες πῶς ἐπὶ διατάττει, ὁ ῥα θυμὸς ὅσους
ἀλλ' ἔρη ποτε τῷ Πτολεμαῖον, ὁ βασιλεὺς,
ἐπεὶ καὶ πῶς δαίμονα τῷ ἀρῶντων ἀγαθόν,
ἐπὶ ἰππῶν ἐπὶ χρομῶν ὄντες, φέρει, ὅ σοι δοκῇ, τῶν
ἐλαστῶν ἐπὶ ἰππῶντες, καὶ σιωποῦντες ὄντες
ἔσονται, αὐτοὶ καὶ τοῖς δειλαῖοις. ἡμῶν μεθὰ
συνήρες, ὅνθα καὶ ἀγαθὸν παρὰ τῷ, τῶν τοῦ
λεζόμενον ἐπὶ τῷ δίδων τέκνον. ὁ δὲ ἰππῶν
αὐτῶν τῷ χρομῶν, καὶ τῷ φησὶν πρὸν ἀφ' ὅσων
σας, καὶ ἐκείνους ἐσώσε, καὶ ἐπὶ πῶς ποτε
τῷ φησὶν ὅσων αὐτῶν ἐπὶ τῷ.

Κ Ε Φ. λδ.

Περσικὸς νόμος, ὅτι τῷ δῶρα προσφέ-
ρουν τῷ βασιλεῖ.

Νόμος ἔστι Περσικὸς ἐν τοῖς μάλιστα ὑπὸ
αὐτῶν φυλαττόμενος. ὅταν εἰς Πέρσας ἐλαύ-
νη βασιλεὺς, πάντες αὐτῷ Πέρσαι καὶ τινὲς
ἑαυτῷ δυνάμει ἑκαστος προσκομίζῃ, ἅτε δὴ
οἷον ἐν γαργάῃ, καὶ οἱ γὰρ πονέμενοι, καὶ αὐ-
τοῖσι πεφυκάτες, ἰδὲν τὸ ὑπερισπόμενον, ἰδὲ
τῷ ἄλλαν πολυτελῶν προσφέρουσιν, ἀλλ' ἢ βῆς,
ἢ οἶς, ἢ δὴ σίτον, καὶ οἶνον ἄλλοι. παρεξίοντι
ἀ' αὐτῷ καὶ παραλαμβάνοντι, ταῦτα ὑπὸ ἑκάστου
προσκαίεται, καὶ ὀνομάζεσθαι δῶρα, καὶ δοκῆ τέτω.
οἱ δ' ἐπὶ τέτων ἐσθιέμενοι τὸν βίον, καὶ γάλα,
καὶ φοίνικας, αὐτῷ, καὶ τυχὸν προσφέρουσιν, καὶ
πρωκτὰ αἰσῶμα, καὶ τὰς ἄλλας ἀπαρχὰς τῶ ἐπι-
χωρίων.

Κ Ε Φ. λε.

Περὶ δωρημένων ὑδατοῦ τῷ Περσῶν βασιλεῖ.

Λόγος ἔν καὶ ἔστι Περσικὸς. φασὶν αἰδοῦναι
Πέρσων, ὃ ὄνομα ἰὺ Σιναΐτης, πόρρω τ' ἐπαύ-
λειος τῆς ἑαυτοῦ ἐντυχεῖν Ἀρταξέρξη τῷ ἐπι-
κλεμμένῳ Μνήμονι. ἀπολειφθέντα ἔν, δορυβη-
θῆναι δέ τῷ νόμῳ καὶ αἰδοῖ τῷ βασιλείῳ. καὶ
ἔχον τὸ ὅ-τι χροῖσται τῷ παρόντι, ἢ τῇ ᾗ ἔχειν τὸ

CAP. XXXI.

Lex Persarum, de ferendis regi muneribus.

Legem habent Persæ, quæ vna ex omnibus obseruantissime ab illis colitur. Quum rex in Persiam equitat, omnes ei Persæ singuli pro suis facultatibus munera offerunt. Nam qui agriculturæ dediti sunt & terræ colendæ operam nauant, & qui sua manu laborant opifices, neque nimis attrita & vilia, neque nimis preciosa & magnifica donant, sed aut boues aut oues: nonnulli etiam frumentum, siue vinum. Præterequitanti autem ipsi hæc à singulis apponuntur, & munerum nomine vocantur, qua appellatione etiam ipse recipit. Qui vero sunt his pauperiores, lac, palmas & caseum ferunt, maturaque bellaria, & alias primitias fructuum, qui in regione nascuntur.

CAP. XXXII.

De aqua regi Persarum dono data.

Hæc etiam historia Persica est. Ferunt hominem Persam nomine Sinæten, procul à suo tugurio, factum obuiam Artaxerxi, qui Mnemon cognominabatur; & interceptum, metu legis seipsum cruciasse atque verecundia regis. Quum vero, quid

in præsentia faceret non haberet, aiunt moleste patientem se ab alijs Persis officio superari, neque committere volentem, ut ipse solus donis non ferendis infamis esset, ad præterfluentem proxime fluuium, nomine Cyrum, summa celeritate accursisse, & è vestigio procumbentem, aquam utraque vola hausisse, & sic regem alloquutum esse: O rex, inquit, Artaxerxe, regnes in æternum. Nunc ego prout possum, & quomodo possum, te munere dono, ut non indonatus, quantum ad me attinet, & quantum in me est, prætereas. Honoro autem te Cyri aquis. Quod si ad stationem tuam veneris, ego domo mea, quantum meæ facultates patientur, pretiosissima & optima ferens te honorabo: & forsitan haud cedam cuiquam illorum, qui nunc te muneribus venerantur & excipiunt. Artaxerxes hac re delectatus, Ego vero, inquit, ô homo, grato animo munus tuum accipio, & in pretiosissimis numero, & illis æquale ac par esse dico: primum quoniam aqua rerum omnium est optima: deinde quoniam Cyri nomen præ se fert; Et prorsus volo, ut mihi diuertenti in statione appareas. Hæc loquutus mandauit. Eunuchis, munus ab eo reciperent: qui sine mora accurrentes, in auream phialam de manibus eius aquam exceperunt. Rex vero, quum ad diuersorium suum peruenisset, misit ho-

ἄλλων Περσῶν μὴ φέρων, μηδὲ ἄσιμος δόξαι,
 τοῦ μὲν διεσφραγίσαι βασιλείαν, ἀλλ' ὅτός γε
 πρὸς τ' ποταμὸν τὰ πηλοῖα παρεμμέντα,
 ὃν Κύρεθ' ὄνομα, ἐλθὼν σὺν ἀπείρῃ, καὶ ὃν πε-
 ρὼν ἔχε μάλιστα ἐπικύψας, ἀποστῆναι τοῦς
 χρῆσιν ἀνυσάμενος αὐτῷ ὕδατος, Βασιλεὺς (φη-
 σὶν) Ἀρταξέρξης, δι' αἰῶνος βασιλεύοις. νῦν
 μὲν ἔν σε ὅππῃ τε, καὶ ὅπως ἔχω πρῶν, ὡς αἶ-
 μὴ ἀγέραςας τὸ γούμ' ἐμὸν, καὶ τὸ κατ' ἐμὲ παρ-
 ἐλθης. πρῶν δέ σε Κύρε πόταμῳ ὕδατι· ὅταν
 δὲ ἐπὶ τὸν σαθμὸν τὸν σὸν παραγῇ, οἴκο-
 θεν ὡς ἐνι μάλιστα ἐαυτῷ κρᾶττος καὶ πολυ-
 τελέστατος χρήσιμος, ἔτω πρῶτα σε, καὶ δὴ οὐ-
 δὲκ ἐλάττωσιν ἡγοίμην πνύς ἤμ' ἄλλων ἤμ'
 ἦδη σε δεξιωσαμένων τοῖς δάκρυσι. ὅπ' τοῦ-
 τοις ὁ Ἀρταξέρξης ἔαδεν, καὶ δέχομαι ἡδέως
 (φησὶν) ἄνθρωπε, τὸ δῶρον, καὶ πρῶν γε αἰ-
 τὸ τῶν πάντων καλυψέων, καὶ ἰσχυρίσιν ὁμῶς
 ποῖς λέγει παρ' ὅτον μόμ', ὅπ' ὕδαρ' ὅτι τὸ πάν-
 των ἄεισον, δακρύου δ', ὅπ' Κύρε ὄνομα ἐν
 ἐαυτῷ σίρῃ, καὶ σὺν γὰρ μοι κατὰ λυόντι, ὅν τῷ
 σαθμῷ πάντας ἀπράνθηται πᾶντα εἰπὼν πρὸς
 ἐπαξίαν τοῦς εὐνοῦχας λαβὼν τὸ ἐξ αὐτῷ δῶ-
 ρον. οἱ δ' ἴππ' ἡρώδης παρὰ δακρύοντες, εἰς
 χρυσὸν φάσμα ἐδέξαντο ἐν τῷ χερσὶν αὐτῷ τὸ
 ὕδωρ. ἐλθὼν δ' ἐνθα κατέλυεν ὁ βασιλεύς.

ἔπειτα πρὸς ἀνδρὶ τῷ Πέρσῃ σολῶν Περσολῶν,
 καὶ φιλῶν χρυσῶν, καὶ χιλίους Δαρδανίους, καὶ
 προσέταξε τὸ κοινὸν αὐτὰ εἶπαι τῷ λαμ-
 βάνοντι· κολλῶς σε βασιλεύς, ἐκ μὲν τέτε τέ
 χρυσὸν εὐφραίνει τὴν σταντὸν ψυχάν, εἴπα καὶ
 σὺ τὴν ἐκένε εὐφραναι, μὴ αὐτὸν ἀγέραςον,
 μηδὲ ἄπμων εἰσας, ἀλλ' ὥς ἦδη ἐχάρεται αὐ-
 τὴν τιμῆας. βέλεται δὲ σε καὶ τῇ φιλῶν ταύ-
 τη ἀνυόμῃον, πίνην ἐξ ἐκένε τέ ὕδαλθ.

Κ Ε Θ. λγ'.

Περί μεγάλης ροιᾶς τῷ αὐτῷ δεδωρημένης.

Ροιὰν ἐπὶ λίκνε μεγάλῃ ὁ Μίσης Λετυ-
 ξέξῃ τῷ βασιλεῖ ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα πρὸς-
 εκόμισε. τὸ μέγεθος ἔν αὐτῆς ὑπερεκπλαγεῖς
 ὁ βασιλεύς, ἐκ ποίῃ παρὰ δόξῃ, φησὶ, λαβὼν
 εἴρεται μοι τὸ δῶρον τῷτο; τῷ ἢ εἰπόντι, ὅτι
 ὄγκωθεν, καὶ ἐκ τῆς αὐτῆς γεωργίας, ὑπερήδη. καὶ
 δῶκε μὲν αὐτῷ βασιλικὰ ἔπειτα, καὶ ἐπῆνεν, νῆ
 τὸ Μίθεον, ἀνὴρ ὅτος ἐκ τῆς ἐπιμελείας ταύτης
 δυνήσεται καὶ πόλιν, κατὰ γὰρ τὴν ἐμὴν κρίσιν,
 ἐκ μικρᾶς μεγάλῃ ποιῆσαι. ὅμοιος ἢ ὁ λόγος
 ὁμολογεῖν ὅτος, ὅτι πάντα ἐκ τῆς ἐπιμελείας,
 καὶ τὸ διαρκὲς φροντίδας, καὶ τὸ συνεδρῆς τὸ ἀ-
 νελιστῆς, καὶ τῷ καὶ φύσιν δυνάμει ἀπὸ
 κρήνηνα γενέσθ.

mini stolam Perficam & phialam auream ,
atq; mille Daricos, Simulque ferentem ea
dicere iussit : lubet te rex animum tuum
isto auro oblectare, quoniam ipsius quo-
que mentem voluptate affecisti , qui non
indonatum neque inhonoratum præterire
passus sis : sed quemadmodum necessitas
patiebatur, ita sis veneratus. Vult etiam;
ut hac phiala aquam ex illo fluvio haustam
bibas.

CAP. XXXIII.

De insigni malo punico eidem regi donato.

Mises Artaxerxi per Perfidem equitanti
malum pubicum maximum obtulit in van-
no. Rex magnitudinem ejus admiratus,
interrogavit, E quonam paradiso deprom-
ptum hoc donum mihi adfers? Illo verò
respondente, domo sua & ex suis agris :
gausus rex supra modum , missis regiis
muneribus , virum ornauit , &, Per Solem,
inquit, iste homo tali curatione & diligen-
tia poterit etiam civitatem , meo quidem
judicio , ex parva ampliorem reddere. Vi-
detur autem hic sermo innuere , omnes res
cura & continua sollicitudine & indefesso
labore meliores & præstantiores, quam na-
tura producat, effici posse.

CAP. XXXIV.

De patre filium suum capitis reum postulante.

Homo quidam genere Mardus, nomine Rhacores, septem habebat liberos. Sed ex his omnium minimus natus nomine Cartomes magos & sapientes multis damnis affligebat. Primum igitur cum pater institueret, & verbis componere ejus mores tentabat: Verum quum ille non pareret, & quodam tempore illius tractus judices eo venissent, ubi sedes suas habebat adolescentis pater, tum verò ille comprehensum filium, & manibus post tergum reuinctis, ad judices adduxit. Ibi accuratè eorum omnium filium accusat quæ ab illo audaciùs erant patrata: & à judicibus postulauit, ut adolescentem ad mortem raperent. At illi stupefacti suis sententiis cum condemnandum non censuerunt, sed utrumque ad regem Persarum Artaxerxem adduxerunt. Mardo vero eadem contendente, excipiens rex ait: Ergone tu oculis tuis tuum ipsius filium morientem videre sustinebis? Qui respondit, Maximè: Quoniam in horto etiam quum nascentium lactucarum furculos amaros defringo & amputo, tantum abest ut do-rem ex eo mater ipsorum lactuca patia-

Κ Ε Φ. λδ'.

Πεὶ πατὴρς ὧν ἀνάβιον καταμύσκα-
σαι ζητεῖται.

Αὐτὸς γὰρ Μάρδος, ὄνομα Πακίας,
πῦδες ἔχεν ἐπὶ αὐτῷ· ἀλλὰ τούτων ὀνειδίθη
ἐκαλεῖτο Καρτώμας, καὶ ὁ πολλὰ τὸς μά-
γας ἐργάζετο. καὶ τὰ μὲν παρ' αὐτῷ ἐπιδόκω
αὐτὸν ὁ πατὴρ παιδίδειν, καὶ ῥυθμίζειν λό-
γους· ἐπεὶ δὲ ἐκ ἐπείθετο, τῶν διχαστῶν τῶν
φειχώρων ἀφικαυόμενος ἔνθα ἦκε ὁ τῷ νεανί-
σκῳ πατὴρ, ἀλλ' ἐκείνός μ' συναλαβὼν τὸ πα-
δίον, καὶ τὸ χεῖρ ἐπίστω φειαζομένων αὐτῷ, φέρε
τὸς διχασίας ἤγαγε, καὶ ὅσα αὐτῷ τεύλαμνηται,
πάντα ἀκρίτως καταγέροισιν, καὶ ἥτις παρὰ τῇ
διχαστῶν ἀποκρίσιναι τῷ νεανίσκῳ. οἱ δὲ ἐξε-
πλάγησαν, καὶ αὐτοὶ μὲν ἀφ' ἑαυτῶν ἐκ ἐκεί-
νου τὴν καταδικάζουσαν ἀγαγὼν ἡγήρον, ἀμ-
φοτέρους δὲ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ τῇ Περσῶν Ἀρτα-
ξέρξῳ ἤγαγον. τὰ αὐτὰ δὲ λέγοντι τῷ Μάρ-
δῳ, ὑπολαβὼν ὁ βασιλεὺς ἔφη, Εἴτε περ
μύσεις τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῖς ἑαυτοῦ τῷ ὧν ἀπο-
θνήσκοντα ὑπομείναι; ὁ δὲ ἔφη, πάντων μά-
λιστα, ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ κήπῳ ὅταν τῇ φουμένῳ
ἀριδακινῶνται ἐκ φύσεως τὰς πικρὰς ἀποκλῶ
καὶ ἀφαιρῶ, εὐδὲν ἢ μήτηρ αὐτῶν ἢ ἀριδακίνη

λυπῆται, ἀλλὰ δάλλῃ μάλλον, καὶ μείζων καὶ
 γλυκίον γίνετο. ἅμα καὶ ἐγὼ, ὁ βασιλεὺς, τὸν
 βλαπὸντα τῷ ἐμῷ οἰκίᾳ, καὶ τῇ τῆς ἀδελφῶν
 βίῳ ἔπι, θεωρῶν ὑπολλύμενον, καὶ τὴν κακῆ-
 ρίαν τὴν εἰς αὐτὸς πευόμενον, ἅμα αὐτὸς αὐ-
 ξηθῆσομαι, καὶ τοῖς λοιποῖς τοῖς κατὰ ἡμᾶς
 σωθῆσομαι τὰ αὐτὰ ἐμοὶ εὖ πάχυσιν. ὦν ἀλέ-
 σαις λευξέρξης ἐπῆνεσε μὲν τὸν Ρακῶκλιν,
 καὶ τῇ βασιλικῶν διαστάων ἐπίησεν ἕνα, ἐπὶ τὴν
 πρὸς τὰς παρόντας, ὅτι ὁ θεὸς τῆς ἰδίας πύ-
 λης ἐπεὶ δικαίως ὑποφαινόμενος, πάντως καὶ
 ὅτι πῶς ἀλλοτρίοις ἀκρίβης ἔσται διαστάς, καὶ
 ἀδέκαστος. ἀφῆκε δὲ καὶ τὴν νεανίαν τὴν πα-
 ρίσης πρῶτης, ἀπειλῶν αὐτῇ θανάτου τρό-
 πον βαρύτατον, ἐὰν ἐπὶ τοῖς φάσμασι ἀδι-
 κῶν φάσθῃ ἔτι.

tur, ut etiam magis efflorescat, item magnitudine & dulcedine plus augeatur. Ad eundem modum ego, ô rex, quum videro eum qui meam familiam lædit, & victum fratrum dilapidat, vitam amittere & à suis in ipsos injuriis prohiberi, etiam ipse amplificabor, & reliquos mei generis similiter mecum prosperam fortunam agere conspiciam. Quibus auditis Artaxerxes Rhacocen collaudavit, & in collegium regionum judicum cooptavit, his verbis præsentem alloquutus: Qui tam seueriter & justè de propriis liberis sententiam audet pronunciare, omnino etiam erga alios incorruptum & sincerum iudicem se præstabit. Adolescentem vero præsentem culpa liberavit, gravissimam mortem interminatus, si præter antecedentia peccata in posterum simili in crimine deprehensus fuisset.

ÆLIANI

VARIE HISTORIÆ

Liber secundus.

CAPVT PRIMVM.

*Quemadmodum Socrates animum Alcibiadi
fecerit, ut ne plus a quo metueret am-
plius populum.*

ET hæc Socratis ad Alcibiadem verba referemus : qui quum adolescens admodum angeretur, & vehementer timeret in populi concionem prodire, Socrates confidentiorem reddere & excitare volens, An non, inquit, tutorem illum (adjecto nomine) nihili pendis? Annuente Alcibiade, rursus excipiens Socrates, Quid, inquit, an non etiam illum qui in circulis præconia exercet, aut etiam tentoriorum tutorem illum? Fatente Clinix filio, nonne, inquit, hi sunt; ex quibus confatus est populus Atheniensis? Quare si singulos contemnis, contemnendi tibi sunt etiam si una sint congregati. Hæc prudentissimè filius Sophronisci & Phænaretæ, filium Clinix & Dinomashes docebat.

AI-

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Βιβλίον δέυτερον.

Κ Ε Φ. α.

Πῶς ὁ Σωκράτης ἐβάρυνε τὸν Αλκιβιάδην,
ὥστε μὴκέτι μᾶλλον τῷ φρίκτοντος ἐν-
λαβῆναι τὴν δῆμον.

Κ ΑΙ ταῦτα Σωκράτης πρὸς Αλκι-
βιάδην. ἡ μὲν ἡγωνία, καὶ ἐδιδάκει πάλ-
ιν σφόδρα ἐς τὴν δῆμον παρελθεῖν τὸ μει-
ράκιον· ἐπιθαρσύνων δ' αὐτὴν, καὶ ἐγείρον ὁ
Σωκράτης, ὃ καταφρονεῖς (ἔπει) ἐκείνῃ τῷ
σκληροτέρῳ; τὸ ὄνομα εἰπὼν αὐτῷ. φήσας ἰσως
δ' τῷ Αλκιβιάδῃ, ὑπολαβὼν πάλιν ὁ Σω-
κράτης, ἐπὶ δ' ἐκείνῃ τῷ ἐν τοῖς κύκλοις κη-
ρύσσοντ'· ἢ ἐκείνῃ τῷ σκληροτέρῳ; ὁμολο-
γῶντ' δ' τῷ Κλεινίῳ μισρακίῳ, ἔκην, ἔφη
ὁ Σωκράτης, ὁ δῆμος ὁ Αθηναίων ἐκ τούτων
ἡφροισαί; καὶ εἰ τ' καθ' ἕνα καταφρονεῖς, κατα-
φρονητίον ἄρα καὶ τ' ἡφροισιμῶν. μεγαλοφρο-
νως ταῦτα ὁ τῷ Σωφρονίσκῳ καὶ τ' Φαιναρέτῃ,
τ' τῷ Κλεινίῳ καὶ τ' Δαιτομάχῃ διδάσκων.

Β

Κ Ε Φ. Β'.

Πεὶ γεγραφῶν ἐπαινεμένων κακῶς.

Μεγαβύζε πετὲ ἐπαινέσθ' γεγραπὸς ἀ-
τελεῖς, καὶ ἀτίχους, ἑτέρας δ' ἀπεδαίνας ἐκ-
πιπονηθῆναι διαφέρονθ', τὰ παιδεία τὰ
τῷ Ζεύξειδ' τὴν μηλίδι τρέποντα κατηγά-
λα. ὁ τίνων Ζεῦξίς ἔφατο, ὅταν μὲ σω-
παῖς, ὃ Μεγαβύζε, θαυμάζει σε τὰ παιδεί-
α ταῦτα. ὁρᾷ γὰρ σε τὴν ἐδῆται καὶ τὴν δε-
ρασίαν τὴν παῖ σε. ὅπως γὰρ μὲν τεχνικόν
πὶ δέλφει ἐπείν, κατὰφρονεῖ σε. φύλατ' ἡ
τοίνων σκαυτὸν ἐς τὴν ἐπαινεθῆναι, κρατῶν
τὴ γλώσσης, καὶ ὑπὸ μηδένος τὴ μηδέν σοι
προσηκόντων εἰλοτεχνῶν.

Κ Ε Φ. Γ'.

Πεὶ Ἀλέξανδρος ἐκ ἐπαινέσθ' εἰκό-
να καὶ τὴν ἀξίαν.

Ἀλέξανδρος θαυμάζοντ' τὴν ἐν Εφέσῳ
εἰκόνα ἑαυτοῦ, τὴν ὑπὸ Ἀπλλῆ γεγραπῶν,
ἐκ ἐπὶ νησι καὶ τὴν ἀξίαν τῷ γεγράμμαιθ' ἐς-
αχθέντος δ' τῷ ἱππεῖ, καὶ χρεμίσσωντ' αὐτῷ
τὸ ἱσπονδῆ ἐν τῇ εἰκόνι, ὡς αὐτῷ ἀληθινόν
καὶ ἐκείνῳ, ὃ βασιλεῦ (ἔπεν ὁ Ἀπλλῆς) ἀλλὰ
ὅχι ἱππῶν εἰσὶ καὶ γεγραφικώτερος εἶναι καὶ
πυλῶ.

CAP. II.

De perperam laudatis picturis.

Quum Megabyzus aliquando picturas tenuiter & ruditer confectas, laudibus extolleret, alias vero cum summa industria elaboratas reprehenderet, pueri Zeuxidis melinam terram terentes, cum deridebant. Zeuxis itaque, Quum taces, inquit, Megabyze, mirantur te isti pueri: Vident enim vestem & cultum tuum: Simulac verò quid quod ad artem pertineat, vis dicere, te contemnunt. Tu igitur, ut inter laudandos censearis, linguam compesce: neque cuiusquam, quæ nihil ad te attinent, opera vel artem dijudices.

CAP. III.

De Alexandro, quod simulacrum quoddam non, ut par erat, laudauerit.

Alexander Ephesi suam ipsius imaginem, quam Apelles pinxerat, contemplatus non laudauit pro dignitate picturæ. Quum autem inductus equus adhinniret equo picto, perinde atque vero, ô Rex, (inquit Apelles) hic sane equus artis pingendi peritior quam tu esse videtur,

D 2

CAP. IV.

De amore Charitonis & Melanippi, & tyranni erga ipsos miseratione.

Phalaridis factum recensebo vobis, alienum id quidem ab eius moribus; Nam humanitatem quandam præ se fert singularem, & idcirco ei non convenire videtur. Chariton erat quidam Agrigentinus, pulchritudinis amator, & nimius in adolescentium amore. Hic ardenti desiderio Melanippum amabat, qui etiam ipse Agrigentinus erat, animum gerens honestum, & elegantia formæ præstans. Hunc Melanippum læserat quadam re Phalaris. Quum enim iudicio cum amico Phalaridis contenderet, tyrannus mandavit, ut accusatione desisteret. Qui quum non obediret, extremum periculum ei minitatus est, nisi morem gereret. Itaque vi coactus licet abstinuit. Magistratus autem, qui sub Phalaride, irritam iudicii sententiam fecerunt. Quod adolescens agere ferens, injuriam sibi fieri dixit, & ei, à quo amabatur, suam iram prodidit atque confessus est Melanippus, rogavitque ut sibi adiumento esset, ad insidias in tyrannum intendendas. Alios etiam adolescentes in societatem adsciscere cogitavit, quos ad eiusmodi facinus commodissimos paratissimosque esse sciret. Chari-

Κ Ε Θ. Δ'.

Πρὶ ἐρῶ ὁ καίτων ὁ Μελαρίσκου ὁ
πυρρὸς εἰς αὐτὸς συμπαθὲς.

Φαλάειδ ὁ ὑμῖν ἔργον ἔμαλα ἐκείνῳ
σαύηθες εἶπεν ἐδέλω. τὸ ἔργον φιλανθρω-
πῶν ἀμαχὸν ὁμολογῶ, ὁ δὲ διὰ τῶν ἀλλόττων
ὁκείνῳ δοκεῖ. Καίτων ὁ Ἀκραγαγίτιν ὁ φι-
λόχαλος ἄνθρωπος, ὁ δὲ τὴν ὄρεσιν τὴν τῆς
νέων ἐσπεδακῶς δαιμονίας. διαπίπτει ὁ ἡρῶν
δὴ μάλιστα Μελαρίσκου τῆς ἀκραγαγίτικῆς ὁ
ἐκείνῳ, ὁ τὴν ψυχὴν ἀγαθὴν, ὁ πὲρ ἄλλας
διαφύροντες. Τῶτον ἐλύπισε πὲρ Φάλαεις ὁ
Μελάντιππον. διαζομφῶν δὲ αὐτῶν πρὸς πῖ-
των ἐτοίρων αὐτῶν τῆς Φαλάειδος, περὶ ταξίαν
ὁ πύρανος τὴν γρῶν καὶ λαδῶν. τὸ δὲ μὴ
πειθομένῳ, ὅτε ἡσέλησε τὰ ἔργα δρῶσιν
αὐτῶν μὴ ἐσκαῖσαι. ὁ δὲ ἄριστος μὴ παρὰ τὴν
δίχην ἐκέρησε τὴν ἀνάγκην περὶ ταξίαν, τὴν
Φαλάειδος ὁ οἱ ἀρχόντες τὴν γρῶν τὴν ἀ-
γῶν ἡφάνισαν. βαρίως δὲ ἐπὶ τύποις ἐρε-
νίσκος ἡνεγκαν, ὅτε εἶδαν λέγον· ὁ ὁμολογῶ
τὴν ὀργὴν τὴν ἑαυτῶν πρὸς τὸν ἐρενίαν ὁ Με-
λάντιππος, ὁ ἡξίε κοινῶν αὐτῶν γινώσκων
ἐπιδείσας τὸ καὶ αὐτῶν, ὁ ἄλλες ὁ ἐσκαῖσαι
περὶ λαδῶν τῆς νεανίσκου, ὁ μάλιστα ἡδὲ

οὐκ ἔτι τὴν ποταύτην προῆξεν διαρμολάτης. ὁρῶν
 ὃ αὐτὸν ὁ Χαεῖτων ἐνθυσιῶντα, καὶ ὑπὸ τῇ ὀρ-
 γῇ ἀναφλεγόμενον, καὶ γνώσκων ὅτι τῇ πολι-
 τῶν ἐδῆς αὐτοῖς συλλήψεται, δέει τῷ ἐκ τῆ
 τυράννου, καὶ αὐτὸς ἔφη πάλαι τῷ ἐπιθυμῶντι,
 καὶ ἀπείδην ἐν παντὶ τὴν πατρίδα φύσασθαι
 τῇ δουλείᾳ τῇ ἀλαλαγέσσει. ἀσφαλὲς ὃ μὴ
 εἶναι σφὶς πολλὰ τὰ ποταῦτα ἐκφέρειν, ἡξίον
 ὃ τὸν Μελάνιππον οἱ συγχωρήσαι ὑπὸ τῶν
 ἀκριβέστερον διασκέψασθαι, καὶ ἰᾶσαι παραφυλά-
 ξαι τὸν χρόνον τὸν ἐπιτύθειον εἰς τὴν προῆξιν,
 σιωπῶντος τὸ μείρακιον. ἐφ' ἑαυτῇ πίνων ὁ
 Χαεῖτων βαλλόμενος τὸ πᾶν τέλμημα, καὶ κοι-
 νωνὸν αὐτῷ μὴ θαλάσσης παραλαβῆναι τὴν ἐρώ-
 μενον, ἵν' εἰ ἀπαφωρεθῇς αὐτὸς ὑπὸ τῇ τῶν
 δίκῃ, ἀλλὰ μὴ καὶ ἐκείνον εἰς τὰ αὐτὰ ἐμ-
 βάλοι. ἡνίκα ἐν ἐδόκει χαλῶς ἔχειν, ἐγχει-
 ρίδιον λαβὼν, ὤρματο ὑπὸ τὸν τύραννον. καὶ
 μὴν ἔλαθε, κατεφωρέθη ὃ, πάνυ σφόδρα τῷ
 δορυφόρῳ ἀκείῳ τὰ ποταῦτα φυλαττόντων.
 ἐμβληθεὶς ὃ ὑπὸ τῷ Φαλάειδῳ εἰς τὸ δισμω-
 πτερον, καὶ σπείλόμενος ἵν' ἔπη τὸς σιωπῶν-
 τάς, ὃ ὃ ἐνεχαρτίρει καὶ ἐνήθει τὰς βασάνους.
 ἐπὶ ὃ μακρὸν τῷ τῷ ἦν, ὁ Μελάνιππος ἦκον
 ἐπὶ τὸν Φάλαειν, καὶ ὡμολόγησεν ὃ μόνον κοι-
 νῶν εἶναι τῷ Χαεῖτωνι τῆς βουλῆς, ἀλλὰ καὶ

ton, quum insaniam eius ac furorẽ cerneret, & ab ira incensum rapi, atque sciret neminem ciuium in hanc rem consensurum esse metu tyranni, se quoque dudum aiebat hoc agitalle, & omnem diligentiam semper adhibere, vt patriam à seruitute præsentì in libertatem vindicaret: sed periculose hæc multis onunciari & communicari. Quamobrem orare, vt sibi de his rebus penitus considerandi curam permittat, & tempus idoneum ad obeundum facinus capere sinat. Concessit adolescens. Proinde Chariton, omnem huius ausu conatum in sese assumens, amasium in societatem sceleris assumere nolebat: vt si deprehenderetur, & manifestum fieret negotium, ipse solus pœnas dependeret, non etiam amasium periculi faceret participem. Sumpta igitur sica, quum opportunum videbatur aduersus tyrannum ruebat. Nec vero clam esse potuit, sed deprehensus est à satellitibus, qui in eiusmodi res summo studio intenti erant. Coniectus autem in carcerem, & quæstionibus examinatus ad prodendos conjuratores, fortiter tolerauit & passus est tormentorum scuitiam atque vim. Postquam vero longum id fuit, Melanippus ad Phalarim accessit, & se non tantum socium huius consilii, sed etiam auctorem insidiarum Charitoni fuisse confessus est. Percontante rege, quæ causa impulsus hoc

fecisset, narravit ei rem omnem à principio, de accusandi potestate sibi adempta, atque hæc sibi molesta & indigna visa esse factus est. Miratus igitur tyrannus, utrumque liberum dimisit: sed ea lege atque conditione, ut eodem die non solum ex Agrigentinarum urbe, verum etiam è Sicilia excederent. Nihilominus tamen eis permittebat, ut ex suis possessionibus & facultatibus debitum fructum caperent. Hos postmodum & eorum amicitiam Pythia celebrauit his carminibus:

*Humana genti auctores cœlestis amoris,
Et Chariton fœlix & Melanippus erat;
Oraculo horum amorem diuinum & cœlestem appellante.*

C A P. V.

De temporis parsimonia, & quod apud Lacedæmonios non concedebatur deambulatio.

Lacedæmonii temporis parsimoniam magni putauerunt habendam, imponentes iptum sedulo ad seria negotia, neque cuiquam ciuium permittentes, ut vel in otio vel in ludiciis illud consumeret: ut ne rebus extra virtutem positis tributum, frustra perderetur. Huius testimonium cum cæteris etiam illud est. Quum nunciatum esset Ephoris Lacedæmoniorum, eos qui

ἀπὸς ἀρξαι τ' ἐπιβουλῆς. τῷ δ' πυνθανομένῳ
πλὴν αἰτίαν, ἔπει τ' ἐξ ἀρχῆς λόγον, καὶ πλὴν
τ' γενομένης ἄσπον, καὶ ἐπὶ τέτοις αἰσολόγοι
πειμαλγῶνται. θαυμάσιαι εἰν, ἀμφοτέραις ἀφ' ἧ-
κα τ' πτωχείας, φρεσὶ τῆς αὐθιμίας ἀπλη-
θῆν μὴ μόνον τ' Ἀκραγαντίνων πόλει, ἀλ-
λά, καὶ τ' Σικελίας. συναχώρησι δ' αὐτοῖς τὰ
ἴδια δίκαια καρπῶδες. τύτεις ὑστερον ἢ Πυθία,
καὶ πλὴν φιλίαν αὐτῶν ὕμνησι διὰ τούτων δ'
ἰπῶν.

Θέως ἡγήτηρες ἰσημερίοις φιλόπληθ

Εὐδωμῶν Χαρίτων καὶ Μελαίππ

Τῷ δ' αὖ τ' ἔρωτα αὐτῶν δόξαν ὀνομάσασθαι
φιλίαν.

ΚΕΦ. 6.

Περὶ χρόνου ταμιεύσεως, καὶ τῷ μὴ ἰᾶσθαι

Λακεδαιμονίους πειπαλῆν.

Λακεδαιμόνιοι δεινῶς ἰποιοῦντο τῷ χρόνῳ
πλὴν ρεῖδῳ, ταμιδόμενοι πανταχόθεν αὐτὸν
εἰς τὰ ἰσχυρότερα, καὶ μηδενὶ τ' πολιτῶν ὀπ-
τήποντες, μητε ῥασιπιδίαν, μήτε ῥαθυμῆν
ἐκ αὐτόν· ὡς ἂν μὴ πρὸς τὰ ἐξω τ' ἀρετῆς
ἀσπασκόμενοι, ἔπει μάλιστα διαφθείρεται.
μαρτύριον τούτου πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τούτοις.
ἀκυσώλης οἱ ἔφοροι Λακεδαιμονίων, τῶς

Δεκέλειαν πεπυλαβόντας φεικίτω χρεῖας
 δηλινῶ, ἐπίσθαιον αὐτοῖς, Μὴ φεικίῃτε,
 ὡς πρυφόντων αὐτῶν μάλλον, ἢ τὸ σῶμα
 ἐκπονέντων. Δεῦρ' ὃ Λακεδαιμονίους ἔτι διὰ τῆ
 φεικίτη, ἀλλὰ διὰ τῆς γυμνασίῃς τιμὴν ἰ-
 γναίαν ποιεῖσθαι.

Κ Ε Φ. ζ'.

Παράδειγμα, ὅπ' ἔτι τοῖς πολλοῖς
 ἀρίσκειν.

Ἰππόμαχος, φασίν, ὁ γυμναστὴς, ἐπεὶ πε-
 λαίσματα ὁ ἀθλητὴς, ὁ ὑπὸ αὐτῷ γυμναζό-
 μενος ἐπάλαισιν, ἔτα ὁ πᾶς ὄχλος ὁ
 φεικίτης ἐξεβύησε, καὶ δίκαιο αὐτῷ τῷ βέλτε
 ὁ Ἰππόμαχος, καὶ ἔπεν, ἀλλὰ σύ γε κακῶς, καὶ
 ἔχῳς ἐχελῶν ἐπίησας, ὅπερ ἐχελῶν ἄμεινον
 γινέσθαι. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐπὶ ἡνέσσαν ἔτοι τεχνικόν σε δρά-
 σαιτά π' αἰνιττόμενος, ὅπ' τὸς δὲ καὶ καλῶς
 ἔχουσι δρῶντας, καὶ τοῖς πολλοῖς, ἀλλὰ τοῖς
 ἔχουσι νῦν θεωρητικὸν τῆς δρωμένων, ἀρίσ-
 κειν δὲ. ἴσκει δὲ καὶ Σωκράτης τιμὴν τῆς πολ-
 λῶν ἐκφραλίζεν κρίσιν ἐν τῇ συνεσίᾳ τῇ πρὸς
 Κείπωνα, ὅτε ἀρίκειτο ὁ Κείπων εἰς τὸ δει-
 μωτέρειον, καὶ δὴ ἔπεσεν αὐτὸν ἀποδράναι,
 καὶ τιμὴν τῆς ἀθληταίων τιμὴν καὶ αὐτῷ κρίσιν
 διαφθεῖραι.

Deceam occupauerant, deambulationibus vti pomeridianis, mandatum dederunt ad eos: Ne deambuletis: tanquam voluptatem sectarentur illi potius quam corpus exercerent. nam oportere Lacedæmonios non deambulationibus, sed exercitiis bonam valetudinem parare & rueri,

CAP. VI.

Exemplum, quod non oporteat vulgo hominum placere.

Hippomachus, vt fama est, pugilandi magister, cum athleta quidam ex eius discipulis specimen exhiberet artis, & circumstans multitudo vniuersa plausum tolleret, percussit eum virga Hippomachus, inquit: Tu vero perperam, neque sicut oportebat fecisti, quod melius fieri debebat. Nam si quid artificiosum præstitisses, non hi te collaudarent: innuens, eos qui vnumquodque rite gerunt & administrant, non multitudini, sed iis tantum qui rei scientiam aliquam habent, placere oportere. Videtur etiam Socrates populi iudicium repudiare & pro nihilo ducere, in colloquio ad Critonem: cum Crito veniens ad eum in carcerem, suaderet, vt effugeret, & Atheniensium contra se iudicium corrumpere.

CAP. VII.

Quod Thebani non exponant infantes.

Lex hæc Thebanorum rectissime & humanissime posita est, ne cui Thebano liceat infantem exponere, neque in solitudinem abjicere, capitis supplicio constituto. Verum si extrema mendicitate pater laboraret, siue mas sit, siue foemina infans, jubet lex cum statim à materno partu ad magistratum cum ipsis fasciis adferre: qui acceptum, alicui tradit leui pretio, cum quo pactum & conditiones interceduar, bona fide infantem alat, & adultum serui vel seruae loco habeat, sic ut pro educationis mercede operas ejus accipiat.

CAP. VIII.

De Xenocle & Euripide poëtis in Olympiis certantibus.

Olympiade prima supra octagesimam, qua Exænetus Agrigentinus vicit stadio, contenderunt inuicem Xenocles & Euripides; Et primam palmam consequutus est Xenocles, quisquis is tandem est, Oedipode, Lycaone, Bacchis & Athamante Satyrico. Post hunc secundus erat Euripides

Κ Ε Θ. ζ.

Περὶ τῷ μὴ ἐκθεῖναι βρέφη Θεβαῖους.

Νόμος ἕτος Θεβαῖκός, ὁρῶς αἶμα καὶ φανερῶς κέρμενος ἐν τοῖς μάλιστα· ὅππῃ ἐκθεῖσιν ἀνδρὶ Θεβαῖω ἐκθεῖναι παιδίον, ἢ ἑῷ ἐς ἐρημίαν αὐτὸ ρίψαι, δάνατον αὐτῷ κολασμασμέμμενος. ἀλλ' ἐὰν ᾗ πένης ἐς τὰ ἐξαίρετα ὁ εὖ παιδὸς πατὴρ, ἅτε ἄρρεν τοῦτο, ἔστω δῆλόν ἐστιν, ἐπὶ ταῖς ἀρχαῖς κομίζεν ἐξ ὠδόνων τῶν μητρῶν σὺν τοῖς σπαργάνοις αὐτοῦ. αἱ δὲ παρελαβόντι, ἀποδίδουσι τὸ βρέφος πρὸ πμῶν ἐλαχίστῳ δόντι· ῥήτρα τε πρὸς αὐτὸν, καὶ ὁμολογία γίνεσθαι, ἢ μὴ τρέφειν τὸ βρέφος, καὶ αὐξήσιν ἔχειν δούλον, ἢ δούλῳ ἀρεπτήρια αὐτῷ, τῷ ὑπηρεσίαν λαμβάνοντι.

Κ Ε Θ. η.

Περὶ Ξυνοκλῆος καὶ Εὐειπίδου ἐν Ὀλυμπίοις ἀγωνισαμένων.

Κατὰ τὴν ἀρετήν, καὶ ἐκίλυ Ὀλυμπιάδα καθ' ἣν ἐνίκησεν Ἐξάνειρος ὁ Ἀκραγαντῆντος παῖδον, ἀντιγωνίσασθαι ἀλλήλοις Ξυνοκλῆς, καὶ Εὐειπίδης. καὶ σφετέρως γὰρ ὁ Ξυνοκλῆς, ὅς τις περὶ ὑπὲρ ἐστίν, Οἰδίποδι, καὶ Λυκάονι, καὶ Βαίχχα, καὶ Ἀθάματι Σατυρικῶν τέτε δυνάμεσθαι Εὐειπίδης γὰρ, Ἀλεξάνδρῳ, καὶ Πα-

λαμίδη, καὶ Τρασὶ, καὶ Σισύφῳ Σατυρικῷ.
 γλοῖτοι δ', ἔτι δὲ Ξενοκλέα μὲν ἠπιδῶς, Εὐει-
 πίδην δ' νικᾶν, καὶ ταῦτα τοιούτοις δράμασι. ὅ
 δύο τοίνυν τὸ ἕτερον, ἢ ἀνόητοι ἦσαν οἱ τῆς
 ψήφου κύριοι, καὶ ἀμαθεῖς, καὶ πῶρ' οὐ κείσως
 ὀρθῆς, ἢ ἐδεχάθησαν. ἄτοπον δ' ἐχάτηρον, καὶ
 Ἀθηναίων ἦκιστα ἄξιον.

Κ Ε Φ. Δ'.

Περί πῶν ὑποσῶν, Ἀθιναίων ψη-
 φίσμαλα.

Οἷα ἐψηφίσαντο Ἀθιναῖοι, καὶ ταῦτα ἐν
 δημοκρατία; Αἰγινητῶν μὲν ἐχάσεν ὁ μέγαν
 ὑποκόψαι τὸ χεῖρὸς δάκτυλον τὸ δεξιάς, ἵνα
 οὐκ ἔβασα, ἐν μὴ δύνῃται, κωπῶν δ' ἐ-
 λαύνειν δύνῃται. Μιτυλιναῖοι δ' ἠβηδὸν
 ἀποσφάζαι. καὶ τῶτο ἐψηφίσαντο, εἰσηγησάμενοι
 Κλέωνος καὶ Κλεανθέως. τὸς γε μὴν ἀλίσκο-
 μένους αἰχμαλώτους Σαμίων σίζειν κατὰ τοῦ
 παρῶντος, καὶ εἶναι τὸ σίγμα γλαυκῆ, καὶ τῶτο
 Ἀπικὸν ψήφισμα. ἐκ ἐβελόμην δ' αὐτῶν, ἔτι
 Ἀθήνησι κεκυρῶς, ἔτι ὑπὸ Ἀθιναίων λέ-
 γεται, ὅτι πολισαὶ Ἀθιναῖ, καὶ ἐλδοτέρει Ζεῦ,
 καὶ οἱ Ἑλλήνων θεοὶ πάντες.

Alexandro, Palamede, Troianis, & Sisypho Satyrico. Ridiculum autem est, præsertim quum eiusmodi dramata fuerint, Xenoclem non victum, & Euripidem non superiorem discessisse. Vnum itaque ex his duobus in causa fuerit necesse est: aut suffragiorum domini nihil viderunt, proculque à sano iudicio discesserunt: aut pecuniis corrupti fuerunt. Ignominiosum vero utrumque est, & Atheniensibus indignum.

CAP. IX.

De quibusdam defectoribus, Atheniensium decreta.

Quæ vero, dii boni! decreuerunt Athenienses, idque in democratia? Æginetarum unicuique pollicem è manu dextra rescindi, ut hastam ferre non possent, remos vero adhuc agere possent. Mitylenensium vero omnem iuventutem occidi; Idque decretum factum est auctore Cleone, filio Cleæneti. Captiuos vero Samiorum notis in facie notari & inuri, quæ noctuam referrent: quod ipsum etiam Atticum erat decretum. Hæc vero, ô urbana Minerva, & Iupiter Eleutherie, & omnes Græcorum dii, utinam neque Athenis statuta essent, neque de Atheniensibus dicerentur.

CAP. X.

*Timotheus, postquam Platonem disserentem
audiuisset, minus se beatum putauit.*

Timotheum audio filium Cononis, du-
cem Atheniensium, tum quum maxime se-
cundo rerum successu floreret, & facillime
vrbes caperet, neque satis scirent Athenien-
ses, quo eum honore potissimum dignaren-
tur, ob summam viri admirationem, in
Platonem incidisse, qui extra mœnia cum
quibusdam discipulis & notis ambulabat.
Quumque videret eum grauem aspectu &
latis humeris virum esse, ceterum vultu
benignum; disserentem vero non de pecu-
niarum contributione, neque de triremibus
aut nauticis rebus, neque de supplementis,
aut quemadmodum auxilium esset feren-
dum; neque de insularis, aut similibus
nugis aut ineptiis: sed de illis quæ profite-
batur Plato, & in quibus omne studium
consumere solebat, dixisse Cononis filius
fertur, ô vitam, & veram felicitatem! Ex
quibus manifesto colligitur, quod seipsum
idcirco non omnino beatum iudicauit Ti-
motheus, quoniam non in istis, sed in ocu-
lis, & gloria Atheniensium, & honore ver-
saretur.

K E C.

Κ Ε Φ. Ι.

Τιμόθεε Πλάτωνε διαλεγόμενε ἀκέσσε,
ἦπλον δ' δαίμονα ἑαυτὸν ἔλευνε.

Τιμόθεε ἀκούω τῆ Κόνωνε, ἥ Αθηναίων
τραπῆρον, ὅτε ἐν ἀκμῇ ἡ δύναμις αὐτῆς, καὶ
ἡρῆται πολεὺς ῥᾶστα, καὶ ἐκ ἑχθρῶν Αθηναῖοι,
ὅσοι ποτὲ αὐτὸν κατὰθωνται ὑπὸ δαίματι
τῷ αὐτῷ ἢ ἀνδρῶν, ἀλλὰ τὸ πόνη Πλάτωνι
τῷ Λείωνος αὐτοκράτορα βαδίζοντι ἐξω τῶ
τείχεος μετὰ πνυγῶν γυναικῶν, καὶ ἰδὼν ἅπαντα
τὸν μὲν ἰδεῖν τὸ πλάτος, ἰλεῶν δὲ τῷ παρῶντι,
διαλεγόμενον δὲ καὶ αὐτῷ εἰσφορᾶς χρημάτων,
εἰδὲ ὑπὸ τειχεῶν, εἰδὲ ὑπὸ ἰουδικῶν χειρῶν,
εἰδὲ ὑπὸ πληρωμάτων, εἰδὲ ὑπὸ τῶ δεινῷ βοη-
θεῖν, εἰδὲ ὑπὸ φόβου τῶ τ' ἀντιμαχῶν, εἰδὲ ὑπὸ
τῆς γησιωτικῆς, ἢ ὑπὸ ἄλλου πρὸς τοιούτου φλη-
νιάρου, ὑπὸ ἐκείνων δὲ ὅν ἐλεγε Πλάτων, καὶ
ὑπὸ ὧν εἴθιστο αὐτοδράζειν, ὅπως ἴδρα ἡ Τιμόθεον
τῆ Κόνωνε, εἰπὼν ὡς τὸ βίβει, καὶ τὸ ὄντως
δαίμονιαι. ἐν τέτταρτοι δὲ ὡς αὐτὸν ἐ-
πὶ πάντι δαίμονα ἀπέβαινε ὁ Τιμόθεος, ἐπὶ
μὲν ἐν τέτοις, ἀλλ' ἐν τῇ παρ' Αθηναίων δόξῃ
καὶ πρὸς αὐτὸν.

E

Κ Ε Φ. ια.

Περὶ τῶν ρηθέντων ὑπὸ Σωκράτους ἀπὸ τῶν
ὑπὸ τῆς Τειάκοντα στρατιωμάτων.

Σωκράτης ἰδὼν καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς Τειάκοντα τὸς
ἐσθλούς ἀναιρουμένων, καὶ βαρύντα τὸς
πλεονέκτας ὑπὸ τῆς πυρρύνων ἐπιβουλομέ-
νους, ἀντιθένα φασὶ στρατηγίᾳ ἐπ' αὐτὸν μὴ
πρὸς μεταμέλει, ὅτι μέγα καὶ σμικρὸν εἶδεν
ἐγινόμεθα ἐν τῇ βίῳ, καὶ τοῖς τοῖς, οἷοις ἐν τῇ
πραγμοσίᾳ τὰς μοναρχίας ὁρῶμεν, Ἀγρίας τε
ἐκείνοις καὶ Θυέσας, καὶ Ἀγαμέμνονας, καὶ Αἰγί-
δους; οἷτοι μὲν γὰρ ὑποστρατιώται, καὶ ἐστρα-
τηγούται, καὶ πονηρὰ δειπνῶντα δειπνοῦντες καὶ
ἐδιδόντες, ἐκείσοι ἐκκαλύπτονται. εἰδὲς δὲ
ὅπως ἐγένετο πολυκέρως, εἰδὲ ἀνείχμενος πρα-
γμοσίᾳ ποιητής, ὥστε εἰσαγαγεῖν ἐν δράμα ἅ-
ντα υποστρατιώται χοῖρον.

Κ Ε Φ. ιβ.

Περὶ Θεμιστοκλέους παυσανόφους τῆς ἀσωνίας.

Θεμιστοκλέους τῷ Νεοκλέους, ἐκ οἷδα ἐ-
ἱπαντὴν χρὴ τοῦτο. ἐπεὶ γὰρ τῆς ἀσωνίας ἐπαύ-
σατο Θεμιστοκλῆς, ὑποκρυφθεὶς ὑπὸ τοῦ πα-
τρὸς, καὶ ἐπύρρητο πῶς τοῦ σωθῆναι, καὶ οὐκ
μὲν ἐταίρων ἀπέστη, ἥρα δὲ ἐξήλα βίβλον, καὶ
πρὸς πολυλίας τῆς Ἀθηναίων, καὶ θερμότητι ἐπε-

C A P. XI.

Quæ Socrates dixeris de iis qui à Triginta tyrannia fuerant trucidati.

Socratem, quum videret in Imperio Triginta tyrannorum multos summæ existimationis viros interfici, locupletissimos quosque grauißimis infidiis circumueniri, dixisse ferunt ad Antisthenem? Nunquid te pœnitet, quod in vita nihil magnum neque spectabile consequuti simus, quemadmodum videmus in Tragedia describi monarchas, Atreos illos & Thyestas, & Agamēnones & Egisthos? Nam illi obtruncati in Tragediis, & mala fercula cœnasse atque comedisse vbiq̃ue produntur; Nemo vero poetarum eo progressus est audaciæ & impudentiæ, vt porcum mactatum in drama introducat.

C A P. XII.

De Themistocle, quum renunciaisset prodigalitati.

Themistoclis, filii Neoclis, nescio an hoc etiam dictum laude dignum sit. Postquam enim abdicatus à patre, à luxu & incontinentia desisteret, & in viam rediret, & à scortis abstineret, alio captus amo-

re administrandæ Reipubl. Atheniensium, quumque ad magistratus obnixè contenderet, ipse primus esse & excellere conaretur; Tum solebat ille dicere ad suos familiares: Quid verò mihi dederitis, qui nondum in ullius invidia positus sum? At qui delectatur invidia, ad illud ipsum Euripidis *ἡ δὲ γλαυκῆ*, hoc est, proprium damnum, festinat; id verò stultum est, ipso approbante Euripide.

CAP. XIII.

De Socrate in comœdia taxato ab Aristophane.

Socratem petebant, eique insidias struebant Anytus cum sociis, eo nomine eaque ob causas quas multi iam commemorarunt. Verum quum Athenienses haberent suspectos, timerentque dubitantes æquo animo accusationem essent, laqueum tam magnum erat tunc Socratis nomen, cum propter alia, tum propterea quod Sophistas arguebat vanitatis, ut qui nihil honesti nec scirent nec dicerent. Hæc igitur quum sic se haberent, voluerunt & periculum facere quam in partem accepturi essent accusationem Socratis Athenienses. Nasti statim eum in crimine vocare, non arbitrabantur esse consultum, partim ob ea quæ exposui, partim ne Socratis amici & affectu exasperatos contra accusatorem iudicum animos in suas

χέρη ταῖς ἀρχαῖς, καὶ ἐαυτὸν ἐκκαθάρσει) πρὸς
 τὸν, ἡγεμόνα (φρασί) πρὸς τοὺς ἡγεμόνας, οἱ δὲ
 αὖ ἐμὸι δόκηται, ὅς ἐστιν ὁ θάνατός μου, ὅστις ὅ
 ἔστιν ὁ θάνατός μου, οὗτο δὲ πρὸς τὸ ἐν ἐμοὶ
 πρὸς τὸν θάνατόν μου, οὗτο δὲ πρὸς τὸ ἐν ἐμοὶ
 αὐτὸς ἐν ἐμοὶ θάνατός μου, οὗτο δὲ πρὸς τὸ ἐν ἐμοὶ

Περὶ Σωκράτους καὶ τῶν ἀρχαίων Ἀ-

εισφορῶν.

Επεὶ οὖν ἔστιν ὁ Σωκράτης, καὶ ἐπιβόλῃ
 οἱ ἄμφω ὁ Ἀριστοφάνης, ὡς ἔχουσιν, καὶ οἱ ἄλλοι
 λέλεκται πόλιν, ὡς ἔχουσιν, καὶ οἱ ἄλλοι
 καὶ διδόντες, ὡς ἔχουσιν, καὶ οἱ ἄλλοι
 εἰναι τὸ ἀνθρώπου πολὺ, γὰρ ἐν τῷ Σωκράτει
 ὄνομα, διὰ τὸ τὰ ἄλλα, καὶ ὅτι τὸς ὁμοίους
 ἡγεύχον, οἱ δὲ ὅμοιοι ὄντας, οἱ δὲ πρὸς τὸν
 εἰδὼς, ἡ ἑλκόντας, ἐκ τῶν τῶν οὐκ ἐκλήθη
 σαρ πίχον καὶ τῶν οὐκ ἐκλήθη, αὐτὸς διαβασ
 λῆς. τὸ ὡς γὰρ ἐκ τῶν οὐκ ἐκλήθη, γὰρ ἐκ τῶν
 καὶ αὐτὸς παρὰ τὸν οὐκ ἐκλήθη, οὐκ ἐκ τῶν
 πρὸς τὸν καὶ οἱ δὲ ἐκ τῶν, μὴ ποτε αὐτὸς
 ταντες οἱ φέλοισι τοῦ Σωκράτους, ὡς ἔχουσιν καὶ
 αὐτὸς τὸς φέλοισι, εἰ τὰ τὰ πρὸς τὸν καὶ οὐκ
 καὶ οἱ, αὐτὸς σὺκοφαν τοὺς ἄλλους, οὐ μόνον
 οὐδὲν αὐτὸς καὶ οὐκ ἐκ τῶν πόλιν, ἐκ τῶν φέλοισι
 τῶν, καὶ ὡς ἔχουσιν τὰς Ἀθῆνας, ὄντας πρὸς

ὁπποῦν· Δεισφάνης δ' ὁ καμφοῖα ποι-
 ῶν, βουλομένη αἰδοῦν καὶ μακροῖς ἔτεσι
 ὅσπ' ἀφ' ἑνὸς ἀναπείθει καμφοῖα· ἡ Σω-
 κράτης ταῦτα δὴ καὶ τὸ σκευεργάματα· οἱ δὲ
 ἐδιδόκει, λέγουσι τε αὖ καὶ ὅτι ἡ λαὸς ἀ-
 πόρριον κρείσσονα, καὶ εἰσὶν ἐξ ἑνὸς δαίμονος, καὶ
 οὐκ ἦδη θύει, οὐδ' ἔτιμα, τὰ δ' αὐτὰ ταῦτα,
 καὶ τοὺς περὶ αὐτοὺς ἑδιδόκει τε, καὶ ἐδ-
 ραι ἀνίστηναι. ὁ δὲ Δεισφάνης λαβόμενος
 ὑπερδύσους δ' ἄλλα ἀνδρῶν, ὑπερδύσους γέ-
 λωτα, καὶ τὸ ἐκ τῶν μέστων ἀμύλας, καὶ τὸ ἄρι-
 στον τὸ ἑλλάνων, λαβὼν ὑπερδύσους· ἐκ γὰρ οἱ καὶ
 Κλάωνα ἐκ τῶν δρῶν, καὶ ἐκ καμφοῖα Λακε-
 δαιμονίους, ἢ Θηβαίους, ἢ Περγαίους αὐτοὺς·
 ἀλλ' ἄνδρα τοῖς τε ἀλλοῖς θεοῖς φίλον καὶ δὴ
 καὶ μάλιστα τῷ Ἀπόλλωνι, αὐτοὶ οὐκ ἀήθεις περὶ γυ-
 μνα καὶ ὄργανα παρέδωκεν ὅτι σκίμῃ καὶ καμφοῖ-
 α διὰ Σωκράτους, περὶ τὸν μὲν ἐξέπληξε, ἢ καμ-
 φοῖα τῷ ἀδελφῷ τοῦς Ἀθληταῖς· εἴτε δ'
 καὶ φύσει φθονερούς ὄντας, καὶ τοῖς αἰείσιν
 βουλομένοις σωματιμύους, ἢ μόνον τοῖς ἐκ τῆς
 πολιτείας, καὶ ταῖς ἀρχαῖς, ἀλλ' ἐπὶ καὶ πλείους
 τοῖς ἀδελφικοῖς, ἢ οὐ λόγους ἀγαθοῖς, ἢ αὐ-
 βίαις σιμνότητι, ἀκροματοῦν ἡδίστα αὐτοὶ οἱ
 Νεφέλαι, καὶ ἐκέρων τὸ ποικίλιν· αἱ δ' ἔπειτα
 ἔλλασι, καὶ ἐβόαν κλαῖν, καὶ περὶ πύλιν τοῖς

partes abstraherent, & sic in se aliquod malum redundaret, ut qui falso detrahissent hominem, non solum nullius calamitatis reipublicæ auctorem, verum etiam ex diverso, civitatis Atheniensium ornamentum. Quid ergo excogitant? Aristophanem potissimum comicum negatorem, qui & ridiculus erat, & talis haberi studebat, subornant & ei persuadent, ut in comœdia Socratem ab iis, quæ plerique de eo confecta norunt, malis taxaret atque incesceret, Esse negatorem, & dicendo efficere ut malæ causæ bonæ videantur: introducere novos & inusitados demones, quum neque nosset interim neque reuerenter haberet deos: atque hæc ipsa quæque in eos quæritus opera vterentur transfundere, & eos in falsam opinionem inducere. Aristophanes arrepto argumento admodum strenue, risum interpoluit, & metrorum festiuitatem, optimum Græcorum, aduersus quem diceret, materiam sibi faciens. Non enim illi Cleon erat in dramatico propositus, non suggillabat Lacedæmonios, aut Thebanos aut ipsum Periclem: sed virum diis omnibus, præsertim Apollini carum. Præinde rei insolentia, & inusitato in scenæ spectaculo Socratis, primum omnes Athenienses, quum nihil minus expectassent, obstupuerunt: Deinde, quoniam natura inuidiosi erant Athenienses, & ad optimis quibusque obrectandum proclives,

non solum illis qui in administratione rei-publicæ & magistratibus excellerent; verum etiam qui vel doctrina literarum, vel vitæ gravitate præfulgerent; Nebulas illas audiuerunt libentissime, & auctorem plausu tanto prosequerantur, quanto nunquam antea, & clamore victoriam ei decreuerunt: mandaruntque iudicibus, ut Aristophanis nomen, non alterius, supremum scriberent, Atque drama fuit ejusmodi. Socrates vero raro veniebat in theatra, nisi quando Euripides Tragicus poeta cum novis tragœdis certaret: tum enim accedere solebat. Et tunc quoque quum Euripides in Piræeo contenderet, eo descendebat. Nam amabat hominem, tum propter sapientiam, tum propter carminum virtutem & bonitatem. Aliquando tamen ipsum Alcibiades filius Cliniae, & Critias filius Callæschri, ut comœdias etiam in theatro audiret, inuitarunt, & tantum non coegerunt. Verum ille non magni Comicos pendebat, sed egregie contemnebat (ut vir modestus, justus, probus & sapiens) homines mordaces, injuriosos, & sani nihil dicentes: quod ipsos male habuit. Atque etiam hæc erant Aristophanis comœdiæ seminaria, non solum ea quæ Anytus & Melitus suggererant. Haud etiam vero dissimile est Aristophanem magna pecunia ex hac re locupletatum fuisse. Nam quam illi cuperent, & omni-

ἡρώταις ἀνοθεὶς Ἀριστοφάνει, ἀλλὰ μὴ ἄλλον
 γεῖραι. καὶ τὰ μὲν τῶν δράμασι τοιαῦτα. ὁ δὲ
 Σοφοκλῆς ἀπὸ τοῦ μὴ ἐπιποιεῖται τοῖς θεαταῖς,
 ἀποτὲ δὲ Εὐεπείης δὲ τὴν τραγωδίαν ποιῆσαι
 ἡγωνίζετο καὶ τοῖς τραγωδοῖσι, τότε καὶ ἐ-
 γίνετο. καὶ Πειραιεῖ δὲ ἀγωνίζομενοι τὴν Εὐε-
 πείαν, καὶ ἐκεῖ κατῆλθον. ἔλαυνε γὰρ τὸν ἀσπιδό-
 λοχὸν διὰ τὴν πλὴν σφίον αὐτῶν, καὶ τῶν ἐσποῖς
 μέτερις ἀρετῶν. ὅθεν δὲ ποτὲ διὰ τὴν ἔρε-
 λων Ἀλκιβιάδης ἐκλείπει, καὶ Κείπας δὲ Καλ-
 λαίγρου, καὶ κομῶντες ἀκούσαντες παρελθόντες
 τὴν διαπρηνὴν ἐξέβιασαν. ὁ δὲ αὐτοῖς ἀντὶ τῆς
 κατὰ, ἀλλὰ δεινῶς ἐκτεφύρονται (ἀπὸ τῆς σφί-
 ονος, καὶ διαπρηνὴ καὶ ἀγαστοῦ, καὶ ἐπὶ ταῖς
 σφίσι) ἀσπιδόχων καὶ χερσίων, καὶ ὑβρισίων, καὶ
 ὑγίης λεγόντων οὐδὲν, ἀπὸ ἐλύπτε δεινῶς
 αὐτοῖς, καὶ ταῦτα οὐκ ἐκ κομῶντες ἀπὸ αὐτῶν τὰ
 σπέρματα, ἀλλὰ οὐκ ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς Ἀνύτης καὶ
 Μελίτης ὁμολόγηται. οὐκ ὅτι καὶ χρηματίζονται
 ὑπὸ τούτων Ἀριστοφάνει, καὶ γὰρ βυλομένων,
 μᾶλλον δὲ ἐκ παντὸς συκοφαντῆσαι τὸν Σω-
 κράτην ἀπὸ δόξαντων ἐκείνων, καὶ αὐτὸν δὲ πεί-
 νηται ἅμα καὶ κατὰ τὸν ὄντα πᾶσι παρὰ δόξαν
 ἡ, ἀγύειον λαβεῖν ἐπὶ οὐδενὶ ὑγίῃ; καὶ
 ὑπὸ μὲν πύτων αὐτὸς οἶδεν. ἀδελφίμη δὲ οὐκ
 αὐτῶν τὸ δόγμα. καὶ γὰρ τοὶ καὶ τὸ τὸ Κρατύν

πῶς οὐκ ἔστιν ἵπποτι ἄλλοτι καὶ πῶς καὶ διὰ
 τῶν ποταμῶν καὶ ῥέγνων καὶ ἄτι ἕκων ἀπο-
 τείναι, πῶς πολὺν τι χεῖμα τῶν ἐλπίων κα-
 θ' ἧς δὴ ἀφίκετο. ἀποφασίζοντες οὖν οὐκ ἔστιν
 καὶ οὐκ ἔστιν Σωκράτης, καὶ ὁμομαζοῦντες κα-
 καί, οὐκ ἔστιν ὁ Σωκράτης, εἰ καὶ βλεπομένη
 ἐν τοῖς ἀποφασίζοντες δὴ καὶ ὁ δὲ, ὅτι καὶ ὅτι
 σκεπτικῶς ἔκαστος αὐτῶν αἰετῶν ὅτι ὅτι ὅτι
 λίσσεται ἐξ οὐρανῶν καὶ ὅτι ὅτι ὅτι, ὅτι ὅτι
 πῶς οὐκ ἔστιν ἡ γένεσις, ὅτι οὐκ ἔστιν ἡ γένεσις
 καὶ ὅτι ὅτι ὅτι πῶς οὐκ ἔστιν ὁ Σωκράτης
 ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι
 καὶ πῶς οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἔστιν ὅτι ὅτι, ὅτι ὅτι
 ὅτι πῶς οὐκ ἔστιν αὐτῶν, καὶ ὅτι καὶ ὅτι ὅτι
 δὴ οὐκ ἔστιν ὅτι ὅτι.) ἵνα οὐκ ἔστιν πῶς ὅτι
 ὅτι ἀποείναι, ὅτι ἀποείναι, πῶς ὅτι ὅτι ὅτι
 ἀποείναι ὅτι ὅτι ὅτι, ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι
 πῶς οὐκ ἔστιν ἀποείναι πῶς Σωκράτης ὅτι ὅτι
 ὅτι καὶ ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι ὅτι

no festinarent Socratem calumniis & conviciis proscindere, ipse vero pauper & scelerosus esset, quid absurdum sequatur, si etiam statuamus eum argentum ob rem inhonestam & maleficiosam cepisse? Sed hoc ipse scit Aristophanes. Consecutum est igitur drama magnam gloriam. Etenim illud Crætini rum maxime verum erat, Theatrum male (ana corda habebat, & quoniam Bacchanaliorum festum celebrabatur, magna multido Græcorum eo spectandi cupiditate confluxerat. Quum ergo jactaretur in scena Socrates, & crebro nominaretur (non mirum si etiam visus in histrionum personis: nam singulos etiam pulchre eum per sepe expressisse constat) peregrini, quis ille qui in comœdia traduceretur esset nescientes, susurrum & murmur excitabant, atque quisnam esset ille Socrates interrogabant. Quod quum animadvertisset ille (etenim non forte fortuna, sed sciens se in comœdia taxandum, sedebatque in opportuno loco theatri) ad tollendam dubitationem ex animis peregrinorum, surrexit, & per totum drama, congregientibus histrionibus, stans cernebatur; Tantum in Socrate fuit virium & ad contemnendam comœdiam, & Athenienses ipsos.

De platano à Xerxe amato.

Ridendus profecto Xerxes ille est, quod quum mari terrisq; Iouis operibus posthabitis, noua itinera & insolitam nauigationem sibi parasset, seruuit platano, & arborem coluit. In Lydia igitur, vt rumor fert, quum uidisset proceram platanum, integrum diem ibi commoratus est, nulla postulante necessitate, & castra posuit in solitudine circa platanum. Sed & multiplicem ac pretiosum ornatum ex ea suspendit, torquibus armillisque ramos veneratus: & curatorem ei reliquit, quasi custodem & propugnatorem amasiae. Sed quid tandem ex his ad arborem emolumenti rediit? Nam ornatus appositius, & nihil ad ipsam pertinens, frustra pependit, neque vllum momentum ad arboris pulchritudinem attulit. Nam in arboribus commendantur generosi rami, coma densa, stirps firma ac stabilis; radices in profundum actae, ventorum agitatio, umbræ ex iis procedentis amplitudo, cedentes inuicem affini partes, aqua partim altius inducta ad ascendendum, partim missa de coelo ad irrigandum. At chlamydes Xerxis, & aurum Barbari, reliquaque munera, neque ad platani neque vllius alterius arboris generositatem quicquam faciunt.

Περὶ πλατάνων ὑπὸ τοῦ Ξέρξε ἐρωμένης.

Γελοῖτο ἑκὼν ὁ Ξέρξης ἡ δαλάρ-
σης μὲν καὶ τῆς κατεφέναι τῆ Διὸς τέχνης, ἑαυτῷ
δ' ἐμψάζετο κτανὰς ὁδούς καὶ πλοῦν ἀήθη· δε-
δούλωτο δ' πλατάνων, καὶ ἐδαύμαζε τὸ δέν-
δρον. ἐν Λυδία γούν, φασιν, ἰδὼν φυτὸν θυμί-
κθες πλατάνων, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκένω κατε-
μεινεν οὐδὲν τι θεόμεινον, καὶ ἐχρησαίτο σαθρῶ
τῇ ἐρημίᾳ, τῇ περὶ τὴν πλατάνων. ἀλλὰ
καὶ ἐξηΐψεν αὐτῆς κόσμον πολυτελεῖν σφεπτοῖς
καὶ ψελλίοις πμῶν πύες κλαδύς, καὶ μελε-
δωνὸν αὐτῇ κατέλιπεν, ὥσπερ ἐρωμένη οὐ-
λαχά, καὶ φρενὸν. ἐκ δ' αὐτῶν τί τῷ δένδρῳ
καλὸν ἀπῆντησεν; ὁ μὲν γὰρ κόσμος ὁ ἐπίκτι-
ττο, καὶ μηδὲν αὐτῷ προσέκων, ἄλλως ἐκρέ-
μαίτο, καὶ σιωπῶντα ἑστῶς ὥραν οὐδὲν ἐπεῖ-
τοῦ φούτιον. καλλὰ ἑκὼν ὅστις, ευχόμενος οἱ
κλαδύς, καὶ ὁ κόμην πολλὰ καὶ στερεὸν τὸ πρέμ-
νον, καὶ αἰετίζαι ἐν βάθει, καὶ διασέοντες οἱ
ἀνεμοί, καὶ ἀμοιβὰς ἢ ἐξ αὐτῆς σκυῖα, καὶ
ἀνεσφραγίσαι αἱ ὥραι, καὶ ὕδωρ τὸ μὲν διὰ τῆς
ὀχετῶν ἐκτρέφον, τὸ δ' ἐξ οὐρανοῦ ἐπαρδόν.
χλαμύδες δ' αἱ Ξέρξε, καὶ χεῖρτος ὁ τῷ Βαρβά-
ρῳ, καὶ τὰ ἄλλα δῶρα, οὐτε πρὸς τὴν πλά-
τανον, οὐτε πρὸς ἄλλο δένδρον ἀγνῆς ἡ.

Κ Ε Φ. 16.

Περὶ τῶν τῶν Εφόρων θρόνους ἀσφάλου
χειρισμῶν.

Κλαζομβρίων πῦες εἰς τὴν Σπέρτιω ἀ-
φικάνοι, καὶ ὕβρα καὶ ἀλαζονεία χερσῶν, οἱ
τῶν τῶν Εφόρων θρόνους ἐνθα εἰσβάσι καὶ δι-
δοῖσι χρηματίζεσθαι, καὶ τῶν πλεμπῶν ἔλασσιν
διατάξαι, ἀλλὰ τῶν γὰρ τῶν θρόνους ἀσ-
φάλου κατέχεισιν. μαδόντες οἱ Εφόροι, ἐκ
ἡγανάκτησιν, ἀλλὰ τὴν δημοσίαν κήρυκα κα-
λείσας, προσέταξαν αὐτὸν δημοσίᾳ κυ-
ρῦσαι τὸ τοιοῦτον τὸ διαμαζόμενον. Εξέειπε
Κλαζομβρίοις ἀρμονεῖν.

Κ Ε Φ. 17.

Περὶ Φωκίωνος.

Φωκίωνος ὁ τῶν Φώκων καὶ τῶν Ἰωνῶν ὄντων
κράτος. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν Ἀθηναίων
ἐκκλησίαν, ὅπου πρὸς αὐτοῖς ἐμάρτυρε
ἀγνοημένων, πάντες σφόδρα πεπαιδευμένους,
καὶ φωνήεντες εἶπε· βύλαμαι μάλα πρὸς
ἐμῶν πατρὶν κρῖνον αὐτὸς, ἢ αὐτὸς πρὸς
ἐμῶν πατρὶν.

Κ Ε Φ. 18.

Περὶ Μάχων τῶν ἐν Πέτραις σοφίας, καὶ θυ-
μῶν ἐν Πέτραις Μάχων σοφίας, τὸ τοιοῦτον

C A P. XV.

De iis, qui Ephorum sub sella fuliginis infecerunt.

Clazomenij quidam Spartam venientes per injuriam & factum thronos Ephorum, in quibus sedentes jus dicere, & de iis quæ ad Rem publicam pertinerent, constituere consueverant, hos, inquam, thronos fuliginis resperserunt. Ephori re cognita, non moleste tulerunt, sed vocato præcone publico, mandarunt, ut publice in civitate proclamaret hoc mirandum: Liceat Clazomeniis indecore facere.

C A P. XVI.

De Phocione.

Phocionis, filij Phoci, etiam hoc factum laudabile duco; quum enim ad Athenienses verba faceret pro concione, reprehendens quandam in ipsis ingratitude, sapientissime simul & gravissime dixit, Malo damnum à vobis accipere, quam ipse vobis damnum dare.

C A P. XVII.

De sapientia Magorum Persicorum & Ocho.

Persicorum Magorum sapientia, tum alia

tenuit, quæ ipsis scire fas esset, tum etiam vaticinandi scientiam cassuit. Hi ergo prædixerunt etiam Ochi scævitiæ adversus subditos & ingenium cædis avidum, quum id ex signis de eo cognovissent. Nam quum Artaxerxe patre vitæ defuncto regnum Persarum Ochus capesseret, Magi cuidam ex Eunuchis præceperunt, ut posita mensa animum adverteret quibus rebus ex objectis rex primum manum injiceret. Qui quum oculos ad hoc intentos haberet, Ochus utraque manu protensa, dextra unum ex adjacentibus cultris abripuit, altera maximum panem accepit, quem carnibus impositum incidit, & alacriter comedit. Quibus auditis, Magi hæc duo vaticinati sunt, anni tempestivam fertilitatem, atque annonæ copiam illo regnante, & cædium frequentiam portendentes: neque falsi fuerunt.

C A P. XVIII.

De opiparis cœnis.

Timotheus Cononis filius, dux Atheniensium, omissis opiparis cœnis, & epulationibus imperatoriis, assumptus à Platone ad convivium Academicum, & frugali musicaque cœna exceptus, reversus ad suos dixit: Qui cum Platone cœnant,

αλλὰ

ἀλλὰ οἶδεν, ὅπως αὐτοῖς εἰδέναι δεῖμι, καὶ
 ἐν καὶ μαντεύσῃ. ἐπεὶ καὶ φασὶν πῶς τῷ
 Ωχρῷ φεῖ τὰς ὑψηλὰς ἀγριότητες, καὶ τὸ
 φονικὸν αὐτοῦ, διὰ πινῶν ἀπὸρρήτων συμβόλων
 καταγρόντες ἴδωτο. ὅτε γὰρ Ἀρταξέρξης τῷ πα-
 τρὶ αὐτοῦ τελευτήσῃ, εἰς πῶς βασιλείαν
 τῶν Περσῶν ὁ Ωχρὸς παρῆλθεν· οἱ Μάγοι
 προσέταξαν τὸ εὐνέχων πίνει, τὸ πλησίον παρ-
 σῶπων· φυλάττει τὸ Ωχρον, τὸ τραπέζης πα-
 ρετιθέσης, πίνει παρὰ τὸν σὺν παρεκκευμένων
 ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν εἰσέκει τῶν τῶν τοῦτο, ὁ δὲ
 Ωχρὸς τὰς χεῖρας ἐκτείνει, τῇ μὲν δεξιᾷ τὴν
 μαχαιρίων τὴν παρεκκευμένων ἐν ἔλαβε, τῇ δὲ
 ἑτέρᾳ τὴν μέγιστον τὴν ἄρτων προσειλκύσατο, καὶ
 ὀπιθεὶς ἐπ' αὐτῶν τῶν κρεῶν, εἴτα τέμνων,
 ἥδιεν ἀφαιδῶς. ἀπὸρ ἀκούσαντες οἱ Μάγοι,
 δύο ταῦτα ἐμαρτεύσαντο, εὐετηρίαν πῶς ἐξ
 ὧσιν, καὶ εὐφορίαν πῶς παρὰ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ
 γένον, καὶ πολλὰς φόνους. καὶ ὁ δὲ εὐετύσατο.

Κ Ε Φ. ιη.

Περὶ δεινῶν πολυτελῶν.

Τιμόθεος ὁ Κόνωνος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων
 ὡς ποτε τῶν δεινῶν τῶν πολυτελῶν καὶ τῶν
 ἐσιαπῶν τῶν στρατηγικῶν ἐκείνων, παρεληφ-
 θεὶς ὑπὸ Πλάτωνος, εἰς τὸ ἐν Λακεδαιμῶν
 συμπόσιον, καὶ ἐσιαθεὶς ἀφελῶς ἄμα, καὶ μετ-

F

σικῶς, ἔφη φέρει τὰς οἰκίας ἐπανελθὼν, ὅπ-
 ῃ οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνῶντες, καὶ τῇ
 ὑστερία χαλῶς διάγουν. ἐν δὲ τότε διέβαλε
 Τιμόθεος τὰ πολυτελῆ δειπνα, καὶ φορτικὰ,
 ὡς πάντως εἰς τὴν ὑστερίαν ἀνευφροσύνην.
 λόγος δὲ καὶ ἐκεῖνος ὁ ἀδελφὸς τῷ περὶ
 ῥήματι, καὶ ταῦτ' ἐννοῶν, ἐμὴν τὰ αὐτὰ λέ-
 γον φείσιν· ὅτι ἄρα τῇ ὑστερίᾳ ὁ Τιμό-
 θεος φειγνὺς τῷ Πλάτῳ, εὖ δειπνῶντε
 μᾶλλον εἰς τὴν ὑστερίαν, ἢ εἰς τὴν παρῶσαν.

Κ Ε Φ. 49'.

Περὶ Ἀλεξάνδρου διὸν ἑαυτὸν χαλεπῶς
 βυλομένη.

Ἀλέξανδρος, ὅτι ἐνίκησε Δαρεῖον, καὶ τὴν
 Περσῶν ἀρχὴν κατεκράτησεν, μῆλα ἐφ' ἑαυ-
 τὸν φρονῶν, καὶ ὑπὸ τῇ εὐτυχίᾳ τῇ περὶ
 εὐδαιμονίας αὐτῶν τότε ἐκδέμενος, ἐπέσειλε τοῖς
 Ἕλλησι διὸν αὐτὸν ψηφίσαντες· γελοῖος γε
 καὶ ἡ ἀπερὶν ἐκ τῆ φύσεως οὐκ εἶχε, τὰ τὰ
 ἐκ τῆ ἀνθρώπου αἰτῶν ἐκεῖνος ἐκέρδιζεν.
 ἄλλοι μὲν ἔνθα ἄλλα ἐψηφίσαντο· Λακεδαι-
 μόνιοι δὲ ἐκεῖνα, ἔπειθ' Ἀλέξανδρος βού-
 λεται θεὸς εἶναι, ἔστω θεός· Λακωνικῶς τε
 ἅμα καὶ κατὰ δειχόμενον σφίσι πρόπον, ἐλέγ-
 ξαντες τὴν ἐμπληξιν οἱ Λακεδαιμόνιοι τῷ
 Ἀλεξάνδρῳ.

etiam postero die bene habent. Exinde Timotheus vituperavit cœnas splendidas & onerosas, quæ sequenti die nullam voluptatem afferrent. Etiam ille sermo prædicto affinis, & sensum eundem præ se ferens, verbis autem diuersis, circumfertur, quod postridie Timotheus quum incidisset in Platonem, dixit ei: Vos, ô Plato, melius cœnatis sequenti die quam præsentî.

CAP. XIX.

De Alexandro, qui se Deum appellari volebat.

Alexander superato Dario, & Persarum regno in suam potestatem redacto, sapiens altum, & ob prosperam fortunam, quantum vltus fuerat, diuinos spiritus gerens, Græcis scripsit, vt se Deum facerent: satis equidem stulte. Neque enim quæ natura ei largita non fuerat, hæc ab hominibus petendo consequeretur. Itaque alijs aliter statuentibus, Lacedæmonij decretum eiusmodi fecerunt: Quoniam Alexander Deus esse vult, esto Deus: Laconice simul & patrio more redarguentibus Lacedæmoniis stuporem & væcordiam Alexandri,

CAP. XX.

De Antigoni regis mansuetudine.

Antigonum regem ajunt popularem & mansuetum fuisse. Cui igitur vacat perno-
scere eum, & singula facta hominis per-
quirere, sciet aliunde. Diceretur tamen ejus
hoc facinus clementissimum, & ab omni
fastu alienum, quod jam dicam. Hic An-
tigonus quum cerneret filium suum se vio-
lentiorum & immodestiorum gerere erga
subditos: An non, inquit, novisti, fili,
nostrum regnum nobilem esse servitutem?
Atque hæc Antigoni verba, quibus filium
alloquutus est, maximam mansuetudinem
& humanitatem præ se ferunt. Qui id non
approbat, is vero mihi videtur neque re-
gium, neque civilem, nosse virum quen-
quam, sed cum tyrannico potius aliquo
conuixisse.

CAP. XXI.

De Pausania Agathonem poetam amante.

Agathonem poetam amabat Pausanias
Cerameis natus. Et hoc quidem manife-
stum est. Quod vero non omnibus notum
est, id ego exponam. Aliquando venerunt ad

Κ Ε Φ. κ.

Περὶ Αντίγονος βασιλέως πραότητος.

Αντίγονος φασὶν τὸν βασιλέα δημοτικὸν καὶ
περὶ τὸν νότον καὶ ὅτι μὴ πολλὰ τὰ ἐπὶ αὐτῷ
εἶναι, καὶ αὐτὸς εἶναι ἐξελκυστὴν τῶν
ἀνδρῶν, εἰσὶν αὖτε ἐκείνῳ εἰρησέται δι' ἑν' αὐτῷ
καὶ πάντις τῶν ἀνδρῶν, ὁ μέλλας ἀεὶ γενέσθαι
ὁ Αντίγονος ἔστιν ὁ ἀνδρῶν τὸν τῶν ἀνδρῶν
γενόμενον βασιλέα τῶν περὶ καὶ ἀνδρῶν, ὁ καὶ
εἶναι, ἔστιν ὁ ἀνδρῶν τῶν βασιλέα τῶν ἀνδρῶν
ἐκείνῳ εἶναι ἀνδρῶν, καὶ τὰ μὴ τῶν ἀνδρῶν
περὶ τὸν πᾶντις τῶν ἀνδρῶν ἔχει καὶ εἶναι
ἀνδρῶν, ὅτι τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀνδρῶν, ἀλλ' ἐκείνῳ
μὴ ὁ ἀνδρῶν βασιλέα τῶν ἀνδρῶν, ἀλλ' ἐκείνῳ
καὶ τῶν ἀνδρῶν, καὶ τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀνδρῶν
μᾶλλον.

Κ Ε Φ. κβ.

Περὶ Πausanias, Ἀγάθωνος τοῦ ποιητῆ
πραότητος.

Ἀγάθωνος ἔχει τὸν ποιητῆ Πausanias ὁ
ἐκ Κεραμεῶν. καὶ τὸ μὴ διατεδρύνεται.
ὁ ὅς μὴ εἰς πάντας πεφοίτηται, ἀλλ' ἐν
ἐκείνῳ. ἐκ Ἀρχελαῶν ποτὲ ἀφικόντις, ὅτι ἐκείνῳ
καὶ ὁ ἐκείνῳ ἔστιν. ὅτι ὁ ἀνδρῶν ὁ ἀνδρῶν

ἐρεσπικὸς, ἔχῃ ἢ ἴον ἢ καὶ φιλόμυθος. ἐπὶ
τοίνυν ἑώρα διαφερομένους πρὸς ἀλλήλους
τὸν τε Πάυσανιαν καὶ τὸν Ἀγάθωνα πολλάκις,
αἰόμενος τὸ ἔρασθαι ὑπὸ τῷ παιδικῷ παρρη-
σίᾳ, ἤριπτο ἄρα τὸν Ἀγάθωνα ὁ Ἀρχέλαος. καὶ
βυλόμενος ὑπὸ πυκνῇ ἀπεχθάνετο τῷ
πάντων μάλιστα φιλεῖν ἐπὶ τῶν. ὁ δὲ, ἐγὼ στή-
ῃον, ὁραστὴν βασιλεῦ, ὅτε γὰρ ἔμεινε πρὸς αὐ-
τὸν δύσπειρος, ὅτε ἀγροτική πρᾶξις ἦν τοῖς. ὁ
δὲ καὶ καὶ ἐγὼ ἡδυνῶν ἐπείω, τῇ τε ἄλλῃ, καὶ ὁ
ποιντικῇ, ἥδιστον εὐείστω ὄναι τοῖς ἱεῶσι πρὸς
τὰ παιδικὰ ἐν διαφορῇ κατὰ ἀλλοτρίαν, καὶ
πεπύσθηκα. ὁ δὲ αὐτοῖς οὕτως ἀπαίτην τρω-
πὸν. τοῦτε γὰρ καὶ ὁ δὲ πολλὰκις ὡς
μεταδίδωμι, εἰζὼν πρὸς αὐτὸν πλεονάκις
ἀφραίνετο γὰρ ἐκταλυσόμενός με τὴν πρὸς αὐτὸν
ἔειν σωμαχῶς. ὁμαλῶς δὲ καὶ σωήθως πρὸς α-
ιὸν ἰόν, οὐκ εἴσεται τὴν διαφορῇ. ἐπὶ
νεσὶ παῦτα. ὁ Ἀρχέλαος, ὡς λόγος. ἦτο
δὲ, φασὶ, τὸ αὐτῷ Ἀγάθωνος τέκε καὶ εὐει-
πίδης ὁ ποιητής καὶ τὸν Χρύσιππον τὸν δρᾶ-
μα αὐτῷ χαλεπόμενος λέγει, διαφροντίσαι.
καὶ ἐμὲ σαφὲς ἦτο, ἀποφύνασαι οὐκ οἶδαι,
λεγόμενον δὲ οὐκ αὐτὸ οἶδαι ὅτις μάλιστα.

Archelaum ambo, tum amator tum amatus. Archelaus vero non minus amoris quam literarum erat studiosus. Quum igitur videret crebro esse contentiones inter Pausaniam & Agathonem, arbitratus amatorem ab amato sperni, interrogavit Agathonem Archelaus, Quid sibi vellet, quod frequenter inimicaretur ei, à quo summopere amaretur? At ille: Hujus, inquit, ô rex, ego rationem tibi reddam; Neque enim contentiosior sum aut morosior adversus ipsum, neque rusticitate quadam id facio. Quod si quid ego quoque de moribus intelligo, tum ex aliis, tum ex arte poetica, jucundissimum amantibus esse reperio, si ex contentione & litibus cum amatis in gratiam redeant. Et sane mihi videtur nihil illis delectabilius accidere posse. Hujus ergo voluptatis persæpe eum participem facio, frequenter cum eo contendens. Gaudium enim capit, si contentionem cum eo subinde dissolvam & ei reconciliet. Si vero æqualiter & consueti more cum eo semper agerem, non experiretur diversitatem. Laudavit hæc Archelaus, ut inquit. Amavit etiam eundem hunc Agathonem Euripides poeta, & drama Chrysippum in ejus gratiam elaborasse dicitur. Id certum esse, non possum affirmare, hoc autem scio, constanter à multis dici.

CAP. XXII.

Quod iustissimi Mantinenses.

Iustissimis legibus vſos etiam Mantinenses fuiſſe audio, non minus quam Locros, & Cretenses, & Lacedæmonios ipſos, atque Athenienſes. Nam Solon grauiſſimus & iuſtiſſimus ciuis fuit, quanquam poſt Athenienſes ſenſim leges, quæ ab illo ſcriptæ fuerant, ſuſtulerunt.

CAP. XXIII.

Quod Nicodorus pugil factus eſt legiſlator.

Nicodorus autem pugil excellentiſſimus & celeberrimus apud Mantinenses, extremo ætatis ſuæ tempore, & exacta pugilatione vtiliorem ſe patriæ in ea re præſtans, quam quum publice victor in ſtadiis proclamaretur. Ajunt autem Diagoram Melium, à quo amabatur, ei compoſuiſſe leges. Habereſem aliquid amplius de Nicodoro recensere, ſed ne videar ſimul laudare Diagoram, hic oratio mea conquieſcat. Nam diis erat infeſtus Diagoras, nec mihi pordi eſt vltius de illo mentionem facere.

Κ Ε Φ. ΗΣ.

Ὅπ' ἐγνωσάμενον Μαρπησίαν.

Ἐγνωσάμενος γὰρ ὁ Μαρπησίας ἀκούσας,
ἔδωκε ἡπὸν Λοκρῶν, ἔδωκε Κρητῶν, ἔδωκε Λα-
κεδαίμονίων αὐτῶν, ἔδωκε Ἀθηναίων. σιμὸν γάρ π' ἡγήματι καὶ τὸ Σόλωνος ἐγχεῖν, εἰ καὶ
μετὰ ταῦτα Ἀθηναῖοι καὶ μικρὸν τῶν νόμων
πρὸς τὸ ἐξ αὐτῶν γεγράφτων αὐτοῖς, διέ-
θεσαν.

Κ Ε Φ. ΚΥ.

Ὅπ' Νικόδωρος Πύκλινος ὤκε, καὶ νομοθέ-
της ἐγένετο.

Νικόδωρος δ' ὁ Πύκλινος ἐν τοῖς ἀδελφύμοις
τάτοις Μαρπησίων γένετο, ἀλλὰ ὁφείτω
ἡλικίας, καὶ μετὰ τὴν ἀθλοπαιδίαν, καὶ νομοθέτης
αὐτοῖς ἐγένετο, μακρῶς τὰ τε ἄλλα πολλὰ δι-
δάσκων τῇ πατρίδι τῶν ἀντιγράφων τῶν ἐν
τοῖς παλαιοῖς. φασὶ δ' αὐτὸν διαγράψαι τὸ Μή-
λιον συνθεῖναι τὰς νόμους ἐκαστὸν γένος.
ἔχοντι καὶ σπαρατῆρα καὶ Νικόδωρος εἶπεν·
ὡς δ' αὖ μὴ δοκοῖεν καὶ τὸ ἔπαινον τὸ τοῦ Δια-
γόρου παραλαβεῖν, εἰς πάντων δι-
δύμωσα τὰ τε λόγους. διὰ τὸ γὰρ ἐχρῆς διαγρά-
ψαι, καὶ ὅμοιον ὅτι πολλοὺς μαμνῆσθαι αὐτῶν.

Κ Ε Θ. κδ.

Ὅπ' ἰ Μίλων τὴν σωμαγωγίαν ἔχων πρὸς τὴν
ψυχὴν ἔκλυε.

Ἦδη πρὸς τὴν Μίλων τὴν Κροτωνιάτην
θεωρομένην βράμιον ἐξέβαλον, τοιαῦτα
ἐφαίνετο λέγοντες Μίλων τὴν τέττον τὴν ῥοίαν
ἐν τῇ χειρὶ κατέχον, ὅστις τῶν ἀκροτάτων
ἐλαίων ἐδωμάτω ἢ τῇ ἐρωμένη αὐτῇ, βράσα ἀν-
τὴν ἐξήρει, φιλονεικῶσα πρὸς αὐτὸν πολ-
λάκις. ἐκ δὴ τέττον νοεῖν ἔσται, ὅπ' ὁ Μί-
λων ἰσχυρὸς μὲν τὸ σῶμα ἔχων, ἀδρῆος δὲ τὴν
ψυχὴν ἔκλυε.

Κ Ε Θ. κε.

Ὅπ' ἡ ἔκπε τὴν διαγυλιῶντος δεξιά
ποῖς Ἑλλήσι.

Τὴν ἔκπε τὴν μίλωνος τὴν διαγυλιῶντος
πολλῶν καὶ ἀγαθῶν αἰτίας ἡρώδης λέγει, ὅτι
ἐμύοντο τοῖς Ἀθηναίοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλοις πολ-
λοῖς ἐν τῇ γῇ Σακράτης ἐν ταύτῃ ἐγένε-
το, καὶ Πέρσῃ δὲ ἠπλόθηται τῇ ἡμέρᾳ πάντῃ
καὶ Ἀθηναῖοι δὲ τῇ Ἀγροτέρᾳ ἀποθύουσι τὰς
χρῆμας τὰς περιακοσίας, κατὰ τὴν ἀρχὴν τῇ
Μιλτιάδου δρῶντες τῶτο. τὴν δὲ αὐτῇ μίλωνος
ἐκτὸν ἰσχυρὸν, καὶ τὴν ἐν Πλαταιοῖς μάχην
φασὶν ἡρώδης, καὶ νικῶσαι πρὸς Ἑλλήνας, τὴν

CAP. XXIV.

*Quod Milo corpore quidem erat robustus
animo, vera non fortis.*

Aliqui robor Milonis Crotoniatæ multorum sermonibus usurpatum, contemptius reddiderunt, ejusmodi de eo prædicantes: Miloni nemo adversariorum malum, quod in manu tenebat, eripere potuit. Atque amasia ejus nullo negotio eximebat, sæpe cum eo contendens. Ex quo sanè perspicuum est, Milonem, corpore validissimo virum, animo tamen effœminatū extitisse.

CAP. XXV.

Quod sexta Februarij Græcis fuerit auspiciata.

Sextam diem mensis Februarij multa bona, non solum Atheniensibus, verum etiam multis aliis attulisse ferunt. Ne longe abeam, ea die Socrates in lucem profuerit: & Persæ hoc die fusi atque fugati sunt: & Athenienses Agrotæ trecentas capellas in sacrificiis immolant, facientes id ex voto Mitiadis. Et octavo idus ejusdem mensis ajunt ad Platæas prælium commissum esse, Græcosque superiores discessisse. Nam priorem cladem, cujus memini, in Artemisio

factam esse perhibent. Neque vero partam ad Mycalam Græcis victoriam alii quam huic dici acceptam referri, siquidem eodem die victoriam & ad Platæas, & ad Mycalam adepti sunt. Item Alexandrum Macedonem Philippi filium, multas Barbarorum myriades fuisse dicunt octavo idus Februarij, quum Darium caperet Alexander. Et constat omnia hæc huius esse mensis. Tradunt eodem etiam die Alexandrum & in vitam introiisse, & e vita egressum esse.

C A P I T U L U M V

De Hyperboreo Apolline, & quibusdam mirabilibus circa Pythagoram.

Aristoteles dicit, à Crotoniatis Pythagoram Apollinem Hyperboreum cognominari. Et hæc addit ille Nicomachides: Quod aliquando eodem die & eadem hora vilus sit à multis, & in Metapontio, & in ludis Crotone surgere: vbi Pythagoras etiam alterum femur aureum ostendit. Dicit idem ille, quod Nessum fluvium transiens appellatus sit, & multos ait hanc appellationem audiuisse.

ἢ ὅσον ἦσαν αὐτῶν, ἥς ἐμνήστω, τίς
ἐπ' Ἀρτεμισίῳ γηρονέναι, καὶ τίς ἐν Μυκάλη ὅ
τ' Ἑλλήνων νίκῃ οὐκ ἄλλης ὁμολογῆται
δωρὸν ἡμέρας γενέσθαι, ἢ ταύτης, οἷα καὶ τίς
αὐτῷ εἰκὼν καὶ ἐν Πλαταιαῖς καὶ ἐν Μυκά-
λῃ. καὶ Ἀλέξανδρον ὅ τ' Μακεδόνα, τ' Φιλίπ-
που παῖδα, ταῖς πολλὰς μυριάδας ταῖς ἑρ-
βαρέων φθεῖραι καὶ αὐτὸν λέγουσιν ἑκτηῖς α-
μύνης, ὅτε καὶ Δαρῖον καθεῖλεν Ἀλέξανδρος. καὶ
ὁμολογοῦσι ὅτι αὐτῷ μύους πάντα. καὶ αὐτὸν ὅ
τ' Ἀλέξανδρον, καὶ γυνεὺς καὶ ἀπὸ τῆς τῷ βίῃ
τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ πίσιδται.

Κ Ε Φ. κς'.

Περί Τυπρωρείας Ἀπόλλωνος, καὶ περὶ πηγῶν
παρὰ Πυθαγόρου θαυμασίων.

Ἀεισοτέλης λέγει ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν τ'
Πυθαγόραν Ἀπόλλωνα Τυπρωρείον προσ-
γορεύεσθαι. καλεῖται δ' προσεπλέγει ὁ πῦρ Νικο-
μάχῃ· ὅτι τ' αὐτῆς ἡμέρας ποτὲ καὶ τίς αὐ-
τῷ ὤρεον, καὶ ἐν Μεταποντίῳ ὤφθη ὑπὸ πολ-
λῶν καὶ ἐν Κρότωνι πρὸ ἀγῶνι ἐξανιστάμενος
ἐνθα καὶ τῶν μηρῶν ὁ Πυθαγόρας παρέφηνα
τὸν ἑτερον χρυσεῖν. λέγει δ' καὶ ὁ αὐτὸς, ὅτι
ὑπὸ τὸν Κῶσιν ποταμὸν διαβαίνων προσε-
ρήθη. καὶ πολλὰς φησὶ ἀκηκοέναι τίς προσ-
ρησὶν ταύτῃ.

Κ Ε Φ. κζ'.

Ὅπ' Αντίκεις ἰσχυρὸς διξιόεις, ὃπ' ὁ ὑπὸ μ-
κρῶν λίαν σπεύδων, ὅμ' μεγάλων
ὀλιγοῦται.

Ἀντίκεις ὁ Κυβισσῆς ἐπὶ τῇ ἰσχύϊ μέγα
ἐφρόνει, καὶ ἀρμάτων ἐλάσει. καὶ ἔν περ καὶ
ἐβελήθη Πλάτωνι ἐπιδείξασθαι τὴν τέχνην.
ζεύξας ἔν τῷ ἄρμα, ἀειήλασεν ἐν Λακεδη-
μία δρόμους πεμπούλλας, ὥτως ἀκριβῶς φυ-
λάτων σὺ δρόμου τὸν σῶλον, ὥς μὴ παρα-
βάνειν τὰς ἀρματοποχίας, ἀλλ' ἀεὶ κατ'
αὐτῶν ἵεναι. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες, ὡσπερ
εἶκος, ἐξεπλάγησαν, ὁ δὲ Πλάτων, τὴν ὑπὸ
βάλλουσαν αὐτῷ σπεύδῳ διέβαλεν, εἰπόν-
αὐτῷ αὐτὸν εἶναι, τὸν εἰς μικρὰ ἔγω, καὶ εἰδὼς
ἄξια ποσά τῳ φρενίδι κατατιθέμενον,
ὑπὸ μεγάλων πνῶν σπεύδου· πᾶσαι γὰρ αὐτῷ
τῷ διάνοιαν εἰς ἐκείνα ἀποτιθεῖσαι ἀνάγκη
ὀλιγοῦται τῷ ὄντως θαυμαστῶς διακρίων.

Κ Ε Φ, κη'.

Ἀλεκτρούτων ἀγὼν πόθεν ἀρχὴν ἔλαβεν.

Μετὰ τῷ κτ' ὅμ' Περωτῶν νίκην, Αθλιμαῖος
πόμον ἐθεντο, ἀλεκτρούτας ἀγωνίζεσθαι δε-
μασία ἐν τῇ διαίτῳ μιᾷ ἡμέρας πᾶ ἔτεος.
πόθεν δὲ, τῷ ἀρχὴν ἔλαβεν ἄλλ' ὁ νόμος.

CAP. XXVII.

*Quod Anniceris equus bonus : & quod qui
minimis rebus nimiam operam tribuit,
negligit majora.*

Anniceris Cyrenensis ob artem equitandi
& curruum regendorum peritiam, super-
bum animum gerebat. Voluit igitur quo-
dam tempore specimen artis suæ Platoni
exhibere, & juncto curru in Academia
multos cursus circumequitavit, adeo exacte
directum currus meatum servans, ut non
discederet ab orbis, sed semper in iisdem
incederet. Cæteri igitur omnes mirantes
obstupuerunt : At Plato nimiam ejus in-
dustriam reprehendit, inquires, fieri non
posse, ut qui rebus tam nullius pretii operam
navaret adeo diligentem, possit magnis &
præclaris negotiis ullis vacare. Quum enim
omnis cogitatio in ista conferatur, neces-
sum esse ut ea negligat, quæ revera sunt
admiratione digna.

CAP. XXVIII.

*Vnde certamen gallorum gallinaceorum
initium traxerit.*

Post devictos Persas, Athenienses legem
posuerunt, ut galli gallinacei quotannis
vno die certamen in theatro inirent. Vnde
vero sumperit occasionem hæc lex, planum

faciam. Quum Themistocles ciuicum exercitum aduersus Barbaros educeret, gallos gallinaceos vidit pugnantes: neque ille oscitanter eos vidit: sed totum exercitum aduertens, inquit ad ipsos: At hi neque pro patria neque pro dijs familiaribus, neq; vero pro aviris monumentis periculum subeant, neque pro gloria, neque pro libertate, neq; pro liberis: sed tantum ne alter ab altero superetur, aut alter alteri cedat. Quibus verbis Atheniensium animos confirmauit. Quod ergo tunc eis incitamentum ad virtutem extitit, voluit ad similitum rerum & factorum memoriam sempiternam consecrare.

CAP. XXIX.

*Quemadmodum Fortunam significaret
Pitracus.*

Pitracus Mitylenæ templis scalam fecit ad nullum alium usum, quam ut esset dedicatum donum, adumbrans Fortunæ repentinos ascensus atque descensus: ascendentibus quodammodo his, quibus Fortuna aspirat, descendantibus vero, qui miserijs premuntur.

CAP. XXX.

De Platone.

Plato, filius Aristonis, primum omnium
icō.

ἔρω. ὅτε Θεμιστοκλῆς ἐπὶ τῶν Βαρβάρων
ἐξῆγε πῶς πολιτικῶς δύναμιν, ἀλεκτερούμε
ἐθεάσατε μαχημένους· εἰδὲ πρῶτος αὐτὸς ἔ-
θεν. ἐπίσης δὲ πῶς στραπὰς, καὶ ἔφη πρὸς
αὐτὸς· ἀλλ' ἔτοι μὲν, ἔτε ὑπὸ πατρίδ' ἔτε
ὑπὸ πατρίδων δειῶν, εἰδὲ μὲν ὑπὸ μηχανῶν
ἡρώων καταπαύσιν, εἰδὲ ὑπὸ λαθροεισῶν, εἰδὲ
ὑπὸ παιδῶν, ἀλλ' ὑπὸ τῷ μὴ ἡπὶ θηλώσας ἐκά-
τερ' ἔτε, μὴδὲ ἔξαι δαίτριά τὸν ἑτερον. ἀπὸ
ρῶν εἰπων ἐπὶ ῥώσας τὸς Ἀθηνάων. τὸ ποί-
νω γρόμνον αὐτοῖς ἐμύθημα τότε εἰς ἀει-
πῶν, ἐβλήθη διαφυλάττειν καὶ εἰς τὰ ὁμοία
ἔργα ὑπόμνησιν.

Κ Ε Θ. κθ'.

Τὴν Τύχην πῶς ἐσόμενον ὁ Πιττακός.

Πιττακός ἐν Μοτυλῆνι κατισκιάσας τοῖς
ἰερεῖς κλίμακα, εἰς ἑδμήσαν μὲν χεῖρσιν ἐπι-
τήδειον, αὐτὸ δὲ τὸτο ἀνάθημα εἶναι, ἀν-
τιτόμνον τῶν ἐκ τῆς Τύχης ἀκῶν καὶ κατὰ με-
τάτλησιν, τρόπον πινά τῳ μὲν ἀντιχούτων
ἀγίωντων, καπόντων δὲ τῶν δυσχερότων.

Κ Ρ Θ. λ'.

Περὶ Πλάτων'.

Πλάτων ὁ Δείων' τὰ πρῶτα ἐπὶ ποιη-

πλείω ὄρμησιν, καὶ ἡρώεα ἔγραφε μίτρα.
 ἔτα αὐτὰ κατέσκησεν ἰσχυρῶν αὐτῶν, ἐπὶ
 τοῖς Ομήρῳ αὐτὰ ἀντικείμεναι ἴσως καὶ πολὺ
 ἡτιώμενα. ἐπέθετο ἔν τρυφῇ, καὶ οὐ καὶ
 τετραλογία εἰργάσατο, καὶ ἑμμελιν ἀγασσάμενος,
 διὰς ἤδη τοῖς οὐ παλαιῇς τὰ ποιήματα. οὐ
 ἦν Διονυσίου ὃ παρελθὼν, ἤκουσε Σωκρά-
 τος, καὶ ἀπαξ αἰρεθείς ὑπὸ τ' οὐκ ἔνευσε περὶ
 τοῦ ἀγασσάμενος ἑ μόνον ἀπὸς τότε, ἀλλὰ
 καὶ πλείους τὸ γράφειν τραγωδίαν ἀπέρριψε,
 καὶ ἀπεδίδοτο ἐπὶ φιλοσοφία.

Κ Ε Φ. λ α.

Ὅτι μηδὲς τῶν Βαρβάρων ἀθεῖ.

Καὶ τίς οὐκ αὖ ἐπὶ ἡμεῖς τὴν τῆς Βαρβάρων
 σοφίαν; ἔγωγε μηδὲς αὐτῶν εἰς ἀθεότητα
 ἐξέπεσε, μηδὲ ἀμφιβάλλουσι περὶ θεῶν, ἀεὶ
 γὰρ εἰσιν, ἢ οὐκ εἰσιν, καὶ ἀεὶ γὰρ ἡμῶν φρον-
 τίζουσιν, ἢ οὐ. οὐδέ τις γούν ἐννοίαν ἔλαβε
 τοιαύτῃ οἷαν ὁ Εὐήμερος ὁ Μεσσηνίου, ἢ
 Διοφύτης ὁ Φιλιππῆς, ἢ Ἰππων, ἢ Διαγόρας, ἢ
 Σωσίας, ἢ Βεπικέρος, οὐτε Ἰνδός, οὐτε
 Κελτός, οὐτε Αἰγύπτιος, λέγουσι ὅτι τῆς Βαρ-
 βάρων οἱ περὶ ἐρημίαι, καὶ ἔργα θεῶν, καὶ
 περὶ νομῶν ἡμῶν, καὶ περὶ συμβαίνειν τὰ μέλλον-
 τα, καὶ διὰ ὁρμήων, καὶ διὰ συμβόλων, καὶ διὰ

ad artem poeticam animum adiecit, & Heroica carmina cœpit condere. Postea combussit, nihil faciens. quum ad Homeri versus examinans, longe deteriora videret esse. Proinde ad tragœdias scribendas animum applicuit: & elaborata tetralogia; jam in histrionum manus poemata tradiderat, & de palma volebat contendere. verum ante Bacchanalia semel audito Socrate, captus omnino illius Sirene, non solum à certando tunc destitit, sed in totum etiam scribendarum tragœdiarum studium abiecit, & ad philosophiam se accinxit.

CAP. XXXI.

Quod nemo Barbarorum impius est.

Et quis non Barbarorum sapientiam laudibus extollat? siquidem nemo eorum ad contemptum deorum unquam excidit: neque in dubium vocant, sintne dii an non sint, & cutescentne res humanas an non? Nemo igitur, neque Indus neque Celta, neque Aegyptius, eam cogitationem in animum induxit, quam vel Euemerus Messenius, vel Diogenes Phryx, vel Hippon, vel Diagoras, vel Sofias, vel denique Epicurus. Sed Barbari hi, quos dixi, contendunt & esse deos, & nostri curam gerere,

& præsignificare futura per aues, signa, vel omina, viscera, & alias quasdam observationes atque doctrinas. Quorum ergo præscientiam homines ex benevolentia deorum habere possint, ea magna ex parte per insomnia & stellas etiam ajunt significari. Et hæc immota fide tenentes, pure rem diuinam faciunt, sancte vitam agunt, ceremonias obeunt, orgiorum legem observant, & alia patrant. ex quibus certum est, quod deos obstinate colant ac venerentur.

C A P. XXXII.

*De Herculis nomine mutato, & oraculo
Apollinis de ipso.*

Ajunt quidam sermones Delphici, Herculem, Iouis & Alcmenes filium, à natiuitate nominatum esse Heraclidem: interiecto deinde tempore, quadam de causa oraculum consuluisse, & compotem factum quorum gratia venerat; Præterea seorsim etiam hæc audiuisse à deo:

Heraclen te alio Phœbus jam nomine dicit;

Gratificando etenim decus immortale tenebis.

σπλάγχθον, καὶ δι' ἄλλων πνεύν μαθημάτων
τε, καὶ διδασκαλίας. ἀπερὺν ἔστι τοῖς ἀν-
θρώποις διδασκαλία ἐκ τ' παρὰ τοῦ διω-
νὸς ἀνθρώπου ἀφ' ὧν καὶ δι' ὁνείρων καὶ λέξεσι,
καὶ δι' αὐτῶν τοῦ ἀνθρώπου πολλὰ ἀποδιδόσκει
αὐτοῖς. καὶ ἡ τοῦ τούτων ἰσχυρὰ ἔχοντες τὴν
πίστιν, δύνασθε καὶ ἀνδραγαθίαν, καὶ ἀγνῶσθαι ὁπίσθι,
καὶ τελευτᾶς πελοῦσι, καὶ ὁργίων φυλάττεισιν
τομοῖν, καὶ τὰ ἄλλα πράττεισιν. ἔστι δ' ὧν, ὅτι
τοὺς δι' ὧν ἰσχυρὰ καὶ σέβας, καὶ πᾶσι, ὁμο-
λόγηται.

Κ Ε Φ. 26.

Πεὶ Ἡρακλῆος μετωνυμίας, καὶ χρησμῶν
φαίνεσθαι αὐτῷ.

Λέγουσιν οἱ λόγοι Πυθικοὶ τὸν Ἡρακλῆα
τὸν Διὸς καὶ Ἀλκμήνης παῖδα, ὑπὸ γυναι-
κὸς Ἡρακλείδου κακῆς. χρόνῳ δ' ὕστερον ἐλ-
θόντα εἰς Δελφοὺς διὰ πᾶσαν αἰτίαν δρόμῳ
χρησμοῦ, μῦτε ὧν ἦκε χάριν ἀμοιρῆσαι
θεοσχευοῦσι καὶ ἐκείνοις καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῦ διω-
νὸς παῖτα.

Ἡρακλῆς δὲ σέβας ἐπ' ὧν ἐξο-
μαίσει.

Ἡρα καὶ ἀνθρώποις φέρων καὶ ἀφθι-
τον ἔχει.

G 3

Κ Ε - Φ. λ γ'.

Πεὶ ἀγαλμάτων ποταμῶν.

Τὴν οὖν ποταμῶν φύσιν, καὶ τὰ ῥέθρα αὐτῶν ἰσχυρῶς ὁμοίως ὅς οἱ πρῶντες αὐτοὺς καὶ τὰ ἀγάλματα αὐτῶν ἐργαζόμενοι, οἱ μὲν ἀναμόρουν αὐτοὺς ἰδρύσαντο, οἱ δὲ βοῶν ἑίδος αὐτοῖς φερέσθην, βροτὶ μὲν οὖν ἔκαστον, οἱ Στυμφάλιοι μὲν τὸν Εὐεῖνον, καὶ τὴν Μετώπιον Λακιδαιμόνιοι δὲ τὴν Εὐεῖταν Σικυώνιοι δὲ καὶ Φλιάσοι δὲ Ἀστυπὸν Ἀργεῖοι δὲ, τὴν Κηφισὸν. ἐν ἑσθίῃ δὲ ἀνδρῶν Ψωφίδιοι δὲ Εὐρυμανθον, τὴν δὲ Ἀλφειὸν Ηρακλῆς Κερρονήσοι δὲ οἱ ἀπὸ Κνίδου, καὶ αὐτοὶ τὸν Κνίδον ποταμὸν ὁμοίως. Ἀθηνῶσι δὲ τὸν Κηφισὸν ἄνδρα μὲν δεικνύουσιν ἐν πρῶν, κάσταν δὲ ὑποφαίγοντα, καὶ ἐν Σικελίᾳ δὲ Συρακούσιοι μὲν τὴν Ἀναπὸν αὐτοὶ ἔκαστον τὴν δὲ Κυανὴν πηλὴν, γυναικὸς εἰκότι ἐτίμησαν. Αἰγυπτίοι δὲ τὸν Πόρπαντα, καὶ τὴν Κεῖμωναν καὶ τὴν Τελμωσὸν, ἀνδρῶν εἶδει πρῶσιν Ἀλεξανδρίνοι δὲ τὸν ἐπὶ νυμὸν τὴν πόλει ποταμὸν παιδὶ ὡραίῳ ἔκαστον, δύσιν. οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἐν Δελφοῖς ἀνέθεσαν ἐλέφαντος διαγλύφαντες ἀγάλμα, καὶ ἐπίγραφαν τὸ τῷ ποταμῷ ὄνομα, καὶ παιδὶ ὅτι τὸ ἀγάλμα.

CAP. XXXIII.

De imaginibus fluviorum.

Fluviorum naturam & alacros ob oculos cernimus; Nihilominus tamen quidam colentes eos, & imagines eorum fabricantes, partim humanam, partim bobus figuram eis affingunt: nam bobus similes faciunt, Stymphali; Erasinum; & Metopam, Lacedæmonij Eurotam, Sicyonij & Phliasij Alopum, Argivi Cephissum. In hominum vero figura Plophidi; Erymanthū, Alpheum Heræenses, Cherronesij, qui à Cnido sunt, similiter ipsi quoq; Cnidum fluvium, Athenienses autem Cephissum colunt, ut virum cornutum. Porro in Sicilia Syracusij Anapum viro assimilant: at Cyanam fontem, ut fœminam honorant. Ægestæi, Porpacem, Crimissum & Telmissum, virorum specie colunt. Agrigentini cognominem urbi fluvium speciosi pueri forma effingentes illi sacrificant: qui etiam Delphis consecrarunt eburneam statuam, & fluvij nomen inscripserunt: statuam autem fecerunt puerum.

CAP. XXXIV.

De senectute.

Epicharmum ajunt, quum omnino esset ætate provecta, cum quibusdam æqualibus sedentem in confabulationibus, & singulis ex illis dicentibus, alio, Mihi satis est quinque annos vivere: alio mihi tres: tertio dicente, mihi quatuor: respondentem Epicharmum, ô optimi viri, dixisse, quid mutuo contenditis & litigatis de paucis diebus? omnes enim qui convenimus, quodam fato vergimus ad occasum. Itaque tempus est nobis omnibus ocius discedendi, antequam aliquod senile dampnum experiamur.

CAP. XXXV.

Quod somnus mortis frater sit, & de obitu Gorgia.

Gorgias Leontinus ad finem vitæ spectans, & bene senio confectus, quum aduersa valetudine correptus, paulatim in somnum prolaberetur, & quidam ex necessariis accedens inuisendi causa, quomodo se haberet quæreretur, iam, inquit, me Somnus incipit suo fratri tradere.

Κ Ε Φ. λδ'.

Περὶ γήρας.

Ἐπὶ χαρμῶν φασὶ πάνυ σφόδρα φρεσὺ-
πτεω ὄντα, μετὰ πνυγῶν ἡλικιωτῶν ἐν λέσχῃ κα-
θήμενον, ἰσθὲ ἔχαστος τ' παρόντων ἔλεγχον· ὁ
μὲν περ, ἐμοὶ πάντε ἔτι ἀπόχρη βιωταί· ἄλ-
λος δ', ἐμὲ πρία, τεῖτε δ' ἐπόντες, ἐμοὶ γὰρ
τίσσεσσι ὑπολαβὼν ὁ Ἐπίχαρμος, ὃ βέλ-
πτοι, ἔπει, τί σασιάζετε καὶ διαφέρεσθε ὑπὸ
ὀλίγων ἡμερῶν; πάντες γὰρ οἱ σιωπεύοντες
κατὰ πνα δαίμονα ἐπὶ δυσμαῖς ἐσμεν· ὥς τε
ὦρα πᾶσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀνάγκην, πρὸ
τῆς πνυγῆς καὶ ἀπολαῦσαι καὶ φρεσὺς πείν.

Κ Ε Φ. λε'.

Ὅτι δ' ὕσιν θανάτω ἀδελφός, καὶ πρὸς
Γοργίῳ πελάτης.

Γοργίῳ Λεοντίῳ ἐπὶ τέρματι αὖν τῆς βίης,
καὶ γνησυχῶς αὖ μάλα, ὑπὸ πνος ἀδενείας
καταληφθεὶς, κατ' ὀλίγον εἰς ὕπνον ὑπελισ-
θαίνων ἔκειτο. ἐπεὶ δὲ περ αὐτὸν παρήλθε τῶν
ἐπιτηδείων ἐπισκοπόμενος, καὶ ἤρετο τί πρᾶτ-
τοι· ὁ Γοργίῳ ἔφη, Ἡδὴ με ὁ ὕπνος ἀρχῇ
σπερ καταπύθει τὴν ἀδελφῶν.

Κ Ε Φ. λς'.

Πεὶ Σωκράτης μεγάλος, καὶ νοσούντοι.

Σωκράτης δ' καὶ αὐτὸς βαδύτατα μετῶν,
ἔτα νόμον πειπνῶν, ἐπεὶ περ αὐτὸν ἠρώτη-
σι πῶς ἐχέει καλῶς, εἴη περὶ ἀμφοτέρω. εἰ
μὴ γὰρ ζῶ, ζηλωτὰς ἔσω πλείονας· εἰ δ' ἀπὸ δά-
νω, ἐκινέτας φλοιόνας.

Κ Ε Φ. λζ'.

Πεὶ νόμον τῷ πρὸς κοινῶν οἶνον πί-
ναι καλύοντι.

Ζαλδύκε τῷ Λοκρῷ πολλοὶ μὲν εἰσι καὶ ἄλ-
λοι νόμοι κάλλιστα καὶ εἰς δέον καίμυροι, καὶ
ἔπος δ' ἐχέει ἥμισυ, εἴη περ Λοκρῶν τῶν Επιζεφυ-
ρίων νοσῶν ἔπειν οἶνον ἄκρατον μὴ μετρά-
ξαντι τῷ δευραπρόντι, εἰ καὶ μετρώθῃ,
δάταί τε ἢ ζημία μὴ αὐτῶν, ὅπ μὴ μετράχθῃ
αὐτῶν ὅδε ἔπειν.

Κ Ε Φ. λη'.

Ρωμαίων καὶ ἄλλων πικρὸν νόμος, οἶνον μὴ τε-
πανῆ, μὴ τε ἡλικία πάση παρὰ χωρῶν.

Νόμος καὶ ἔστι Μασσαλιωπικὸς, γυναι-
κας μὴ ὁμιλεῖν οἶνῳ, ἀλλ' ὑδροπολεῖν πᾶ-
σαι γυναικῶν ἡλικίαι. λέγει δ' Θεόφραστος
καὶ παρὰ Μιλησίοις τὸ νόμον τῷτον ἰσχύει, καὶ

CAP. XXXVI.

De Socrate sene & agrote.

Socrates etiam ipse quum decrepitam jam ætatem agens in morbum incidisset, & quidam interrogaret quomodo sese haberet: Recte, inquit, utroque modo. Nam si fuero superstes, plures æmulatores habebō: sin vita excessero, plures laudatores.

CAP. XXXVII.

De lege qua agrotantibus abstinentiā a vino præcipit.

Zaleuci Locrensis cum multæ leges extant aliæ recte commodeque positæ, tum illa non in postremis est habenda. Si quis Locrensiū Epizephyriorum agrotans vinum merum bibisset, nisi iubente medico, etiamsi ad pristinam valetudinem rediisset, mortis ei supplicium erat constitutum, quoniam non iussus biberat.

CAP. XXXVIII.

Romanorum & aliorum quorundam lex neque omnibus, neque omni ætati vinum bibere permittens.

Lex etiam Massiliensium fuit, ut mulieribus non liceret vinum gustare, sed omnium ætatum fœminæ aquam biberent. Affirmat Theophrastus, etiam apud Milesios

hanc legem valere, & Iadas Mileſiorum uxores ei parere. Quid vero obſtet, quominus Romanorum quoque legem referam? Et quomodo non jure redarguar ineptiam, ſi quum Locrenſium & Maſſilienſium & Mileſiorum mentionem fecerim, meæ patriæ ſtatuta ſilentio præteream! Apud Romanos igitur maxime ſervabatur hæc lex, ut neque libera, neque ſerva biberet vinum, neque vero claro genere natorum hominum quiſquam à pube uſque ad trigimum quintum annum.

CAP. XXXIX.

Lex Cretenſium de diſciplinis.

Cretenſes juſſerunt liberorum filios cum quodam concentu & melodia leges perdiſcere; ut ex muſica voluptatem caperent, & facilius eas memoria complecterentur, & ne ſi quid contra leges amiſiſſent, per ignorantiam ſe feciſſe poſſent defendere. Secundum, quod eis diſcendum proponebant, erant hymni in honorem deorum facti. Tertium, fortium virorum encomia.

CAP. XL.

Animalia bruta vinum fugientia & aliter inebriari ſolita.

Omne brutum à vino naturaliter abhor-

παύει δὲ αὐτῷ τὰς λέξεις, ἀλλὰ τὰς Μιλη-
σίων γυνῆς. Τίς ἔκ αὐτῶν εἶπομι καὶ τῶν
Ρωμαίων νόμον; καὶ πῶς ἔκ ὁφλήσῃ μισθῶν
ἀλογίαν, εἰ τὰ μὲν Λακωνῶν, ἢ Μασσαλιω-
τῶν, καὶ τὰ Μιλησίων διὰ μνήμης ἐδίδμην,
τὰ δὲ τῶν ἑμαυτοῦ πατέριδος ἀλόγως ἐλάττω;
ἔκιν καὶ Ρωμαῖοις ὡς ἐν τοῖς μάλιστα νόμοις
ὁδε ἐγγνωστός, ὅτε ἐλθόντες γυνὴ ἔπαιε αὐ-
τὸν, ὅτε οἰκέτης, ὅτε μὲν ἦν ἡ γυνὴ αὐ-
τοῦ αἰετῶς ἕως μέγας πᾶντε καὶ τεύχοντα ἔπαιε.

Κ Ε Φ. λθ'.

Κρητῶν νόμοις περὶ μαθημάτων.

Κρήτες ὅτι τὰς παῖδας τὰς ἐλθόντας μαν-
δάνει τοὺς νόμους ἐκείδον μετὰ πινυτοῦ α-
λφιδίας, ἵνα ἐκ τῶν μισθῶν ψυχαγωγῶνται,
καὶ ευχελότερον αὐτοῖς τῆς μνήμης παραλαμ-
βάνωσι καὶ ἵνα μὴ πᾶσι κεκωλυμένῳι προέ-
ξωσι, ἀγνοίᾳ πεποιημένοι ἀπολογίαν ἔχω-
σι. δὲ πρὸς τὸ μάθημα ἑταῖραν, τοὺς δὲ διῶν
ὅμους μανδάνει. τείτον, τὰ δὲ ἀγαθῶν αἰ-
δρῶν ἐγκώμα.

Κ Ε Φ. μ'.

Ζῶν ἀλλοτρίως πρὸς οἶνον ἔχοντα, καὶ
ἄλλως μεθύοντα.

Πᾶν μὲν ὅσον ἀλογίᾳ ἔστω, ἀλλοτρίως πρὸς

οἶνον πίψυκε, μάστιγα δ' ἤψεν ζώων· ἐκείνους
 ὅσους σαφελῆς, ἢ γυμάρτων ὑπερπληθέντα με-
 θύουσι, καὶ οἱ κότερες δ' πλεὺς χαλεκώλιν οἶνον το-
 ταν βοτάνιν, ὅταν ἀάγῃσι· καὶ οἱ κύνες δ' καὶ
 αὐτοὶ βαλχύνονται· πῆθηκ' ὅτι, καὶ ἐλέφας,
 ἐὰν ὄσσε πίωσιν, ὃ μὲν τῆς ἀλκῆς ἐπιλασά-
 νει, ὃ δ' ὅτι παυεργίαι, καὶ εἶσιν αἰρεθῆναι
 πένυ ἀδινεῖς.

Κ Ε Φ. μα.

φιλοπόται πινες, καὶ πολυπίται.

Φιλοπόται ἡ λέγονται ἡρώδης, Διενύσιος
ὁ Σικελίας τύραννος, ἡ Νισαῖος, ἡ οὗτος
τύραννος, ἡ Απολλοκράτης ὁ Διονυσίου τῷ τυ-
ραννὶ υἱός, ἡ Ισπαρίων Διονυσίου ἀνεψιός ἡ
κοῦρ, ἡ Τιμόλαος ὁ Θηβαῖος, ἡ Καρίστημος
ὁ Ωρεάντης, ἡ Αρχάδιον, ἡ Ερασίζηνος, καὶ
Αλέκτας ὁ Μακεδόν, ἡ Διότιμος ὁ Αθηνῶν.
οὗτος τοι ἡ χώνη ἐπικαλεῖτο, ἐπιθιμένους
γὰρ τῷ σώματι χώνην, ἀδιαλείπτως ἐχώρει ἡ
εἰσχυρόμενον οἶνον Κλεομένης ὁ Λακεδαιμόνιος
οὐ μόνον φασὶν ἐπὶ πολυπότῃ ἡμῶν, ἀλλὰ
γὰρ περιθιέασιν αὐτῷ, ἡ τῷ το δῖος τὸ Σκυ-
δικὸν κακόν, ὅπῃ ἀκρατοπότης ἐγένετο. καὶ
Ἰωνα ἡ τὸν Χίον τὸν ποιητὴν ἡ αὐτὸν φα-
σι περὶ τὸν οἶνον ἀκρατῶς ἔχειν, ἡ Ἀκείξαν-

ret, maxime vero ex animalibus illa, quæ
vua acinifve nimis impleta inebriantur. Et
corui si comedant herbam œnuttam, atque
etiam canes ipsi, ad furorem & bacchatio-
nem impelluntur. At simius & elephas,
si vinum biberint, hic sui roboris oblivisci-
tur, ille versutia: & omnino sunt imbe-
cilli & faciles captu.

C A P . X L I .

*De quibusdam, qui & libenter & mul-
tum bibebant.*

Potandi amantes fuisse traduntur Diony-
sius Siciliæ tyrannus, & Nisæus etiam ipse
tyrannus, Apollocrates Dionysij tyranni
filius, Hipparion cognatus Dionysij, Ti-
molaus Thebanus, Charidemus Orites,
Arcadon, Erasixenus, Alcetas Macedo,
& Diorimus Atheniensis: hic etiam dictus
est infundibulum, propterea quod infun-
dibulo in os imposito, sine interstipio vi-
num infusum absorberet. Cleomenem La-
cedæmonium non solum multum bibisse
perhibent, verum etiam praua illa Scy-
tharum consuetudine præditum fuisse, ut
vinum merum biberet. Et Ionem Chium
poëtam etiam fama est, modum in bibe-
ndo viho non tenuisse. Alexander etiam rex
Macedonum, quum in honorem Calani

Brachmanis Indici sophistæ, qui seipsum combusserat, certamina musica, equestria & pugilaris constituisset, volens gratificari Indis, vſitatam etiam ipsis concertationem in honorem Calani, superioribus adiecit, & potandi vini certamen instituit, atque primas obtinenti, præmium constituit talentum, proximo triginta minas, tertio decem. In his victoriam consecutus est Promachus. In Bacchi etiam festo, quod Choas vocant, præmium ordinatum est ei qui plus bibisset, aurea corona, quam meritis est Xenocrates Chalcedonius, qui sumpta corona quum à cœna reuerteretur, Mercurio, qui stabat ante fores, eam imposuit, juxta pristinam consuetudinem. Nam & florida, & myrtina, & hederacea, & laurea ferta solebat hic reponere & relinquere. Etiam Anacharsim ajunt plurimum bibisse apud Perian-drum. hunc scilicet morem domo secum attulerat; Scytharum enim est, merum bibere. Lacydam etiam & Timonem philosophos plurimum bibisse ferunt. Præterea Mycerinus Ægyptius, quum ei vaticinium è Buta afferretur, prædicens vitæ breuitatem, oraculum eludere volens, tempus duplicando, noctes adiciens diebus, semper vigilias agebat & poculis indulgebat. His etiam Amasim Ægyptium annuera, de quo satis testatur Herodorus. Et Nico-

ὁ δὲ Μακεδὼν ἐπὶ Καλαῖν τῷ Βούχ-
μαίνῃ, τῷ Ἰνδῷ σφιστῇ, ὅτε ἐαυτὸν ἐκείνῳ
κατέπρησεν, ἀγῶνα μυσηλῆς, καὶ ἰσχυροῦ, καὶ
ἀθλητῶν δίδθηκε. χαλεζορμῶν δὲ τοῖς Ἰν-
δοῖς, καὶ πῖ ἐπιχάριον αὐτῶν ἀγώνισμα, ὅς
πρὶν τὸ Καλαῖν συγκαταβῆναι τοῖς ἀθ-
λοῖς τοῖς περὶ τῶν οἰνοποσίας γυν' ἀγῶ-
νιστῶν περὶ τῆς, καὶ ἡ τῷ μὲν τὰ πρῶτα εὐ-
εργάνῃ, τῷ ἄλλῳ τὸ γέρας· τῷ δὲ δειτέρῳ
τριτάκτω μὲν τῷ γὰρ μὲν τρίτῳ, δέκα. ὁ δὲ
τὰ νικητὴς ἀναδυσάμενος ἐν αὐτοῖς ἡμῶν
Πρόμαχος. καὶ ἐν Διονυσίῳ δὲ τῇ τ' Χ. ὧν ἐυ-
τῇ περὶ τὸ ἀθλόν τῷ τιόντι πλεόν, σίταν
χρυσῆς· καὶ ἐνίκησε Εὐνοκράτης ὁ Χιλιεὶς-
νός, καὶ τὸ σέφανον λαβὼν, ὅτε ἐπαγῆναι μὲν τὸ
δῆπνον, τῷ Ερμῇ τῷ περὶ τ' θυρῶν ἐστὶν
ἐπίθηκεν αὐτὸν, καὶ τὸ ἐπὶ τ' ἐμπροσθεν ὑμῶν.
καὶ γὰρ καὶ τὴν ἀθηνῆς, καὶ τὴν ἐκ τῆς μυρ-
ρίνης, καὶ τὴν ἐκ τῆς κιτῆς, καὶ τὴν ἐκ τῆς δαφνῆς,
ἐσταυθῆαι ἀνέκαυσε, καὶ ἀπέλιπε. καὶ Ἀναχαρ-
σις δὲ πᾶμπαν, φαῖν, ἐπεὶ παρὰ Περσίδαρχῳ
τῷ τῷ μὲν καὶ ὄφθαι ἐαυτῷ ἐπαγῆμενος τὸ ἐφ-
θῆν. Σκυθῶν γὰρ ἴδιον τὸ πίναν ἀκρατοῖ. καὶ
Λακύνδης δὲ, καὶ Τίμων οἱ φιλόσοφοι, καὶ τέττα
ποῖν πᾶσι πολὺ φασί. καὶ Μυκεῖος δὲ ὁ Αἰ-
γυπτῆς, ὅτε αὐτῷ τὸ ἐκ Βύτης μαντέον ἀφῆκε

κατω, περιέγων τὴν τῆ βίη συνοχάειαν, ἔπε
 ἐκελήθη σφείσαντες τὸ λόγον ἐκείνο, διαλα-
 σιάζων τὸν χρόνον, καὶ ταῖς ἡμέραις περιεβόει
 ταῖς νύκτας, διετέλει καὶ αὐτὸς ἀγρυπνῶν, καὶ
 πίνων ἅμα. Τίθει μὲν τέτων καὶ Λιασιν τὸν Αἰ-
 γύπιον, ἵππῃ τοι καὶ Ηρόδοτῳ ἱκανὸς τιμμη-
 εῖναι. καὶ Νικοτέλλω ὃ τὸν Κοεῖνθιον, ἔχῃ
 ἀπὸ τέτων τέθεικε. καὶ Σκόπῳ τὸν Κρέοσι
 ἄνδρ. καὶ Αντίοχον τὸν βασιλέα φασὶν οἶνερασι
 γλυκεῖ. διὰ ταῦτά τοι καὶ τὴν βασιλείαν αὐτῷ
 δῶκεν Δεισαῖός τε, καὶ Θερμίωνοι Κύπειοι,
 αὐτὸς ὃ διὰ τὴν πολυπσίαν ἐπεγέγραπτο
 τῇ ἀρχῇ ἄλλως. καὶ ὁ Εὐφρανὴς ὃ κληθεὶς Αν-
 τιόχῳ ὁ Ρωμαίοις δοθεὶς ὄμνη, καὶ ἔτος
 ἀκρατῶς ἐδίψα οἶνον πίνειν, καὶ ὁ ὁμώνυμος ὃ
 τέτε Αντίοχῳ, ὁ Μήδους πρὸς Ἀρσάκῳ
 πολεμήσας, καὶ ἔτος ἑὸν τὸ πίνειν δούλῳ. καὶ
 ὁ μέγας ὃ καλούμενος Αντίοχος, καὶ ἔτος συν-
 χέτοις τετάχθη. καὶ Ἄγερνα ὃ τὸν Ἰλλυριῶν
 βασιλέα ἀπέκτεινεν ἢ πρὸς τὸν οἶνον ἄδικος
 ἔρμῃ, καὶ αὐτῷ πλάθειν ἐργάσατο. καὶ ἔπερ
 Ἰλλυριῶν βασιλῆς Τένπῳ πίνειν καὶ ἔτος ἐχῃ
 ἀκρατῶς, τὸν γὰρ μὲν Κασιπαδόκῳ βασιλέα
 Οὐρόφερνῳ, πῖ τῶτον δρασάμεν καὶ ἐκείνον πί-
 νειν γλυκεῖον φεινόν, ἔῃ ὃ καὶ γυναικῶν
 μετῃ μῖσαι, ἀποπνί μὲν γυνὴ φιλοπότης, καὶ

teles Corinthius ab his sejungit non debet. Scopam etiam Creontis filium , & Antiochum regem pernibent vini cupidissimum extitit. Quam ob causam regnum ei gubernantibus Aristxo & Therastione Cyprijs , ipse ob bibacitatem titulum imperij inanem viurpabat Et Epiphanes dictus Antiochus , Romanis obles datus , etiam ipse vini erat immoderate appetens. Et huic cognominis Antiochus , qui cum Medis aduersus Arsacem bellum gessit , etiam ipse potationibus seruiebat. Cum his etiam ponatur Antiochus magnus. Et Agronem Illyriorum regem immoderata vini cupiditas occidit , & in pleuritidem coniecit. Item alius Illyriorum rex Gentius , strenuus erat in bibendo , & cibi intemperans Quid vero Cappadociæ regi Orropherni faciemus , qui & ipse potator fuit eximius ? Quod si mulierum etiam nomina recensere oporteat (absurdum quidem & turpe est , sceminam potandi studiosam esse , & longe magis multipotam) dicatur de his etiam. Clio , ut perhibent , non solum cum sceminis , verum

etiam cum viris, potando certare ausa, potentissima fuit, & omnes superavit: turpissimam istam quidem me iudice, consecuta victoriam.

C A P. XLII.

De Platonis gloria & æquabilitate.

Platonis gloria, & virtutis fama, usque ad Arcadas & Thebanos permanerat. Qui missis legatis summo studio hominem non solum ad instituendos juvenes, & docendam philosophiam: verum etiam, quod his majus erat, ad præscribendas reipublicæ leges vocarunt. Impetraturi igitur fuerant à viro rogata (magnam enim Aristonis filius ex hac vocatione lætitiā capiebat) verum quum legatos interrogasset, quemadmodum ad æquabilem bonorum honorumque partitionem essent affecti, & comperisset eos hanc prorsus abominari, neque ut susciperent persuaderi posse, noluit ad eos profectiōem instituere.

C A P. XLIII.

Quinam Græcorum optimi, fuerint pauperrimi.

In summa egestate vitam traduxerunt

πολυπλοῦς ἐπὶ μάλλον, ὁρᾷ δὲ οὐδ' ἐν
τέττων. ἢ λαὸν, φασὶν, εἰς ἀμύλλαν ἵστα, ὃ
ζωοῦσιν μόναις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀνδράσι τοῦτο
συμπότας, δευοτάτη πᾶσι καὶ, καὶ ἐκράτει
πάντων, ἀρχεῖν γὰρ τοῦτο φερεσθῆναι τὸ νικητή-
ριον, ὥς γὰρ ἐμοὶ κρινῶ.

Κ Ε Φ. μζ'.

Περὶ Πλάτωνος δόξης, καὶ τοῦ ἰσονομίας.

Ἡ Πλάτωνος δόξα, καὶ ὅτι κατ' αὐτὸν ἀρι-
στὴς κῆρυς, καὶ ὅτι Ἀρχάδας ἀφίκετο, καὶ Θη-
βαίους. καὶ οὐδ' ἐδεδήθησαν αὐτῷ πρεσβείας ἀπο-
στάλαντες, σὺν τῷ ἀνωτάτῳ συνεδρῷ ἀφικέσθαι
σφίσι τὸν ἄνδρα, ἐκ ἐπὶ μόνῃ τῇ ἡμῶν νότῳ
πρεσβείᾳ, ἵνα αὐτοῖς συγλήνῃται ἐπὶ
τοῖς λόγοις τοῖς κατὰ φιλοσοφίαν. ἀλλὰ γὰρ καὶ τὸ
ἐπὶ τέττων μείζον, τομοδέτῳ αὐτὸν ἐκάλει.
ἔκην ἔμελλον ἀπυλίσσῃ τῷ ἀνδρὶ, καὶ γὰρ ἦδη
ὁ τῷ Λείωντος τῇ κλήσει, καὶ δὴ καὶ ἔμελλον
ὑπακίσεισθαι. ἤρετο μὲν τοὺς ἡκόντας, πῶς
ἔχουσιν πρὸς τοῖς ἰσὺν ἔχειν ἀπαντας; ἐπεὶ δ' ἔμα-
θε παρ' αὐτῶν, ὅτι καὶ πάντες ἀλλοτριῶς, ἵνα πέ-
σαν αὐτοὺς πᾶσιν τῶν ἰσονομίας, ἀπέπαρ-
τῶν πρὸς αὐτοὺς ἐπιδημίαν.

Κ Ε Φ. μγ'.

Τινὲς τῶν Ελλήνων ἄριστοι, πνέσασιν.

Πνέσασιν ἐχθρόντο εἰς ἄριστον τῶν Ελλήνων.

Η ;

Λευσίδης ὁ Νικομάχης, καὶ Φακίων ὁ Φάκων,
καὶ Επαμινώνδας ὁ Πολυμάχου, καὶ Πο-
λοπίδας ὁ Θεβαῖου, καὶ Λάμαχος ὁ Αθη-
ναῖος, καὶ Σακράτης ὁ Σαφρονίσκου, καὶ Ε-
φιάλτης ὁ Σοφονίδου καὶ ἐκείνος.

Κ Ε Φ. μδ'.

Εἰκότος τοῦ Θεωνος ζωγράφου ἑκφρασις.

Θέωνος τοῦ ζωγράφου πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα
ὁμολογεῖται τὴν χαριερμίαν ἀγαθῶς εἶναι,
ἀλλὰ καὶ ἐν καὶ τὸδε τὸ γράμμα. ὁπλίτης ὄντι
ἐκβοηθῶν ἄφνω τῶν πολεμίων ἐισβαλλόν-
των καὶ δησιούτων ἅμα, καὶ κειρύντων τὴν
γλῶττιν ἐκαστῶς, καὶ πάνυ ἐκθύμως ὁ γε-
ανίας εἶσεν ὁρμῶντι εἰς τὴν μάχην, καὶ
εἶπεν αὐτὸν ἐνθουσιᾶν ὡς ἄνθρωπος ἐξ Ἀρεῶς μα-
ίνεσθαι. γογγίζον μὲν αὐτῷ βλέποντες οἱ ἐφθαλ-
μοί· τὰ δὲ ὄπλα ἀσπίδας εἶσκον, καὶ πο-
δῶν ἰχθί, ἐπὶ τῆς πολέμικης ἀπείρου. περιβά-
λετο δὲ ἐντεῦθεν ἦδη τὴν ἀσπίδα, καὶ γυμνὸν
ἐπισφείτο τὸ ξίφος, φορῶν ἐνικῶς καὶ σφάπτειν
βλέπων, καὶ ἀπὸ τῶν δὲ ὄψεσθαι τῆς ὀφθαλμοῦ,
ὅτι μηδεὶς οὐκ εἶται, καὶ πλέον ἢ δὲν φειδέ-
σθαι τῶν Θεωνοῦ, ὁ λοχίτης, ὁ ταξίαρχος,
ὁ λόχος, ὁ χιλιάρχος, ὁ ποσειδῶν. ἀλλ'
ἐπεχρῆσθαι οἱ καὶ ὁ αἰὲς ὁπλίτης ἕτος πληρῶ-

optimi Græcorum : Aristides Nicomacho
 satus , & Phocion Phoci filius : Epanti-
 nondas, Polymatide natus, Pelopidas The-
 banus , Lamachus Athenienfis , Socrates
 filius Sophronifci, & Ephialtes Sophomide.

CAP. XLIV.

Imaginis Theonis pictoris explicatio.

Theonis pictoris , cum alia sunt multa ,
 quæ artis præstantem peritiam arguant, tum
 vero hæc quoque pictura. Vir est armatus,
 qui ad ferendum auxilium properat , quum
 hostes repentinam impressionem fecissent ,
 & agrum totum vastarent ac popularentur.
 Manifesto autem , & prorsus animose vi-
 detur adolescens ad pugnam festinare. Equi-
 dem diceret eum insanire, quasi ex Marte
 furore correptum. Torvum vident oculi :
 armis sumptis videtur , quantum pedibus
 conniti potest , in hostes impetum facere.
 Inde scutum protendit , & strictum vibrat
 gladium , cædem cupienti similis, oculis
 ad occidendum spectantibus , & minabun-
 dus toto habitu se nemini parsurum. Neque
 quidquam aliud adjecit Theon , non ma-
 nipularem , non centurionem, non mani-
 pulum , non equitem, non sagittarium, sed
 hic vnus armatus ei ad ostendendam ima-
 ginis perfectionem satis fuit. Verum arti-

sex non prius exhibuit picturam, neque congregatis ad spectandum proposuit, quam tibicinem iuxta collocasset, quem iussit carmen incitativum canere penetrans & clamorulum quam fieri posset maxime, & quod ad prælium animaret. Simulac igitur auditum est carmen, alperum & horrendum; atque tuba quasi armatorum eruptionem sonante, picturam ostendit, & miles conspectus est, quum efficaciorum cogitationem de exortente in animis hominum cantu excitaret.

οὐ τίτλ' ἔτι ἔσθ' ἄν' ἀπὸ τῶν. ὁ δὲ φρόνιμος γα-
 μιλῶν ὁ τεχνίτης ἐξεκάλυψε τὴν γρασὺν, ὃ δὲ
 ἔδειξε τὸν ὀπὸ δέσας σωματικῶν, πεινῶ-
 σα λυγρὴν παρεστῆκε, καὶ προσέταξεν αὐ-
 τῷ τὰ παρρησιαστικὰ ἐμπνεῦσαι μάλα διὰ-
 τρέν τε, καὶ μεγαλῶς ὅτι μάλα, καὶ οἷον εἰς τὴν
 μάχην ἐμπαίειον. ἅμα τε οὐκ τὸ μέλος ἠκίε-
 το πρᾶχον, καὶ φρεσὶν καὶ οἷον εἰς ὀπλιτῶν ἔξο-
 δον ταχέως ἐκδοκῶντων μαλ' ὅσον σέλα-
 πηρι, καὶ ἐκδοκῶντο ἡ γρασὺς, καὶ ὁ φραπῶτης
 ἐκλείπετο. οὗ μέλες ἐκδοκῶντες τὴν φαντασίαν
 οὗ ἐκδοκῶντος ἅπ' καὶ μάλα παρεστῆκε.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Βιβλίον τρίτον.

Κ Ε Φ. α΄.

Περὶ ἡγασί τῶν Θεῶν τῶν Τέμπων.

Φέρει ἔν τε καλέμῳ Τέμπη τὰ Θεῶν-
 λικὰ διαγέφυκται τῷ λόγῳ καὶ δια-
 σπλάττωται. ὁμολογῇ γὰρ καὶ ὁ λόγος, ἡ ἀν-
 ἔχου δυνάμει φραστικῇ, μηδὲν ἀδυνάστερον
 ἔσθαι βύλαται δοκιμαῖαι τῶν ἀνδρῶν τῶν κατὰ
 χειρουργίαν θεῶν. Ἐστὶ δὲ χωρεῖς μεταξὺ
 καίμωνος τῷ τε Ολύμπῳ, καὶ τῷ Οἴῳ, ὅρη δὲ
 ταῦτ' εἰσὶν ὑπερύψηλα, καὶ οἷον ὑπὸ πνέ-
 θρας φροντίζουσι διασπλάττωμα, καὶ μέσον δέχεται
 χωρίον. ἔστι τὸ μὲν μῆκος ἐπὶ πενταστάκτοις
 διήκας σταδίους. τότε μὲν πλάτος τῆς γῆς ὅτι
 πλέθρου, τῆς δὲ καὶ πλεονόμῳ. διαρρέει δὲ μέσῳ
 αὐτῆς ὁ καλέμῳ Πηνειὸς, ὅς τε τον δὲ καὶ οἱ
 λοιποὶ ποταμοὶ συρρέουσιν. καὶ ἀνακοινοῦνται τὴν
 ὑδρῶν αὐτῶν, καὶ ἐργάζονται τὸν Πηνειὸν ἐκείνοι
 μέγαν. διατεταῖς δὲ ἔχει ποικίλας, καὶ πεν-
 ταστάκτοις ὁ τόπος ἔστις, ἐκ ἀνθρωπίνης χει-
 ρὸς ἔργα, ἀλλὰ φύσιν αὐτόματα, εἰς πολλοὺς

ÆLIANI

VARIÆ HISTORIÆ

Liber tertius.

CAPVT PRIMVM.

Describuntur Tempe Theſſalica.

AGēſis igitur, quæ vocant Tempe Theſſalica nunc oratione pingamus atque effingamus. Nam in confefſo eſt, orationem, ſi explicandi vim ac facultatem habeat, non minus quæ velit ponere ob oculos poſſe, quam viros manuum artificio præſtantes. Eſt itaque locus inter Olympum & Oſſam ſitus. Sunt autem hi montes altitudine immenſa præditi, & quaſi diuina quadam cura diſjuncti, atque in medio locum complectuntur, cujus longitudo ad quadraginta ſtadia porrigitur. Latitudo vero in alijs partibus continet plethrum, in alijs paulo etiam plus. Per hunc medium labitur fluuius, qui Peneus appellatur, in quem reliqui fluuij confluunt, & aquam ei communicando, magnum efficiunt. Hic locus habet varia & omnis generis oblectamenta, non manibus hominum facta opera, ſed ſpontanea naturæ, quæ tunc plu-

rimum ad putchrigudinem & ambitiosę ei contulit, quum locus primum nasceretur. Nam in eo hedera copiosa, & admodum hirsuta viget ac floret, & instar generosarum vitium, in proceras arbores ascendendo seruit, atque ipsis adnascitur. Et similacis magna copia, quę collem ipsum a'condens saxum inumbrat, ita vt illud quidem lateat, cernatur vero nihil præter viridantem herbam, siquę veluti quædam oculorum panegyris. In ipso campo & planitie varij sunt luci & scenę continuę, æstiuo tempore gratissima viatoribus receptacula, in quibus suauiter refrigerari possunt. Diffuunt etiam riui crebri & aquę frigida, adque bibendum suauissima. Has aquas perhibent prodesse etiam lauuantibus, & ad sanitatem conferre. Concinunt etiam aures hinc inde dispersę, & inprimis musicę, quę auribus magnam voluptatem afferunt, atque indefessos cum voluptate deducunt, modulationibus suis prætereuntium laborem subleuant. Ad vtrumque latus fluminis oblectamenta illa sunt, de quibus antea dixi, & recreationibus quietique apta loca. Per media verò Tempe Peneus venit, quiete & leniter procedens in modum olei: qui vmbreis assatim contegitur, quę ab assitarum arborum ramis ortę maxima diei parte solares rādios arcant à flumine, & nauigantibus

τό τε φιλοπρησυχίας, ὅτε ἐλάμβανε ἡμίση
 ὁ χρῶς. κτήρας μὲν γὰρ πολλούς, καὶ δὲ μάλα λε-
 πτος ἐνακμάζου, καὶ τέθνηλε, καὶ δόλιον τὸ ἐν ἡρώων
 ἀμπελὸν ἐστὶ τὸ ὑψηλὸν δένδρον ἀνέρας, καὶ
 συμπύκου ἀνθρώπου. πολλὴ δὲ σμίλας ἡ μὲν παρὰ
 αὐτὸν τὴν πόλιν ἀναστρέχει καὶ ἐπισκιάει πᾶσι
 τοῖσιν, καὶ ἐκείνη μὲν ὑπολαμβάνει· ὁρᾷται δὲ
 πᾶσι χροάζον πᾶν, καὶ ἔστιν ὁρθαλαμῶν πανήρο-
 ρος. ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς λείοις καὶ καθημέριοις,
 εὐφραδίης καὶ παύσεως ὁδοιπόροις ἡδίστη κα-
 τὰ γῆρας, αἱ καὶ δίδωσιν ἀσμενῶς ψυχῶν.
 διατρίβουσιν δὲ καὶ κρηῦναι πυχναί, καὶ ἐκτρέφει νέμω-
 τε ὑδάτων ψυχρῶν, καὶ πᾶσι καίουσιν. λέγε-
 ται δὲ τὰ ὕδατα πᾶσι, καὶ τοῖς λεοκμήνοισι ἀ-
 γάδων εἶναι, καὶ εἰς ὕψιστον αὐτοῖς συμβέλλει
 λεῖον. κατὰ δὲ τοῖς δὲ ὄρνιθες ἄλλα ἄλλα δι-
 σπασμῶν καὶ μελίσσας αἱ μουσικαί, καὶ ἐστῶσιν
 δὲ μάλα τὰς ἀκοάς, καὶ περιπέμπουσιν ἀπίνους,
 καὶ σὺν ἡδονῇ διὰ τὰ μέλας τὸν χροματὸν τῶν
 παιδιάντων ἀφαισιντες. πρὶν ἑκάτερος δὲ τῶ
 ποταμῷ αἱ διατεταταῖς εἰσιν αἱ σφραγισμέναι, καὶ
 αἱ ἀνέκταται. διὰ μέσων δὲ τῶν Τεμαπῶν ὁ
 Πίλωνος ποταμὸς ἄρχεται, πολλὴ καὶ ἀσπρῶς
 περιών ὁλοὴν δόλιον. πολλὴ δὲ καὶ αὐτὴ ἡ σκευή
 ἐστὶ περιπεφυκάτων δίκωρος, καὶ τῶν ἐξυρτι-

μύων κλάδων τίκτεται ὥς ἐπὶ πλεῖστον τῆς
 ἡμέρας αὐτῷ σπρήκουσαι ἀποσέγειν τὴν
 ἀκτῖνα, καὶ παρέχειν τοῖς πλείεσι φλοῦνι καὶ
 ψύχῃ. πᾶς ὃ ὀφειλοῖκος λέως σωθήσῃ, ἄλλοι
 σωθῆναι ἄλλοις, καὶ δύναι, καὶ σωυσιὰς ποιεῖν, καὶ
 συμπίνεσθαι. ἅτε ἔν πολλῶν ὄντων τῶν θυόν-
 των, καὶ τῶν καθαγισμομένων σωεχῶς, ἐκόπως
 καὶ τοῖς βαδίζουσιν, καὶ τοῖς πλείεσιν ὁσμάι συμ-
 παρομαρτύειν ἡδίστα. οὕτως ἄρα ἡ πρὸς ἡ
 διαρκῆς, ἡ καὶ τὸ Κρεῖττον, ἐκδοῖ τὸν τόπον.
 ἐνταῦθα τοὶ φασί παῖδες Θεπάλων, καὶ τὸν
 Απόλλωνα καὶ Πύθιον καθαγιστῆς καὶ σπράγμα-
 τὸς Διὸς, ὅτε καὶ Πύθωνα καὶ δράκοντα κατετό-
 ξιδον, ἐπὶ φυλάττοντα τὴν Δελφὸν καὶ Γῆς
 ἐχέσης τὸ μαντεῖον. στεγνωσμένον ἔν ἐκ
 ταύτης καὶ δάφνης καὶ Τεμπικῆς, καὶ λαβόντα
 κλάδον, εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐκ τῆς αὐτῆς δάφ-
 νης, ἐλθὼν εἰς Δελφούς, καὶ παραλαβὼν τὸ μαν-
 τεῖον καὶ Διὸς καὶ Λητῆος παῖδα. ἔστι καὶ βω-
 μος ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ καὶ ἐστρατεύεσθαι,
 καὶ τὴν κλάδον ἀνέσσει. καὶ ἔτι καὶ νῦν ἔτις ἐν-
 νάτε οἱ Δελφοὶ παῖδας ἀγχιμῆς πέμπουσιν, καὶ
 ἀρχιδέων ἕνα σφῶν αὐτῶν. οἱ δὲ παραγχο-
 μένοι καὶ μεγαλοπρεπῶς δύσαντες ἐν τοῖς Τέμ-
 πεσιν, ἀπασιν πάλιν στεφάνους ὑπὸ τῆς αὐτῆς δάφ-
 νης διαπλέξαντες, ἀφ' ἧς περ ἐρῶν καὶ τότε ὁ

temperatam frigore nauigationem præbent. Omnis autem vicinus populus, alij cum alijs conueniunt, & sacrificia offerunt, & congregiuntur, atque comestantur. Quum igitur multi sunt qui sacra faciunt, & rebus diuinis operam continuo nauant, fit vt istac iter facientibus, aut naui vectis, fragrantès odores suboleant. Ita deorum cultus indefinens, locum sanctum efficit. Hic ajunt Thessali, Apollinem Pythium ex mandato Iouis purgatum, quum Pythonem serpentem adhuc Delphos tenentem, Terra oraculum habente, jaculis interemisset. Deinde vero coronatum ex hac lauro Tempica & ramo in dextram sumpto venisse Delphos, & oraculum occupasse Ioue & Latona natum. Est etiam ara in eo loco, vbi coronatus est, & ramum abstulit. Proinde etiamnum non quoque anno Delphi, nobiles pueros mittunt cum architheoro, vno ex ipsis, qui aduenientes magnifice rem diuinam perficiunt intra Tempe, & nectentes ferta ex ea lauro discedunt, qua tunc temporis deus etiam amans coronatus est. Ea vero via veniunt, quæ dicitur Pythias, & ducit per Thessaliam, Pelagoniam, Oetam, Aenianum regionem & Meliensium, & Dorienfium, & Locrenfium Hesperiorum. Qui etiam deducunt pueros cum reuerentia & honore, non minus quam illi, eos qui

218 **V A R I A H I S T O R I A**
ex Hyperboreis sacra ferunt eidem isti deo,
venerantur. Atque hinc est, quod etiam
in Pythiorum ludis victoribus ex hac lau-
ro coronæ dono dantur. De Tempibus igi-
tur Thesalicis hæc mihi in præsentem com-
memorata iufficiant.

C A P. II.

*De Anaxagora fortiter liberorum mor-
tem ferente.*

Cum quidam Anaxagoræ Clazomenio,
cum aliis negotium agenti, nunciasset, duos
filios eius mortuos esse, quos etiam solos ha-
bebat, ille nihil perterritus, aut affectus nun-
cio, respondit: Sciui eos mortales natos esse.

C A P. III.

*De Xenophonte filij obitum fortiter
tolerante.*

Xenophonti rem diuinam obeunti, nun-
cius quidam ex Mantinea dixit, filium eius
Gryllum vita defunctum esse. At ille solum co-
rona deposita, in sacrificando perstitit. Quum

K E 6.

θεὸς ἐστεφανώσεται. καὶ πάλιν ῥόδον ἐκόντων ἔρχε-
ται ἢ καλεῖται μὲν Πυθίας, φέρεται δὲ διὰ Θειῆς
λάας, καὶ Πελαγονίας, καὶ τῆς Οἴτης, καὶ τῆς Λι-
νιάνων χώρας, καὶ τῆς Μηλίων, καὶ Δωρείων,
καὶ Λοκῶν καὶ Εσπερίων. ἔστι δὲ καὶ παρὰ πέ-
ποισι αὐτὰς σὺν αἰδοῖ καὶ πρὸς, ἔστι δὲ καὶ ἡ πρὸς
ἐν ἐκείνοι οἱ τὸς ἐξ ὑπερβολῶν τὰ ἱερὰ κομι-
ζομένης τῷ αὐτῷ θεῷ, τὰ τῶν πρὸς. καὶ μὲν καὶ
τοῖς Πυθίοις ἐκ ταύτης τὴν δαφνίαν τοῖς νικῶσι
τοῖς στεφάνους διδύσασιν. ἔστι μὲν οὖν καὶ ἡ
Θετταλία Τεμπῶν, καὶ ἐμοὶ νῦν πρὸς αὐτὴν εἰ-
ρήνη.

Κ Ε Φ. β.

Πρὸς Ἀναξάρτου ἀνδρείως τὴν τῶν τέκνων
θάνατον ἐνεγκόντος.

Ἀναξάρτος τις τῶν Κλαζομενίων ἀπεστά-
ζοντι πρὸς τὸς ἐταίρους προσεληδὼν, ἔφη τιθ-
νηκάναι οἱ τὸς δύο παῖδας, ἔπειθ' ἐν καὶ ὅχι
μόνον οὐκ Ἀναξάρτος. ὁ δὲ, μηδὲν διαταραχ-
θεὶς, ἔπειθ' ἦδ' ἐν δὴ τὸς μετρηκότας.

Κ Ε Φ. γ.

Πρὸς Ξενοφῶντος τὸν τῷ καὶ τῷ θάνατον ἀν-
δρείως ἐνεγκόντος.

Ξενοφῶντι δύνοντι ἡ καὶ τις ἐκ Μαντινέως
ἔγγειλτο, λέγων τὴν καὶ αὐτῶν τὸν Γρύλλον τιθ-
νηκάναι. καὶ κείνῳ ἀπὸ τοῦ μὲν τὸ στεφανοῦ, διετί-
χ

καὶ ἡ δὲ ἰσχυρὰ ἔστιν ἡ ἀρετὴ ὅτι ἀντιπαρα-
 τίθεται τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν
 ἐκτρέφει τὸν ἄνθρωπον. καὶ τὴν ἀρετὴν
 οὐκ ἔστιν ἡλικίαν ἀλλὰ καὶ ἡλικίαν.

Κ Ε Φ. δ.

Ὅτι ἡ δὲ ἀρετὴ ἔστιν ἡ ἀντιπαρα-
 τίθεται τῇ ἐπιθυμίᾳ.

Ὅτι ἡ δὲ ἀρετὴ ἔστιν ἡ ἀντιπαρα-
 τίθεται τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν
 ἐκτρέφει τὸν ἄνθρωπον. καὶ τὴν ἀρετὴν
 οὐκ ἔστιν ἡλικίαν ἀλλὰ καὶ ἡλικίαν.

Κ Ε Φ. ε.

Ἀντιπαρατίθεται τῇ ἐπιθυμίᾳ ἡ ἀρετὴ,
 οὐκ ἔστιν ἡλικίαν ἀλλὰ καὶ ἡλικίαν.

Ἀντιπαρατίθεται τῇ ἐπιθυμίᾳ ἡ ἀρετὴ,
 οὐκ ἔστιν ἡλικίαν ἀλλὰ καὶ ἡλικίαν.

Κ Ε Φ. ς.

Ἡ ἀρετὴ ἀντιπαρατίθεται τῇ ἐπιθυμίᾳ.

Ἡ ἀρετὴ ἀντιπαρατίθεται τῇ ἐπιθυμίᾳ.

verò nunciū etiam illud adlitteret; cum cū
victoria mortuum esse; receptam coronam
iterum imposuit. Hæc quidem vulgaria sunt;
& multorum sermone celebrata.

C A P. I V .

*Quod Dion ob filij mortem non per-
turbatus sit.*

Dion vero Hipparini filius, Platonis disci-
pulus, publica quædam & communia nego-
tia tractabat, quum eius filius à tecto dela-
plus in atrium, vitam cum morte commuta-
vit. His nihil commotus est Dion, neque
mutatus, sed constanter in eo, quod incepe-
rat, efficiendo perseveravit.

C A P. V .

*Antigonus filium suum mortuum videns;
nihil perturbatus est.*

Antigonum secundum aiunt, quum aliqui
filium ejus ex acie mortuum reportarent:
vidisse quidem ipsum, sed colorem non mu-
tasse, neque vero lacrymas fudisse: sed
collaudatum, quod ut fortis miles occu-
buisset, sepulchro mandari jussisse.

C A P. V I .

De animi Cræticæ celsitudine.

Crætes Thebanus cum in alijs rebus ma-

gno vir animo deprehensus est, & contemptor eorum quæ vulgo admirationi erant: pecuniarum etiam ac patriæ. Quod igitur suas facultates Thebanis tradiderit, & in omnes emanavit. Alterum vero factum ejus non omnibus notum est, hoc videlicet: Relinquens Thebas jam restauratas: Non opus est, inquit, mihi ciuitate, quam Alexander, vel alius, subueriturus sit.

CAP. VII.

De calumnia populi.

Demochares, nepos Demosthenis, significare volens, se nihili pendere obtrectationes vulgi, quum videret obtrectatores quosdam vnâ sedentes in medici officina, & male loquendi omnino cupidos: Quid loquimini, inquit, vos Dysmenidæ? simul hoc nomine ingenium naturamque ipsorum innuens, & detegens.

CAP. VIII.

Quod Phrynichus propter poemâ quoddam in ducem electus sit.

Phrynichum Athenienses belli ducem creauerunt, neque gratia aut fauore, neque propter generis claritudinem, neque

φρων ὧν πρῶταται, καὶ καταφρονήτορες τῶν
ὑπὸ τῆς σλήθους δαυμαζομένων ἀταρ οὐτὶ καὶ
χρημάτων, καὶ πατρίδος. ὅτι μὲν ἔν τῆς οὐ-
σίας ἀπίστη τοῖς Θεοῖς, τὸ το μὲν καὶ εἰς
πάντας ἐξεροίποσε· τὸ δ' ἔπρευν αὐτῷ ὅτι πᾶσι
γινώσκοντες ἐστὶ ὁ αἰνός. ἀπαλλαγή δὲ μὲν ὅτι
Θεῶν οἰκιστῶν παλιν, ἔφη, οὐ νομομα-
πολίως, ὡς Ἀλέξανδρος κατασκάψα, ἢ
ἄλλος.

Κ Ε Φ. Ζ.

Περί τῆς τῆς πολλῶν κακοποιίας.

Δημιχάρης, ὁ τῆς Δημοδίνους ἀδελφίδος,
ἐπιδείξαι βυλόμενος, ὅτι τῆς ἐκ τῆς πολλῶν
κακοποιίας ὑποφρονῶ, διασάμμος πῶτα κα-
δαζομένοις ἐοῖα τρεῖς ψαγροῦ καὶ κακῶς ἀγ-
ράειν ἐκ παντὸς πρὸς διψῶντας, τί φασί
ὑμεῖς (εἴπε) δυσωμίδαι; τὸ ἦθ' αὐτῆς ἄμα
ἐκκαλύψας διὰ τούτου τῆς ὀνόματ'.

Κ Ε Φ. Η.

Ὅτι ὁ φρωῖχος διὰ τι ποῖημα φρατη-
ρὸς ἦρέθη.

Φρωῖχον Ἀθλιῶται φρατηρὸν εἶλοντο ἔτι
ἄρ' ἀπουδαί, ἔτι καὶ τῶν τε γένους ἀξίαν,
οὐδὲ μὲν ὅτι ὡς πλουσιό. πολλὰ καὶ γὰρ καὶ

vero quod dives locuplesque esset. Sape enim propter hæc multos mutari vidi: Alii heredes, alijque præulerunt: sed quum Pyrrhichistis in quadam tragœdia conuenientes & bellicos modulor fecisset, adeo tenuit vniuersum theatrum, & præsentium animos cepit, vt confestim eum duce[m] elingens, abstantes cum bellicis rebus cum utilitate præfuturum esse, qui à viris armatis non abhorrentia carmina poemataq; in dramate conscriberet.

CAP. IX.

De Amore.

Quis cum amatore, qui ipse non amet, quum pugna committenda, ferroque de rebus decernendum est, manus conserat? Nam expers Amoris fugit & declinat semper amatorem tanquam pro anus, nec iniuriatus numini: tantumque audet, quantum & animo valet, & corporis robore pollet. Extimescit autem illum alterum, quasi diuino furore correptum: & non solum à Marte, quod quidem commune est, verum etiam ab Amore concitatum. Nam qui solum ab altero horum deorum sunt inflammati, quorum vnum perinde ac Martem Homerus dicit grassari, quum vnum solum numen habeant, recte beneque pugnant tantum, quantum animi potest semel vnum per se numen suppediare. Amoris vero mi-

nistri pugnantes & Mauortio impetu, & Amoris ardore stimulati, quum duplicem cultum ac numen sustineant, non injuria (vt sentiunt Cretenses) dupliciter quoque egregios & fortes se præstant. Non igitur quisquam reprehenderet, si armatus aliquis solum ab vno deo pugnans, non à duobus, alteri quem Mars simul & Amor ad pugnam iuvant, se opponere dubitet.

C A P. X.

De Lacedæmoniorum amatoribus & amasijs.

De Lacedæmoniorum Ephoris, quum habeam multa præclarè facta dictaque recensere, inpræsentiæ ea dicam tantum, quæ proposui. Quum quidam apud eos forma præstans, amatori honesto, sed pauperi, alterum diuitem prætulisset, irrogarunt illi pecuniariam mulctam, plectentes, vt apparet, pecuniarum illicitam cupiditatem ablatione pecuniæ. Alium vero quendam honestum ac bonum virum, quod neminem amaret ex iis qui deteriores essent, pœna affecerunt: quod quum bonus esset, neminem amaret. Similem enim sui potuisset amasium reddere, forsitan etiam alium. Nam amatorum benevolentia, plurimum valet apud amasios ad inferendum

ζονται τοσούτοι, ὅσον ἐνδεσῆν αὐτοὺς ἀ-
ναξ. οἱ δ' ἑσπετος βέλκροι πλεμωῦντες, καὶ
ὑπὸ τῆς Ἀρεῆς ὁρμῆς, καὶ ὑπὸ τῆς Ἑρωτος ἐκ-
καύσεως, διαλλῶ πῶ λατρεῖαν ὑπομόρου-
τες, εἰκότως καὶ ἡ Κρητὶ ἐννοίαν, καὶ ἀρίστη
δοῦσι διαλλῶ. οὐκ ἐν τῷ ἑξ' Ἀρεῆς καὶ Ἑρωτος
φονῶντι, αἰπιάσμιτο ἄν τις, εἰ μὴ ὑπομόρου
ὀπλίτης ἀνταγωνίσασθαι, ὑφ' ἐνὶ τεταγμένος
δεῖν, ἀλλ' οὐχ' ὑπὸ τοῖσι δύνει.

Κ Ε Θ.

Περὶ τῆς ἐν Λακεδαιμονίᾳ ἑσπετων, καὶ
ὑπομόρων.

Περὶ τῆς ἐν Λακεδαιμονίᾳ ἑσπετων πολλὰ
μὲν εἰπεῖν καὶ ἄλλα χαλὰ ἔχω ἀδ' οὐκ
προήρημαι, νῦν ἑσπεταῦτα· ὅτε τις τῶν παρ'
αὐτοῖς χαλῶν, πλούσιον ἑσπετῶν περιέλτετο τῇ
χρησῶ πίνητος, ἐπίβαλλον αὐτῷ χημά-
τα, κολλάζοντες, ὡς εἴοικε πῶ φιλοχρη-
ματίαν τῇ πῶν χημάτων ζημίᾳ. ἄλλων
δὲ πῶν ἀνδρῶν χαλὸν κάματον οὐδενὸς ἑ-
σπετα τῶν οὐ χαλῶς πεφυκότων, καὶ τῶν
τον ἐζημιώσαν, ὅτι χρηστὸς ὢν οὐδενὸς ἥρα,
δῆλον γὰρ ὡς ὁμοιον αὐτῷ ἐαυτῷ κακείνων ἀπῆ-
φηνεν, ἴσως δ' αὖ καὶ ἄλλον. δεινὴ γὰρ ἡ
ἑσπετων περὶ τὰ παιδία ἀνοία ἀρετὰς ὑπερ-

virtutis studium, si moderari sint ipsi & honesti. Est etiam ejusmodi lex apud Lacedæmonios: Si quis adolescens in deliciis habitus peccasset, concedebant aut morum simplicitati, aut etati juvenili: amatorem vero eius pœnas luere cogeant, volentes arbitros eos & inspectores esse omnium quæ isti facerent.

C A P. X I.

De anima.

Peripatetici dicunt animam interdum corpori servitium præbere, & inuolui, neque pure veritatem perspicere posse: Noctu vero, liberatam à ministerio corporis, & veluti in orbem circa thoracem in se collectam, magis ad prævidenda futura idoneam esse, unde existunt insomnia.

C A P. X I I.

De amoris ratione apud Lacedæmonios.

Apud Lacedæmonios, qui honesta liberalique forma præditi sunt, non gerunt se se delicate erga amatores, neque nimis arroganter: Si quidem hi diuersum à reliquis faciunt adolescentibus formolis: nam ab amatoribus petunt *ἀσπασιν* *ἡλικίᾳ*, id est ut se-

240 **VARIA HISTORIA**
se ament. Lacedæmoniorum ea vox est,
oportere amare dicens. Spartanus autem
amor nihil turpe nouit. Siue enim ado-
lescens ausus sit stuprum pati, siue amator
inferre, neutri consuleum fuerit Spartæ
manere. Aut enim è patria discedendum
eis, aut, quod grauius est, è vita.

C A P. XIII.

De vinolentia Tapyrorum.

Adeo dedita vino est gens Tapyrorum,
vt in vino uiuat, & plurimum vitæ tem-
pus in id insumat: neque solum eo ad po-
tandum abutitur, verum etiam ad vngen-
dum, quemadmodum cæteri oleo.

C A P. XIV.

De vinolentia Byzantinorum.

Byzantij vero, quoniam procliuēs &
propensi sunt ad vinum, relictis suis ædibus
& domibus, peregrinis eas mercede lo-
cant, & transmigrant in cæponas, vt fa-
ma est. Neque solum hæc, sed etiam vx-
ores illis relinquunt. Itaque duorum crimi-
num calumnia eodem facto sese implicant
Byzantij, temulentia & prostitutionis.
Quoniam vero ebrietate vinoque diffuunt,

Σπαρτιάτης δὲ ἔως ἀφ' ὧν ἐκείνην, ὅτι γὰρ
μειράκιον ἐπὶ λημψεν ὑβριν ἐπαμῖναι, ἔτι
ἔρως ὑβρίσκει, ἀλλ' ἐπιτίσεις ἐλισσάμενος τῇ
Σπάρτῃ καταμῖναι ἢ γὰρ τὴν πατρίδα ἀπὸ
λάλῃσιν, ἢ καὶ, τὸ ἐπὶ θυμότητι, καὶ τὸ βίον
αὐτῇ.

Κ Ε Φ. ιγ'.

Περὶ Ταπύρων οἰνοφυγίας.

Ὅπ' φιλοινότατον ἔθνος τὸ τῇ Ταπύρων
ποσῶτον, ὥστε ζῶντες αὐτοὶ ἐν οἴνῳ, καὶ τὸ πλεῖστον
τῆς βίης ἐν τῇ πορῇ αὐτὸν ἐμυλία καταναλίσ-
κων, καὶ ὁ μόνον εἰς πόμα καταχεῖνται αὐτοὶ,
ἀλλὰ καὶ χεῖσματα δοῖν αὐτοῖς ὁ οἶνος, ὥστε
ἄλλοις τὸν ἔλαμον.

Κ Ε Φ. ιδ'.

Περὶ οἰνοφυγίας Βυζαντίων.

Βυζαντίους ὅς θιν' οἰνοφυγίας ὄντας,
ἐσοικῆν τοῖς καταπληθείς ὁ λόγος ἔχει,
ὅτι οἰκῶν ὅτι ἰδίῳ, καὶ ὅτι δωμάτων ἐξοκ-
κιδέντας, καὶ τοῖς ξένοις τοῖς ἐν ἐπιδημίᾳ τῇ
πόλει ἐπιμεινόμενους αὐτά, καὶ οὐ μόνον ἐκεί-
νων, ἀλλὰ καὶ τῶν ῥωμαίων αὐτοῖς ὑποσά-
τας, ὅς ἐν ταῦτα πύς Βυζαντίους διπλῶν
αἰπῶν φέρεται, καὶ οἰνοφυγίας, καὶ καταναλίσ-
κων, ὅς ἐν τῇ μέθῃ καὶ τῷ οἴνῳ διαρρέοντες,
ἐν τοῦ μὲν ἀκούοντες χαίρουσι, καὶ τὸ ἔργον.

delectatur libratum sono & tibijs maxime vacanti. At tubæ fremitum primo auditu etiam non sustinent. Ex quibus liquet, quod ab armis belloque gerant alienissimos animos Byzantij. Propter hanc causam Leonides dux militaris ipsorum in acerri-
ma viribus oppugnatione, quum hostes mœ-
nia adorirentur, & illi relictis excubijs
totos dies in consuetis diuerioribus tenerent,
mandauit vt cauponæ ipsis in mœnia trans-
ferrentur. Quo sophismate læto tandem eis
persuasit, vt aciem ne decerere, quum
piætextus & cæula quamobrem abirent, non
esset. Hæc affirmat de ipsis Damon. His
astipulari videtur Menander quum dicit:
Vinolentos negotiatotes facit Byzantium;
totam noctem perpotat.

C A P . X V .

*De Argiuorum, Corinthiorum, Thra-
cium, Illyriorum vinofitate.*

Argui ipsi quoque & Corinthij in co-
mædijs taxari sunt, quod vino se dedant
intemperantibus. De Thraciis jam confir-
matus constanter rumor est, plurimum
eos bibendo posse. Neque vero Illyrij ca-
sent hoc tempore tali culpa, qui hoc etiam
studetis adiecerunt; quod in consuetudo pe-

144 **VARIÆ HISTORIÆ**
fegrinis & hospitibus permittitur, ut
vnuſquique mulieribus propinet ſi libeat,
etiã ſi fœminæ nihil ad ſe pertineant.

C A P. XVI.

Comparatio Demetrii & Timothei.

Vter verò præſtantior dux fuit, Deme-
trius Poliorcetes, an Timotheus Athenien-
ſis? Ego mores & ingenium vtriuſque ex-
plicabo: Vobis autem deinde præferre alte-
rum licebit. Demetrius per vim atque aua-
ritiam perturbansque multos & injuriam
inferens, ciuitates ſubigebat admotis ma-
chinis, concuſſis & ſuffoſſis mœnibus: Ti-
motheus verò perſuadens verbis: & ora-
tione docens, vtilius eſſe, ut Athenienſium
dicto audientes eſſent, eadem hæc, quæ il-
le, perfecit.

C A P. XVII.

*Quod philoſophia ab adminiſtranda republ.
non ſit aliena, & quod ex philoſophis qui-
dam temp. gubernarint.*

Ex philoſophis etiam aliqui ad governa-
culâ rerumpublicarum ſederunt: aliqui ve-
ro hoc ſolo contenti, quod animum vir-
tutibus excoluiſſent, quietam vitam tra-
duxerunt. Correxerunt republ. Zaleucus

ὅτι ἐφ' ἧς ἔστιν ἐν τῷ κοινῷ πνεύματι ἡ
νοῦς, ὡς γινώσκῃ τὰς γυναικὶς ἐκείνης, ἐάν
βούληται, καὶ μὴδὲν ὡς σὺν ἡ γυνὴ αὐτῇ

Κ Ε Φ. 15.

Σύγκρισις Δημοκρίτου καὶ Τιμοθέου στρατηγῶν

Εἶπα τίς ἀμείνων ἐστὶν στρατηγὸν, Δημοκρίτου
ὁ Πολιερχητὴς, ἢ Τιμοθέου ὁ Ἀθηναῖος ἐν
μ' ἐρῶ τ' ἑαυτοῦ τὸν τρόπον. ἔστι δ' ὁ
ἐκείνου πνεῦμα ἢ ἑτέρου. Δημοκρίτου μὲν βία, καὶ
πλεονεξία, καὶ λυπῶν τὰ μέγιστα, καὶ ἀδικῶν
ἤρει τὰς πόλεις, μηχαναὶ πλοῦτος καὶ κατα-
σείων, καὶ ἀπορρίπτει τὰ τέχνη. Τιμοθέου δ'
πείθων, καὶ διδάσκων λόγῳ, ὅτι λυσιτελεῖ πλεον.
ὅτι τ' Ἀθηναίων ἀκέρει.

Κ Ε Φ. 16.

Ὅτι ἡ φιλοσοφία ἐκ ἀπολίτῳ, καὶ
πίνε τῶν φιλοσόφων ἐπολιτεύονται.

Επολιτεύονται ἐν καὶ φιλόσοφοι, ἡ αὐτὴ τῶν
τομῶν πλεονεξία ἀγαθοὶ γινώσκοντες, ἐν
πνεύματι κατεβίωσαν ἐκκωρῶνται γὰρ ἡ
κοπὴ, Ζαλὼν καὶ τὰς πόλεις, καὶ τὰς
δαίμονας ἐν Κατάνη, καὶ τὰς ἐν Ρηγίνο, ὅτι
ἐκ Κατάνης ἐφύλα. Ταραντῶν δ' ἐφύλα-
το ἀγαθὸς Ἀρχὴς, Σόλων δ' Ἀθηναῖος, δὴ

Κ

Locrenſium, Charondas Catanenſium, item Rheginenſium, quum in exilium eſſe-
 ſus eſſet e Carana. Tarentinis profuit Ar-
 chyraſ, Solon Athenienſibus, Bias & Tha-
 les in Ioniam adiumenta maxima importa-
 runt, Chilon iuvit Lacedæmonios, Mity-
 lenſes vero Pittacus, Rhodios Cleobulus,
 & Anaximandrus coloniam Mileto Apol-
 loniam deduxit. Xenophon etiam bellicis
 ludibus miles floruit, & optimus dux ju-
 dicatus eſt inter eos qui vna cum Cyro
 aſcenderant, tum quum Cyrus & multi
 alij cum ipſo occubuiffent. Et quum neces-
 ſitas poſtularet aliquem, qui poſſet ſerua-
 re Græcos, & incolumes domum reducere,
 hoc negotium illi datum eſt. Plato vero
 Ariſtonis filius Dionem reduxit in Siciliam;
 & conſilium modumque docuit, quo tyran-
 nidem Dionyſij ſubuerteret atque diſſolue-
 ret. At Socrates nullam ſibi curam de Athe-
 nienſium republ. ſuſcepit, quod videret
 Athenienſium democratiā ſimiliorem
 eſſe tyrannidi & monarchiæ. Proinde ne-
 que ſuffragio ſuo Decem duces morti adju-
 dicavit, neque Triginta tyrannis quicquam
 communicavit in illorum neſtariis ſceleri-
 bus. Quum autem pro patria decertandum
 eſſet, tunc ſine vlla recuſatione militem
 agebat. Geſſit autem arma contra Delum,
 Amphipolim, & Potidæam. Ariſtoteles
 patriam ſuam non in genua (quod dicitur)

procumbentem, sed in os prostratam erexit atque restituit. Demetrius Phalerens, summa cum dignitate reipub. Atheniensium rexit: donec cum Atheniensibus confucta solitaque inuidia eiecit: sed in Ægypto etiam apud Ptolemæum regem in rogandis ferendi quæ legibus primas tenebat. Quis vero initias iuerit, Periclem Xanthippi filium philosophiæ præcepta calluisse, & Epaminondam filium Polymnidis, & Phocionem filium Phoci, & Aristidem Lysimachi, & Ephialtem Sophonidæ, & post hos inter cetero tempore Catiadem & Critolaum? quoniam Romam quoque missi sunt pro Atheniensibus legati, & pacem impetrauerunt; qui tanta gravitate dicendi senatum perpulerunt, ut diceret, Miserunt Athenienses legatos, non ut nos persuaderent, sed qui cogerent nos facere quod ipsis collibitum esset. Ego vero illud etiam Persæ, pro administratione reipub. dūco, quod Antigonum erudiuit: & illud Aristotelis, qui ipse quoque iuvenem adhuc Alexandrum philosophiæ præceptis imbuir; Et Lysis, Pythagoræ discipulus, Epaminondam instituit. Siquis igitur nihil rerum agere philosophos dicit, inconsiderate facit & stulte, quanquam ego ipsorum otium & tranquillitatis studium, libentissimo animo amplecterer.

αὐτὸν ἐσυμῆθης Ἀθλιμαίοις φθονῶ ἐξέωσι,
 καὶ ἐο Λιγύπῳ ὃ συμῶν τῷ Πτολεμαίῳ νο-
 μοθεσίας ἤρξε. τίς ὃ ἀκτιφῆσι, καὶ Περικλίας
 τὸ Ξανθίππυ φιλόσοφον γυμνάς, καὶ Ἐπιμ-
 νώδαν τὸν Πολύμνιδαν, καὶ Φωκίονα τὸν Φαί-
 ακα, καὶ Λεισείδην τὸν Λυσιμάχου, καὶ Εὐριάλ-
 τιν τὸν Σοφονίδου· καὶ ἐπὶ καὶ τῷ τῷ χρόνῳ Καρ-
 νεάδην, καὶ Κριππάδον; ἔγωγε καὶ εἰς τὴν Ρο-
 μὴν ἀγέγοντο καὶ ἐκεῖνοι ὑπὸ τῶν Ἀθλι-
 ων παροφθιόντες, καὶ αὐτοὶ σῶματάν ἐμεσαντο.
 οἱ περὶ αὐτοὺς τοσούτον ἐνέπεσαν τὴν σύγκλη-
 τον βουλὴν, ὥς ἐπεὶ αὐτοὺς, Ἐπεμψαν Ἀθη-
 ναῖοι ἀπελεύοντας, αὐτοὺς πείσοντας, ἀλλὰ
 γὰρ τῆς Βασιλευίας ἡμᾶς δρᾶσαι ὅσα θέλω-
 σιν. ἐγὼ καὶ πολιτέαν θαίλω καὶ τὸ Περσικόν,
 ἔγωγε Ἀντήρονον ἐπαίδευσεν καὶ τὸ Λεισετέλεις,
 ἐπεὶ καὶ αὐτοὺς σὺν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππῳ
 νέω ὅντι φιλοσοφῶν ἦν δῆλον· καὶ Λύσις ὃ ὁ
 γνώριμος ὁ Πυθαγόρου, καὶ αὐτοὺς Ἐπιμνών-
 δαν ἐξεπαίδευσεν. εἶπε οὖν ἀπράκτως λέ-
 γει τὰς φιλοσόφους, ἀλλὰ εὐδὴν γε αὐτῷ καὶ
 ἀνόητα παῦτα· ἐγὼ μὲν γὰρ τὴν σὺν αὐτοῖς
 ἀπεργασίην, καὶ τὴν τῆς ἡσυχίας ἔρεταν,
 καὶ ἀρπαγὰς ἐπιδραμών.

Περὶ τῶν Μιδῶν τοῦ Φρυγίου, καὶ Σιλιων
 καὶ τῶν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος ἀρχαίων.

Περὶ τῶν Μιδῶν, τοῦ Φρυγίου, καὶ Σιλιων. νομοθετοῦντες ὡς
 οἱ Σιλιωνεῖς ἴσθαι, οὗτοι μὲν ἀφ' αὐτοῦ τοῦ
 φύου, ἀνδρώπῃ δὲ ἀφ' αὐτῶν καὶ ἀνὰ τὸ πᾶν
 πολλὰ μὲν ἐν καὶ ἄλλα ἀπλήλως διελίχθη
 θῆσαν, καὶ τῶν τῶν οἱ Σιλιωνεῖς ἐλέγετο ὡς
 τῶν Μιδῶν, πῶς μὲν Εὐρώπῃ, καὶ πῶς Ἀσίᾳ,
 καὶ πῶς Ἀσὶν νόστοι εἶναι αἱ ἀφ' αὐτῶν ἀπλήλως
 τῶν Ὀκλιανόν. ἡμεῖς δὲ μόνον εἶναι ἐκείνῃ
 πῶς ἔξω τῆς τῆς κόσμου. καὶ τὸ μὲν μέγεθος
 αὐτῶν ἀφ' αὐτῶν διηγεῖτο. πρὸς δὲ ἄλλα
 ζῶα μεγάλα, καὶ τὰς ἀνδρώπῃ δὲ τῶν ἐν-
 ταυθὰ ἐν διπλάσιον τὸ μέγεθος, καὶ χεῖρόν
 ζῆν αὐτοὺς ἔχουσιν ἡμεῖς, ἀλλὰ καὶ ἐκείνῃ δι-
 σπλοῦν, καὶ πολλὰ μὲν εἶναι καὶ μεγάλα καὶ πλείους
 καὶ βίων ἰδιότητες, καὶ νόμοι αὐτοῖς, τῆς ἑκάστης
 ἀναπῆλως κειμήλιος τοῖς παρ' ἡμῶν νομοθετοῦσιν.
 ὅσοι δὲ εἶναι πόλεις ἐλέγετο μεγάλα ἀεγίζαι,
 οὗτοι δὲ ἀλλήλους τοικέναι. καὶ πῶς μὲν οὐδὲ
 μαζέσθαι μάχιμον. πῶς δὲ Εὐρώπῃ. τὰς ἑκάστης
 οὐκ εὐσεβείας ἐν εἰρήνῃ τῇ διέγειν, καὶ ἡλικίᾳ
 βαθύ, καὶ λαμβάνειν τὰς παρ' αὐτοῖς ἐν τῇ γῆς
 χρεῖς ἀεγίζων καὶ βοῶν, μαρτυρεῖν δὲ καὶ ἀεγίζων

CAP. XVIII.

*De colloquio Midae Phrygiae & Sileni, & de re
quo incredibiliter dicta sunt Midae.*

Narrat Theopompus colloquium quoddam inter Midam Phrygem & Silenum ionaeum esse. His Silenus erat Nymphea folius, & dijs quidem conditione inferioribus mineralibus vero, morteque superiori. Idem alio multis fuit inter se colloquuti, cum hac Silenus aliquando Midam retulit: Eudopam, Afram, & Libyam insulas esse, quas circumcirca Oceanus circumfluit. Continentem vero vnicam extra hunc mundum existere, & magnitudinem ipsius infinitam & immensam esse narrabat: adde re diuersa animalia grandia, & homines qui eam inhabitant duplo maiores ijs esse qui hanc habitant: neque tantum temporis spatium ad viuendum illis sufficere quantum nobis: sed etiam illud duplum: & multas magnasque ciuitates atque viuendi peculiare rationes, & leges apud eos plane nostris contrarias esse constitutas. Duas vrbes esse magnitudine maximas dixit, nihil vero sibi mutuo similes: quantum altera dicatur Machimus, *id est pax*: altera Euerens, *id est pax*. Pios igitur in pace, vitam agere, & amplissimis opibus, fru-

Atum ex terra capere, sine aratris & bobus, agricultura, seminationeque nihil eis opus esse. Et (inquirebat) à morbis immunes sunt, atque vitam peragunt in suauissimo risu & voluptate. Adeo vero sine controuersia iustitiam colunt, ut persæpe dii quoque immortales non dedignentur illorum vri commercio. Qui vero Machimum urbem incolunt, bellicosissimi sunt, & arma induti bella semper gerunt, finitimosque in suam potestatem redigunt, atque hæc vna ciuitas in plurimas gentes imperium tenet. Cives in ea sunt non pauciores ducentis myriadibus. Moriantur alias ægrotantes, quod perraro accidit; Siquidem in bellis plerumque lapidibus aut fuste percutiuntur, nam ferro non possunt vulnerari. Auri argenti que maximam copiam possident, ita ut minoris apud ipsos æstimeretur aurum, quam apud nos ferrum. Eos quodam tempore conatos etiam fuisse in has nostras insulas transire dixit, & trajecto Oceano mille myriadas hominum vsque ad Hyperboreos peruenisse: quumque audiuisent hos populos inter nostrates esse felicissimos, contempsisse tamquam vilem humilemque & minime gloriosam vitam degentes: & idcirco indignum duxisse progredi ulterius. Hoc etiam adiecit, multo mirabilius, homines aliquos nomine Meropes in illis locis, multas magnasque ciuitates habitare.

ἐδὲν-ἐν τοῖς ἔργοις εἶναι. καὶ διατελοῦσι (ἡ δὲ
 ὁς) καὶ ἀνομιᾷ, καὶ κατασφύουσι τὴν αὐτῶν βίον
 γελῶντες δὲ μάλα, καὶ ἡδόμενοι. καὶ τὸ ὅτι ἀναμι-
 φιλόχους εἰσι δίκαιοι, ὡς μὲν τὸς θεοὺς πολ-
 λάκις ἀπαξιοῦν ἐπιφοιτῶν αὐταῖς· οἱ δὲ τῆς
 Μαχίμης πόλεως, μαχίμω ταυτί τῃ εἰσι, καὶ αὐ-
 τοὶ καὶ γίνονται μετ' ὅπλων, καὶ ἀπὸ πολεμῶσι,
 καὶ κατασφύονται τοὺς ὁμόρους, καὶ παμπύλ-
 λων ἐθνῶν μία πόλις κρατῇ αὐτῇ. ἐπὶ δὲ οἱ
 οἰκότες ἐκ ἐλάτης διακοσίων μυριάδων.
 ὑποθήσκουσι δὲ τὸν μὲν ἄλλον χρόνον νοσήσαν-
 τες, σπάνιον δὲ τὸ τοῦτο, ἐπεὶ τότε πολλὰ ἐν τοῖς
 πολέμοις, ἢ λίθοις, ἢ ξύλοις πυρόμενοι· ἀ-
 τρωτοὶ γὰρ εἰσι σιδήρῳ. χρυσὸν δὲ ἔχουσι καὶ
 ἀργύρου ἀφονία, ὡς ἀτιμότερον εἶναι τῷ παρ
 ἡμῖν σιδήρῳ. ἐπιχαρῆσαι δὲ ποτὲ καὶ διαβλέψαι
 τέκτες εἰς τὰςδε τὰς ἡμεδαπὰς νήσους ἔλεγε,
 καὶ διαπλάσαντάς γε τὸν Ωκεανὸν μυριάσι χι-
 λιάσι τῶν ἀνθρώπων, εὖς ὑπερσορέων ἀει-
 κέας καὶ πυδομένους τῶν παρ' ἡμῖν τέκτες εἶναι
 τοὺς εὐδαιμονεστάτους, καταφρονῆσαι ὡς φαύ-
 λους, καὶ ταπεινῶς περὶ ἵοντας, καὶ διὰ ταῦτα
 ἀτιμάσαι. πρὸς ἐλθὼν περαιτέρω. τὸ δὲ ἐπὶ
 θαυμασιώτερον προστίθει, Μέρειάς τινας ὄν-
 τω χαλεμῶς ἀνθρώπους οἰκεῖν παρ' αὐτοῖς
 ἔρη πόλεις πολλὰς καὶ μεγάλας, ἐπ' ἐσχάτῳ δὲ

In finibus autem regionis illorum locum
esse, & nominari Anostam (id est si-
ne reditu, seu vnde non est reditus) simi-
lem voraginis & hiatus: neque vero tene-
bris, neque lumine insignem, sed aërem
suspendere obsecro quorundam rubore permi-
scum. In eo loco duos fluvios habet; alter
sunt voluptatis, alterum tristicie: & ad
utrumque arbores facti esse magnitudinis
plantæ magnæ. Quæ ad flumina tristicie
sunt, ejusmodi naturæ ac potestatis fru-
ctus producere: si quis his vescatur, tantum
crescere lacrymarum, ut per unum
veteris vite reliquum tempus; seorsum
tribusque dissuatur; & sic vitam finiat. Quæ
ceteras vero, quæ fluvio voluptatis adnata
sunt; fructum contrarium ferre: qui enim
hunc gustat, ab omnibus precibus cupiditi-
tatibus abducitur: & si quidem amaret; in
eius oblivionem venit, paulatimque
sic iunior, atque præcedentem ætatem &
jam transactam retro agit ac resumit, ab-
jecta enim senectute ad vigorem ætatis re-
vertitur; deinde adolescentiam induit,
cum pueriliâ: postremo sic infans, & sic
denique expirat. Hæc, si cui fide dignum
videatur Christus; credat. Mihi egregius fa-
bulator cum in his, tum in alijs videtur.

CAP. XIX.

De diffidio Aristotelis à Platone.

Primum diffidium Aristotelis aduersus Platonem ex his ferunt initium cepisse. Non probabat eius vitam Plato, neque corporis habitum & ornatum. Nam Aristoteles & vestibus & calciamentis pretiosioribus utebatur, & tonsura, quam Plato non probabat, annulisque ferendis se exornabat, vultu cauillationem & irrisum quandam præ se ferebat; Et in tempestina loquacitas in sermone, ingenium eius moreisque arguebat. Hæc omnia philosopho indigna esse manifestum est. Quæ quum videret Plato, non approbabat hominem: sed ei præponebat Xenocratem, Speusippum, Amyclam, & alios, quos tum aliis honoribus prosequabatur, tum disputationum suarum participes e. e. patiebatur. Quum vero quodam tempore Xenocrates in patriam iter suscepisset, Aristoteles cum suorum discipulorum caterua, inter quos erat Menon Phocensis, & alii, ad Platonem adiit. Laborabat tunc ex morbo Speusippus: quare obrem Platoni adesse non poterat. Plato octogesimum annum agebat, ita ut iam propter ætatem destitueretur memoriæ vi-

Περὶ Διαφορᾶν Αἰσιοτέλεως πρὸς Πλάτωνα.
 Λέγει τὸν Διαφορὰν Αἰσιοτέλεως πρὸς
 Πλάτωνα ἡμῶν ἡρώτιμω ἐκ τούτων ἡρώτιμω.
 οὐκ ἠρώτουτο αὐτῶν τῶν εἰρη- ὁ Πλάτων, οὐδὲ
 τῇ κατασκευῇ τῇ αὐτῇ τὸ σῶμα. καὶ γὰρ ἐν ἡμῶν
 ἐχρήτο φερόμενος ὁ Αἰσιοτέλης, καὶ ἡρώτιμω
 καὶ κερδὲν δὲ ἐκείνου καὶ ταύτην ἀνὰ Πλά-
 τωνα. καὶ μωκία δὲ πρὸς αὐτῶν αὐτῶν τὸ πρῶτον
 πον, καὶ ἀκαρῶν συμμυλία λαλοῦντες, κα-
 τηγνῶν καὶ ἀντὶ τῶν πρῶτον αὐτῶν. πάντα ὅσα ταύ-
 τα, ὡς ἐστὶν ἀλλότρια φιλοσόφου δῆλον. ἀπὸ
 οὗτο ὅσον ὁ Πλάτων, αὐτῶν φερόμενος τῷ ἀνδρῶν
 φερόμενος ὅσον αὐτῶν Ζεινοκράτῳ, καὶ Σπύσιπ-
 πον, καὶ Ἀμύκλαν, καὶ ἄλλους τῇ τε λοιπῇ
 διέξιμω αὐτοὺς πρὸς, καὶ οὗτοι καὶ τῇ κοι-
 νωνίᾳ τῶν λόγων. ἀποδημίας δὲ ποτε ἡρώτιμω
 τῶν Ζεινοκράτει εἰς τὴν πατρίδα, ἐπίθεται
 τῶν Πλάτωνι Αἰσιοτέλης, χρόνον πᾶσι τῶν
 ὁμιλητῶν τῶν αὐτῶν φερόμενος ὡς ἡμῶν
 Μινύσων τε ὁρώτιμω, καὶ ἄλλοι ποῖτοι. ἐνόσκει
 δὲ τότε ὁ Σπύσιππος, καὶ διὰ ταῦτα ἀδυνά-
 τος ἡμῶν συμβαδίζειν τῶν Πλάτωνι. ὁ δὲ Πλά-
 των ὁργισμένος ἐπὶ τῶν ἐγνῶναι, ὅμως τε καὶ διὰ
 τὴν ἡλικίαν ἐπιλειοίται τὰ τῆς μνήμης αὐ-
 τῶν. ἐπιθῶμενος ὅσον αὐτῶν, καὶ ὁπότε αὐτῶν ὁ

ribus. Intendens igitur in eum, & adiens
 ex insidiis Aristoteles, magnaue cum con-
 tributione questiones medens, & quodam mo-
 do sophisticè eum redarguens, iniurium si-
 mul & ingratum sese præbebat. Proinde ab-
 stinens exteriore deambulatione Plato, do-
 mi cum familiaribus priuatim agebat. Exa-
 ctis tribus mensibus Xenocrates à peregrina-
 tione reuersus, inuenit Aristotelem de-
 ambulantom ubi reliquerat abiens Platonem.
 Videns autem eum cum familiaribus
 suis non ad Platonem conuenire, sed alio
 in ciuitatem seorsum ex auditorio vestigia
 ferre, interrogabat quondam in Peripato,
 ubinam esset Plato, existimans eum decum-
 bere. At ille respondit: Non male habet,
 sed Aristoteles ei molestiam faciens effe-
 cit ut e Peripato discesserit, & in horto do-
 mi philosophiam tractet. His auditis Xe-
 nocrates repente se ad Platonem contulit,
 & offendimentum dissonantem cum his qui si-
 mul aderant. Erant autem frequentissimi,
 & summæ existimationis viri, & adolescen-
 tes aliqui illustriores. Qui quum loquendi
 finem fecisset, perhumaniter pro amore so-
 lito Xenocratem salutauit, rursusque il-
 lum similiter Xenocrates, nullum verbum
 hac de re cum Platone loquutus, neque au-
 diens, collectis suis commilitonibus, ve-
 hementer obhæsit. Spensit primum, quod
 Aristoteles esset in Peripato, & ipse quam

potuit maximis viribus contra Aristotelem pugnavit : eoque contentione progressus est , ut cum eiiceret & in consuetum locum Platonem restitueret.

CAP. XX.

De Lysandro , & allatis ei muneribus.

Lysandro Spartiatæ in Ioniam proficiscenti , hospites quos habebat in Ionia , cum aliis multis , etiam bouem & placentam dono miserunt. Qui placentam contemplatus , rogabat quidnam illud cupidiarum esset. Cui quum is qui attulerat , responderet , ex melle , casco , aliisque quibuldam confectam esse : Sed hoc , inquit Lysander , date Eilotibus. Non enim est liberi & ingenui hominis cibus. Bouem vero patrio ritu mactandum apparandumque curavit , quem cum voluptate comedit.

CAP. XXI.

De Magnanimitate Themistoclis.

Puer adhuc Themistocles quodam tempore è ludo litterario redibat : quem quum pædagogus obvio Pisistrato , de via decedere tyranno iussisset , plane libere respondit : Nunquid hæc via non ei sufficit ?

ὅθ' ἅπαντες ἰσχυρῶς ἐπέσληξε παρὰ χωρῆσαντι τῷ
 ἀειπάτῃ Δεισυτέλει· αὐτὸς τὸ ἐπίθετο τῷ
 Σταγειρίτῃ καὶ τὸ κάρτερον· καὶ εἰς τοσούτον
 ἀνέληθε φιλοτιμίας ὥς ἐξελάσαι αὐτὸν, καὶ
 ὑποδύναται τὸ σωήδης χρεῖον τῷ Πλάτῳ.

Κ Ε Φ. γ'.

Παῖ Λυσάνδρου, καὶ δώσαν ἀνακομι-
 δέντων αὐτῷ.

Λυσάνδρῳ τῷ Σπαρτιάτῃ εἰς Ἰωνίαν ἀφί-
 κομένη οἱ καὶ πᾶσι Ἰωνίαν ἔχοντι πολλὰ μὲν καὶ
 ἄλλα ἀπεπείσαν, ἀπὸρ ἔν καὶ βῶν, καὶ
 πλακύντα· ὃ δ' ἀπιδὼν εἰς τὴν πλακύντα, ἤρε-
 το πῶς βέλτεται το πῆμμα ἐκείνο εἶναι; ὃ δ'
 κομίζων ἀπεκρίνατο, ὅτι ἐκ μέλιτος, καὶ
 τυγνῶν, καὶ ἄλλων πινῶν κατεσκεύασται. ὃ δ'
 Λύσανδρος, ἀλλὰ τί το μὲν (εἴπε) δότε τοῖς
 Εἰλασι· ἑλδιδερε γὰρ καὶ ἐστὶ βρώμα. τὸ δ'
 βῶν προσέταξε καὶ τὰ πάτρια σκεδάδιωσαι,
 καὶ ἐδίδωκεν ἡδύως.

Κ Ε Φ. δ'.

Παῖ μεγαλοφροσύνης τῷ Θεμιστοκλείῃ.

Επανήει ποτὲ ἐκ διδασκαλείης πῶς ἐπὶ αὐτῷ
 Θεμιστοκλῆς, εἴτα προσέοντο Πεισιγάρτῃ,
 ὃ παιδαγωγὸς ἦεν τῷ Θεμιστοκλεῖ μικρὸν ἐκ-
 χωρησάμενος τὸ ἴδιον προσάγοντο τῷ τυράννῳ.
 ὃ δ' καὶ ἅπαντες ἑλδιδεύει ἀπεκρίνατο· αὐτῷ.

L

γὰρ ἔπιν αὐτῷ ἔχ' ἰκανὴ ἰδύς; ἔτι δ' αὖ εὐ-
χόμες π' καὶ μαγαλόφρων ἐνεφαίνετο τῷ Θεμισ-
κλῆϊ καὶ ἐξ ἐκείνου.

Κ Ε Φ. κβ'.

Περὶ πῶς τῷ Λικίῳ ἀσεβείας, καὶ τῷ πᾶσι Ελ-
λινῶν ἐλέει πρὸς τοὺς Τρῶας.

Ὅτε ἰάλῳ τὸ Ἰκίον, οἰκτείραντες οἱ Α-
χαιοὶ πᾶς τ' ἀλίσκοιόων τύχας, καὶ πάνυ
Ελληνικῶς τῆ το ἐκμήνυζαν, ἔκαστον ἑῷ ἐλευ-
δέεσθαι ἐν ὅ, π' καὶ βέλεται ἑῷ οἰκείῳ ἀποθέ-
ρην ἀργύρου. ὁ ἔν Λινείας τοὺς πάντας
θεοὺς βασάσας ἔφερεν, ὑπερδὼν τῶν ἄλλων.
ἠδύντες ἔν ἐπὶ τῇ τῷ ἀνδρὶ εὐσεβείᾳ οἱ Ελ-
λίνας, καὶ δεύτερον αὐτῷ κτῆμα δουλεύω-
σαν λαβόν. ὁ δὲ πᾶσι πατίεσθαι πάνυ σφόδρα γο-
ργησκότα ἀναδέμεντο ὧμοις ἔφερον. ὑπὸ κα-
πλαγῆτες ἔν καὶ ἐπὶ τούτῳ οὐχ' ἥκιστα,
πάντων αὐτῷ πῶν οἰκείων κτημάτων ἀπέση-
σαν, ὁμολογεῖν τις ὅτι πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς
ἀνδράπων, καὶ τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς γενναίους
δι' αἰδοῦς ἄγνους, καὶ οἱ φύσει πολέμοι
ἡμεῖς γίνονται.

Κ Ε Φ. κγ'.

Περὶ Ἀλεξάνδρου.

Κατὰ μὲν οὖν Ἀλεξάνδρου τὰ ἐπὶ Γεραιί-
κῳ καὶ τὰ ἐπὶ Ιωσῷ, καὶ ἡ πρὸς Ἀρβήλοισι μά-

Adeo quiddam ingenuum & magnificum
etiam in hoc dicto & hac ætate in The-
mistocle refulsit.

CAP. XXII.

*De pietate Ænea, & Græcorum miseri-
cordia in Trojanos.*

Quum captum est Ilium. Achiui, prout
decebat Græcos homines, captiuorum for-
tem miterati, hoc per præconem denun-
ciarunt, vt singuli ex liberis ciuibus, quod
vellent vnum aliquod tecum auferrent. Æ-
neas igitur cæteris neglectis, Deos Penates
exportabat. Græci pietate viri oblectati,
permiserunt insuper vnam ex suis possession-
ibus accipere. Ille patrem annis & senio
confectum sublatum in humeros portabat.
Obstupescientes etiam hoc facto non me-
diocriter, ex omnibus ejus facultatibus ab-
scesserunt, consistentes, erga eos qui pieta-
tem in Deos exercent, quique parentes re-
uerenter colunt, etiam natura inimicos
non posse non æquos & placatos se præbere.

CAP. XXIII.

De Alexandro.

Præclara & laudabilia sunt Alexandri o-
pera ad Granicum & Issum perpetrata, pu-

gna ad Arbela commissa, Darius captus, Persæ subiecti Macedonibus, Asia tota subacta, Indi Alexandro subditi. Laudanda etiam quæ ad Tyrum & in Oxydracis gefcit, & alia multa. Quid enim hic verborum angustia complecti tam late patentem eius hominis fortitudinem conamur? Quod si etiam Fortunam quis invidus & obreſcator, quæ adhæserit Alexandro, velit appellare, sit sane; Attamen hoc in eo laudabile & præclarum est, quod Fortunæ non succubuit, neque eius erga se benevolentia & promptitudine destitutus est. Verum illa non sunt amplius laudanda in Alexandro, quod quum quinta die mensis, ut fama est, perpotasset apud Eumæum, deinde sexta crapulam edormierit, neque plus illo die vixerit, quam ut surgeret, & ducibus de crastina profectioe mandata daret, inquiens eam summo mane futuram. Septima deinde die epulatus est apud Perdiccam, qua se tursus vino ingurgitavit, & octava dormiuit. Et decimo quinto die eiusdem mensis, iterum indulsit vino, & sequenti solito more crapulam somno decoxit. Vigesimo quarto cœnavit apud Bagoam. Distabat à regia Bagoæ domus stadiis decem. post tertio dormiuit. Ex duobus igitur alterum sit oportet: aut quod Alexander magnò nocumento sibi fuerit, tot diebus potando consumptis, aut quod qui hæc tra-

χη, καὶ Δαρῆος ἡγεμόνος, καὶ Πέρσαι δουλοῦντες
 Μακεδόσι. καλὰ δὲ καὶ τῇ ἄλλῃ ἀπόσις Ἀσίας
 γενικημόνης. καὶ Ἰνδοὶ καὶ ἔτι Αἰγυπτῶν
 περὶ δέκοντες· καλὸν καὶ τὸ πρὸς τῇ Τύρῳ, καὶ τὰ
 ἐν Οὐδράκῃ, καὶ τὰ ἄλλα αὐτῇ πᾶσι δὲ
 νῦν σινοχέει λόγῳ φειλαμένην ποσά-
 τῳ ἀνδρὸς εἰς ὅπλα ἀνίσταται; ἔστι δὲ καὶ τῆς
 τύχης Αἰγυπτῶν ἀγαπῶν τὰ πλεῖστα, ἔστι
 ἢ δύστροπος καλὸς δὲ οὖν Αἰγυπτῶν μὴ ἡτ-
 τώμενον τῆς τύχης, μηδὲ πρὸς τὴν ἐξ αὐτῆς
 εἰς αὐτὸν προθυμίαν ἀπαγρεύων· ἐκείνη δὲ
 οὐκ ἔπαι καλὰ Αἰγυπτῶν. Δίου μύθος, φασί,
 πρὶν πρὶν παρ' Εὐμαιῶν, ἔτα ἕκτη ἐκεί-
 θευθεν ἐκ τῷ πότῳ καὶ τοσούτον ἐκείνης τῆς
 ἡμέρας ἔζησεν, ὅσον ἀνὰ σὺν χρηματίσει τοῖς
 ἡγεμόνιν ὑπὸ τῆς αὐτοῦ πρῆξας, λέγων ὅτι
 ἔστι περὶ. καὶ ἐβδόμη εἰσιᾶτο παρὰ Περσέως
 καὶ ἔπειτα πάλιν, καὶ ὀγδόη ἐκείθεν, πρὶν
 δὲ ἐπὶ δέκα τῷ αὐτῷ μηνὸς καὶ ταύτῃ ἔπειτα, καὶ
 τῇ ἐπὶ δέκα τὰ ἐνθισμῶν ἔδρα, τὰ ἐκ τῷ πό-
 τῳ. παρὰ Βαγιά δὲ ἐδίδοντο τετραδὶ μετα-
 βιβάδα. ἀπὸ τῶν τῶν βασιλείων ὁ Βαγιά οἴ-
 κος δέκα σιδῶν· εἶτα τῇ τεύτῃ ἐκείθεν.
 Δυσὶν οὖν δάτερον, ἢ Αἰγυπτῶν κακῶς
 ποσάτας τῷ μηνὸς ἡμέρας ἐαυτὸν ζημιῶν δὲ
 τὸν οἶνον, ἢ οἱ ταῦτα γράψαντες ψεύδονται.

ἔξεισι δ' ἐκ τούτων ἐννοεῖν καὶ τὸ λοιπὸν χρῆ-
νε τὰ ὁμοία αὐτοὺς λέγοντας, ὅτι καὶ Εὐφώνης
ὁ Καρδιανὸς καὶ ἑκαὶ ὅτι.

Κ Ε Φ. κδ'.

Περὶ φιλοκαλίας Ξενοφῶντος.

Ξενοφῶντι ὅμοιος τῶν ἄλλων περὶ αἰῶν, καὶ
ἐν τῇ σπασα καλὰ ἔχειν νικῶντι γὰρ ἔλεγε τις
πολεμίας, πῶς καλίστῃ σπῆλιν ἀρμόπειν.
καὶ ὑποβύσκοντα ἐν τῇ μάχῃ, καὶ ὅτι καλῶς ἐν
καλῇ τῇ παρῳαλίας τῷ γὰρ αὐδὲ τῷ γηραιῷ
ταῦτ' εἶναι τὰ ἐντάφια, τὰ ὡς ἀληθῶς κοσ-
μῶντα αὐτὴν λέγεται ἐν ὁ τῷ Γρύλλῳ πῶς
μὲν ἀσπίδα Ἀργολικῶς ἔχειν, τὸν δὲ δῶρα-
κα Ἀθηκῶν, τὸ δὲ κρᾶνθ Βοιωτικῶς, ὅ
ἵππον Ἐπιδαύριον. Φιλοκαλίας δ' ἔγωγε αὖ
εἶναι νομίζω τὰ τοιαῦτα ἀνδρὸς, καὶ ἀξιοῦντ' αὐ-
τοῦ τῇ καλῶν.

Κ Ε Φ. κε'.

Περὶ Λεωνίδου, καὶ τῶν τριακοσίων ἐθελοντῶν
καὶ ὁ ἑλλὰς ἀποθανόντων.

Ὁ Λεωνίδης ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ οἱ σὺν
αὐτῷ τριακόσιοι, τὸν μαντιδόμῳ αὐτοῖς
δάτατον εἰσεντο ἐν Πύλαις. καὶ ὅτι τῶς Ελ-
λαδ' αὖ καὶ καλῶς ἀγωνισάμενοι, τέλει

viderunt, mendacia dixerint. Ex quibus colligi potest, eos in reliquis itidem à veritate deflectere, in quibus Eumenes Cardianus ille non postremum locum obtinet.

CAP. XXIV.

De Xenophontis pulchritudinis amore.

Xenophonti tum alia honesta bonaque curæ fuerant, tum ut haberet arma pulchra & expolita. Aiebat enim, si vicisset hostes, elegantissimo quoque se ornatu dignum esse: & si vitam amitteret in prælio, cum quodam decore apparitum in armatura splendida. Nam hanc esse strenuo & forti viro ornamenta sepulchralia, quæ reuera ipsum ornent. Dicitur igitur hic Grylli filius habuisse scutum Argolicum, thoracem Atticum, galeam Bœotico artificio factam, equum Epidaurium: quæ sane non aliter ego dixerim, quam arguere virum elegantix studiosum, seque dignum his quæ pulchra sunt iudicantem.

CAP. XXV.

De Leonida, & Trecentis qui ultro pro salute totius Græciæ se morti obulerunt.

Leonides Lacedæmonius, & vna cum ipso Trecenti viri ad Pylas mortem vaticinio sibi denunciatam subterfugere noluerunt: & pro defensione Græciæ ritè stie-

nueque pugnam facientes, gloriosum finem sortiti sunt, ac perpetuam sibi gloriam & nomen clarissimum reliquerunt.

C A P. X X V I.

De Pindaro tyranno.

Pindarus Melanis filius, Alyattæ vero Lydi ex filia nepos, suscepta Ephesiorum tyrannide in supplici s lumendis asperum & inexorabilem se præbuit, in reliquis benignus ac sapiens vius est: magnamque curam adhibuit, ne in Barbarorum seruitutem patria redigeretur. Hæc ita se habere, illo facto declarauit. Quum enim Cræsus ipsius avunculus totam Ioniam inuaderet, legationem ad Pindarum misit, Ephesios in suam potestatem tradi postulans. At quum non permitteret, Cræsus urbem obsidione cinxit. Quum autem turris quædam subueria cecidisset, quæ in posterum Proditrix appellata est, & præ oculis discrimen cerneret, consilium dedit Ephesiis Pindarus, vt ex portis & mœnibus funes ad columnas templi Dianæ alligarent, ac urbem quasi anathema Dianæ esse sinnerent: per hæc veluti sanctitatem, ac, ne spoliaretur, securitatem Epheso concilians: & suasis, vt ipsi Lydum adirent, ac pacem expeterent. Exponentibus igitur preces Ephesiis risisso Cræsum aiunt, neque moleste hoc strata-

ἔπυχον ἔκλεε· καὶ δόξαν ἑαυτοῖς ἀδανά-
τον ἀπέλιπον, καὶ φήμην ἀγαθὴν δι' αὐ-
τῶν.

Κ Ε Θ. κς'.

Περὶ Παρθένου τῆς τυράννου.

Πίνδαρος ὁ Μέλας υἱός, Ἀλυαῖτος ὁ
Συρακευδῆς τῆς Λυδίας, διαδεξάμενος τὴν
Ερσιῶν τυραννίδα, πρὸς μὴ ταῖς πτωχείας
πικρὸς ὤν, καὶ ἀπαράττωτος, τὰ γὰρ μὲν ἄλλα
ἔδοκει φιλόπαις εἶναι, καὶ σώφρων, καὶ τῷ μὲν
δουλεύσει τὴν πατρίδα τοῖς Βαρβάροις πη-
λὴν πείνοιαν ἔδειπτο. ἔδειξε ταῦτα ἔτι
ἔχειν ὀκνεῖν δέσσειν. ἔπει γὰρ Κροῖστος ὁ πρὸς
μνηστὸς αὐτῷ δεῖν καταστροφόμενος τὴν Ἰω-
νίαν, καὶ πρὸς τὸ Πίνδαρον προσέειπε ἀπίστα-
τον, ἀξιῶν Ερσιῶς ὡς αὐτῷ γλυκύνει· ὡς δὲ
ἐκ ἐπεισῆς, ἐπολιόρκει τὴν πόλιν Κροῖστος.
ἔπει δὲ πρὸς τὸν πύργον ἀνετέταπτο ὁ κληθεὶς
ὑπερὸν Περσέως, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἰώεα τὸ
δεινόν, σωθεύλασεν ὁ Πίνδαρος Ερσιῶσις,
ἐκδήσαντας ἐν τῶν πυλῶν, καὶ τῶν τειχῶν
δωμῶν σωματάς τοῖς χίσι τοῦ τῆς Λεττί-
μιδος νεῶς, οἷον τὴν πόλιν ἀνέθημα ἰω-
τας εἶναι τῇ Λεττίμιδι, ἀσπλίαν διὰ τέτων
ἐπινοῶν τῇ Εφέστῳ. ὁ δὲ σωθεύλας ὤρ-
εσσόντας δεῖν τῆς Λυδίας πρὸς ἀλλομένων

ὅτι τὴν ἰκαμένην τῇ θουσίῳν, γλῶσσά τε φασὶ
 ἔχειν, καὶ δεξιᾷ μὲν πρᾶτος τὸ στρατηγη-
 διῶν, τὴν μὲν ἐπεισοίς συγχωρῆσαι τὴν μοῦ-
 ῆς ἐλευθερίας διγλῶ τῇ δὲ Πινδάρῳ προστάξαι
 τῆς πόλεως ἀπαλλάττειν. ὁ δὲ οὐκ ἀντήπε-
 ῖτο οἴλων δὲ τοῖς συναπαρτύναι αὐτῷ βελήδεν-
 τας παραλαβὼν, τὸν ἦν, καὶ τῷ οὐσίᾳ τὸ
 ἐκείνῳ τῇ πόλει παραβιβατέμενον, καὶ ἔνα
 ἡρώδη Πασκλέα ἀποδείξαι ἐπίτρεπεν,
 καὶ τὸ παιδὸς, καὶ τῶν χρημάτων, ἀπέρεν εἰς
 Γελοπόννησον, τυραννικοῦ βίε φυγὴν αὐ-
 τῷ ἀνέρεται ἀλαξάμενος, ὡς τὸ μὴ ποιῆσαι τὴν
 πατρίδα ὑποχείριον Λυδοῖς.

Κ Ε Φ. κζ'.

Πεὶ Πλάτωνος πενίας, καὶ πῶς φιλοσο-
 φία ἐπεχείρησεν.

Πέπυτμαι καὶ τῆτον τὸ λόγον, εἰ δὲ ἀληθὴς
 ἔστιν οὐκ οἶδα· ὁ δὲ οὐν πέπυτμαι μὲν ἔστι.
 Πλάτων ὁ Λείωνος ὑπὸ πενίας (φαπ) κατα-
 πονοῦμενος ἐμελλεν ἐπὶ στρατείᾳ ἀποδημῆσαι,
 καταληφθεὶς δὲ ὑπὸ Σωκράτους ὠνούμενος ὁ-
 πλαι ὁ Πλάτων, ἀνεστὰς τὴν ὁρμὴν, δια-
 λεχθέντος αὐτῷ τῷ Σωκράτους ὅτι εἰκὸς μὲν, καὶ
 πείσματος φιλοσοφίας ἐπιθυμῆσαι.

gema accepisse, & Ephesiis concessisse libertatem, sed ea conditione atque lege, ut Pindarus ciuitate excederet. Qui nihil contradixit: amicis, qui secum discedere velent assumptis, filium & maximam rerum suarum partem ciuitatis fidei credidit: & vni ex familiaribus Pasicli cum filii tutela, rum bonorum cura delegata, discessit in Peloponnesum, regium viuendi splendorem cum spontaneo exilio commutans, ut ne patria sub iugum Lydorum mitteretur.

C A P. X X V I I.

De Platonis paupertate, & quomodo ad philosophia studium accesserit.

Hoc etiam audiui, an verum sit nescio. Quod igitur audiui, illud est. Plato filius Aristonis, afflictus paupertate proficisci in militiam instituit. At deprehensus à Socrate, dum arma emit, & quæ par erat edoctus, animum mutauit, atque suasu Socratis ad philosophiam sese contulit.

CAP. XXVIII.

*Quomodo Socrates fastum Alcibiadis
retruderit.*

Socrates quum videret Alcibiadem ob diuitias elatum animum gerere, & ob agrorum multitudinem superbire, adduxit ad locum, in quo tabula quædam, descriptionem terræ complectens, suspensa erat, & eum rogauit, vt Atticam ibi requireret. Quam quum inuenisset, suos fundos eum iussit inquirere: & quum responderet, nusquam ibi pictos esse, Horum, inquit, possessione te effers, qui nulla pars sunt terræ?

CAP. XXIX.

De Diogenis mendicitate & fastu.

Diogenes Sinopenfis de seipso dicere solitus est, se impiere & ferre tragicas execrationes; Nam erronem se esse, domo & patria carere, mendicum agere, male vestiri, & in diem viuere Nihilominus tamen in his sibi non minus placebat, quam Alexander in terrarum orbis imperio, quum subactis Indis in Babylonem reuerteretur.

Κ Ε Φ κη.

Πῶς ὁ Σωκράτης τὸν τῷ Αλκιβιάδῃ τύ-
πον αἰτέσθαι.

Οὖν ὁ Σωκράτης τῷ Αλκιβιάδῃ πτυ-
φωμένον ἐπὶ τῷ πλάτῳ, καὶ μέγα φρονέοντα
ἐπὶ τοῖς ἀρχαῖς, ἤγαγεν αὐτὸν ἐπὶ πῃνα τό-
πον, ἐνθα ἄλλοι πινάκιον ἔχον γῆς φείσονται,
καὶ προσέταξε τῷ Αἰσικλῇ ἐνταῦθα ἀναζη-
τῆν. ὡς δ' ἄρει, προσέταξε τὶς ἀρχὴς τοῖς
ἰδίαις διαδρῆσαι τῷ δὲ εἰπόντι, Ἀλλ' ἔλα-
μοῦ γαλαμμοὶ εἰσὶν ἐπὶ τούτοις, ἔπει,
μέγα φρονεῖς, οἵτις ἔδην μέγα τ' ᾗ εἰσὶν;

Κ Ε Φ κθ.

Περὶ Διογάνους πνίης, καὶ τύφου.

Διογῆς ὁ Σινωπὴς συνεχῶς ἐπέλεγε
ἐαυτῷ, ὅτι ταῖς ἐκ τῆς τραγωδίας ἀφ' αὐ-
τοῦ ἐκπληροῖ, καὶ ὑπομύσει εἶναι γυνώσκει-
νης, αἰοικῆ, πατείδ' ἐστερημένον, πτω-
χὸς, δυσέμῳν, βίον ἔχον τ' ἐλπίμενον, καὶ
ὅμως ἐπὶ τούτοις μέγα ἐφρονεῖ ἔδην ἥπρον
ἢ Ἀλέξανδρον ἐπὶ τῇ πᾶσι οἰκονομίας ἀρχῇ, ὅτε
καὶ ἰνδρὺς ἐλθὼν εἰς Βαβυλῶνα ὑπέσχετο.

Κ Ε Φ. λ'.

Πεὶ σωφρονῶν πινῶκε.

Αμειβίας ὁ καθαροῦδης σωφρονέσθαι θεῖναι λέ-
γοιτο, καὶ γυναικὶς ὁραιοτάτῳ ἔχον μὴ
ὁμιλεῖν αὐτῇ· καὶ Διογένης ὁ τ' τραγωδίας
ὑποκρίτης. Κλειτόμαχος δὲ ὁ παγκρατίας
εἶποτι καὶ κωμίας εἶδε συμπλεκόμεναι, ἀπὸ
φύσεως. καὶ ἐν συμποσίοις εἶπε εὐφροδίσθαι λό-
γῳ παρέρυνη, ἀναστὰς ἀπηλλάχθητο.

Κ Ε Φ. λβ'.

Πεὶ Νικίῳ συνεδῆς περὶ τὴν ἰδίαν
τέχνῳ.

Νικίας ὁ ζῶγράφος ποσαὐτῷ φεῖ τὸ χά-
φειν συνεδῶν ἔχεν, ὡς ἐπλάττετο πολλὰς
αὐτὸν τεχνῶν περιτρέχων· περιτεχνήματα
τῇ τέχνῃ.

Κ Ε Φ. λγ'.

Πεὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Ηρακλείους κιθαρί-
ζαν μαθητῶν.

Ἀλέξανδρος ὁ φιλόσοφος πᾶσι ὧν, ἔαυ
πρόσθετος, ἐμάθησαν κιθαρίζαν· τῷ δὲ δι-
δάσκοντι κηρύσσει κηρύσσειος χορδῶν πνα-
σὺν μέλει, καὶ ὡς ἀπῆται τὰ κιθαρίσματα·
καὶ τί διοίσει, ἔφη, ἔαν ταύτῳ κρήσω; ἐπε-

CAP. XXX.

De quibusdam modestis & continentibus.

Amœbeas citharœdus maxima continentia præditus fuisse dicitur : quumque venustissimam vxorem haberet, non cum ea coiuisse. Item Diogenes tragicus histrio, Clitomachus vero pancratiafles, si quando canes videbat coeuntes, sese auertit; Et in conuiujs si de rebus Venereis sermo incidisset, continuo surgens discessit.

CAP. XXXI.

De Nicia diligentia, quam in artem suam contulit.

Nicias pictor, tantam diligentiam ad pingendum adhibuit, vt sepenumero intentus arti cibum sumere obliuisceretur.

CAP. XXXII.

De Alexandro & Hercule citharam pulsare discantibus.

Alexander Philippi filius puer adhuc, quum nondum ad puberem ætatem peruenisset, citharam discere pulsare : Magistro autem iubente chordam quandam tangere modulis conuenientem, & quam

postulabat artis ratio, Et quid interest, inquit, etiam si hanc puliauerō? in aliam digitum intendens. Qui respondit: Nihil interesse futuri regis, sed non eodem modo nihil interesse futuri citharædi. Timuit nimirum hic, ne si non commode eum institueret, idem sibi eueniret quod Lino. Nam Herculem puerum adhuc Linus fidi-
bus canere docuit. Verum quum imperitius instrumentum tangeret, increpauit eum Linus. At Hercules incensus ira, plectro Linum percussum interfecit.

C A P. XXXIII.

De Satyro tibicine.

Satyrus tibicen persæpe Aristonis philosophi disputationibus intererat, & his quæ dicerentur mire affectus aiebat:

*Cur ego non igni trado hoc nihil utile te-
lum?*

Insinuans tibiam, & quodammodo suam artem ad philosophiæ studium comparatam extenuans, & nihili æstimans.

C A P. XXXIV.

Lex Romanis & Lacedæmoniis communis.

Lacedæmoniis juxta & Romanis lex erat, ne cui licitum esset obionare quicquid vel quantum ipsi liberet. Nam quum per alia

est

εαν δίδας. ὁ δ' ἔτι ἐφ' ἑαυτὸν διαφέρει τὰ μέ-
λοιτι βασιλεύειν, ἀλλὰ ἐκ ὅπ' τέχνη μι-
θαιρίζειν μέλλοντι. ἴδεις δ' ἄρα ἔτι μὴ
ὦν ἀπαίδευτος, τὸ τῷ Δίνῃ πάθοι. ἢ γὰρ
Ἡρακλῆα ὁ Δῖνος ἐπ' αὐτὰ ὄντα καθαί-
ρειν ἐπαίδειν ἀμειψόμενον δ' ἀπομύσει ὁρ-
γανὸν ἐχαλέπνε πρὸς αὐτὸν ὁ Δῖνος. ὁ δ'
ἀνανακτῆσαι ὁ Ἡρακλῆς, τὰ πλήκτρα τῷ
Δίνῃ κεδίκετο, καὶ ἀπέκτεινεν αὐτὸν.

Κ Ε Φ. λβ'.

Πρὸς Σαπφὴν τῷ αὐλητῷ.

Σάπφ' ὁ αὐλητὴς Λείωνος τῷ φιλο-
σόφῳ πολλάκις ἠχροῶτο, καὶ κηλεύμενος ἐκ
τῶν λεγόμενων, ἐπέλεξε,
Εἰ μὴ ἐγὼ τὰδε τόξα φαινῶ ἐν πυρὶ δείλω,
Τὸς αὐλοῦς ἀντιδόμμος, καὶ τρόπον πινὰ
τὴν τέχνην ἐκκαυλίζων παρεβολῇ τῇ πρὸς
φιλοσοφίαν.

Κ Ε Φ. λδ'.

Νόμος Λάκωσι, καὶ Ρωμαίοις κανὼς.

Ὅτι Λάκωσι, καὶ Ρωμαίοις νόμος ἴσ'·
μὴ ἐξ ἑνὶ πινὶ ὀφωνεῖν, μίτε ἄ βέλεται,
μὴτε ἄσα βέλεται πρὸς ταπεινὴν γὰρ διὰ τῆ

M

τῶν ἄλλων σφροδῖεν τὸς πολίτας, καὶ διὰ τὴν
τραπέζης ἔχῃ ἦκιστα.

Κ Ε Φ. λβ.

Ὅτι ἐν τῇ Ακαδημίᾳ μελᾶν ἐκ ἐξωῶ.

Λόγος δὲ τις διαρρέει καὶ ἔπος Ἀττικόν, ὃς
λέγει περὶ πλεον ἐν Ακαδημίᾳ μηδὲ μελᾶσαι
ἐξουσίαν εἶναι ὕβρει γὰρ, καὶ ῥαθυμίας ἐπειρῶντο
τὸ χωρεῖν ἄβυστον φυλαχθῆναι.

Κ Ε Φ. λγ.

Διὰ τί ὁ Λεισυτέλης ἀπέλιπε ταῖς Αθωῶας.

Λεισυτέλης ὅτε ἀπέλιπε ταῖς Αθωῶας δεικ-
νῆς κείσας, περὶ τὸν ἐρόμενον αὐτὸν, τίς
εἶναι ἢ τῶν Αθωαίων πόλις, ἔφη, παρχαλή,
ἀλλ' ἐν αὐτῇ

Ὅχνη ἐπ' ὅχνη μεράσκει, σῦκον δ' ἐπὶ σῦκον,
Τὸς συκοφαντας λέγων, καὶ περὶ τὸν ἐρόμενον,
διὰ τί ἀπέλιπε ταῖς Αθήνας, ἀπεκρίνατο,
ὅτι ἐβύλετο Αθωαίους δις ἐξαμαρτεῖν ἐς ει-
λοουσίαν τὸ πρὸς Σωκράτῳ πάθος σῆναι τό-
μιος, καὶ τὸ κατ' αὐτὸν κίνδυνον.

Κ Ε Φ. λδ.

Νόμος Κεῖων κατὰ μέντων.

Νόμος ὅτι Κεῶν, οἱ πάντες παρ' αὐτοῖς
μεγαλοκότες, ὡς περὶ ἐπὶ ξενίᾳ παρεκαλεῖν τε

cives ad temperantiam reuocare voluerunt,
tam non minime per rationem mentis.

C A P. XXXV.

Quod in Academia ridere non licebat.

Fama etiam illa percrebuit Attica, quæ
refert, ne ridendi quidem potestatem in
Academia prius fuisse. Nam ab injuria &
ignavia purum & inaccessum hunc locum
seruare conabantur.

C A P. XXXVI.

Cur Aristoteles reliquerit Athenas.

Aristoteles quum iudiciorum metu Athe-
nis profugisset, interroganti cuidam, qua-
lis esset ciuitas Atheniensium: respondit,
Pulcherrima, sed in ea post ficum ficus, pyra-
malaque multa priores Excipiunt fructus:
sycophantas intelligens. Et interroganti,
cur reliquisset Athenas: respondit: quo-
niam nolisset committere, vt Athenien-
ses bis peccarent in philosophiam: obscure
Socratis mortem innuens, & suum peri-
culum.

C A P. XXXVII.

Lex Ceorum de senibus.

Consuetudo est apud Ceos, vt ij qui se-
nio plane coniecti sunt, tanquam ad con-

uiuim. se mutuo inuicent, aut ad quoddam solenne sacrificium conueniant & coronati cicutam bibant: quum sibi ipsis conscij sunt, se ad promouenda commoda patriæ inutiles amplius esse, animo jam obstatem delirare incipiente.

C A P. XXXVIII.

Quadam Athenis primum inuenta.

Athenis ajunt primum repertam esse oliuam & ficum, quæ primum etiam terra protulit. Itæq; pœnas dare & repetere, primi Athenienses instituerunt. Et certamen corporum primi inuenerunt, & exuerunt se vnixeruntque: & equos primus Erichthonius junxit.

C A P. XXXIX.

Quid olim quidam comederint.

Arcades glandes, Argini pyra, Athenienses ficus, Titynthij vero syluestria pyra comederunt, Indi arundines, Carmani palmas, Mæotæ & Sauromatæ milium, Persæ terebinthum & nasturtium.

C A P. XL.

De Satyris, Tityris, & Silenis.

Comites Bacchi fuerunt Satyri, quos nonnulli Tityros appellant. Hoc nomen

ἑαυτῆς. ἢ ὅτι πῦρ ἐορταστικῶς θυοῖται, ἀ-
νελαδύντες, καὶ σφαιρωσάμενοι, πίνουσιν κώηον,
ὅταν ἑαυτοῖς σωμαδῶσιν, ὅπ. πρὸς τὰ ἐργα
τὰ τῇ πετρίδι λυστιλεῦντα ἀχρηστοὶ εἰσιν,
ὑποληρέσκει. ἤδη π αὐτοῖς καὶ τὸ γνάμναι διὰ
τὸ χέρον.

Κ Ε Φ. αβ.

Εὐρεσκομένα πῦρ πρῶτον ἐν Αθλίαις.

Ὅπ ἐν Αθλίαις ἐυρεθῆναι λέγεται πρῶ-
τον πῦρ ἱλαίαν, καὶ πῦρ σκυλιῶν, αὐτὸ καὶ πρῶ-
τον ἢ γῆ κινεῖται. δίκας τε δύναι, καὶ λαβεῖν,
ἔσθον Αθλίωσι πρῶτοι. καὶ ἀγῶνα τὸ διὰ τὸ
σωμάτων πρῶτοι ἐπιβόησαν, καὶ ἀπιδύσαν-
το, καὶ ἡλίσσαντο. καὶ ἴσπερ ἐξέδξε πρῶτος
Εὐρυθόνης.

Κ Ε Φ. αβ'.

Τί πῦρ πάλαι ἦδον.

Ὅπ βαλάνες Ἀρκάδες, Ἀργεῖοι δὲ ἀ-
πίες, Αθηναῖοι δὲ σῦκα, Τριφυλῖοι δὲ ἀχρε-
δας δεῖπνον ἔχον, Ἰνδοὶ χαλάμεις, Καρμα-
νοὶ φοίνικας, Κέγχρον δὲ Μαιῶται καὶ Σαυρο-
μάται, Τέρμινθον δὲ κάρδαμον Πέρσαι.

Κ Ε Φ. μ'.

Πεὶ Σατύρον, Τίτυρον, καὶ Σιλλυῶν.

Ὅπ οἱ συγχωρεῖται Διονύσου Σάτυροι
ἦσαν οἱ καὶ εἰδών. Τίτυροι ὀνομαζόμενοι,

ἔχοντες δὲ τὸ ὄνομα ἐκ τῆς περὶ τῶν ἀνθρώπων, οἷον
 χαίρουσι Σάτυροι. Σάτυροι δ' ἀπὸ τῆς σισυ-
 ρεύου. Σιλίνοισι δ' ἀπὸ τοῦ σιλλῶντος. ὁ δὲ
 σιλλῶν φόβον ἀνέχεται μὴ παιδείας δυσχερῆς.
 ἔστι δὲ καὶ τοῖς Σιλίνοισι, ἀμφίμαλλοι χι-
 τῶνες. αἰνίττεται δὲ ἡ συλή, τίς ἐκ τῶν Διο-
 νύσου φυτείας, καὶ τὰ τῶν οἰνάδων, καὶ τὰ τῶν
 κλημάτων δάση.

Κ Ε Φ. μα.

Πολλὰ τῶν Διονύσου μετωνυμίας.

Ὅτι τὸ πολυκέρπειν οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζον
 φλύαν. ἔθεν δὲ Διόνυσον φλεῶνα ἐκάλουν,
 καὶ Περσέγλυον, καὶ Σταφυλίτλην, καὶ Οἰρε-
 κίτλην, καὶ ἑτέρως πῶς διαφόρους.

Κ Ε Φ. μβ.

Περί πινον μετινομένων γυναικῶν.

Ἐλένη καὶ Κελαινὴ Προίτη θυγατέρες,
 μάχης δὲ αὐταὶ ἢ τῆς Κύπρου βασιλῆς ἐρ-
 χασατο. ἐπὶ μέρες δὲ τῆς Πελοποννήσου καὶ
 ἑσθλαίον, φασί, ὡμνῶν μετινομέναι. ἐξεροί-
 τισαν δὲ καὶ εἰς ἄλλας χώρας τῆς Ἑλλάδος πε-
 ρεσσορεῖ ἔσται ὑπὸ τῆς νόσου. ἀκίω δὲ ὅτι καὶ
 ταῖς Λακεδαιμονίαν γυναιξὶ ἐπὶ πρὸς τῆς
 Βακχικῆς, καὶ ταῖς τῶν Χίων. καὶ αἱ τῶν
 Βοιωτῶν δὲ αἱ ἀνθρώποι ἐμάνησαν, καὶ ἡ
 τραγῳδία βοῶν. μῶτας δὲ ἀφῆλυσαν τῆς γῆς

habuerunt à teretismatis, id est lasciuis & procacibus saltationibus, quibus gaudent Satyri. Satyri vero dicti sunt ab oris rictu. Sileni vero ὑπὸ τῷ σαλαίνειν, quod est, conuicialoria scommata jacere, cum molesto quodam lusu. Vestitus autem erat Silenis, tunicæ utrimque villosæ. Refert is vestitus virium à Baccho plantationem, & vinearum palmitumque hirsutam densitatem.

CAP. XLI.

Multa Bacchi cognomina.

Veteres vberem fructuum prouentum verbo φαύειν significant. Vnde Bacchum Phleonem appellarunt, & Protrygam, & Staphylitam & Omphacitam, & alijs multis diuersisque vocabulis.

CAP. XLII.

De quibusdam amentibus fœminis.

Elegam & Celænam filias Prœti regina Cypri ad meretriciam vitam impulit, quæ in quibusdam Peloponnesi locis viæ sunt nudæ furentesque descurrere. Eruperunt etiam in alias regiones Græciæ, agitatæ impulsæque isto morbo. Audio etiam Lacedæmoniorum fœminas œstro Bacchico percitas fuisse, & Chiorum, item Bœotorum mulieres, quasi diuino furore concitatæ insanierunt: idque tragœdia voca-

feratur. Solas vero Minyadas, Leucippen, Aristippen & Alcithoën, ajunt hanc Bacchi choream detrectasse ob eam causam, quod maritos ambisent : nam idcirco bacchari in honorem dei noluerunt. Is excanduit, & quum illæ telis operam navarent, atque opificio lanæ summo cum studio incumberent, confestim hederæ racemique telas circumdederunt : in calathis dracones nidos posuerunt, & à lummis tectis lactis viniq, stillæ dimanarunt. Verum quum ne his quidem rebus ad cultum dei adduci possent, tum inuasit eas furor extra Cithæronem non leuior quam in Cithærone. Nam Leucippæ filium tenerum adhuc, & admodum juvenem, Minyades furore imbutæ discernerunt, hinnulum esse putantes, atque inde ad prius commemoratas Minyadas pervenerunt : quæ quum eas ob admissum scelus insequerentur, in aues sunt mutatæ : & una assumpsit formam cornicis, altera vesperilionis, tertia noctuæ.

CAP. XLIII.

De citharædo à Sybaritu occiso.

Quum Sybare citharædus caneret in certamine quod in honorem Iunonis erat institutum, inter Sybaritas propter eum est orta contentio; quumque mutuo ad arma venirent, citharædus cum ipsa stola confugit ad aram Iunonis. At illi ne in isto lo-

ρῆας ταῦτ' ἐλέγχει τῷ Διανύσει τὰς Μινυῶν
 θυγατέρας, Ἀλκίππῳ. Αἰεσίππῳ, καὶ
 Ἀλκιδόλῳ. αἵππον δὲ ὅτι ἐπόθεν τὸς γαμέ-
 τας, καὶ διὰ τούτου ἐκ ἐχθρόντο τῷ Διῷ μαι-
 νάδες ὃ δὲ ὀργίζεται, καὶ αἱ μὲν φεῖ τὰς
 ἱσὺς ἔχον, καὶ ἐπονέοντο φεῖ τῷ Ἐργάνῳ, ὃς
 μάλα ριλοτίμως. ἄφρων ὃ κίτλοι τε καὶ ἄμ-
 πελοι τὰς ἱσὺς πειθήρον, καὶ τοῖς ταλάροις
 ἐνεσώλειον δράκοντες. ἐκ δὲ τῶν ὀρέφων
 ἔσχατον οἶνον καὶ γάλακτι σαρῶνες. τὰς δὲ
 ταῦτα ἀνέπειθεν ἐλθεῖν εἰς τὴν λατρείαν τῷ
 δαίμονι. ἐπαυθὰ τοι καὶ πάθῃ ἐργάσαντο
 ἔξω Κιθαίρων, καὶ μείον τῶ ἐν Κιθαίωνι. ἡ
 γὰρ ἡ Ἀλκίππης παῖδα ἐπὶ ἀπαλὸν ὄντα, καὶ
 νεαρόν, διαπάσαντο, οἷα νεαρόν τῆς μανίας
 ἀρξάμεναι αἱ Μινυάδες. ἔπειτα ἀντάθεν ἐπὶ
 τὰς ἐξ ἀρχῆς ἦσαν Μινυάδας, αἱ δὲ ἐδίδωνον
 αὐτὰς διὰ τὸ ἄγῃ. ἐκ δὲ τῆς ἐχθρόντο
 ἄφρονες. καὶ ἡ μὲν ἡμεῖς τὸ ἄδῃ εἰς κορυφῇ,
 ἡ δὲ εἰς νυκτεῖδα, ἡ δὲ εἰς γλαυκῇ.

Κ Ε Φ. μγ.

Περί καθαρωδῆ ὑπὸ τῇ Συβαριτῶν
 φονδῆνι.

Ἐν Σοβάρει καθαρωδῆ ἄδοντι ἐν τῇ ἀ-
 γασίᾳ, ὡς ἐπετέλεον τῇ ἡμέρᾳ, σασιασάντων
 ὑπὸ αὐτῶν τῶν Συβαριτῶν, καὶ τὰ ὅπλα λα-

βόντων ἐπ' ἀλήλεις, φοβηθεὶς ὁ κιθαροδὸς
 σὺν αὐτῇ σολῇ κατέφυγεν εἰς τὴν Ἡρας βω-
 μόν. οἱ δ' ἐλθὲν αὐτῷ ἐφάσαντο σὺ κιθαρο-
 δὸς. ὁ λίγω δὲ ὑπερὸν ἐδόκεα αἶμα ἐκ πύθης
 Ἡρας ναῶν ἀναβρύαν, ἐλθὲν ἑλαττον πηγῆς
 ἀενάας. Σὺ βαεῖται δὲ ἐπιμέφαν εἰς Δελ-
 φούς ἢ ὅ Πυθίαν ἀπεκρίνατο·
 Βαῖν ἄσ' ἐμῶν τειπόδων, ἐπὶ τὰ φόντα ἀμφὶ
 χεῖροσι.

Πυλὺς ἀποσάων ἀπὸ λαῶν ἐδ' ἐρύκει.
 Οὐ σὲ δεμσεύσω, μεσῶν δειράποντα κατέκλειε,
 Ἡρας πρὸς βωμῶσι, δεῶν πίνε. ἐκ ἀλεείνας.
 Τοῖς δ' ἡκαῶς ῥέξασι δίκης τέλος ὑχὶ χρονοῖσιν,
 Οὐδ' ἀπαράσιπτον, ἐλθὲν οἱ Διὸς ἔργοι εἶεν.
 Ἀλλ' αὐτῶν κεφαλῇσι, καὶ ἐσσετέροισι τέκασιν,
 Εἰλέῃ, καὶ πῆμα δάμοις ἐπὶ πῆματι βαίνει.

Ἡ δὲ δίκην οὐκ ἐβράδυνε· Κερτωνιάταις
 γὰρ ἐναντία ὅπλα θέμενοι, ἀνάστατοι ὑπ' ἐκεί-
 νων ἐχρόνοντο, καὶ ἡ πόλις αὐτῶν ἠφανίσθη.

Κ Ε Φ. μδ'.

Ποίει πινθωαμένε βοηθεῖν τοῖς ἐταίροις,
 καὶ μὴ βοηθόντος καὶ ἑτέρου βοηθεῖν
 μὲν ἀπολυχόνησθαι δέ.

Νεανίσκοι πρῶς εἰς Δελφοὺς ἀφικόμενοι
 δαυροὶ συμπολῖται, κακέρχοις συμπετυγ-
 χάνουσιν. ὁ δ' εἰς ἀπόδρατὸς λησας, ὁ δ' ἐπι-

eo quidem manus à citharædo abstinuerunt. Paulo vero post sanguis videbatur in Iunonis templo scaturire, non secus quam ex perenni fonte. Sybaritæ, quum oraculum Delphicum consultum misissent, tale responsum acceperunt :

Cede meis mensis, manibus nam sanguis adhærens,

*Destillansq; recens, prohibet tibi limina templi.
Non tibi fata canam: magna Iunonis ad aram,
Musarum innocuum strasti cade ministrum.
Non immortales hoc dij patiuntur inulium.*

Si quis enim prudens, scelerata à mente profectum

*Comittat facinus, gravis hunc prope pœna
sequetur.*

*Non exorabit, neque si genus ab Ioue summo
Duxerit: ipse suo collo, collisque nepotum,
Hoc luet, & generi cumulatim damna feretur.*

Neque ultio tardata est. Quum enim aduersum Crotoniatis bellum gererent, subacti sunt ab illis, & ciuitas eorum subuerfa est.

C A P. XLIV.

De quodam, qui poterat quidem socijs auxilium ferre, non autem volebat: & alio qui volebat succurrere, infelicitèr autem cesserat.

Tres adolescentes eiusdem ciuitatis, iter Delphos ad consulendum oraculum facientes, in latrones incidunt. Vnus correpta fuga, declinat latrones. Alius vero, quum

reliquis interfectis impetum faceret in su-
perstitem sicarium, à latrone aberravit, in
socium vero ensē impulit. Ei igitur qui fu-
gerat, tale responsum ab oraculo datum est:
Occidis socium praesens es passus amicum,
Non tibi vaticinior, sacro te proripe templo.
Et alteri consulenti, talia respondit Pythias:
Defendens socium, verso mucrone necasti:
Purior es manibus nunc, quam prius esse so-
lebas.

C A P. XLV.*Oraculum Philippo redditum.*

Philippum in Bœotia ferunt in æde Tro-
phoniæ responsum accepisse, ut caueret sibi
à curru. Illum igitur, metu oraculi, nun-
quam ascendere currum voluisse perhibent.
Hinc iam duplex fama vulgata est. Nam
alii dicunt, Pausaniæ gladium, quo Philip-
pum peremit, in capulo currum ex ebore
sculptum habuisse. Alii vero, quum circui-
ret Thebaicam paludem, cui Currus no-
men erat, trucidatum esse: Atque prior
sermo vulgaris est, posterior vero non ita
frequens.

C A P. XLVI.*Lex Stagiritarum.*

Stagiritarum hæc est lex, plane eiusmodi
ut Græcam agnoscere possis: *Quod non*
deposuisti, inquit, ne tollas.

ρος αὐτῶν σωεπλάκη τῷ λοιπῷ τῶν κακέρ-
γων, τῶν ἄλλων προαναλωθέντων· καὶ τῷ μὲν
λησὺ ἡμάρτιν, ὥς ἐστι τὸ ξίφος καὶ τῷ φίλῳ.
τῷ ὑποδράνῃ ἐν ἡ Πυθία ἀνέλε τάδε·

Ἀνδρείφιλῳ δῆσκοντι παρὼν πέλας ἐκ ἐβδό-
θας·

Οὐ σε δευσιδύσω, περικαλλέος ἐξιθι νηῦ.

καὶ τῷ ἑτέρῳ δὲ ἀνέλε τάδε, ἐρμῆφί τῳ Πυ-
θίῳ· Ἐκίθνας δ' ἐτάρον ἀμύων, ἔσ' ἐμίανεν
Αἴμα, πέλαις δὲ χέρας καθαρότερος, ἢ πάρος
ἦντα.

ΚΕΦ. μί.

Χρησμὸς Φιλίππῳ δοθείς.

Φιλίππῳ φασὶ χρησθήειον ἐκπεσέν ἐν Βοι-
ωτοῖς ἐν Τροφάνει, φυλάττει δὲ τὴν τὸ ἄρμα.
ἐκείνου οὕτως δέει τῷ χρησμοῦ, λόγος ἔχει μη-
δέποτε ἀναβλῦναι ἄρμα. διπλοῦς οὕτως ἐπὶ
τύποις ὑπάρρει λόγος. οἱ μὲν γάρ φασι, τὸ τῷ
Παυσανίῳ ξίφος, ὃ δ' ἐφίλιππον διεχέσατο,
ἄρμα ἔχειν ἐπὶ τ' λαβῆς διακεχυμένον ἐ-
λεφάντινον· ὃ δ' ἑτερος, πλὴν Θηβαίων πλὴν
καλεῖται Ἄρμα περὶ λόντα λίμνῳ, ὑποσφα-
γλῶναι. ὃ μὲν περὶ τοῦ λόγος, δηλώδης· ἐν δὲ οὐκ
εἰς πάντας ἐξήφθη.

ΚΕΦ. μς'. Νόμος Σταγειριτῶν.

Σταγειριτῶν νόμος οὗτος καὶ πάντῃ Ἑλληνι-
κός. ὃ μὲν κατέθε, φησὶ, μὴ λάμβανει.

Κ Ε Φ. μζ'.

Περὶ Τιμοθέου, καὶ ἄλλων οὐδὲν ὠφεληθέν-
των ὑπὸ ἰδίας ἀνδραγαθίας.

Τιμόθεον τὰ μὲν παρῶτα ἐπήνουν Ἀθιωμαῖοι·
ἐπεὶ δὲ ἔδοξεν ἀμαρτῆν αὐτῷ ἔδοξεν, ἡ ροδάνεσσ
αὐτὸν ἀνδραγαθία ἄλλ' οὐδὲ ὀλίγον ἔσωσεν,
οὐδὲ μὲν αἱ τῷ παρῶν ἀρεταί. Θειμο-
κλῆς δ' οὐδὲν ὤνητο, οὐτε ἐκ τῆς ναυμα-
χίας, τῷ περὶ Σαλαμῖνα, οὐτε ἐκ τῆς πρεσβείας
τῷ εἰς Σπάρτην. λέγω δ' ἦν ἐπὶ ἐσθλῶσι κλέσ-
των τῶν τῷ Ἀθηναίων τείχεσιν. ἔφυγε γὰρ κα-
κῶς οὐ τὰς Ἀθήνας μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν
Ἑλλάδα πᾶσαν. καὶ Παισωνία δ' ἡ Λακεδαι-
μόνιον οὐδὲν ὤνησεν ἢ ἐν Πλαταιαῖς νίκη.
ὑπὸ δὲ ὧν ἐν Βυζαντίῳ ἐκαινούργει, καὶ ἐν ὁσέσι
Περσικὰ, ὑπὸ τούτων διέφθειρε καὶ τῶν χά-
ρειν τῶν ἐπὶ τοῖς παρῶσι. Φωκίωνα δ' ἡ ἐυ-
φημία ἢ κακοῦσα αὐτὸν χηρὸν, οὐδὲν ὠφέ-
λησεν, οὐδὲ τὰ πάντα καὶ ἐβδιδύκοντα ἔπη,
ἀπερ οὐκ διεβίωσεν οὐδὲν ἀδικήσας τοὺς Ἀ-
θιωτάς ἐν βραχέ. ἐπεὶ δ' ἔδοξεν Ἀντιπά-
τρω τῷ Πειριᾷ παρδιδόναι, Ἀθιωταῖοι κατέ-
γνωσαν αὐτῷ θάνατον.

CAP. XLVII.

De Timotheo, & alijs quibus sua virtus non profuit.

Timotheum primum quidem laudibus Athenienses extulerunt : postquam vero delinquere peccareque visus est, quaecumque fuerit eius peccatum, nihil eum iuvit pristina fortitudo, ne parum quidem, sed neque maiorum virtutes profuere quicquam. Ad Themistoclem vero nullum omnino reddi emolumentum, neque ex navali pugna, quam circa Salaminem fecit, neque ex legatione quam Spartam obiit, hac fraude regens quod Athenienses suos muros extruebant. Exulavit enim ille non solum ex Atheniensium urbe, verum etiam à tota Græcia. Et Pausaniæ Lacedæmonio nihil adiumenti attulit Platænsis victoria, quo minus quum Byzanti novastres moliretur, & Persico morbo laboraret, etiam eum favorem quem ex antea actis sibi conciliarat, amitteret. Phocionem vero præconium illud bonitatis & justitiæ non eripuit, quo minus quum iam septuagesimum quintum annum ageret, neque vel minimam iniuriam Atheniensibus intulisset, capitis ab Atheniensibus dampnaretur, quoniam Piræum fuisse proditurus Antipatro visus fuerat.

ÆLIANI

VARIE HISTORIÆ

Liber quartus.

CAPVT PRIMVM.

Gentium & populorum diuersi mores.

Lycanorum quædam lex sic habet : Si sub occasum solis venerit peregrinus, volueritque sub tectum alicuius diuertere, & is hominem non susceperit, mulctetur, & pœnas luat inhospitalitatis: vt mihi quidem videtur, & venienti, & Ioui hospitali. Pardanenses Illyricos ter solummodo per vniuersam vitam audio lauari consueville, post partum, quum nuptias incunt, & quum mortem obierunt.

Indi ad vsuram pecuniam non locant, neque accipiunt. Sed neque fas est, hominem Indum aut iniuriam inferre, aut pati. Proinde neque syngrapham aut depositum faciunt.

Lex erat Sardoa, vt filij patres iam senio confectos fustibus cæderent, & interemptos sepelirent; absurdum arbitantes esse, si delirus senex vltius in viuis agat, eo quod sæpissime in fraudem peccauumque impellatur corpus senectute grandæua ma-

ΑΙΑΙΑ-

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Βιβλίον τέταρτον.

Κ Ε Θ. α.

Ἐθνῶν ἔθη διάφορα.

Ἐξῆς τις νόμος Ἀδελφῶν, ἐὰν ἡλίας
 Διῶνται ἀφίκεται ξένος, καὶ περι-
 θεῖν ἐδελέσῃ εἰς σέλιον πνός, εἴτα μὴ δέξη-
 ται τὸν ἄνδρα, ζῆμιενται αὐτὸν καὶ ὑπέχαι-
 νει δίκας τὴν καλοξενίας, ἐμὲ δοκῇ, καὶ τὴν ἀφίκα-
 μῶν, καὶ τὴν Ξενίῳ Διῇ.

Ὅτι Δαρδανεῖς, τὰς ὑπὸ τῇ Ἰλνυείδῃ,
 ἀκύνει τρεῖς λύεσι μόνον παρὰ πάντα τὴν
 ἑαυτῶν βίον, ἐξ ἀδίνων, καὶ γαμοῦντας, καὶ
 ἀποθανόντας.

Ἰνδοὶ ἔτε δανείζουσιν, ἔτε ἴσους δανείζε-
 σαι. ἀλλ' ἐδὲ δέμεις ἄνδρα Ἰνδὸν ἔτε αδι-
 κῆσαι ἔτε ἀδικηθῆναι. διὸ ἐδὲ ποιοῦνται
 συγγεφυλῶ, ἢ παρεκταθήκων.

Νόμος ἐστὶ Δαρδῶν, τοὺς ἥδη γηγε-
 κότας τῶν πατέρων οἱ παῖδες ῥοπάλοισι τύπ-
 τοντες ἀνέρου, καὶ ἔθαπτοι, αἰχρὸν ἡγέμενοι

N

τὴν λίαν ὑπερβύουσαν ὄντα ζῶντι, ὡς πολλὰ
 ἁμαρτάνοντες τὸ σῶμα τοῦ θεοῦ διὰ τὸν ἥρα
 πεπονηκότες. ἢ ὅσων ἐξ νόμου τοιούτων
 ἀγρίαι ἦσαν δίκα καὶ τὸν εἰρηζόμενον κεί-
 νεως, καὶ δίδοναι τὰς δόξας, ἀποδεικνύοντα
 ὅθεν ζῇ.

Λαοὶ οἱ τὰς ἐργασίας παρθένας ἀφροί-
 σαρτες εἰς πᾶσα πόλιν, ἀγορὰν αὐτῶν περικη-
 ρύψουσιν, καὶ εἰσέλθωσιν αὐτῶν πύλιν.

Βίβλις αὐτῆς ἐν ἑσθῇ περικυλίων ἐστὶν ὡς
 μὴ κατατίθεται ἀναρρεῖται οὐ γὰρ ἡγεῖται τὸ
 τοιούτον δῆγμα, ἀλλὰ ἀδίκημα.

Βερβίκαυσι τὸς ἑσθῇ ἐκδομήκοντα ἐπὶ βε-
 βιωκότας ἀποκτείνουσιν, τοὺς μὲν ἀνδρας κατα-
 δύνοντες, ἀπάγχοντες δὲ τὰς γυναῖκας.

Κόλχοι ὅς τὸς νεκροὺς ἐν βύρσις διατίθουσιν,
 καὶ καταρῖν ἄψαντες, ἐν τῇ δένδρῳ ἐξαρτῶσι.

Λυδοὶς ὡς ἐθῶς περὶ τοῦ συγκοῦν τὰς
 γυναῖκας ἀνδράσιν, ἐταιρεῖν. ἀπὸ δὲ κατὰ
 ζῆλον, σωφρονεῖν. τίμω δὲ ἁμαρτάνουσιν
 ἐκτερεῖν, συγγνώμης τυχεῖν ἀδωμάτων ὡς.

Κ Ε Φ. β.

Πεὶ Νικόστρατον κιδαιστὺν ἐξορῶντα περὶ
 Λαοδόκον τὴν κιδαιστὺν.

Νικόστρατον τὸν κιδαιστὺν λόγῳ πε-
 ρείησι λόγον, Λαοδόκῳ τῇ κιδαιστὺν

ceratum. Apud eodẽm huiusmodi lex erat. Pœnas ignaviae & socordia constituebant: & qui otiose viueret, cum rationem reddere oportebat, & vnde viueret ostendere.

Affyrj virgines suas coniugio maturas in vnã ciuitatem aliquam conducunt, atque venum proponunt; Et quam quique emerit, eam sponsam abducit.

Biblij in via, si inciderunt in aliquid, nihil tollunt quod non posuerunt. Non enim hoc inuentum, sed furtum arbitrantur esse.

Berbericæ omnes septuagesimum annum egressos interficiunt, viros mactando, mulieres vero strangulando.

Colchi mortuos suos in pellibus sepeliunt, & infutos ex arboribus suspendunt.

Lydis moris erat, vt mulieres antequam cum maritis concumberent, corpus prostituerent. Quum autem semel copulatae fuissent, deinde omni tempore continentes essent. Quæ vero postea cum alio rem habuisset, hæc veniam consequi nulla ratione poterat.

C A P. II.

*De Nicostrati citharista dissidio cum
Laodoco citharædo.*

Rumor quidam circumfertur, Nicostратum citharistam, quum ob artem musicam.

N 2

diffideret à Laodoco citharædo, dixisse: Illum in magna arte exiguum esse, se vero in exigua magnum. Non igitur solum laudabile est rem familiarem & opes amplificare, sed etiam artem, si Nicostratum recte & bene hoc consulentem audire volumus.

C A P. III.

De Polygnoto & Dionysio pictoribus

Polygnotus Thasius, & Dionysius Colophonius, duo pictores erant; Et Polygnotus quidem magna pingebat, atque in perfectis certamina tubibat: Dionysij vero picturæ, exempta magnitudine continebant exquisitissimam Polygnoti artis imitationem, affectus, mores, formæ habitudinem, vestium subtilitates, & reliqua.

C A P. IV.

Lex Thebana de artificibus & pictoribus.

Audio legem esse Thebis, præcipientem artificibus, tum pictoribus, tum sigulis, ut imaginum formas quoad possent optime exprimerent: his autem omnibus qui deterius aut finxissent, aut pinxissent, pro pœna multam pecuniariam irrogantem.

διαφερόμενον ὑπὸ μουσικῆς ἐμπειῶν, ὅπ' ἄρα
ἐκείνος μὲν ὄντι ἐν μεγάλῃ τῇ τέχνῃ μικρὸς,
αὐτὸς δὲ ἐν μικρᾷ μέγας. οὐ μόνον ὃ ἄρα
ὄντι σεμνὸν οἰκίαν αὐξήσῃ, καὶ πλαῦτον, ἀλ-
λὰ καὶ καὶ τέχνῃ, εἰ γὰρ πρὸς τοὺς ποσειδάων Νε-
κυστάτῃ δ' καὶ χαλῶς τοῦτο εἰπὸντι.

Κ Ε Φ. γ'.

Πεὶ Πολυγνώτῃ, καὶ Διονυσίῃ χαρῶν.

Πολυγνώτος ὁ Θάσιος, καὶ Διονύσιος δ'
Κολοφώνιος γραφεὶς ἦεν, καὶ ὁ μὲν Πολύ-
γνώτος ἔγραφε τὰ μεγάλα, καὶ ἐν τοῖς τελέοις
εἰργάζετο τὰ ἄθλα. τὰ δ' αὖτε Διονυσίῃ πλὴν
τῶ μεγέθους, τὴν δὲ Πολυγνώτῃ τέχνῃ
ἐωμῆτο ἐς τὴν ἀκείβειαν, πάθος, καὶ ἦθος
καὶ χόματος χρῆσιν, ἱματίων λεπτότητας, καὶ
τὰ λοιπά.

Κ Ε Φ. δ'.

Νόμος Θεβαῖκός περὶ τεχνιτῶν, καὶ γραφέων.

Ἀκούω κτῶται νόμον Θήβησι περὶ σάπροντα
τοῖς τεχνίταις, καὶ τοῖς γραφεῖσι, καὶ τοῖς
πλαστικοῖς, εἰς τὸ χρῆσθαι τὰς εἰκόνας μιμητῶς,
ἀπειλεῖ ὃ ὁ νόμος τοῖς εἰς τὸ χεῖρόν ποτε ἢ
πλάσασιν, ἢ γράψασιν, ζῆμιαν τὸ τίμημα δρᾶν.

Τίνας δ'εργασίων ἐμνήσθησαν.

Εὐεργασίων ἀπὸ μνήσθησαν, καὶ χάριτας ἰσχυρὰς ἀπὸ δόσας. Θησεὺς μὲν Ἡρακλεῖ. Λαοκρόντος γὰρ αὐτὸν τῷ Μολοσσῶν βασιλέως δόσαςτος, ὅτε ἐπὶ τῷ γυναικὶ αὐτοῦ ἦλθεν μὲν Πεισίστρατος ἀπὸ πατρίδος αὐτῷ ὁ Θησεὺς, (οὐχ ἑαυτῷ ἀποδίδων τὴν γάμον, ἀλλὰ γὰρ τῇ τῷ Πεισίστρατῳ χάριτι τὸ δόσας,) Ἡρακλεῖς εἰς τοὺς Μολοσσῶν ἀφικόμενος ἐργάζετο τὸν Θησεῖα. καὶ διὰ ταῦτα ἐκείνος αὐτῷ βωμὸν ἀνέστησεν. καὶ οἱ Ἕλληες ἐπὶ Θησεὺς Πρωταγὼρ καὶ ἐκείνοι χάριτας ἀπὸ δόσας. διὰ δὲ αὐτοὺς ἀπολαύσας τῷ Πρωταγῶρ τὸ ἀγῶνα ἔθεσαν ἐπὶ αὐτὸν, ὃν οἱ πολλοὶ οἶονται ἐπὶ Ἀρχεμύδου πεθύναι ἐξάρχου. καὶ Ἡρακλεῖς δὲ χάριτας ἀπὸ δόσας Νέστορι. Νηλεὺς γὰρ αὐτὸν οὐ βουλομένης καθεῖχε, οἱ μὲν ἄλλοι παῖδες σύμφηροι ἦσαν τῷ Νηλεῖ, ὁ δὲ Νέστωρ οὐχί. καὶ διὰ ταῦτα ἔλθον τῷ πάλιν Ἡρακλεῖς, τῷ μὲν Νηλεῖ, καὶ τοὺς ἄλλους παῖδας αὐτοῦ ἀπὸ κλίνων· οὐ μόνον δὲ ἐρεῖσας Νέστορος, ἀλλὰ καὶ τῷ βασιλείᾳ τῷ πατρὶσι ἔχειν ἔδωκεν. καὶ Ἀθηναῖοι δὲ πανδημῶς τοῖς Ἡρακλεῖς ὑπομνήσας ἀπέτισαν χάριτας· ἐπεὶ γὰρ καὶ ἐκείνων δ

CAP. V.

Qui beneficiorum memores fuerint.

Beneficia in memoria habuerunt, & gratiam pro ijs reposuerunt, Theseus Herculi: Quum enim Aidoneus rex Molossiorum Theseum in vincula conieci et, quando venerat cum Pirithoo, ad rapiendam regis coniugem, non ut sibi nuptias pararet, sed in gratiam Pirithoi illud faciens, Hercules profectus ad Molossios, eum liberavit, ob quam causam Theseus aram in honorem illius erexit Et Septem illi duces, qui aduersus Thebas sunt profecti, Pronaxi gratiam pro officio reposuerunt. Quum enim ipsorum causa periisset Pronax, in honorem illius ludos instituerunt, quos multi putant Archemoro duci consecratos fuisse. Et Hercules beneficium rependit Nestori Quum enim Neleus eum hospitio recipere nollet, omnesque cæteri filij pedibus in parentis sententiam irent, solus Nestor non consensit. Quamobrem etiam capta ciuitate Neleum vna cum reliquis filiis interemit: Nestori vero non solum pepercit, verum etiam auitum ei regnum gubernandum tradidit. Athenienses etiam publice gratiam posteris Herculis retulerunt, Quoniam enim stirpis illorum auctor

N 4

de Theseo bene meritus fuerat, idcirco deduxerunt eos Athenienses in Peloponnesium. Hercules etiam Cleonensibus illis Trecentis & sexaginta gratiam reddidit: qui quum cum aduersus Molionidas adiuuissent, & fortiter honesteque cecidissent, in ipsos honorem transtulit, quem sibi Nemeenſes deferebant, quum leonem in illorum regione versantem / & omnium agros disperdentem cepisset. Item Menestheus Petei filius non ingratum se præbuit aduersus Tyndaridas, qui eiecto Theseo, matreque eius Æthra captiua ducta, regnum Menestheo traſiderunt. Quamobrem primus eos Menestheus regum & saluatorum nomine salutauit. Darius etiam Hystaspæ filius, quum adhuc in priuatis vitam degens vestem dono à Syloſonte accepisset, postquam imperij compos effectus est, remuneratus est cum, potestate patriæ Sami ei concessa; *aurea ferrea*, dixerit aliquis, si precium spectes, commutans.

C A P. VI.

Oraculum pro Atheniensibus.

Quum Lacedæmonij vellent ciuitatem Atheniensium funditus exirpare, consulto oraculo, responsum eiusmodi tulerunt; Communem aram Græciæ ne moueatis.

πρεσβύτερον δ' ἐργάτης ἐχόρευτο τῷ Θησίῳ, οἱ
 Ἀθιναῖοι διὰ ταῦτα κατήγαγον αὐτὸς εἰς
 Πελοπόννησον. καὶ Ἡρακλῆς δὲ ἀπέδωκε χά-
 ριτας τοῖς ἐκ Κλειωνῶν τετακτοῖς, καὶ ἐξή-
 κοντα. τέτοις γὰρ ἐπὶ τοῖς Μολιονίδαις συστρα-
 τείσασιν αὐτῷ, καὶ ἀποθανῶσιν αὖ καλῶς,
 ἀπέστη τῶν ἐν Νεμέᾳ πρῶτων, αἳ ἔλαβον παρὰ τῶν
 Νεμέων, ὅτε τ' ἐπ' ἡρωιάζοντα αὐτοῖς, καὶ λυ-
 μαυρόμενον αὐτῶν τὰ ἔργα ἐχειροῦσατο λείοντα.

Καὶ Μενεδαῦς δὲ ὁ Πετιῶο παῖς τῶν Τιω-
 δαρίδαις ἔκ' ἐγένετο ἀχαιεῖς. ἐκβάλλοντες
 γὰρ ἐκείνοι τὸς Θησίως υἱὸς, καὶ τὴν μητέρα Θη-
 σίως Αἰῶραν ἀχμαλῶτον λαβόντες, ἰδὼσαν
 τὴν βασιλῆαν πῶ Μενεδαί. διὰ ταῦτα παρῶ-
 τ' ὁ Μενεδαῦς ἀνακλιᾷ τε, καὶ σωτῆρας ὀνό-
 μασι καὶ Δαρεῖ' ὃ ὁ Τρῶας παρὰ Συλοσφῶν-
 τ' λαβὼν ἰμάριον ἐπ' ἰδιώτης ὦν, ὅτε ἐγ-
 κρατὴς ἐγένετο τῆς βασιλῆας, ἰδὼκεν αὐτῷ τῆς
 πατρίδος τὴν ἀρχὴν, τ' Σάμην, χρύστα χαλ-
 κέων, φαῖν περὶ ἄν.

Κ Ε Φ. ε'.

Χρησμός ἐστὶ τῶν Ἀθηναίων.

Ὅπ' ἦν ἱεὺς ἐξέλοντο Λακεδαιμόνιοι τὴν
 Ἀθιναίων ἀγανίσαι πόλιν, ἠεὶ ῥήθησαν τὸν θεόν,
 καὶ ἀπεκρίνατο, τὴν κοινὴν εἶσαν τ' Ἑλλάδος
 μὴ κτεῖν,

Ὅπ' ἐνίοτε μὲν μήτε ἰσθ' ἀνάττω κακῶν ἔχει
ἀναπαύσαι, καὶ περὶ Πανσάνει.

Οὐκ ἔτι ἄρα τοῖς κακοῖς ἐπὶ τὸ ὑπερβα-
ρὺν κέρδει, ἐπεὶ μηδὲ ποτε ἀναπαύονται, ἀλλ'
ἢ παντελῶς ἀμοιβῇσι τυφῆς, ἢ καὶ ἐὰν φθά-
σωσι παρόντες, ὁμῶς καὶ ἐκ τ' ἐλδοτότας πη-
μῆς, καὶ τὰ κοινὰ πάντων σωμαμάτων ὄρμῃ, καὶ
ἐκείθεν ἐκπίπτουσιν. Λακεδαιμόνιοι γὰρ Παν-
σανίαν μισοῦσιν, καὶ μόνον λιμῶ ἀπὲλθε-
ναι, ἀλλὰ καὶ τὸ νεκρὸν ἐξέβαλον αὐτῇ ἐκ-
τὸς τ' ὄρεων, φησὶν Ἐπιπμήδης.

Περὶ μεταβολῆς τύχης.

Εἴτε τίς ἐκ οἷδε τὰς τ' τύχης μεταβολὰς
ἔξυδρέψας, καὶ ταχέως; Λακεδαιμόνιοι γὰρ
Θηβαίων ἄρξαστες, αὐτοὶ πάλιν ὑπὸ ἐκείνων
ἐπεὶ ἐχειρώθησαν, οἳ τὰς Θηβ' ἔτι μὴ μόν-
ον εἰς Πελοπόννησον ἀφικέσθαι, ἀλλὰ καὶ
τὸν Εὐρώταν διελθεῖν, καὶ πρὸ τῶν Λακεδαί-
μονίων τεμῶν χώρειν καὶ ὀλίγῃ καὶ πρὸ πόλιν
κατέλαβον, εἰ μὴ Ἐπαμεινώνδας εἰδὼς, μὴ
Πελοποννήσιοι πάντες συμπεύσωσι, καὶ ὑπὸ
τ' Σπάρτης ἀγνοίῳνται.

Διονύσιος ὁ τύραννος καταστὰς ὑπὸ Καρ-
χιδάων εἰς πολιορκίαν, ἐδεξάμην αὐτῷ σπῆ-
ναι.

CAP. VII.

Quod aliquando ne in morte quidem requiem impetrent mali, & de Pausania.

Ergo malis ne mors quidem prodest, quoniam neque tunc possunt quiescere, Sed aut prorsus destituuntur sepultura: aut quamquam sepeliantur, tamen supremum honorem, & communem omnium corporum portum amittunt. Sic Pausaniam Lacedæmonij, quum ad Medorum partes animum deflexisset, non solum fame ad mortem adegerunt, sed insuper etiam cadaver eius extra terminos eiecerunt, ut refert Epitimedes.

CAP. VIII.

De fortuna vicissitudine.

Quis vero tam stupidus est, qui instabiles & repentinas fortunæ commutationes ignoret? Sane Lacedæmonij, quum Thebanorum domini essent, adeo rursus ab illis fuerunt subacti, ut Thebani non solum in Peloponnesum peruenirent, verum etiam Eurotam transirent, & Lacedæmoniorum terram deuastarent, & propemodum ciuitatem etiam ipsam cepissent, nisi veritus esset Epaminondas, ne vniuersi Peloponnesij conspiratione facta, pro Sparta dimicarent.

Dionysius tyrannus à Carthaginensibus obsidione interceptus, quum nullam spem

salutis restare videret, plane animo consternabatur, & pedum viam meditabatur. Verum quum ex familiaribus quidam Ellopides nomine diceret: O Dionysi, quam pulchrum est tyrannis sepulturæ ornamentum! pudore suffusus animum recepit, & cum paucissimis multas myriades superavit, ditionemque suam ampliorem effecit.

Amyntas Macedo, quum ab accolis finitimiisque Barbaris victus regnū perdidisset, statuebat apud animum suum regionem etiam in vniuersum relinquere, beneque secum agi putabat, si posset saltem se vivum conseruare. Dum hæc cogitaret, quidam ad eum dictum Ellopidae protulit. Itaque occupato paruo loco, collectisque militibus recuperavit imperium.

Ochum Ægyptij vernacula lingua asinum appellabant, inertem eius animum imbecillitati animalis per vituperium comparantes. Quamobrem ipse Apin, vi abstractum, immolauit asino.

Dion Hipparini filius, in exiliū missus à Dionysio, cum bis mille militibus eum rursus expugnauit. Ita effecit ut in quo statu ipse fuisset antea, in eum iam suæ calamitatis auctorem detruderet, in exiliū videlicet.

Syracusij nouem triremibus inuadentes centum & viginti triremes Carthaginensium, longe superiores extiterunt.

πείρας ὑποφαινομένης, αὐτὸς μὲν ἄθυμῳ ὤν,
 καὶ ὑπερνενοῦς δρασμὸν. τῶν δὲ ἐτάφεν αὐτῷ
 τις Ἑλλοπίδης ὄνομα περσελιδῶν ἔφατο· ὃ
 Διονύσιε, καλὸν ἐντάφιον ἢ τυραννίς. αἰδισ-
 θείς ὅτι ἐπὶ τούτῳ ἀνερρώδη τιμὴ γνώμῃ,
 καὶ σωὸν ὀλίγοις παμπόλλυς μωριάδας κατη-
 γυνίστατο, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρχὴν μέγαν ἐποίησε.

Καὶ Ἀμύντας δὲ ὁ Μαικεδὼν ἠπὶ θείας ὑπὸ
 τῶν περσεϊκῶν βαρβάρων, καὶ ὑποβαλὼν τιμὴν
 ἀρχὴν, γνώμῃ μὲν εἶχεν ὡς καὶ ὑποκείμενος τιμῇ
 χώρεν πελάγους, ἡγάγετο γὰρ εἰς Λαμνηθεῖν διασω-
 σαι αὐτὸν γὰρ μόνον. ἐπεὶ δὲ ὅτι τούτοις ἦν,
 ἔφατό τις πρὸς αὐτὸν τιμὴ Ἑλλοπίδου φωνήν,
 καὶ μικρὸν χρόνον καταλαβὼν, καὶ ἀδροίσας ὀλί-
 γους στρατιώτας, ἀνεκτίθητο τιμὴ ἀρχὴν.

Ὅτι τὰν Ὀχρον οἱ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπικρατεῖα
 φωνῇ ὄνον ἐκάλουν, τὸ νοθεύς αὐτῇ τῇ γνώ-
 μῃς ἐκ τῇ ἀδυναμίας τοῦ ζῶντος διαβάλλοντες, ἀνθ'
 ὧν ἐκείνῳ τῇ Λαμνῇ πρὸς βίαν κατέβυσιν ὄνον.

Δίων ὁ Ἰπτακίηνς φυγὰς ὧν ὑπὸ Διονυ-
 σίῃ, μετὰ διχαλίαν στρατιωτῶν αὐτῷ κατεπο-
 λέμνησιν. καὶ ὁ πρὸς πλεον αὐτὸς ἦν, τούτο ἐκεί-
 νον ἡργάσατο, φυγὰς.

Συρακίῃσι δὲ ἐννέα τετάρταις πρὸς ἐλατὸν
 καὶ εἴκοσι τὰς τῶν Καρχηδονίων περαταξάμενοι,
 καὶ πολὺ ἐκράτησαν.

ΚΕΦ. Θ'.

Περὶ Πλάτωνος ἀτυφίας, καὶ Αἰσυνί-
λως ἀχαρείας.

Πλάτων ὁ Αἰσυνὸς ἐν Ολυμπίᾳ σωμα-
σκένωνσιν ἀγνῶσιν ἀνδράποισ, καὶ αὐτὸς οὖν
αὐτοῖς ἀγνώσ. ἔτι καὶ αὐτὸς ἐχειράσμετο,
καὶ ἀνεδήσατο τῇ σωμασίᾳ, σωμασιωμῆς τε
αὐτοῖς ἀφελῶς, καὶ σωμασημερεύων ἐν πᾶσι,
ὡς ὑπερηδῆναι τὰς ξένους τῇ τῷ ἀνδρὶ σωμα-
τυχίᾳ. ἔτι δὲ Ακαδημίας ἐμέμνητο, ἔτι Σω-
κράτους· αὐτὸς γὰρ μὲν τὸ ἐνεφάνισεν αὐ-
τοῖς, ὅτι καλεῖται Πλάτων.

Ἐπεὶ δὲ ἦλθον εἰς ταὶς Ἀθήνας, ἐπεδείξα-
το αὐτὸς αὖ μάλα φιλοφρόνως. καὶ οἱ ξένοι,
ἄγε, ἔπον, ὅτι Πλάτων, ἐπιδείξον ἡμῖν καὶ
τὸ ὁμώνυμόν σου τὸν Σωκράτην ἐμμετρίῳ, καὶ
ἐπὶ τῷ Ακαδημίᾳ ἤγασαι τῷ ἐκόντι, καὶ
ἐπισύστησιν πρὸς ἀνδρὶ, ἵνα καὶ αὐτὸς ὑπολαύ-
σωμεν. ὁ δὲ ἡρέμα ὑπομετιδιάσας, ὥσπερ εὖ
καὶ εἰσέθι, ἀλλ' ἐγὼ, φησὶν, αὐτὸς ἐκείνους ἐ-
μι. οἱ δὲ ἐξεπλάγησαν, ὅτι τὸ ἀνδρὶ ἔχοντες
μεθ' ἑαυτῶν τὸν τοιοῦτον, ἠγνόησαν, ἀτύ-
φως αὐτῷ συνηνομήν καὶ ἀνεπιτηδείως αὐ-
τοῖς, καὶ δείξαντες ὅτι δυνάται καὶ αὐτοὶ τῷ
σωμῆθαι λόγον χειρὸς τὸς σωματίους.

CAP. IX.

De Platonis humilitate, & Aristotelis ingratitude.

Plato filius Aristonis in Olympiade cum ignotis hominibus ignotus etiam ipse conubernium instituit. Quorum animos ita sibi deuinciebat & demerebatur in conuersatione, magna cum simplicitate cum eis conuiuando, & totum diem cum illis agitando, ut peregrini gauderent sibi talem virum oblatum esse. Sed neque Academiam, neque Socratis mentionem ullam faciebat: solum hoc eis indicans, se Platonem appellari. Quum vero Athenas ventum esset, perhumaniter eos recepit Plato; Tum hospites: Age, monstra nobis, inquit, Platonem tibi cognominem, discipulum Socratis; Et duc nos in Academiam, & nos homini commendato, ut nos quoque aliquem ex eo fructum percipiamus. At ille clam subridens, quemadmodum solebat: Ego vero, inquit, ille sum. Quod quum audissent obstupuerunt, quod ignorassent se tanti viri vsos familiaritate, qui sine iactantia omni, & sine ostentatione secum esset conuersatus: & specimen dedisset, quod etiam sine consuetis philosophicis sermonibus, quorumvis beneuolentiam sibi conciliare posset.

Plato nominare solebat Aristotelem pul-
lum. Quid autem hoc sibi nomen voluerit,
ex eo liquet, quod pullus quum saturatus
est lacte materno, calcibus petit matrem.
Significabat igitur Plato, inuoluto quo-
dam sermone, ingratitude Aristotelis.
Etenim is quum maxima philosophiæ se-
mina & adminicula à Platone accepisset,
suffartus optimis quibusque, recalcitrans
scholam contra Platonem aperuit, & in Pe-
ripato cum suis familiaribus & discipulis
aduersus eum pugnavit, & Platonis aduer-
sarius esse cupiebat.

C A P. X.

*Quo animo fuerit erga populum Athe-
niensem Pericles.*

An vero non summe populum Athenien-
sem colebat Pericles, Xanthippi filius?
Ego quidem ita credo. Quotiescumque
enim verba facturus in concionem prodie-
ret, optabat ut sibi nullum eiusmodi ver-
bum excideret, quod populum exasperare
atque irritare posset: aut quod illi con-
trarium esset, & cum ipsius voluntate pug-
nare videretur.

C A P. XI.

De Socratis delicijs.

Diogenes Socratem etiam ipsum deli-
ciarum solitum aiebat, Nimis enim fuisse

Ὁ Πλά-

Ὁ Πλάτων τὸν Αἰσούτῃ ἐκάλει πῶλον.
τίς δ' ἐβόλετο αὐτῷ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, δεικνύοντι
ἐμολόγηται, τὸν πῶλον, ὅταν κορεσῇ τῇ
μητρὶ μάλα κλος, λακτίζοντι πῶ μῆτρα.
ἠνίπῃτο καὶ ἐν Πλάτων ἀχαιεῖαι πινὰ τῇ
Αἰσούτῃ. καὶ γὰρ ἐκεῖν' ὅτι μάλιστα εἰς φι-
λοσοφίαν παρὰ Πλάτων ὁ καθ' αὐτὸν σπέρματι
καὶ ἐφύδια, ἔτα ὑποαλιδθεῖς τ' αἰεῖσιν, καὶ
αἰτωλιάσαι. αὐτὸς κοδοῖσιν αὐτῷ διατριβῇ,
καὶ αὐτὸς παρὲξ ἡγῆται ἐν τῷ σπέρματι ἑταίρους
ἔχων, καὶ ὁμιλητάς, καὶ ἐγλῆχετο αὐτὸς πάλαι
εἶναι Πλάτωνα.

Κ Ε Φ. ι.

Πῶς ἔχε πρὸς τὸν δῆμον τ' Αῑθιωαίων
ὁ Περικλῆς.

Εἶτα ἔα ἡ δῆμος τῷ Αῑθιωαίων διεσπῶ-
ντος ὁ Ξανθίδης Περικλῆς; ἐμοὶ μὲν δο-
κεῖ. ὅσους γὰρ ἐμελλεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν
παρέναι, ἠύχετο μηδεὶν αὐτῷ τῷ ῥήματι ἐπιπολά-
σαι πειῦτον, ὅπερ ἐν ἐμελλεν ἐκτραχύνειν τὸ
δῆμον, θέσαντες αὐτῷ γυρόμενον, καὶ ἀβέ-
λητον δοξάει.

Κ Ε Φ. ια.

Περὶ Σωκράτους φιλοκαλίας.

Διογῆνης ἔλεγε, καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν
πρυφῆσαι. φειραγὰς γὰρ καὶ τῷ οἰκιδίῳ, καὶ τῷ

30. VARIÆ HISTORIÆ
συμποσίῳ, καὶ τὰς βλαύτας δὲ αἰσθητῶν
ὄρεται Σαμαρίτης εἶναι ὅτε.

Κ Ε Φ. 16'.

Περὶ Ελένης ἑκόνθ' ὑπὸ Ζεῦ Ξειδῶ
μαφείης.

Ὁ Ζεὺς ἦν ὁ Ἡρακλειώτης, ἔτε τῶν Ελέ-
νων ἕνεκα, πολλὰ ἐξηματίσθη ἐν τῇ
τῇ μαφείᾳ. ὃ γὰρ ἔκῃ, καὶ αἶς ἐπυρε-
τοὺς βυλεμύνας ἀκατέλῳ εἰς ὄρεα αὐτῶν,
ὡς ἔδει ῥησὶν ἀρχαίων καταβαλεῖν, ἔτε
ἔτε θεάσαντο αἶσα δὲ μίσθωμα τῇ Ἡρακλειώ-
τι λαμβάνοντ' ὑπὸ τῆς μαφείης. ἔκλινε οἱ
τότε Ἕλληες ἐκείνῳ τῶν ἑλάνῳ ἐταῖρον.

Κ Ε Φ. 17'.

Επκούρε γνάμη, καὶ εὐδαιμονία.

Ἐπίκρυθ' ὁ Γαργήπης ὁλεῖται, ὃ ὀλίγον
ἔχ' ἰσχυρὰ, ἀλλὰ τέτρω γὰρ ἔδεικ' ἰσχυρόν. ὁ
αὐτὸς ἐλαφρὸν ἀποίμως ἔχεν, καὶ τῇ Διὶ αἶς
εὐδαιμονίας δῶρονίδεα, μάζαν ἔχον καὶ
εὐδαι. ταῦτ' οὐκ ἔσαν οὐδ' ὁ Επίκρυθ', πῖ βε-
λόμεθ' ἐπὶ γὰρ πῆλ' ἡδονῇ, εὐδαιμονία ἄλ-
λοτε.

Κ Ε Φ. 18'.

Περὶ χρημάτων φειδῶς καὶ φυλακῆς.

Πολλάκις τὰ κατ' ὄρεον μὲν πολλῶν πό-
ταν συναχθέντα χρήματα, καὶ τὴν Αργε-

curiosum in parvula sua domo, & lectulo, & crepidis, quibus aliquando solebat vi.

CAP. XII.

De imagine Helenæ à Zeuxide picta.

Zeuxis Heracleotes quum pinxisset Helenam, magnum ex eò opere quæstum fecit. Non enim gratis, neque quemvis obvium libere ad id contemplandum admittebat, sed primum oportebat certam pecuniæ summam numerare, deinde potestas videndi permittebatur. Quoniam igitur lucrum ex hac pictura faceret Heracleotes, Græci, qui eò seculo vivebant, Helenam illam scortum vocabant.

CAP. XIII.

Epicuri sententia de felicitate.

Epicurus Gargettius dicebat, Cui pauca non sufficiunt, ei nihil satis est. Ille idem dicebat, se cum Iove etiam paratum esse de felicitate certare, si aquam haberet & offam. Quum hæc senserit Epicurus, quo animo voluptatem laudaverit, alias sciemus.

CAP. XIV.

De pecuniarum parsimonia & custodia.

Sæpe pecuniæ, quas multo cum labore quis singillatim per obolos vix comparaverit,

iuxta Archilochum, vniuersæ semel in scortum marsupium effunduntur. Quemadmodum enim echinum, sic etiam nummos capere facilius est, retinere vero difficile. Et Anaxagoras etiam in libro de Regno inquit, magno cum negotio pecunias cogi, sed multo maiori opera conseruari & custodiri.

C A P. XV.

De quibusdam qui in morbo musicam & alia didicerunt, atque valetudinem bonam recuperauerunt, vel auxerunt vires.

Hieron Siciliæ tyrannus primum fuisse priuatus dicitur, & omnium hominum à musica alienissimus, ac rusticitate nihil inferior fratre Gelone. Verum quum aliquando in morbum incidisset, factus est literatissimus, quum otium, quod ei corporis imbecillitas imponebat, doctorum hominum sermonibus audiendis tribueret. Conualescens igitur ex aduersa valetudine frequenter audiebat. Simonidem Ceum, Pindarum Thebanum, & Bacchylidem Iugetam. Gelon vero, indoctus homo permansit.

Doctissimum etiam Ptolemæum secundum aiunt euasisse, quum agroraret. Plato affirmat Theagem nulla alia occasione philosophiæ operam dedisse, quam morbi otio. Nam quum is cum à ciuilibus rebus

λοχον, εἰς πόρνης γυναικὸς ἐντέρον κασαι-
 ρυσιν, ὥσπερ γὰρ ἔχονον λαβεῖν μὲν ῥάδιον,
 σιωπῆσαι δὲ χαλεπὸν, ὥτε καὶ Ἀναξαγόρας
 ἐν τῷ περὶ βασιλείας φησὶ, χαλεπὸν γρημα-
 τα σιωπᾶν, χαλεπώτερον δὲ φυλάττειν
 τύποις τελευτᾶναι.

Κ Ε Φ. ιε.

Περὶ πόντον ἐν ἰσθμῷ μωσικῷ, καὶ ἄλλα με-
 μαθηκότων, καὶ ἰσχυρὸν γρημηρῶν.

Ἰέρωνα φασί, τὸν Σικελίας τύραννον, τα-
 πρὸτα ἰδιώτῃ εἶναι, καὶ ἀνδρῶν πρὸ ἀμα-
 ρώτατον, καὶ τῷ ἀγροικίᾳ ἀλλὰ μὴ κατ'
 ἐλπίον τῷ ἀδελφῷ διαφέρειν τοῦ Γέλωντος.
 Ἐπὶ δὲ αὐτῷ σιωπήσθην νοσήσαι, μωσικῶν πε-
 τῶ ἀνδρῶν ἐγχετο, τῷ γολῶ τῷ ἐν τῆς
 ἀρρώστιας εἰς ἀκρόματα πεπαιδευμένα κα-
 τοδεύοντος. ῥωδαίς οὖν ἱέρων σιωπᾶν Σ. μα-
 νίδῃ καὶ Κείῳ καὶ Πινδαρῷ καὶ Θηόφρ. ὧ, καὶ
 Βακχυλίδῃ καὶ Ἰνκλήτῃ, ὃ δὲ Γέλων ἀνδρῶ-
 πος ἀμειβόμενος.

Μωσικότατον δὲ λέγουσι καὶ Πτολεμαῖον
 ἡμεῖς τὸν δευτέρου, καὶ αὐτὸν νοσήσαντα.
 λέγει δὲ καὶ Πλάτων τὸν Θεάγῳ φιλοσοφῆ-
 σαι δι' ἑδὲν ἄλλῳ, ἢ διὰ τῷ νοσητροφίᾳ.
 ἔργοντα γὰρ αὐτὸν ἐκείνη τῶν πολιτικῶν.

314 VΛΞΙΩ ΗΙΣΤΟΡΙΩ
 σωμμελουν εἰς τὸ ἑσπέριας ἑρωτα. πρὸς ὃ καὶ
 εὐνοῦ ἔχων σωμμελουντο καὶ Ἀλκιβιάδης
 νοσων, καὶ Κεῖπας, καὶ Παισανία Λακεδαιμο-
 νίω, καὶ ἄλλοις Ἀλκιβιάδης μὲν καὶ Κεῖπας,
 ἵνα μὴ ἐποδράντες Σακράτες, ὁ μὲν ὑβρίζει
 γήνηται, καὶ ποτὲ μὲν φιλόλακων, ποτὲ μὲν
 βοιωπιάζει τὸ τρίτον, καὶ οὕτως πάλιν δευτε-
 ρίζει καὶ τοῖς Κρήτων καὶ Πελοπόν ἀφροσύνης
 ἐν φανταζέμεν γυμνασίου. τελευτῶν τε
 ὁ Κεῖπας θνήσκων, καὶ τὴν πατρίδα ἐλυποῖτο
 πολλὰ, καὶ αὐτὸς μετεμνήσκει, τὸ βίον κατεστρε-
 φε. Καὶ Στρατῶν δὲ ὁ Κορράγιος εἰς Δίον εὐκα-
 νοῦσιν. ὁ γὰρ γένος ἦκων, εὐθὺς καὶ πλε-
 τε, καὶ ἐγυμναζέτο. καμὼν δὲ τὸ ἀσπλην,
 καὶ δευτερίας δευθαις τὸ ἐν τῶν γυμνασίων,
 τὰ μὲν πρῶτα ὅσοντες τοῦ υγιάναι ἀχρεῖστοι
 τοῖς, ἄλλοι δὲ εἰς τὸ φέρων τῆς τέχνης, καὶ
 ἐν ἐργαί πειρῶντο αὐτῶν. Ολυμπιασί. μὲν
 ἐνίκησεν ἡμέρᾳ μιᾷ παλιν, καὶ παγκράτιον,
 τῇ ἐξῆς Ολυμπιάδι, καὶ ἐν Νεμέᾳ δὲ, καὶ
 Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμοῖ.

Δημοκράτης ὁ παλαιστής καὶ αὐτὸς νοσησας
 τὴν πόδα, παρὼν εἰς τὴν ἀγῶνα, καὶ
 σῶν ἐν τῷ σταδίῳ, φεικταρὼν ἑαυτοῦ κυ-
 κλον, φέρων τῆς αὐτοῦ παλαιστῆς ὅσον
 τῆς γραμμῆς αὐτὸν φέρει. οἱ δὲ ὑπὸ τῶν

prohiberet, compulit ad sapientiæ studium & amorem. Quis autem sapiens non operasset eiusmodi morbum Alcibiadi, Critiæ, Pausaniæ Lacedæmonio, & reliquis? Alcibiadi & Critiæ, ne scilicet fugientes à Socrate alter Socratem iniuria læsisset, & nunc Spartanorum, nunc Bœotiorum partes fovens, nonnunquam etiam Thessalorum, Medorum & Persarum, & adhærens Pharnabazo: Critiæ vero cum truculentissimus evasisset, & infinitis caedibus manus suas polluisset, quam multas calamitates intulit patriæ, & vitam omnium odij propolitam egit.

Straton etiam filius Corinthagî, utiliter & commode ægrorasse videtur; Quoniam quum esset ex illustri familia oriundus, & diuitijs abundaret, non ante corporis exercitia usurpavit, quam ex ipse laborare coepit. Tunc enim quum remedium petere ex palæstra & corporis exercitijs oporteret, primum quidem ad recuperandam valetudinem ijs vius est. Deinde vero quum profectus in arce non poenitendos fecisset, & iam specimen eius daret, in ludis Olympicis, una die vicit luctum & pancratium & sequenti Olympiade, & in Nemeo, & in Isthmico, & in Pythico certaminibus similiter vicit.

Democritus pugil etiam ipse, quum laborasset ex pedibus, ad certamina venit:

& consistens in stadio, descripsit sibi circulum, & jubebat aduersarios, ut se expellerent extra lineam. At illi quum nequirent, victi sunt: & ipse quum bene & fortiter in statione sua persistisset, coronam secum deportauit.

C A P. X V I.

Veterum quonundam moras peculiaves.

Si quis animum præbeat & auscultet Calliæ, statim reddet eum temulentum Callias: si Ismenæ, tibicinem: si Alcibiadi, iactatorem & superbum: si Crobylo, coquum: si Demostheni, eloquentia præstabilem: si Epaminondæ, rei militaris peritum: si Agefilao, magnificum: si Phocioni, probum & bonum: si Aristidi, iustum, & si Socrati, sapientem.

C A P. X V I I.

De quibusdam Pythagoræ mirabilibus

& opinionibus.

Pythagoras homines docuit, se præstantiorum seminum commixtione natum esse, quam quod mortalitati esset obnoxium. Nam eodem die, & eadem hora, viuis est in Metapontio & Crotone, tum in Olympiæ alterum semur aureum ostendit: & Milonem Crotoniatam admonuit quod esset Midas filius Gordij, Phryx, & aquilam albam, quæ volatu se ei submiserat, contractauit. Transiens etiam fluvium Nest-

[illegible]

К Е Ф. 46.

Παλαιὴ πρὸν Ἱδιότητις.

Εάν προσέχῃ πρὸς Καλλιὰ, φιλοπότῃ
αὐτὴν ἐργάζεται ὁ Καλλιᾶς. εἰς Ἰσμιλίαν
φυλῆται, ἀλαζόντα, εἰς Ἀλκυδιάδην ὁψι-
ποῖον, εἰς Κρωδύλῳ, δεινὸν εἶπεν, εἰς
Δημοδένειον, φρατρίκην, εἰς Επαμειώνδα
μεγαλόφροντα, εἰς Ἀγροπλάῳ, καὶ χερσὶν
εἰς Φυκίαντι, καὶ Δίχαμον, εἰς Δεισέδα
καὶ σφόν, εἰς Σωκράτα.

Κ Ε Φ. 15.

Πυθαγόρει δαυμάτια καὶ δοξαί.

Εὐδοκίαι Πυθαγόρας, τ' εἰς ἀνδρῶν περ
 κρατῆρας κηρύσσεται, ἀσπεράτων, ἢ καὶ πλὴν
 οὐσιν πλὴν θνητῶν. τ' ἄλλαις ἡμέραις ἄσπερ
 καὶ αὖ πλὴν αὐτῶν ἄσπερ ἐν Μεταποντίῳ καὶ
 ἐν Κροτωνί. καὶ ἐν Ολυμπίᾳ δ' παρέθηκεν
 χρυσῶν τε ἔτερον τ' ἡμερῶν. καὶ Μυλλίᾳ δ' ἢ
 Κροτωνιάτῳ ὑπέμνησεν, ὅτι Μίδας ὁ
 Γορδίου ὁ Φρύξ, καὶ τ' αὐτῶν δ' ἢ λελυκὸν κα-
 τίησεν ὑπομνήσαντα αὐτῶν. ἀλλὰ καὶ ὑπὸ

ἐν Κίον τὸ πᾶν μετ' ἐπεβάνησαν ἀφ' ὧν ἦσαν
ἐν ποταμῷ ἐπὶ τῷ αὐτῷ, καὶ ἐβόησαν ὅτι

ἔλεγε ὃ ἱερῶταλον εἶναι τὸ τ' μαλάχας
φύλλον. ἔλεγε δ' ὅτι πάντων σφώτατος ἐστὶν ὁ
αἰεθμὶς ἀνθρώπων· ἀδ' αὖτε, ὁ πῆς τρέγμα-
σι τὰ ὀνόματα δίδωμι. καὶ τ' φεισμὸν ἐχθρῶν
λόγει· ἔστιν ἄλλο εἶναι, ἢ ὑμῶν δὲ τ' πονεῖ-
ων. ὁ δ' ἔειπε, ἔφασιεν, ὡς ἢ γὰρ τὸ Νῆαν ἐστὶν.
καὶ ὁ πολλάκις ἐμπέπλων τοῖς αἰσίν· ἦ γὰρ
φῶν ἡ τῶν κρείττονων. ἔχ' οἶον τε δὲ λαὸν εἰς
πορῆσαι ὡς πνέου· ἄλλω, ἢ τοῖς λεχθέντι
προσπαρήσει, ἀλλ' ὡς χρῆσθαι δίδωμι, ἔπει-
θε· τότε προσείχον τοῖς λεγόμενοις ἐπ' αὐτοῖς.
ἐπισπρεφομένη δ' αὖτε πόλεις αὐτοῦ· θιέρβει λά-
λῃ, ὅτι Πυθαγόρας ἀφίκατο ἐ' διδάξων,
ἀλλ' ἱατρῶσαν.

Προσέταπτε δὲ ὁ αὐτὸς Πυθαγόρας καρ-
πῆς ἀπὸ χερσὶν, καὶ ἀκρεπυάνῃ· καλῶς, καὶ
τῶν ἐμπορευμάτων παντὸς μάλιστα, καὶ καὶ χρῆ-
σθαι βαλάνειον, καὶ βαδίζειν τὰς κοινὰς
ἐκείνων· ὅς ἐστιν ἐκείνων καὶ αὐτὰ δεικνύει.
καὶ τὸν αὐτὸν καὶ τὸν αὐτὸν καὶ τὸν αὐτὸν καὶ τὸν αὐτὸν

Παῖς οὖν, καὶ τὸν αὐτὸν τὸν αὐτὸν τὸν αὐτὸν
Παῖς τὸν αὐτὸν.

Ὅτι καὶ τὸν αὐτὸν τὸν αὐτὸν τὸν αὐτὸν τὸν αὐτὸν
τὸν αὐτὸν, καὶ τὸν αὐτὸν τὸν αὐτὸν τὸν αὐτὸν τὸν αὐτὸν

Tūm, appellatus est à fluvio dicente, Salve Pythagora.

Dicebat etiam, sanctissimum esse folium maluz. Dicebat eum, qui numeros reperisset, esse omnium sapientissimum: post illum vero eum, qui nomina rebus imposuerat: Terræ motus nullam aliam causam vel originem esse dicebat, quam conven- tum mortuorum. Et iris, dicebat, quem- admodum terra Nili est. Et sonum qui per- saepe accidit auribus, esse vocem præstan- tiorum quorundam. Non licebat autem in dubium vocare quæ ipse dixisset, neque ultra quicquam interrogare: sed tanquam oraculo, ita eius dictis, si qui tunc erant, acquiescebant. Quumque veniret in ciui- tates, fama exibat, eum non docendi, sed medendi causa venisse. Iubebat etiam Pythagoras à corde abstinere & alba galli- na, & in primis ab omnibus animalibus morticinis: & non uti balineo, neque per vias publicas ingredi. Incertum enim esse, an hæc ipsa sint pura.

C A P. XVIII.

*De Reuerentia & honore, quem Dionysius
Platoni exhibuit.*

Quum Plato multis & crebris epistolis à Dionysio accersitus, in Siciliam venis- set, Dionysius iuuenis in currum eum im-

320 **VARIA HISTORIA**
posuit, & ipse aurigam egit. Platonem vero
sefiorem fecit. Tunc aiunt Syracusium
virum gratiosum & urbanum, Homericque
poematum non ignarum, delectatum spec-
taculo, hæc ex Iliade paululum immu-
tata recitasse;

*Fagus ingenti stridet sub pondere pressus
Axis, dum vehitur vir prestantissimus
alter,*

Terribilisque simul.

Dionysius igitur, quum in omnes res-
quos suspiciosus existeret, tamen ita reue-
renter habuit Platonem, ut cum solum sine
inquisitione ad se admitteret, tamen si sciret,
eum intimum Dionis amicum esse.

C A P. XIX.

*Quod disciplinam coluerit Philippus, &
de Aristotele.*

Philippus Macedo non solum bellica lau-
de clarus, & dicendi peritus habitus est,
sed & doctrinam magni cum primis facie-
bat. Aristoteli igitur copiose pecunias sup-
peditans, causa fuit tum alius magnæ eru-
ditionis & doctrinæ, tum etiam eius scien-
tiæ, quæ versatur in contemplatione ani-
malium; Et horum historiam Nicomachi
filius propter abundantiam diuitiarum Phi-
lippi lucratus est. Platonem etiam & Theo-
phrastum muneribus honoravit.

Διονυσίῳ, καὶ ἀνέλαβεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἄρμα ὁ
νῆϠ ΔιονύσιϠ, αὐτὸς μὲν ἦνι χῶν, παρὰ
ἐάτω δ' ποιήσασκεν τον ΑἰσωνϠ. τότε
δὲ φασὶ Σχεκκίσσον ἀνδραὶ χαιείντα, καὶ
τῶν Ομήρου μὴ ἀπαίδευτον, ἦδεν τε τῇ ὄψει
ταύτῃ ἰσθεῖν τὰ ἐξ ἸλιάδϠ ἐκείνα, πα-
ρατέφαντα ὀλίγον,

Μέγα δ' ἔβραχε σήμηνϠ ἄξων

Βειθοσυῆν, δεινὸν γὰρ ἄγε βροτῶν, ἀνδρά
τ' Αἰσων.

Ὅπ' ὑπὸ πῆλῃς αἰεὶ ὅς πάντας ὁ ΔιονύσιϠ,
ὅμως ἄς Πλάτωνα ποσειῶντι ἔχεν αἰδῶ, ὡς
ὀκῆσον μόνον εἰσέναι πρὸς αὐτὸν μὴ ἐρδυνώ-
μενον, καὶ τοὶ ΔίονϠ αὐτὸν ἐπιστάμενος ἐταδ-
εον οἷς τὰ ἔρατα εἶναι.

ΚΕΦ. ΙΔ'. Ὅπ' παιδείαν ἐτίμησε Φίλιπ-
πϠ, καὶ περὶ Αἰσοτέλους.

ΦίλιππϠ ὁ Μακεδὼν ὁ μόνον ἐλέγχετο
τὰ πολέμα εἶναι ἀγαθὸς, καὶ εἶπεν δεινός,
ἀλλὰ καὶ παιδείαν ἀνδρείοτατα ἐτίμα. Αἰσο-
τέλει γὰρ χρηγῆσαι πλεῖστον ἀνένδεῖν, ἅπρος
γέρονε πολλῆς καὶ ἄλλης πλυσθερίας, ἅπαρ
εἶν καὶ τ' γλώσσῳς τ' καὶ τὰ ζῶα καὶ τῶν ἰσθ-
είων αὐτῶν ὁ τῷ Νικομάχῃ δια τῶν τῷ Φι-
λίππῳ φεικισίαν ἐκαρπώσατο. καὶ Πλάτωνα
δὲ ἐτίμησε, καὶ Θεόφραστον.

Πρὲς Δημοκρίτου, καὶ πρὸς αὐτὸν Θεόφραστον, Ἰπποκράτης, καὶ ἄλλων δοξασ-
ται.

Δημόκριτον τὸν Ἀβδηρίτην λόγος ἔχει πρὸς
τὴν ἄλλα γνώμην σφοδρὴν, καὶ διὰ τὴν ἐπιθυμίαν
λαβεῖν, καὶ ἐν ἑργῷ διὰ τὴν σφοδρὰ πικρὴν τῆς
διὰ ταῦτά τοι καὶ πολλὰ ἐπὶ γλῶσσαν ἔκρινεν
καὶ πρὸς τοὺς Χαλδαίους, καὶ τοὺς Βαβυλωνί-
ους, καὶ πρὸς τοὺς Μάγους, καὶ τοὺς ποιεῖν
τῶν Ἰνδῶν. τὴν παρὰ τὸν Δαμασίον τὴν πα-
ρὰ τὸν Ἰσίδωρον εἰς τρία μέρη καταμεμενῆσθαι τῆς ἀφελ-
φοῦς δι' αὐτὴν τοῖς τρισὶν, τὸ ἀρχαῖον μόνον λα-
βὼν ἐξ ἑαυτοῦ τῆς ὁδοῦ, τὰ λοιπὰ τοῖς ἀφελ-
φοῖς εἶναι. διὰ ταῦτά τοι καὶ Θεόφραστος αὐτὴν
ἐπὶ γλῶσσαν ἔκρινεν, ὅτι πολλὰ κρείττονα ἀγνοοῦν ἢ γινώσκον
Μενελάου, καὶ Οδυσσεύος. ἐκείνοι μὲν γὰρ ἦλθοντο
ἐκ τοῦ χρέματος Φονίκων ἐμπόρων μὴδὲν διαφέ-
ροντες χρήματα γὰρ ἠθροίζον, καὶ τῆς φειδύου,
καὶ τὸ φείσασθαι ταῦτά τινι ἔχον τὴν φειδύαν. ὅτι
οἱ Ἀβδηρίοι ἐκάλεον τὸν Δημοκρίτον, φιλοσο-
φίαν· τὸν δὲ Πρωταγόραν, λόγον.

Κατέλλα δὲ πάντων ὁ Δημοκρίτος, καὶ
ἐλεγε αὐτὸς μαίνεσθαι, εἴθελον καὶ Γελασίονον
αὐτὸν ἐκάλεον οἱ πολῖται. λέγουσι δὲ οἱ αὐ-
τοὶ τὸν Ἰπποκράτην εἶναι τὴν πρῶτον ἐντα-
ξιν ὑπὸ τὸν Δημοκρίτην δοξάζειν λαβεῖν ὡς

CAP. XX.

De Democrito, & de eo Theophrasti, Hippocrati, aliorumque opinio.

Democritum Abderitam fama est tum in alijs singulari fuisse sapientia, tum in hoc, quod ignorari & latere cupiebat, atque in eam curam diligenter incubuisse. Proinde multas terras adibat, & perueniebat ad Chaldaeos atque in Babylonem, & ad Margos, & ad sophistas Indos. Quum diuiderentur ab eo patris Dámasippi bona tribus fratribus in tres portiones, ipse solummodo argentum ad viaticum accepit, reliquum omnes fratribus permisit. Propter eam causam laudatus est à Theophrasto, quod circumiens meliora collegerit, quam vel Menelaus, vel Vlysses. Nam illi circumerrabant non aliter, quam mercatores Phœniciæ. Pecunias enim cumulabant: & hæc causa illis fuit tum pedestrium, tum navalium itinerum. Abderitæ Democritum nominabant philosophiam, Protagoram vero sermopem seu fabulam.

Democritus omnes deridebat, & aiebat eos insanire: unde etiam Gelasinum, id est, risorem cum ciues sui appellarunt. Dicunt etiam in primo congressu cum Democrito Hippocratem de ipso tanquam de stulto sensisse. Postquam vero ipsis familiaritas intercesserat, mirum in modum ad-

miratum esse hominis sapientiam. Dicunt præterea Hippocratem fuisse Doricum, sed in gratiam Democriti Ionica lingua duos libros scripsisse.

CAP. XXL.

Amasij Socratis & Platonis.

Socratis amasius fuit Alcibiades, Platonis vero Dion. At Dion fructum etiam aliquem ab amatore percepit.

CAP. XXII.

De Atheniensium delicijs.

Veteres Athenienses purpureas vestes induere solebant, & varijs amicitii tunicis, corymbis etiam implicabant capillos, ilque aureas cicadas interebant, alijsque ornamentis ex auro apposititijs & appensis vrentes in publicum procedebant. Et quocunque ibant, sequebantur pueri cum sellis complicatilibus, ne tenere in quovis loco sedere cogerentur. Manifestum est autem, mentiam etiam, & alias vitæ rationes, ipsis fuisse delicatiores. Et eiusmodi quum essent, tamen à prælio Marathonio victores discesserunt.

CAP. XXIII.

De quibusdam prodigijs.

Periclem, Calliam filium Hipponici, & Niciam Pergaseum, prodigalitas, & vita voluptaria, ad paupertatem redegerunt.

μυυβ-

μειναρόμε. Φορέουσιν δὲ αὐτοῖς τῆς σπουδαίας,
εἰς υπερβολὴν θαυμάσαι τὸν αἰδρα. Λέγουσι
δὲ Δωρεῖα ὄντα τὸν ἱπποκράτην, ἀλλ' οὐκ
ἐν τῷ Δημοκρίτῳ χάειν, τῷ ἰατρῷ φανῇ συγ-
γράφαι τὰ σιγήματα.

Κ Ε Φ. κα'.

Παιδικὰ Σωκράτους, καὶ Πλάτωνος.

Ὅπ' παιδικὰ ἐγίνετο, Σωκράτης μὲν Ἀλ-
κιτιάδης, Πλάτωνος ὅς Δίων. ὁ μὲν τοι Δίων,
καὶ ἀπώνητό π' ἐν ἔρασι.

Κ Ε Φ. κα'.

Πεὶ Ἀθλιωτῶν ἀεθρύνει.

Οἱ παλαιὶ Ἀθλιωτοὶ ἀλουργῇ μὲν ἡμπερί-
χοντο ἱμάτια, πικίλους δὲ ἐνέδωκον χε-
τῶναι κορύμβους δὲ ἀναδύμενοι τ' ἐν τῷ κε-
φαλῇ τεχνῶν, χρυσῶς ἐνέειπον αὐταῖς τίτ-
τιδας, καὶ κόσμον ἄλλον περὶ δετοῦν ἑταπλό-
μενοι χρυσῶ, περιέειπον καὶ ὀκλαδίαι αὐτοῖς
δίφους οἱ παῖδες ὑπέειπον, ἵνα μὴ χαδίζω-
σιν ἑαυτοὺς εἰκῇ, καὶ ὡς ἔτυχ'· ὅλλον δὲ ὅπ'
καὶ ἡ πρᾶπιζα ὑπὸ αὐτοῖς, καὶ ἡ λοιπὴ δίαται
ἀεθρότερα. τοῖσι δὲ ὄντες, πάλιν ἐν Μαγνα-
δῶνι μάχῃ ἐνίκησαν.

Κ Ε Φ. κα'. Περὶ πινῶν ἀσώτων.

Ὅπ' Περικλέα, καὶ Κανίαν τὸν Ἰσπονίκην,
καὶ Νικίαν τὸν Περρασθεν τὸ ἀσωτεύειν, καὶ ὁ

P

πρὸς ἡδονὴν βίῃ· εἰς ὑπορίαν περιέστηεν.
ἐπεὶ γὰρ ἐπέλιπε τὰ χρήματα αὐτοῖς, εἴ
πρὶν κῶτειον τελευτᾶν πρόποσιν ἀλλήλοισ
περιπόντες, ὥσπερ ἐν συμπίσι ἀνέλυσαν.

Κ Ε Φ. κδ'.

Πῶς αὖ ἡ φιλία διαμύνοι μάλιστα.

Λεωπρεπὴς ὁ Κεῖος ὁ τοῦ Σιμωνίδου πατὴρ,
ἐπυχίποτε ἐν παλαίστρᾳ καθήμενος, εἴτα με-
τάκια πρὸς ἀλλήλους οἰκίως διακέκμηκε ἤρε-
το τὸ ἄνδρα, πῶς αὖ αὐτοῖς ἡ φιλία διαμύνοι
μάλιστα· ὃ δ' ἔειπεν, ἐὰν ταῖς ἀλλήλων ὀργαῖς
ἐξίσταδι, καὶ μὴ ὁμότε χωρεῖντες τὰ θυμῷ,
εἴτα περζωώητε ἀλλήλους κατ' ἀλλήλων.

Κ Ε Φ. κε'.

Πεὶ Θεράσυλλος παρὰ δόξιν μανίας.

Θεράσυλλος ὁ Αἰζωνεὺς παρὰ δόξιν καὶ κα-
νὼ ἐνόησεν μανίαν· ὥπολιπὼν γὰρ τὸ Ἀσυ,
κατελθὼν εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ ἐνταῦθα
οἰκῶν, τὰ πλοῖα τὰ κατόχοντα ἐν αὐτῷ
πάντα ἑαυτῷ ἐνόμizen εἶναι, καὶ ἀπεγράφετο
αὐτὰ καὶ αὖ πάλιν ἐξέπεμπε. καὶ τοῖς πε-
σωρομένοισι, καὶ εἰσὶν εἰς τὴν λιμὴν ὑπερέ-
χαυρε· χρόνους δ' διετέλεισιν πολλὰς σωοικῶν
τὰ ὀρθώματα τούτω. ἐν Σικελίᾳ δ' ἀνα-

Postquam enim defecit eos prœpnia, tres simul cicutam inuicem propinantes, extremam potionem, quasi è conuiuio ad inferos migrarunt.

CAP. XXIV.

Qua ratione maxime conseruetur amicitia.

Leoprepem Ceum, patrem Simonidis, quum federet aliquando in palæstra, duo adolescentes amici accedebant: & quomodo durare maxime in mutuo amore possent, interrogabant. Qui respondit: Si alter alterius iræ cesserit, neque iracundia obistere conantes, ita vos inuicem prouocetis.

CAP. XXV.

De admirabili dementia Thrasylli.

Thrasyllum Æxonem inauditus quidam ac novus dementiæ morbus inuasit. Nam vrbe relicta migrabat in Piræum: quumque ibi habitaret, omnes naues quæcumque in eum subducerentur, suas esse putabat, & in album suum referebat, sicque dimittebat eas. Quod si quæ saluæ & integræ in portum ingrederentur, supra modum gaudebat. Multos autem annos hoc morbo te-

528 **VARIA HISTORIA**
 hebatur. Demum frater eius profectus ē
 Sicilia, tradidit eum medico. vt sanaretur,
 atque sic eum reliquit vācordia. Sæ-
 pissime igitur in amentia oblectationis
 mentionem faciebat : & se nunquam cu-
 mulatius gaudium percepisse dicebat, quam
 quum vidisset naues seruari, quæ tamen
 ad se nihil pertinerent.

C A P. XXVI.

De Electra.

Xanthus, poeta carminum, qui fuit le-
 gatus Stesichori Himeræi, dicit Electram
 Agamemnonis filiam, antea non appellatam
 esse hoc nomine, sed Laoditen. Postquam
 vero de medio sublatus est Agamemnon, &
 Ægistus in uxorem accepit Clytæmnestram,
 regnumque gubernauit, ipsam caruisse con-
 iugali lecto, & in virginitate consenuisse.
 Quemobrem Electram eam Græci nomi-
 narunt, quod expers mariti vixerit, & le-
 ctam conjugalem non cognouerit.

C A P. XXVII.

De Pamphaïs dono, & Diotimo.

Pamphaïs Prienensis Cræso Lydo, su-
 perstite adhuc ipsius patre, triginta minas
 dono dedit. Qui quum imperium accepis-
 set, currum argento plenum ei remisit.

ἔβριε δ' ἀδελφὸς αὐτῷ. παρέδωκεν αὐτὸν ἰα-
τρῷ ἰάσασθαι, καὶ ἐπαύσατο τ' ἰόσθαι ἔτι.
ἐμμένοντο δ' πολλάκις τ' ἐομαρία διατρίβῃς,
καὶ ἐλεῖτο μηδέποτε ἠδιδῶσαι τοσούτον, ὅσον
τότε ἦδ' ἐτο ἐπὶ ταῖς μηδὲν αὐτῷ προσοικήσας
ναυσὶν ἀποσωζομένης.

Κ Ε Φ. κς'.

Περὶ Ηλέκλεως.

Ξάνθος ὁ ποιητὴς τῶν μελῶν, ἐχρόετο δὲ
ἐν τῷ πρεσβυτέρῳ Σπηρχῷ τῷ Ἰμεραίνῃ, λε-
γει. τὴν Ηλέκλεω τῷ Αγαμέμνονι ἐστὶν
ἔχειν τὸνομα πρῶτον, ἀλλὰ Λαοδίκῳ.
ἐπεὶ δ' Αγαμέμνων ἀνέβη, τὴν δ' Κλυται-
μνήστρην ὁ Αἴγιος ἐγχευε, καὶ ἐβασίλευσεν,
ἄλεκτρον ἔσται, καὶ καταμνησάσθαι παρδένον
Δορκεῖοι Ηλέκλεω ἐκέλευσαν, διὰ τὸ ἀμοι-
ρῆν αὐτὸς, καὶ μὴ πεπεισῶς λέκτρει.

Κ Ε Φ. κς'.

Περὶ Παμφοῦς δούρου, καὶ Διοπίμου.

Ὅτι Παμφοῦς ὁ Πεινυδὴς Κρείσφω πῶς Λυ-
δῷ, τῷ πατρὸς αὐτοῦ φειδόντι, τεύκοντα
μιαῖς ἐδωρήσατο παραλαβὼν δὲ τὴν ἀρχὴν,
μετὰ αἵμαξάν ἀργεῖν ἀπέπεμψεν αὐτῷ.

P 3

Ὅπ Διογῆνης λαβὼν παρὰ Διοτίμης τὴν
καρυσίαν εὐμισμα ὀλίγον, ἔφη·

Σοὶ δὲ σοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇ μύμοινα,

Ἀνδρα τε, καὶ οἶκον.

Ἐδὸκτα δὲ πως ὁ Διοτίμη μαλθακώτερον
εἶναι.

Κ Ε Θ. κβ.

Ὅπ ὁ Φερεκύδης φηθείασιν ἔπαθεν δι
αθέοτητα.

Φερεκύδης ὁ Σάμιος τὸ βίον ἀλγαιότατον
ἀνθρώπων κατέσχευε, τὸ παντὸς αὐτοῦ σώ-
ματος ὑπὸ τῶν φθαρῶν ἀναλωθέντος, καὶ
ἡμιμόρης ἀγρᾶς αὐτῷ τῆς ὀφείας, πλὴν ἐκ
τῶν σωήθων ἐξέκλινε σπουσίαν. ὁπότε δὲ πε-
πευσιασθὼν ἐπυνθάνετο ὅπως διέλγει, διὰ τῆς
ὁπῆς τὴν κατὰ τὴν φύσιν διείρας τὸ δακτυλον ψι-
λὸν γερονότα τῆς σαρκὸς, ἐπὶ λεγῶν ἔπεω δια-
κῆδον καὶ τὸ πᾶν αὐτοῦ σῶμα λέγεσθαι τὸν Διὶ
παῖδες, τὸ δεῖν ἐν Διὶ μνηστῆρας αὐτῷ,
τί το ποιῆσαι. καὶ δὴ μὲν γὰρ ἐν Διὶ μὲν
τῶν μαθητῶν, ἄλλα τε πολλά φασὶ τῆς
ἐαυτοῦ σοφίας ἐπεῖν, καὶ δὴ καὶ τί το, μηδενὶ
οὐδὲ δεῖν δοῦναι, καὶ ὁμῶς εἶδεν ἡπὶ ἡδύως
βεβρωκέναι, καὶ ἀλύπως ἐμείον τῶν ἐκα-
τόμβας καταθυόντων. ὑπὲρ ταύτης ἐν τῆς κε-
φολογίας βαρυτάτῳ ζῆμιν ἐξέπεσιν.

LIBER IV.

Diogenes , acceptis paucis nummis à Diotimo Carysio dixit:

Dij tibi dent animo quantum cupis ipse utrumque.

Atque domum.

Videbatur autem animo molliore & effœminato esse Diotimus.

CAP. XXVIII.

Quod Pherecydes in phthiria sin inciderit , propter impietatem in deos.

Pherecydes Syrius miserrime omnium hominum vitam exegit , toto suo corpore à pediculis exeso atque consumpto. Et quum fœda turpisque facies euasisset , abstinuit à consortio familiarium , & eos fugiebat; si vero quis accederet , & interrogaret quomodo haberet ? per foramen januæ , digito , qui prorsus emarcuerat , extenso respondit , ita totum corpus suum habere. Dicunt autem Delij deum in Delo ira commotum & indignatione , hunc ei morbum iniēcisse. Nam quum quodam tempore in ea insula sederet cum discipulis suis , atque quum alia multa de propria sapientia iactaret , tum præcipue illud , quod etiam si nulli deo rem sacram faceret , nihilo iniucundius neque tristius vitam ageret , quam qui hecatombas sacrificarent. Huius igitur vani sermonis grauissimas pœnas dedit.

C A P. XXIX.

Mundos esse infinitos Alexander ridicule credidit.

Non possum mihi ipsi imperare, quominus rideam Alexandrum Philippi filium. Siquidem quum audiret Democritum in quibusdam libris infinitos mundos constituere, indoluit quod ipse nondum vnus dominium teneret. Quantum vero cum deriserit Democritus, quid opus est referre, quum hoc fuerit ei consuetum & proprium?

Κ Ε Φ. κθ'.

Κόσμος ἵνα ἀπέως γαλοῖως Ἀλέξαν-
δρος ἐπίσθεν.

Οὐ γὰρ δὴ δυνάμει πέθειν ἑμαυτὸν, μὴ
γελαῖ ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππῳ, ἔγωγε ἀπεί-
ρους ἀκύνων ἦν αἱ πῦλαι κόσμος λέγον. Ὁ Δημο-
κρίτης ἐν τοῖς συγγράμμασιν, ὅδε ὡς αὐτὸ
μὴ δὲ τῷ ἐνὸς καὶ κοινῷ κρατῶν πότον δὲ ἐπ'
αὐτῷ Δημόκριτος ἐγέλατε καὶ αὐτοῖς, τί δὴ καὶ
λέγειν; ὅς ἔργον αὐτοῦ ὡς.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Βιβλίον πέμπτον.

Κ Ε Φ. α.

Ὅπ Ταχὺς δι' ἀβροτέραν διαίταν
ἐτελεύτησεν.

ΤΑΧΥς ὁ Αἰγυπλίῃς, ἕως μὲν ἐχρήσατο τῇ
ἐπιχωρίῳ διαίτῃ, καὶ δευτέρως διεβίω,
ἐν μαινότατ' ἀνθρώπων διήγην. ὥστε δὲ εἰς
Πέρσας ἀφίκετο, καὶ οὗς τὴν ἐκείνων τετραβίαν
ἐξέπεσε, τοῖς αἰσθητοῖς σπίνων ἐκ ἐνεργῶν, ὑπὸ
δυσεντερίας τὸν βίον κατέστρεψε, τῆς τετραβίαν
ἀλλαξάμενος θάνατον.

Κ Ε Φ. β.

Φερεκύδης πῶς τίθησθαι.

Ὅπ Φερεκύδης Πυθαγόρῃ διδάσκαλ' ὅτι
ἐμπροσθεν εἰς τὴν ἀρρώστiam, πρὸς τὸν μὲν ἴδμε
ἰσχυρὰ θερμὸν, ἰσχυρὰ, ὁμοίον ὡς μίξαις,
ὑπερὸν ὃ θνητῶν, μὲν ὃ ἐφθιμένας καὶ
διαλυομένων τῶν σαρκῶν εἰς τὰς φθίνας,
ἐπεγλύετο τῇσι, καὶ ἔπειτα τὸν βίον κατέλλαξε.

ÆLIANI

VARIÆ HISTORIÆ

Liber quintus.

CAPVT PRIMVM.

*Quod Tachos propter lautiores victum,
vitam finierit.*

TAchos Ægyptius, donec vsus est vernaculo victu, & frugaliter vixit, omnium hominum fuit sanissimus; Postquam vero ad Persas venit, & in illorum luxum delapsus est, quum non posset ferre insolentiam ciborum, vitam dysenteria finivit, & luxuriã cum morte commutauit.

CAP. II.

Quomodo mortuus sit Pherecydes.

Pherecydes præceptor Pythagoræ morbo correptus, primum emisit sudorem calidum, viscosum, & mucori similem: postea vero belluinum: deinde pediculi creuerunt: quumque carnes in pediculos dissoluerentur, tabes sequuta est, & ita animam exhalauit.

CAP. III.

De columnis Herculis.

Aristoteles affirmat eas columnas, quæ nunc Herculis appellantur, antequam hoc nomen sortirentur, Briarei dictas esse. Postquam vero Hercules terram mareque purgasset, & siue dubio bene meritus esset de genere mortalium, tum Briarei nomen eos neglexisse, & Herculis columnas nominasse.

CAP. IV.

De plantis quibusdam nascentibus in Delo.

Fama est, in Delo prouenisse oliuam & palmam: quibus tactis Latonam subito partum edidisse, quum ante id facere non potuisset.

CAP. V.

De Epaminonda inopia, & animi magnitudine.

Epaminondas vnâ solum habebat vestem, eamque sordidam: si quando vero eam misisset ad fullonem, ipse se domi continere ob indigentiam alterius cogebarur. In tanta igitur bonorum copia quum ei Persarum rex magnam vim auri dono misisset, non accepit: & ut mea quidem fere sente tia, celsiore animo fuit is qui aurum non cepit, quam qui donauit.

Κ Ε Φ. γ.

Περὶ τῶν Ηρακλείων ἐηλῶν.

Λευστέλης τὰς νῦν Ηρακλείας εὐλαβε-
 ψαμένους, πεινὴ κληθῆναι τότε, φησὶ,
 Βειάρειοι καλεῖσθαι αὐτάς· ἔπειθ' ἐκθῆρε γλῶ-
 σσιν ὁ δαλασάν Ηρακλῆς, καὶ ἀναμφιλόγως δι-
 οργιστὴς ἐγένετο τῶν ἀνδραπῶν, τμηῶντις αὐ-
 τὸν πλὴν μὲν Βειάρειοι μνήμῃ παρ' ἐξέτι ἐποι-
 ῆσαντο, Ηρακλείας δ' ὡς σσηγορέσαν.

Κ Ε Φ. δ.

Περὶ οὐτῶν πινῶν ἐν Δήλῳ θαλλόντων.

Ὅπ' ἀναδήλωσι λόγῳ ὅτι Δήλιῳ φυ-
 τὰ ἐν Δήλῳ, ἐλαίαν καὶ φοίνικα· ὧν ἀψα-
 μῶν τινὲς Λητῶν, εὐθυς ἀποκνησθαι, τίως ὁ
 δὲ μαρτυρεῖται τότε δράσει.

Κ Ε Φ. ε.

Περὶ Επαμεινώνδους ἀκτιμοσύνης, καὶ με-
 γαλοφροσύνης.

Επαμεινώνδῃς ἐν αὐτῷ ἔχει τείδωναι, καὶ αὐτὸν
 ῥυπῶντα· ὅποτε δ' αὐτὸν ἔδωκεν εἰς γνα-
 φθόν, αὐτοῖς ἐπὶ μέντοι οἶκοι δι' ἀπορίαν ἐπέ-
 ρε. ἐν δὲ τούτοις τ' ἀδικήσας αὐτὸν, τῷ Περ-
 σῶν βασιλεῖος πέμψαντες αὐτῷ πολὺ χρυ-
 σίον, ὃ προσήκατο, καὶ εἰ πῶς οὖν, μεγα-
 λοφρονέστερος ἢ τὸ διδανῆς ὁ μὴ λαβὼν.

Κ Ε Φ. ς'.

Πρὸ Καλάνε ἐκκώας τελευτῆς.

Ἀξιοῦ ὃ καὶ τὸ Καλάνε τῷ Ἰνδῷ τέλει ἐ-
 ηπνέστω, ἄλλος δ' αὖ ἔπειν ὅτι καὶ ἀγαθὴν αἰ-
 ἐγένετο ὃ τοῦτον. Κάλανθ' ὁ Ἰνδῶν σο-
 φιστὴς μακρὰ χαίρειν φέρσας Ἀλεξάνδρῳ, καὶ
 Μακεδόσι, καὶ πρὸ βίῃ, ὅτε ἐβελήθη ἀπολύσει
 αὐτὸν ἐκ τῷ τῷ σώματος δισμῶν, ἐμαγνήτη
 μὲν ἢ πυρὸς ἐκ τῷ χαλλίῳ φερασέῳ τῆς Βα-
 κυλῶνθ', καὶ ἡ τὰ ξύλην αἶνα, καὶ φερεῖ
 εὐωδίαν δ' μάλα ἐπίλειπτα, κέρει, καὶ θυῖν,
 καὶ κυπαρίσσι, καὶ μυρσίνης, καὶ δάφνης, αὐτὸς
 ὃ γυμνασίμῳ γυμνάσιον τὸ εἰωθὸς, ἡ
 δὲ αὐτὸ δρόμος, ἀνελθὼν ἐπὶ μέσης δ' πυ-
 ρῆς ἔστι ἐστρανωμῆος χαλάμε· κάμῳ καὶ ὁ μὲν
 Ἥλιος αὐτὸν φερεσέβαλλεν· ὁ δὲ αὐτὸν φερε-
 κύνει. καὶ τῷ τῷ πρὸ σώθημα ἐκ τὸ ἐξάπτειν
 τὴν πυρὸς τοῖς Μακεδόσι καὶ τὸ μὲν ἰδρῶτο, ὃ
 ὃ φειληφθὲς τῆς φλογὸς ἀτρέστως εἰσῆκει,
 καὶ ἐφ' ὅτερον ἀνέτρεπεν, πεινὴ διελύθη.
 ἐνταῦθα φασὶν ἐκπλαγῶναι καὶ τὸν Ἀλέξαν-
 δρον, καὶ εἰπεῖν ὅτι μείζονας αὖ πάλιν αὐτῷ
 Κάλανος καταγωνίστατο· ὁ μὲν γὰρ φερεῖ Πῶρον,
 καὶ Ταξιλω, καὶ Δαρῖον διήθηκτον· ὁ δὲ Κά-
 λακος, φερεῖ τὸν πόρον, καὶ τὸν δαίματι.

CAP. VI.

De ultronæ morte Calani.

Est & Calani Indi finis dignus quem laudemus, alius dixisset quem admiremur. Fuit autem eiusmodi. Calanus sophista Indus, quum longum vale dixisset Alexandro, Macedonibus & vitæ, quando seipsum è corporis vinculis liberare volebat, extructa & apparata pyra in Callisto suburbio Babylonis ex lignis aridis & ad prouocandam bonam fragrantiam delectissimis, cedro, thyo (vel thuio) cupresso, myrto & lauro, ille solitum exercitium obiuit, (erat autem id cursus) & accedens in media strue constitit coronatus folijs arundinum, affulgente sibi Sole quem ipse adorabat: atque hoc dederat signum Macedonibus, vt pyram incenderent. Quod quum fecissent, ille circumdatus flammis immotus constitit: neque ante collapsus aut subuersus est, quam expirasset. Tunc aiunt Alexandrum cum stupore quodam admiratum dixisse, Calanum potentiores hostes debellasse, quam se. Nam Alexander cum Poro, Taxila & Dario bellum gesserat: Calanus vero cum labore & morte.

CAP. VII.

De Anacharside.

Scythæ in sua tantum regione oberrant: Anacharsis vero, tanquam vir sapientia eximia munitus, etiam ulterius suum errorem produxit. Venit enim in Græciam, & apud Solonem in magna fuit admiratione.

CAP. VIII.

Quomodo aliqui tulerint scommata.

Scommata & conuicia mihi nullam vim habere videntur. Nam si firmum animum petant, dissolvuntur, & inania sunt. Si illiberalem & abiectum, possunt aliquid: & sæpe non solum in dolores, verum etiam in mortem coniiciunt. Argumento sint illa: Socrates, quum in comœdia taxaretur, ridebat: Poliagrus vero, seipsum strangulabat.

CAP. IX.

De Aristotele.

Aristoteles abliguritis omnibus pecunijs, quæ ex hereditate parentis ad ipsum deveniant, in militiam profectus est. Deinde quum sinistre malisque auibus hoc ei procederet, pharmacopolam egit. Et quum forte in Peripatum venisset, & audiret doctentium sermones, quum natura multis esset præstantiore, habitum sibi comparavit, quem deinde in opus produxit.

K E P.

Κ Ε Φ. Ζ'.

Πεὶ Αναχάρσιδθ.

Οἱ μὲν Σκύθαι φεὶ τὴν ἑαυτῶν πλανῶνται· Αναχάρσις δ', ἅτε ἀνὴρ σπεὺς, καὶ περιττέρῳ παρήγαγε τὴν πλάνην. ἦκε γὰρ εἰς τὴν Ελλάδα, καὶ ὁ Σόλων ἐθαύμασεν αὐτόν.

Κ Ε Φ. Η'.

Πῶς πνεῖ τὰ σκώμματα ἤνεγκαν.

Τὰ σκώμματα καὶ αἱ λοιδυαὶ ἔδεν μοι δοκεῖ δύνασθαι. ἐὰν γὰρ στερεὰ γρόμης λάβωται, καταλέλυται· ἐὰν δ' ἀφρονὲς καὶ τυπυγῆς, ἴσχυσε καὶ ὁ μόνον ἐλύπησε πολλὰκις, ἀλλὰ καὶ ἀπέκλειε. τῶν ἀποδείξεις ἐκείνα ἔστω Σωκράτης μὲν οὐκ ἔκωμωδ' ἔμμεθ', ἐγὼ δ' ἰσχυρῶς δ' ἀπὸ γέλατο.

Κ Ε Φ. Θ'.

Πεὶ Λεισυτέλης.

Λεισυτέλης ἀσυντάξιμος τὰ ἐκ τῆς πατρὸς χεῖμα, ὥρμησεν ἐπὶ στρατείαν. εἶτα ἀπαλλάττων χακῶς ἐν τέτῳ, φαρμακοπώλης ἀνιέρων. παρὰ στυγεῖς δ' εἰς τὸν Πείριπτον, καὶ παρὰ τῶν λόγων, αμείνων πεφυκὼς πολλῶν, εἶτα ἔξιν πειρεβάλετο, καὶ μὲν ταῦτα ἐκτίσατο.

Q

Κ Ε Φ. Σ'.

Νηῶν πνῶν, καὶ ὁπλιτῶν αἰθμός,
ἔς οἱ Ἀθηναῖοι ἀπώλεσαν.

Νηῖτιν σύλιν Ἀθλιῶοι εἰργάζοντο ἑαυ-
τοῖς αἰεὶ φιλοπόνωντες, καὶ χρόνους ὅ τε μὴ κα-
ταρβύντες, τὰ δὲ ἡπώμενοι, ἀπώλεσαν, τει-
ήρεις μὲν ἐν Αἰγύπτῳ διακοσίας, σὺν τοῖς πλη-
ρώμασι, περὶ Κύπρον δὲ πεντήκοντα καὶ ἑκατόν,
ἐν Σικελίᾳ πεσάρκοντα καὶ διακοσίας, ἐν δὲ
Ἑλλησπόντῳ διακοσίας. ὁπλίται δὲ ἀπώλοντο
αὐτοῖς ἐν Σικελίᾳ μυριάδες τέσσαρες, χίλιοι
δὲ ἐν Χαιερνείᾳ.

Κ Ε Φ. ια'.

Πεὶ Ὁρακῶν βασιλέως ἀμότητος καὶ
ἦν αὐτῷ ἡν.

Ὁρακῶν βασιλεύς, τὸ δὲ ὄνομα λεγέτω
ἄλλος, ὅτι ὁ Ζέρξης ἐπὶ τῷ Ἑλλάδα ἐσπρά-
τῳσεν, εἰς Ροδύσιον τὸ ὄρος ἀπέδρα· τοῖς
δὲ ἐξ παυσὶν αὐτῷ συνεβέβλεψε μὴ στρατεύειν
ἐπὶ τῷ Ἑλλάδα. δῆλον δὲ ὅτι φιλέλλω ἦν
ὁ ἀνὴρ. οἱ δὲ ἐκ ἐπελάσαν. ἰσχυρέφαυτος
δὲ αὐτὸς πάντας ἐξετύφλωσε, μὴ ποιήσας
Ἑλλήνων.

CAP. X.

*Navium aliquarum & armatorum numerus,
quos amiserunt Athenienses.*

Athenienses semper summo studio navium classem sibi compararunt: & pro temporis intervallis nunc victores, nunc victi amiserunt, triremes in Ægypto ducentas, una cum supplementis; in Cypro centum & quinquaginta: in Sicilia ducentas & quadraginta: in Helleſponto ducentas. Armaturæ gravis milites eis perierunt in Sicilia ad quadraginta millia, in Chæroneæ mille.

CAP. XI.

De crudelitate regis Thracum erga liberos.

Rex Thracum (nomen alius dicat) quum Xerxes in Græciam bellum importaret, aufugit in montem Rhodopen. Sex vero suis filiis consulebat, ut ne contra Græciam arma caperent: ex quo manifestum est, eum Græcis bene cupivisse. Verum quum illi patri morem non gessissent, reuerſis omnibus oculos eruit, rem perpetrans homine Græco indignam.

Q 2

CAP. XIII.

Demades mulctatus, quod decretum fecerat, ut Alexander in deorum numero haberetur.

Non possum non hoc factum Atheniensium exosculari. Conuocata Atheniensium concione Demades surgens, decreto iussit, ut Alexander scriberetur deus decimus tertius. At populus impietatis magnitudinem non ferendam ducens, Demadi irrogauit mulctam centum talentorum, quod Alexandrum mortalem & hominem ascripsisset Olympicis.

CAP. XIII.

*Quod Athenienses ad nouas res procliu-
ues fuerint.*

Athenienses omnino ad commutandos reipublicæ status erant versatiles, & omnium propensissimi ad vicissitudines. Nam regnum Cecropis, Erechthei, Thesei & Codridarum postea moderate tulerunt. Tyrannidem experti sub Pisistratidis. Aristocratia vsi sunt vsque ad Quadringentos; deinde singulis annis in posterum, Decem ex quibus rempublicam gesserunt. Postremo quum Triginta tyranni constituerentur, coorta est confusio, & sine magistratibus res. fuit. Hanc tam procliuem commutationem morum, an laudare æquum sit, ego sane ignoro.

ΚΕΦ. 46.

Ὅτι ὁ Δημάδης ἐζημιώθη ψηφισάμενος
τὸν Ἰ. Αλέξανδρον.

Οὐ δύναμαι ἢ Αθλιωαίων μὴ εἰ φιλεῖν
ταῦτα. ἐκκλησίας ἕσσης Αθλιωαίοις παρελθὼν
ὁ Δημάδης, ἐψηφίσατο τὸν τὸν Αλέξα-
νδρον πείσαι δέχεσθαι. ἢ ἢ ἀσέβειας ὁ δῆμος
τὸ ὑπερβάλλον μὴ ἐνεγκὼν, ζημίαν ἐπι-
μέσονται πρὸς Δημάδην τελευτῶν ἐκείνῳ, ὅτι
θνήσκῃ αὐτὸν δὴ τὸν Αλέξανδρον ὄντα ἐνέ-
χευε τοῖς Ολυμπίοις.

ΚΕΦ. 47. Ὅτι οἱ Αθλιωαῖοι ἀγχίστροφοι
πρὸς νεωτερισμούς.

Ἦσαν ἢ ἄρα Αθλιωαῖοι δεινῶς εἰς τὰς πο-
λιτείας ἀτρέπελοι, καὶ ἐπιτήδειοι πρὸς τὰς
μεταβολὰς παντὸς μᾶλλον. βασιλείαν μὲν γὰρ
ἤνεγκαν σπουδῶς ἐπὶ Κλέαρχῳ, καὶ Ερεχ-
δέως, καὶ Θησέως, καὶ Κοδειδῶν χάτω. τυ-
ραννίδῳ ἐπεβράβησαν ἐπὶ τῷ Παισιραπίδῃ.
ἀεισοκρατία δὲ ἐχρήσαντο μίχει τῶν Τείρα-
κυσίων. ἔπειτα ὑστερον Δέκα ἦσαν πολιτῶν καθ'
ἕκαστον ἐστὶν ἤρχον τῆς πόλεως. τελευτῶν δὲ
ἐχρήμετο ἀναρχία φεῖ τὴν τῶν Τείρακονίαν κα-
τάστασιν. πάλιν δὲ πάλιν ἔτι ἀγχίστροφον
μεταβολῶν τὸ πρότερον, εἰ ἐπανεῖν χεῖρ, ἀλλὰ
ἐγὼ γε τὸτο οὐκ οἶδα.

Q 3

Κ Ε Φ. 14.

Νόμος Ἀθηκός περὶ σωματίων ταφῆς ,
 καὶ βοῶν σφαγῆς.

Νόμος καὶ ἕτερος Ἀθηκός, αὐτὸν ἀπὸ τοῦ σωμα-
 τίου σώματι ἀνθρώπου, πάντως ἐπιβάλλειν
 αὐτῷ γλῶσσαν, δάπνην δὲ πρὸς δυσμαίεσιν βλά-
 πονίαις. καὶ οὕτω δὲ ἡ φυλακὴν παρὰ
 αὐτοῖς. βοῶν ἀρέτιον, καὶ ὑπὸ ζυγὸν ποθέ-
 σαιτα σὺν ἀρέτῃ, ἢ καὶ σὺν τῇ ἀμάξει,
 μηδὲ τῆτον δίαν, ὅτι καὶ ἕτερος ἔστιν ἀνθρω-
 πός, καὶ τῶν ἐν ἀνθρώποις καμάτων κοινωνός.

Κ Ε Φ. 15.

Δικαστήρια ἐν Ἀθήναις περὶ τῶν σφαγίων.
 Ὅτι δικαστήρια ἡ Αἰετὶς, περὶ μὲν τῶν ἐν
 ἀρενοῖαις ἀποκλεινάντων, ἐν Ἀρενὶ πάγων.
 περὶ δὲ τῶν ἀκυσίως, ἐν Παλλαδίῳ. περὶ δὲ τῶν
 κτεῖναι μὲν ὁμολογούντων, ἀμφισβητούντων δὲ
 ὅτι δικαίως, ἐπὶ Δελφινίῳ γίνονται αἱ δι-
 κρίσεις.

Κ Ε Φ. 16.

Ὅτι παιδίον διὰ ἱεροσυλίαν δύνεκτον
 κατακτείνῃ.

Ὅτι ἐκ τῆς Ἀρτέμιδος σφάνε πύτα-
 λον χρυσοῦν ἐκπύον ἀνείλετο παιδίον, ἔμιμν
 λαθεῖν. οἱ δὲ δικασαὶ πύγνια, καὶ ἀσφαγῆ-

CAP. XIV.

*Lex Attica de corporum sepultura, &
bonum mactatione.*

Lex etiam hæc inter Atticas scripta fuit. Si quis insepultum cadauer hominis incidat, saltem ei terram iniiciat & ita sepe-
liat ut ad occasum spectet. Hoc etiam ser-
uatum custoditumque apud ipsos est: Bo-
vem aratorem, qui iugum trahit, vel cum
aratro, vel cum plaustro, ne mactes: quo-
niam ille etiam agricola est, & humano
generi laborum socius.

CAP. XV.

*Loca ubi iudicia Athenis exercebantur
in homicidas.*

Loca erant in Attica iudicijs constituta,
si quis consulto & præmeditate mortem ali-
cui intulisset, in Areopago: sin præter
voluntatem, nec sponte, in Palladio: sin
vero cædem factam esse confiterentur, iu-
re vero an iniuria patrata esset, id in du-
bium vocaretur, in Delphinio rationes di-
iudicabantur.

CAP. XVI.

*Puer sacrilegij nomine capitis dam-
natus est.*

Quod puer auream laminam, quæ ex Dia-
næ corona deciderat, cum sustulisset, nec la-
tuisset, in iudicium adductus est. Iudices igi-

tur crepundia, talos & laminam auream pro-
posuerunt puero : qui quum iterum ad au-
rum se contulisset, plexus est tanquam sa-
cristegus : neque ætati veniam dederunt,
sed flagitium & icelus vindicarunt.

C A P. X V I I.

De Atheniensium superstitione.

Tantam superstitionem Athenienses ani-
mis conceperant, ut si quis vel parvum
ilicem excidisset è luco Heroum, cum
morte mulctarent, sed & Atarbem, quo-
niam Æsculapij sacrum passerem vsque ad
necem verberasset, non impune ferre si-
verunt, sed Atarbem morti adiudicarunt,
neque imprudentiæ, neque insanitiæ rati-
onem ducentes, sed vtrique his antiquiora
habentes sacra Dei. Dicebatur enim non
sponte, at per furorem id fecisse.

C A P. X V I I I.

De muliere pregnante, qua capitis dam- nata est.

Iudices Areopagiti, quum veneficam
mulieremprehendissent, & eam morti
tradere vellent, non prius ipsam intere-
merunt, quam partu liberaretur. Post-
quam vero peperit quod conceperat, sol-
ventes à damnatione innocentem infan-

λας φερόθησαν τῷ παιδί, καὶ τὸ πύταλον·
ὃ δὲ καὶ αὐθις ἐπὶ τῷ χρυσῷ κατέχευθη, καὶ
διὰ τὰυτὰ ἀπέκλειναν αὐτὸν ὡς θεοσύλιν.
καὶ δόντες συγγνώμην τῇ ἡλικίᾳ, ἀλλὰ πτω-
ρησάμενοι διατὶν πρᾶξιν.

Κ Ε Φ. ιζ.

Πεὶ Αθλιωσίων δεισιδαιμονίας.

Ὅτι ποσὸν ἰὼ Αθλιωαῖς δεισιδαιμονίας,
ἔπει πεινίδιον ἐξέκοψεν ἐξ Ἡρώε, ἀπέκλει-
ναν αὐτόν. ἀλλὰ καὶ Ατάρβιν, ὅτι τῷ Ασκλη-
πιῷ τὸν ἱερὸν φερόν ἀπέκλεινε πατάξας, καὶ
ἀργῶς τῷ Αθλιωαῖοι παρέϊδον, ἀλλ' ἀπέκ-
τειναν Ατάρβιν, καὶ ἐκ ἔδουσαν ἔτε ἀνίας
συγγνώμην, ἔτε μανίας, πρεσβύτερα τού-
των ἀμφοτέρων τὰ τῷ θεῷ ποιησάμενοι, ἐλέ-
γητο γὰρ ἀκασίως, οἱ δὲ μαμνιῶς τὸτο δρᾶσαι.

Κ Ε Φ. ιη.

Πεὶ ἐγκύς γυναικὸς θάνατον κατα-
κριθείσης.

Ἡ ἐξ Ἀρείε πάγκα βελή, ἐπεὶ πναφαρ-
μακίδα συνέλαβον, καὶ ἔμελλεν θανατώσιν,
καὶ φερόν αὐτὴν ἀπέκλειναν, πεινὴ ἀπε-
κμήσιν. ὃ, τε καὶ συνελάβη ἔκχε. τὸ ἀνά-
πιν οὐκ βρέφει ἀναλύοντες τῆς καταδύ-

κης, τὴν αἰτίαν μόνῳ ἐδικαίωσαν τῇ Σα-
τάτῳ.

Κ Ε Φ. ιθ'.

Αἰχὺλῳ ἀσθεΐας κριθεὶς πῶς
διεσώθη.

Αἰχὺλῳ ὁ τραγῳδὸς ἐκείνῳ ἀσθεΐας
ἐπὶ πνι δράματι. ἐποίμων ἔν ὄντων Αθη-
ναίων βάλλαιν αὐτὸν λίθοις, Αμυνίας ὁ
νεώτερος ἀδελφὸς διακαλυψάμενος τὸ ἱμά-
τιον, ἔδειξε τὸν πῆχυν ἔρημον τ' χαίρας· ἔτυ-
χε δὲ ἀρίστων ἐν Σαλαμῖνι ὁ Αμυνίας,
ἀποβεβληκὼς τὴν χεῖρα, καὶ τοῦτο Αθη-
ναίων τ' ἀρίστων ἔτυχεν. ἐπεὶ δ' εἶδον οἱ δι-
κασταὶ τὸ ἀνδρὸς τὸ πάθος, ὑπεμνήθησαν τῶν
ἔργων αὐτοῦ, καὶ ἀφῆκον τὸ Αἰχὺλον.

Κ Ε Φ. κ'.

Πεὶ Ταραντίνων νηδείαι καὶ Ρηγίνων.

Ταραντίνων πολιορκηθῶν ὑπὸ Ρωμαίων,
καὶ μελλόντων ἀλῶναι λιμῶ, οἱ Ρηγίνοι ἐλθ-
όντες μίαν ἡμέραν ἐν ταῖς δόξαις νηδεύειν,
καὶ ἐκείνοις τὰς προφὰς ἐκχωρήσαντι Ταραντί-
νοις. ὑποσάντων οὖν αὐτῶν ἐσώθησαν, καὶ
ἐμνημόνους τῶ πάθους, ἐορτίζοντες αὐτοὺς τὴν κα-
λεμνίᾳ νηδείαν οἱ Ταραντῖνοι.

tem, eam, quæ commeruerat supplicium, solam morte mulctarunt.

CAP. XIX.

*Æschylus impietatis nomine condemnatus
quomodo euaserit.*

Æschylus tragædus ob quod iam drama impietatis damnatus erat. Quumque Athenienses iam parati essent eum lapidibus obruere, Amynias iunior frater detecta veste, cubitum ostendit manu carentem. Fecerat autem Amynias vnus ex iis, qui fortissime pugnant in Salamine, vbi manum amisit, & primum ex omnibus Atheniensibus fortitudinis præmium consequutus est. Vbi vero iudices hominis animum & miserationem intellexerunt, repetentes facinorum eius memoriam, Æschylum absoluerunt.

CAP. XX.

De Tarentinorum ieiunio, & Reginorum.

Quum Tarentini à Romanis obsiderentur, periculumque esset ne fame ad deditiorem compellerentur, Regini decimo quoque die ieiunium decernentes, victum concesserunt Tarentinis. Proinde, quum decedentibus Romanis liberarentur, memores calamitatis Tarentini festum constituerunt, quod Ieiunium appellabant.

CAP. XXI.

*Quod Medea proprios liberos non
occiderit.*

Quidam dicunt falsum esse rumorem ,
qui de Medea fertur. Non enim illam libe-
ris suis mortem intulisse , sed Corinthios.
Fabulam vero & actum de Colchide inde
natum esse: Euripidem , rogantibus Corin-
thijs , confinxisse , & à mendacio veritatem
superatam esse , propter poëtæ præstantiam.
Pro scelere vero in pueros passato etiam
nunc fama est , Corinthios expiatoria sa-
crificia eis offerre , & ea quasi tributum
referre.

ΚΕΦ. α.

Ὅτι ἡ Μήδεια τὰ οἰκῆα τέκνα ἐκ
ἀπέκλειεν.

Λέγει περ λόγῳ πλὴν φήμην πλὴν ἤτις τῆς
Μηδείας ψαδῶν εἶναι· μὴ γὰρ αὐτὴν ἀποκλεί-
ναι τὰ τέκνα, ἀλλὰ Κορινθίους. πὲρ δὲ μυ-
θολόγημα τὸ τοῦτο ὑπὸ τῆς Κολχίδος, καὶ τὸ
δράμα Εὐριπίδου φασὶ διαπλάσαι διηθέν-
των Κορινθίων, καὶ ἀπικραῶσι τὸ ἀληθὲς
τὸ ψαδῶν διὰ πλὴν τὴν ποιητὴν ἀρετὴν.
ὑπὸ δὲ τῆς πολυμέματος φασὶ, τῶν παίδων,
μέχρι τῆς νῦν ἐναγίζουσι τοῖς πατρὶ Κορίν-
θιοις, οἵονα δασμὸν ἀποφιδόντες.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Βιβλίον ἕκτον.

Κ Ε Φ. α.

Περί πνων καὶ ἄλλων ὀργῆς, ἀπαθροπίας,
ὕβρεως, ἀδικίας, ὑπέρσπου.

Αθιναῖοι κρατήσαντες Καλλιδίων, κατεκληρύχθησαν αὐτῶν πῶν γινώσκοντες πεσοῦντες κληῖρας, πῶν ἱπποκότον κατεκληρύχθησαν. τμήνους δ' αἰτήσαντες τῇ Αθηνῶν ἐν τῇ Διόλυντῳ ὀνομαζομένην πόλιν, πῶν δὲ λοιπῶν ἐμίδωσαν, καὶ τὰς σήλας τὰς πρὸς τῇ Βασιλείῳ σοῦ ἐσηκύναι, ἀπερὼν τὰ πῶν μεθόσεων ὑπομνήματα εἶχον. τὺς δὲ αἰχμαλώτους ἔδισαν, καὶ ἐδὲ ἐνταῦθα ἔσβεσαν τὸν κατὰ Καλλιδίων θυμόν.

Λακεδαιμόνιοι Μεσσηνίων κρατύναντες, τῶν μὲν γνωσθῶν ἀπάντων ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ τὰ ἡμίση ἐλάμβανον αὐτοὶ, καὶ τὰς γυναικας τὰς ἐλάττερας εἰς τὰ πένθη βαδίζον ἡνάγκαστον, καὶ τὺς ἀλλοτρίους, καὶ μηδὲν σφίσι πρὸς ἑκόντας νεκρὺς κλαίειν. τοὺς δὲ οἱ ἀνδρῶν

ÆLIANI

VARIAE HISTORIAE

Liber sextus.

CAPVT PRIMVM.

De quorundam in alios ira, inhumanitate, iniuria, vi, contumelia.

AThenienses, devictis Chalcidensibus terram eorum, quæ Hippobotos dicitur, in quadraginta portiones sorte distribuerunt. Tempia vero Mineræ reliquerunt in loco quem Lilantum vocant. Reliquam terram omnem pretio elocarunt, & columnas ad Regiam Porticum collocatas, quæ etiam monimenta continebant elocationis. Captiuos vero vinculis affecerunt, neque hic iræ libidinem aduersus Chalcidenses extinxerunt.

Lacedæmonij Messenijs superatis, omnium quæcumque in Messenia erant, dimidiatam partem sibimet ipsi ceperunt, & mulieres liberas in funera prodire coegerunt, & alienos, neque quicquam ad se pertinentes mortuos lugere. Ex viris aliquos reliquerunt colendo ruri, nonnullos vendiderunt, multos etiam morte mul-

ctarunt. Athenienses quoque parem sævitiam exercuerunt. Nam aspirante sibi fortuna, non potuerunt eam modeste ferre; Sed inquilinorum puellas adigebant; ut umbellas iuis puellis in pompis præferrent, & mulieres mulieribus, & viri scaphas gestarent.

Sicyonij quum cepissent Pellenam, uxores & filias Pellenensium in lupanari prostituerunt. Crudele, ô deum immortalem, scelus, & Barbaris etiam, ut mea fert opinio, indignum.

Quum vicisset Chæronensem pugnam Philippus, superbum animum gerebat cum ipse, tum Macedones propter res gestas. Græci vero magno metu consternati se & sua oppida certatim ei tradebant; idque fecere Thebani, Megareses, Corinthij, Achiui, Elienses, & Eubœi, qui in litore habitabant omnes. At non stetit conventis Philippus quæ cum eis pepigerat, sed omnes præter omne ius & æquitatem in servitutem redegit.

C A P. II.

De fortitudine filij Harmatidij.

Harmatidii Thespensis filius, cum aliis civibus auxilio veniens Atheniensibus, pri-

απίλβη

ἀπὸ λῆπον γαργεῖν, ὅς δὲ ἀπὸ δυντο, ὅς δὲ ἀπὸ κλειναν.

Ἀθλιωαῖοι δὲ ὕβρισαν καὶ ἐκέντη τὴν ὕβριν. δι' ὅχρας γὰρ λαβόμενοι, τὴν ἀπεργίαν συμφρόνως ἐκ λυγχαν. τὰς γὰρ παρδένους τ' ἐμτοίκων σκιαδηφορεῖν ἐν ταῖς πομπαῖς λυάγχαζον ταῖς ἑαυτῶν κόραις, τὰς δὲ γυναικας τῶς γυναιξὶ, τὺς δὲ ἀνδρας σκαφηφορεῖν.

Σικυνῶνιοι δὲ Πελλινίω ἐλόοντες, τὰς τὴ γυναικας τῶν Πελλινέων, καὶ τὰς θυγατέρας ἐπ' οἰκῆμαλθ ἔστησαν ἀγχιώταλα ταῦτα, ὅς δὲ οἱ Ελλινίοι, καὶ ὅς δὲ ἐν Βαρβάρετε καλὰ κατὰ γὰρ τὴν ἐμὴν μνήαν.

Ἐπεὶ τὴν ἐν Καιρωνείᾳ μάχῃ ἐνίκησεν ὁ Φίλιππος, ἐπὶ τῷ περσυχθέντι αὐτὸς τὴ ἡρῶ, καὶ οἱ Μακεδόνες πάντες οἱ δὲ ἑλλινες δεινῶς αὐτὸν κατέκτησαν, καὶ ἑαυτοὺς κτιπόλεις ἐνεχείρισαν αὐτῷ φέροντες. καὶ τῷτό γὰρ ἔδρασαν Θηβῶοι, καὶ Μεγαρεῖς, καὶ Κοεῖνθοι, καὶ Ἀχαῖοι, Ἡλεῖοι, καὶ Εὐβοεῖς οἱ ἐν τῇ ἀκτῇ πάντες. ὁ μὲν ἐρύλαξε τὰς πρὸς αὐτοὺς ἐμολογίας ὁ Φίλιππος, ἀλλ' ἐδελάσαστο πάντας, ἐκδιχα, καὶ παρὰ νομα δρῶν.

Κ Ε Φ. β.

Περὶ ἀνδρείας τῆς ὑπὸ τῷ Ἀρμαπιδί. Ὁ Ἀρμαπιδίς τῷ Θεωπύῳ πῶς παρὰ γὰρ

R

ἀλλ' οὐδ' ὁμόμαχον Ἀθλουσὶς μετ' αἰῶνων πο-
 λιτῶν, τὰ μὲν παλαιὰ ἐμάχοντο δ' αὖ καλῶς.
 καταναλωθέντων ὅς αὐτῶν τ' ὅσων ψαλαῖς
 ταῖς χερσὶ φέρει κατασλισμένους ἀγωνιζόμε-
 νον, ἀλλήλῳ τὸν βίον ἐτελεύτα. πατρί-
 θεν ἔν τ' νεανίῳ προσέειπον, κυδαίνων αὐτὸν
 Ομηρεῖαίης. τὸ δὲ ὄνομα αὐτῆς εἴ τῃ ἐπιμελὲς
 εἰδέναι, ἀλλὰ χρόθεν εἰσεται.

Κ Ε Φ. γ'.

Περὶ Ἰσάδα παιδός.

Ὅτι Λακωνικόνιοι Ἰσάδαν ἔπι παῖδα ὄντα,
 καὶ μὴ τὸ νόμον καλῶν ἔν αὐτὸν ἐς ὅπλα,
 ὅτι ἐκ τῆς γυμνασίης ἐκπαίδευσαι ἠείδεισεν,
 ἐτεφάνωσαν μὲν, ὅτι δὲ παρὰ τὴν ἀπατεμμένην
 ἡλικίαν, καὶ μὴ τὰ ἐπ' αἰῶνα ἔχον ὅπλα ὤρ-
 μισεν εἰς τὰς ἐχθρὰς ἐζημίωσαν.

Κ Ε Φ. δ'.

Περὶ τοῦ πτωχοῦ Λυσάνδρου θυγατέρος
 ἐγγυησαμένης.

Ὅ μὲν Λυσάνδρου ἐπεθνήκει· ὁ δὲ πτωχὸς θυ-
 γατέρα αὐτῆς ἔπι ζῶντος ἐγγυησαμένης,
 ἐπεὶ καὶ ἡ πῶς ἐρήμῃ πατρὸς ἀπελάπιτο, καὶ
 ὁ Λυσάνδρου, μετὰ τὴν βίαν καταστροφῇ, ἀνέ-
 φάνη πένθους ὄντος, ὁ δὲ ἀνέδεικτο ὁ ἐγγυησάμε-
 νος, καὶ εἰδὲ ἐφασκεν ἄξιον γυναικός. ἐπὶ τού-
 τῳ

mum quidem strenue riteque pugnauit :
 consumptis autem omnibus armis , nudis
 manibus aduersus armatos dimicando vi-
 tam cum gloria finiuit. Itaque patrio no-
 mine iuvenem appellauit , & Homerice ce-
 lebraui. Ipsius vero nomen si quis flagitet
 noscere, aliunde sciet.

CAP. III.

De Isadam puero.

Lacedæmonij Isadam puerum adhuc ,
 quem lex nondum ad pugnam vocabat ,
 quoniam exiliens gymnasio strenuum se
 præstiterat , corona donauerunt : quoniam
 vero nondum ætate postulante , & non cum
 receptis patriæ armis in hostes irruerat ,
 multa affecerunt.

CAP. IV.

De eo cui Lysandri filia desponsa erat.

Lysandro vitæ defuncto , ille qui super-
 stitis adhuc filiz fidem dederat coniugii ,
 quum & puella orbata parente esset , & illo
 post obitum pauper reperiretur , spon-
 sionem ante factam reuocauit , & se nolle eam du-
 cere uxorem dixit. Ob eam causam punie-
 runt cum communi decreto Ephori. Ne-
 que enim Lacedæmonio aut etiam Græco

360 **V A R I A H I S T O R I A**
homine digna faciebat , qui mortuo amico
gratiam non præstaret , & pactis fideque
diuitias potiores haberet.

C A P. V.

De legatis Atheniensium.

Athenienses missos in Arcadiam legatos ,
quoniam alia via quam imperatum erat ,
profecti fuerant , tamen rem bene gessis-
sent , tamen morte mulctarunt.

C A P. V I.

Laconica leges.

An vero non hæc etiam Laconicam olent
disciplinam ? Lex est Spartanis , ut qui tres
filios suppedicaret reipublicæ , is ab excubijs
liber esset : qui vero quinque , ab omnibus
publicis officijs & sumptibus immunitatem
haberet. Item ut matrimonia , nulla in-
tercedente dote contraherentur. Artem me-
chanicam aut quamuis illiberalem nosse
nulli viro Lacedæmonio licebat. Item in
conflictu indutis purpura venire necesse
erat , ut color etiam aliquam grauitatem
præferret : & si ad hanc aspergerentur san-
guinis guttæ de vulneribus , terribilior exi-
steret hostibus , aspectu magis sensum pe-
netrante , & formidabiliore.

Lacedæmonio ne manubias quidem hosti

τοῖς οἱ Εφοροὶ τὸν ἄνδρα ἐζημίωσαν. ἔτι
 γὰρ Λακωνικὰ ἐφύνη, ἔτι ἄλλως Ἑλληνι-
 κα, φίλοι τε ἀποθανόντες ἀμνημονῶν, καὶ τῶν
 σωθηκῶν τὴν πλῆτον προτιμῶν.

ΚΕΦ. ἑ.

Πεὶ Ἀθλιωαίων πρέσβων.

Ὅπ Ἀθλιωαῖοι τὰς εἰς Ἀρχαίαν ἀποστα-
 λέντας πρέσβους, ἐπεὶ ἐτέραν ὁδὸν ἦλθον,
 καὶ ἐπὶ τὴν προσηταγμένῳ, καὶ τοὺς κατορθώ-
 σαντας, ὁμῶς ἀπέκτειναν.

ΚΕΦ. ς.

Λακωνικοὶ νόμοι.

Ἡ γὰρ ἐν ταῦτα Λακωνικὰ; νόμοι ἐστὶν
 τοῖς Σπαρτιάταις, τὸν παραχρόμιον ἢ τρεῖς
 ἀτέλειαν ἔχον φρεσὶς τὸν δὲ πέντε, πα-
 σῶν τῶν λειτουργιῶν ἀρεῖσθαι. χαμεῖν δὲ ἀπερί-
 κτος ἔπ. βασιλεῖον δὲ εἰδέναι τέχνῳ ἄνδρα
 Δακεδαίμονιον ἐκ ἐξῆς. Φοινικίδα δὲ ἀμ-
 πέχουσι καὶ τὰς μάχας, ἀνὰ γὰρ κῆρ. ἔχον δὲ
 πλὴν χρόαν καὶ σεμνότητος π. πρὸς ταύτην γε-
 μῶν καὶ πλὴν ῥύπν τῆ ἐπιβουλή αἵματος
 ἐκ τῶν τραυμάτων ἔπ. γε μᾶλλον ἐκωλύτ-
 ταν τὴν αἰσχύνην, βαθυτέρας τῆς ὀφθαλ-
 μομύνης, καὶ φοβερωτέρας μᾶλλον.

Ὅπ ἐκ ἐξῆς ἀνδρὶ Λάκωνι καὶ δὲ σκυ-

λευῖσαι τὸν πολέμους. οἱ δὲ χαλῶς ἄγονται
σάμφοι καὶ ἀποθανόντες, θαλλοῖς ἀνεδύε-
το, καὶ κλάδοις ἐτίρας καὶ δὲ ἐπαίπων ἤγοντο.
οἱ δὲ τελείως ἀεισεύσαντες, καὶ φοβηκίδ' ὅ-
αὐτοῖς ἐπικληθείσας ἐγδόξως ἐδάπτοντο.

ΚΕΦ. ζ'.

Πεὶ σασμῷ τῇ Σπάρτῃ ἐπιπεσόντ'.

Ὅτε οἱ Λακεδαιμόνιοι τὰς ἐκ Ταινάρου
οἰκίας παραπονδύσαντες ἀνέστησαν, καὶ ἀπέ-
κλειναν· ἦσαν δὲ οἰκίαι τῇ Εἰλώτων· καὶ μῆ-
νιν τῷ Ποσειδῶντι, σεισμὸς ἐπιπεσὼν τῇ
Σπάρτῃ τὴν πόλιν ἀδρυστάτα κατέσκησεν,
ὥς πέντε μόναι ἀπολαρῶναι οἰκίας ἐξ ἀ-
πίσους τῇ πόλει.

ΚΕΦ. η'.

Πεὶ Ἀρταξέρξης ἀναιρέσεως.

Ἀρταξέρξης τὸν καὶ ὦχον ἐπικληθέντα,
ὅτε ἐπεβόλωσεν αὐτῷ Βαγῶνι ὁ εὐνῆχ'·
ὃς καὶ Αἰγύπτῳ, φασὶν ἀναιρεθέντα, καὶ
κατακοπέντα, τοῖς αἰγύπιοις παραβληθῆναι.
ἐτάφην δὲ περὶ ἄλλ' αὐτῷ, καὶ ἀπιδόθη
ταῖς βασιλικαῖς θύκαις. διούσονται μὲν τῷ
εἶχ' καὶ ἄλλαι μὲν λέγονται, καὶ μάλιστα καὶ
τὴν Αἴγυπτον. τῷ δὲ Βαγῶνι ἐκ ἀπίχρησι
τὸ ἀποκρίσθαι τὸν ὦχον, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἐκ τῶν

destrahere licebat. Qui vero se strenuos prae-
buisent, & occubuisent, oliua & alijs
ramis redimiti, laudibus vhebantur. Qui
vero perfectam & absolutam virtutem prae-
stitissent, ij etiam injecta purpura gloriose
sepulchris mandabantur.

CAP. VII.

De terra motu qui Sparta contigit.

Quum Lacedaemonij seruos Tanarenſes
per vim & perfidiam sedibus mouissent, &
eos occidissent (erant autem hi serui ex Ho-
lotarum genere) propter indignationem
Nepruni, terrae motus Spartae accidens,
tanta vi discussit ciuitatem, vt ex vni-
uersa vrbe quinque solum aedificia reh-
querentur.

CAP. VIII.

De occisione Artaxerxis.

Aiunt Artaxerxem, qui etiam Ochus
cognominatus est, quum cum per insidias
Bagoas eunuchus Aegyptius de medio iustu-
lisſet, interemptum & in frustra dissectum,
felibus proiectum fuisse: Sepultus autem
est eius loco alius, & regijs monumentis
traditus. Sacrilegia autem Ochi quum alia
multa feruntur, tum praesertim quae in Ae-
gypto commisit. Bagoarum vero non satis fuit

occidisse Ochum, sed etiam ex eius femoribus gladiatorum manubria fecit, ut ipsius animum ad cædes propensum repræsentaret, odio autem eum habuit, quod Apin in Ægypto trucidarat, velut etiam Cambyles antea.

C A P. IX.

De thesauro quæsito à Delphis in templo Apollinis.

Quoniam ex Homeri carminibus fama ad Delphos peruenerat, Apollinis templum ditissimum antiquitus esse his versibus,

Non quanta in Delphos concludit Apollinis ades

Saxea, petrosos inter celeberrima montes,
Delphos aiunt, circa aram & tripodem suffodere cœpisse: quumque terræ motus horribiles orirentur, monitos ab incœpto destituisse.

C A P. X.

Lex de ciuibus à Pericle posita.

Pericles dux Atheniensium legem scripsit, ut nemo ad gubernandam rempublicam accedere permetteretur, nisi qui utroque parente ciue natus esset. Tetigit autem ipsum legis ultio. Nam duo filij, quos habuit,

μηρῶν αὐτῆς λαβὰς μαχαεῶν ἐπίησεν, τὸ
φονικὸν αὐτῇ ἐκδεικνύμεν διὰ τέτων. ἐμί-
σους ὃ αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν ἄπιν ἐν Αἰγυπλίῳ
γυρόμεντον ἀπύκτεινε καὶ ὕττον, ὡς ὁ Καμψύ-
σους περὶ τετον.

Κ Ε Φ. θ'.

Πεὶρ θησαυρῷ ὑπὸ Δελφῶν ζήτη-
μεν ἐν Πυθοῖ.

Ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ Ομήρῳ ποιημάτων ἦσαν οἱ
Δελφοὶ λέγεσθαι δόξα, παλαιόφλυτον εἶναι
τὸ τῷ Ἀπόλλωντον χωρεῖν ἐν ταῖς ἐπιστῇ
φαινοῖς,

Οὐδ' ὅσα λαῖνον ὑδὸς Ἀρήτορον ἐπὶ
ἔεργει

Φαίετο Ἀπόλλωντον Πυθοῖ ἐνὶ πετρῆων,
τὴς Δελφῆς ἐπιχαρήσας διασχάσθαι λόγος
ἔχει τὰ περὶ τὴν ἐρίαν, καὶ τὴν τέμποδα. γνο-
μένων δὲ σεσημῶν περὶ τὸ μακτεῶν ἀνδρῶν,
παύσασι συνφρονήσαντας.

Κ Ε Φ. ι.

Νόμον περὶ ἀσῶν παρὰ Πειεκλίεος τεθείς.

Πειεκλῆος στρατηγῶν Ἀθηναῖος, ἰόμεν ἔχα-
ψεν, ἐὰν μὴ τύχη τις ἐξ ἀμφοῖν ὑπάρχων
ἀσῶν, τίττω μὴ μετεῖναι τῆς πολιτείας. μα-
τῆλθε ὃ ἄρα αὐτὸν ἐκ τῷ νόμῳ Νέμεσις. οἱ γὰρ
εἰς πᾶσι οἱ περὶ ἡσίων αὐτῶ, Πάρεχλός τε

καὶ Ζαῦθιππος, ἀλλὰ ἔπει μὲν καὶ τὴν νόσον τὴν δημοσίαν τῷ λοιμῷ ἀπέθανον. κατελέσθη δὲ ὁ Περικλῆς ἐπὶ τοῖς νόθοις, οἵπερ οὐκ ἐμέτερον τῷ τῇ παλαιοῦ καὶ τὴν πατρῴον νόμον.

Κ Ε Φ. ια΄.

Περὶ Γέλωνος τὴν ἀρχὴν ἀποδύναμι
βυλομήν.

Γέλων ἐν Ἰσθμῷ νικήσας Καρχηδόνιους, πᾶσαν ὑφ' ἑαυτὸν τὴν Σικελίαν ἐποίησεν. ἔπειτα ἐλθὼν εἰς τὴν ἄρσεν γυμνῶν, ἔφατο ἀποδιδόναι τοῖς πολίταις τὴν ἀρχήν. οἱ δὲ οὐκ ἠθέλον, δηλοῦσι πενηνταῖοι αὐτῷ, καὶ δημοτικώτερον ἢ καὶ τὴν τῶν μονάρχων ἐξουσίαν. διὰ ταῦτα τοι καὶ ἐν τῷ τῇ Σικελίᾳ Ηρας ναῦ ἔστηκεν αὐτῷ ἑκάτον, γυμνῶν αὐτὸν δακνῦσα, καὶ ὁμολογεῖ τὴν φρεξίν τῷ Γέλωνος τὰ γράμματα.

Κ Ε Φ. ιβ΄.

Περὶ Διονύσιου ἐυδαμονίας, καὶ οἷα τέλος
αὐτῷ ἔλαχεν.

Διονύσιος δὲ ὁ δεύτερος τὴν ἀρχὴν ἔχεν εὖ μάλα περὶ ἀγρόν τῶν τῶν πεδίων. ναῦς μὲν ἐκέκτητο καὶ ἐλάττονας τῶν πετραχοσίων, ἐξήρως καὶ πινύρας. πρῶτον δὲ

Paralus & Xanthippus, communi morbo pestilentie confecti mortem obierunt, superstites autem Pericli fuere nothi, quibus potestas administrandi rempublicam per legem patris erat crepta.

CAP. XI.

De Gelone valente subditis imperium reddere.

Gelon, quum in Himerensi pugna devicisset Carthaginenses, vniuersam Siciliam sub suum imperium coëgit. Post nudus in forum progressus, affirmavit se ciuibus imperium restituere velle. Qui renuebant, experti eius humanitatem, quod videlicet popularior esset quam pro potestate monarchæ. Propter hanc causam in Sicilia simulacrum ipsius in delubro Ianonis nudum stat, & pictura factum Gelonis ob oculos ponit.

CAP. XII.

De Dionysij felicitate, & qualem exitum ea sortita sit.

Dionysius iunior imperium habebat optime constitutum munitumque hoc modo. Naues possidebat non pauciores quadringentis, hexeres & quinquerebus. Pedestres copias ad centum millia. Ciuitas vero

Syracusanorum maximis portubus erat instructa, & mœnibus altissimis circumdata, atque in promptu habebat omnem apparatus bellicum ad alias naues quingentas. Reconditum etiam habebat frumentum ad centum medimnorum myriades, & armamentarium scutis, gladijs, hastis, tibialibus innumeris, thoracibus & catapultis plenum refertumque. Catapulta autem inventum fuit ipsius Dionysij

Præterea socijs infinitis vigeat. His rebus confidens Dionysius, adamante firmatum imperium obtinere se putabat. Sed ipse primum fratres suos morte affecit. Vidit etiam filios suos crudelissime mactari, & virgineum pudorem filiabus eripi, atque deinde nudas trucidari. Breuiter, nemo ex eius propagine sepulturam iustam adeptus est. Nam alij viui combusti sunt, alij dilecti, & in mare proiecti sunt. Id adeo euenit ei, quum Dion, filius Hipparini, imperium inuasisset. Ipse vero in extrema paupertate senex mortuus est. Theopompus autem dicit nimix meri potationis vitio eius oculos laborasse, ita ut cæcutiret; & sedisse in constrinis, risumque scurriliter hominibus commouisse, atque in media Græcia turpiter & præter decorum versatum miserrimam vitam traduxisse. Ira non leue documentum exitit mortalibus, ad amplectendam temperan-

δυναμιν, ὅς δ' ἔχῃ μωριάδας, ἰσπαῖς δ', ἐν-
 τεακισχλίους. ἡ δ' πόλις τῇ Συρακυσίων.
 λιμένα ἐκεκόμετο μεγίστις, καὶ τῷ αὐ-
 τῇ πεισιδύκετο ὑψηλότατον, σκὰ δ' ἔ-
 χον ἔτοιμα ταύτην ἄλλαις πεντακυσίαις. τε-
 θησαύειτο δ' αὐτῇ καὶ οἷον εἰς ἕκαστον με-
 δέων μωριάδας, καὶ ἰσλοθήκη νενησιόκη
 αἰώσις, καὶ μαχαίραις καὶ δόρασι. καὶ κτημύ-
 δας περὶ αἶς, καὶ δώδεκας, καὶ καταπέλτας.
 ὁ δὲ καταπέλτης ἔυρημα ἰσὺ αὐτῇ Διενυσίαις.
 Εἶχε δ' καὶ συμμάχους παμπόλλους, καὶ τέ-
 τοις ἐπιδαρρῶν ὁ Διονύσιος ἀδάμαντι δε-
 δειμένῳ φέτο πλὴν ἀρχῇ κακτῇδω. ἀλλ'
 ἔτος γὰρ πρῶτος μὲν ἀπέκτεινε τοὺς ἀδελφεύς,
 οἷον δ' καὶ τοὺς ἑσπερίους ἀποσφαγῆτας, καὶ
 τοὺς θυγατέρας κατακτείνετο, εἶτα ἀποσφα-
 γείσαι γυνάικας. οὗτοι δὲ τῷ ἀπ' αὐτῇ ταφῆς
 τῆς νομιζομένης ἔτυχον. οἱ μὲν γὰρ ζῶντες
 κατακτείνετο, οἱ δ' κατακτείνετο εἰς τὸ
 πέλαγος ἐξερρίφησαν. τῷτο δ' ἀπὸ τῆς
 αὐτῇ Διωνῆος τῇ ἰσπαίειν ἐπιδαρρῶν τῇ ἀρ-
 χῇ. αὐτὸς δ' ἐν πενία μωρία διάγων κατῴ-
 σκετο τὸ βίον γηραιός.

Λέγει δὲ Θεόπομπος, ἰσὺ τῆς ἀκρατο-
 ποίας τῆς ἄλλαν αὐτὸν διαφθαρεῖναι τοὺς ὄφεις,
 ὡς ἀμωδρὸν βλέπειν. ἀποκαθῆναι δ' ἐν τοῖς

κυρείας ἢ γλωτοποιεῖν, καὶ ἐν τῇ μεσαιωνικῇ
τῷ ᾧ Ἑλλάδι αἰχμησάντων διετέλει, βίον
διαντλῶν ἀλγεινότατον. καὶ ὡς δειγματὶ τὸ
τυχὸν τοῖς ἀνθρώποις εἰς σωφροσύνην, καὶ
πρόσευ χάσμον ἢ τῷ Διονυσίῳ ἐν τῇ τῆλε-
κίτων εἰς ἕτω ταπεινὰ μεταβολή.

Κ Ε Φ. γγ'.

Πεὶ περηνίδων, αἱ εἰς ἐγγόνες ἐν
Ἑλλάδι διήρκασαν.

Καλῶς τὸ δαιμόνιον ἐπὶ περηνίαν το-
ερηνίδας μὴ ἄρον, ἀλλὰ ἢ παρεχῆται ἐκ-
τρίβον τὴν περηνίαν πίτυθ' δίκην, ἢ παί-
δων ἐξισχύον. Μνημονεύονται δὲ ὑφ' Ἑλλή-
νων ἐξ αἰῶνος, καὶ εἰς ἐγγόνες διαρκέσαι ὡς
δε, ἢ τὴν Γέλωνος ἐν Σικελίᾳ, καὶ ἢ τὴν Λαο-
χανίαν περὶ Βόσπορον, καὶ ἢ τῇ Κυψελιδῶν
ἐν Κορίνθῳ.

Κ Ε Φ. ιδ'.

Πεὶ Δαρῆς ἐπεβλάδεντες.

Ἡμερῶτατον ᾧ Δαρῆς οὕτω ἔργον ἀπέ-
τε παύσας τῷ Τυάσῳ. Δείκας ὁ Τρυανδὸς
ἐπεβλάδυσεν αὐτῷ, μὲν καὶ ἄλλων ἀνδρῶν
ἐκ ἀφανῶν τῶν ἐν Πέρσῃ. ὡς δὲ ἢ ἐπι-
βελή ἐν κυνηγασίᾳ, ἅπῃ φρομαδῶν ὁ Δαρ-
ρεὺς οὐκ ἔπηξεν, ἀλλὰ περυσάξας αὐτοῖς

tiam & morum honestatem, Dionysij ex-
rantis opibus in tam miserum statum, re-
rum vicissitudo.

CAP. XIII.

*De tyrannidibus, qua usque ad posteros in
Græcia perduraverunt.*

Pulcherrimè à dijs immortalibus com-
paratum est, ut nullam tyrannidem usque
ad tertiam generationem propagent: sed
aut confestim tyrannos tanquam piceas pen-
dant & extirpent, aut liberos eorum viribus
denudent ac spolient.

Memorantur apud Græcos intra homi-
num memoriam hæ solum tyrannides us-
que ad posteros permansisse, Gelonis in
Sicilia, Leucaniorum in Bosphoro, &
Cypselidarum Corinthi.

CAP. IV.

De Dario insidiis petito.

Singularem mansuetudinem in Dario fi-
lio Hytaspis hoc factum arguit. Aribazus
Hyrcanus insidias illi struxerat, una cum
alijs non obscuræ famæ in Perside viris, id-
que inter venandum. Quod ille quum re-
scisset, non correptus metu est, sed iussit

eos arma sumere & equos : atque deinde mandavit, ut intenderent arma: totumque aspiciens eos : Quid igitur non exequimini, inquit, id cuius gratia venistis ? At illi quum intrepidum hominis vultum aspicerent, non solum imperum remiserunt, verum etiam usque adeo terrore perculsi sunt, ut hastas abijcerent, & desilientes ab equis Darium adorarent, cuiusque arbitrio prorsus se dederent. Qui disgregavit eos à se mutuo, alium ad Indiæ confinia misit, & alium ad Scythica. Atque illi beneficii memores, fideles in posterum & obediētes ei fuerunt.

λαβῶν τὰ ὄπλα, καὶ τοὺς ἵππους, ἐκέλευ-
 σεν αὐτοῖς διαπίνασθαι τὰ ὄπλα, καὶ ὀρμυ-
 λῶν, σὶ οὐκ ἔδρατε τότῳ, εἶπεν, ἐφ' ᾧ
 καὶ ὀρμύσατε; οἱ δ' ἰδόντες ἀπρεπὸν ἀν-
 δρὸς βλέμμα, ἀνείλθον τὴν ὀρμύλῃ. τὸ
 δέος δ' αὐτοὺς κατέχευεν οὕτως, ὥς καὶ ἐκβα-
 λῶν τὰς αἰχμαῖ, καὶ ἀφελέας ἦν ἵππων
 καὶ παρακωῆσαι Δαρῶν, καὶ ἐκινεῖν παρ-
 δουῖναι, ὅ, σὶ καὶ βαύλοιτο πρὸς ἧσαν. ὁ δ'
 διέσπασεν ἄλλας ἄλλῃ, καὶ τοὺς μὲν ἐπὶ τῇ
 τῆς Ἰνδικῆς δεῖα ἀπέπεμψε, τοὺς δ' ἐπὶ τῇ
 Σκυθικῇ. καὶ ἐκεῖνοι ἔμειναν αὐτῷ πρὸς διὰ
 μήμης ἔχοντες τὴν διεργασίαν.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Βιβλίον ἑβδόμον.

Κ Ε Φ. α΄.

Πεὶ Σοιμεράμωδς, καὶ πῶς τ̃ τ̃ Λαυ-
είων ἀρχὴν κατέχευε.

Σ Εμίραμιν πλὴν Λαυείας ἄλλοι μὴ ἄλ-
λως ἔδεικτον· ὡραιοτάτη δ' ἐγένετο γυ-
ναικῶν, εἰ καὶ ἀφελέστερον ἐχρῆτο τῇ κάλλει.
ἀφικομένη δ' πρὸς τὸν τῆς Λαυείων βασιλείας
κλητὴν καὶ κλέειον τὸν ἄρα, ὅδε ἐπυχὼν τῇ
ἀνθρώπῳ, ἠγάσθη αὐτῆς. ἡ δ' ἤτησεν ἐκ τοῦ
βασιλείας πλὴν βασιλείον πολλὴν λαβὴν δώ-
ρα, καὶ πέντε ἡμερῶν τῆς Ἀσίας ἄρξαι, καὶ τὰ
ἐπὶ ταύτης περὶ τατὶ νόμιμα δράσαι, καὶ ἐπὶ τῆς
αἰτήσεως ἠτύχησεν. ἐπεὶ δ' ἐκαθίσεν αὐτῷ
ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ ἔγνω διὰ χει-
ρὸς καὶ γνώμης ἔχουσα πάντα, περὶ ταῖς
ποῖς δορυφόροις αὐτὸν τὸν βασιλέα κτείνειν.
καὶ ἔπειτα πλὴν τῆς Λαυείων ἀρχὴν κατέχευε. λέ-
γει δ' πρῶτα Δάνων.

ÆLIANI

VARIÆ HISTORIÆ

Liber septimus.

CAPVT PRIMVM.

*De Semiramide, & quo modo regnum
Assyriorum sibi vendicauerit.*

DE Semiramide alij alia dicunt. Ea fuit inter omnes fœminas speciosissima, tametsi remissius & negligentius formam curabat. Quum autem venisset ad regem Assyriorum, vocata propter famam pulchritudinis, ille, vbi vidit, statim eam deperire cœpit. At illa petijt ab rege munus, stolam regiam, Asiæque imperium ad quinque dies, & eorum quæ in hoc tempore gererentur potestatem, neque frustrata est eam petitio. Quum vero collocasset eam rex super thronum, ipsaque cognouit in sua omnia esse potestate, & à suo consilio omnia pendere, mandauit satellitibus, vt regem interficerent. Atque sic Assyriorum imperium obtinuit. Refert hæc Dinon.

CAP. II.

De Stratonis & Nicoclis deliciis.

Straton Sidonius dicitur omnes homines luxu & magnificentia superare studuisse. Theopompus Chius comparat eius vitam Phæacum comestationibus, quas Homerus pro suo singulari ingenio & consuetudine magnifice decantauit. Huic vero non vna præsto erat cantor, qui cœnam ipsius cantando oblectaret, & ipsum demulceret, sed multæ mulieres musices peritæ, tam tubicinæ, tum meretrices decora facie, & saltatrices. Ambitiose vero certabat cum Nicocle Cyprio, quoniam hic etiam cum illo. Erat autem illa contentio de nulla re honesta seriaque, sed de ijs quæ iam dixi. Nam quum audiret uterque ab ijs qui adveniebant de alterius rebus, uterque alterum cum quadam æmulatione superare conabatur. Verum tamen neuter potuit his in perpetuum indulgere. Nam uterque violenta morte de medio sublatus est.

CAP. III.

*Sermo Aristippi quidam, ad sedandum
dolorem idoneus.*

Aristippus, quum quidam ex necessarijs eius vehementi & acerbo luctu seiplos con-

Κ Ε Φ. β'.

Περὶ Στρατών & Νικοκλέους τυφῆς.

Στρατών ὁ Σιδώνι & λέγεται τυφῆ & πλυτελεία ὑπερβαλείῳ σπῆσαι ἀνθρώπους πάντας. & Θεόπομπ & Χι & παραβάλλει αὐτῷ τὸν βίον τῆ τῶν Φαιάκων διαίτη, ὡς περ & Ομήρου καὶ τὴν αὐτῷ μεγαλόνοισιν, ὥσπερ εἰδὶς, ἐξεπράγματουσεν. τότε γὰρ μὴ εἶς παρὼν ὧδ' ἐτάφον αὐτῷ τὸ δειπνον, & καταδέλγων αὐτόν· ἀλλὰ πολλὰ μὲ παρῆσαν γυναικῶν μυσουργοὶ & αὐλητεῖς, & ἐταῖραι ἑκάλλη διαπρέπουσαι, & ὀρχισίδες. διεφιλοπμῆτο δ' ἰσχυρῶς & πρὸς Νικοκλέα & Κύπειον, ἐπεὶ & ἐκείν & πρὸς αὐτόν. ὡς δὲ ἡ ἀμύλλα ὑπὲρ ἑδνὸς σπουδαῖα, ἀλλὰ ὑπὲρ τῷ περὶ κηρύων. & πυμδαγόμενοι παρὰ τῶν ἀφικνημύων τὰ παρ' ἀλλήλοισι, εἴτα ἀντεφιλοπμῆτο ἑκάτερος ὑπερβαλείῳ τὸν ἔπειρον. & μὴ εἰς τὸ παντελὲς ἐν τέτοις διεγύοντο. ἀμφοτέρω γὰρ βιάει δανάτε ἔργον ἐγύοντο.

Κ Ε Φ. γ'.

Λύπης ἀνάστατικός τις Λεῖσιππος λόγ &.

Ὅτι Λεῖσιππος ἐταίρων αὐτῷ πνῶν ὀδυρμῶν βαρύντατα, πολλὰ μὲ & ἄλλα πρὸς

αὐτοὺς ἔπει λήπης ἀνταλπίαν, καὶ πάντα τὰ
ὅν θεοοιμίω· ἀλλ' ἐγὼ γὰρ ἔκω παρ' ὑμῶν, ἔχ
ὡς συλλυπῶμαι ὑμῖν, ἀλλ' ἵνα πεύσω
ὑμᾶς λυπηρόντας.

Κ Ε Φ. δ'.

Πεὶ μύλης ἐπαίνο.

Ὁπ Πιθηαὶος πάνυ σφοδρῶς ἐπαινεῖ τὴν
μύλιν, τὸ ἐγκώμιον αὐτῆς ἐκείνο ἐπιλέγων,
ὅτι ἐν μικρῷ πᾶσι διαφόροις ἐστὶ γυμνάσιον.
ὧς δὲ πᾶσιμα ἐπιμύλιον ἔτω χαλκόμενον.

Κ Ε Φ. ε'.

Πεὶ τῆς πολλοῖς αὐτεργίας, τὸ τε Οδυσε-
ύως καὶ τὸ Ἀχιλλεύως.

Καὶ Λαέρτης δὲ αὐτεργῶν ὑπὸ τῷ παι-
δὶ πεφάσκει, φυτὸν ξύων, καὶ τοι γυ-
μνάσιον βαθύτατον. ὁμολογεῖ δὲ καὶ Οδυσσεὺς
αὐτὸς πολλὰ εἶδέναι, καὶ τεχνίτης αὐτῶν
εἶναι.

Δηριόσση δ' ἐκ αὐτοῖς μοι εἰσέειπεν βροτῶν
ἄλλῃ,

Πῦρ τ' εἴ νῆῃσαι, διὰ τὸ ξύλα πολλὰ
κείσαι.

Καὶ τὴν ἡδίστην δὲ, ἡ θεῖα ναυπηγῶν,
ἀλλὰ δὲ ἑαυτὴ τὴν ταχίστην ἐργάσατο. καὶ
Ἀχιλλεύς τ' ἔπειτα ὦν ἀπὸ τοῦ Διὸς, αὐτὸς
διακόσσει τὰ κρέα, δεῖπνον τοῖς παρὰ τῶν

cerent, cum alia multa ad sedandam mor-
stitiam in medium attulit, tum hæc ex-
ordij vice: At ego non venio ut ad vestros
dolores meum adiungam, sed ut vobis o-
mnem moerorem ex animis eximam.

CAP. IV.

De laude mola.

Pittacus magnis laudibus molam euehe-
bat, idque eius encomium decantabat,
quod in exiguo loco multi se exercitare
possent. Extabat autem cantilena, quæ ob
eam causam Epimylion nomen habebat.

CAP. V.

*De manuario in multis rebus Achillis
& Vlyssis labore.*

Laertes etiam in manuariorum opera depre-
hensus est à filio, colens plantam, quum
iam esset extremæ senectutis. Fatetur etiam
Vlysses, se & multa scire, & quæ sciat
manibus exequi.

*Non alius potior fuerit, mihi crede, mi-
nisterv,*

*Sive ignem succendi opus est, seu ligna ser-
canda,*

Et ratem vero nihil opus habens fabris,
ipse suo labore celerrime confecit: Itemque
Achilles, quum esset tertius à Ioue, ipse

180 **VARIA HISTORIA**
carnes difficans, legatis qui ab Achiuis
venerant, cenam summo studio paravit.

C A P. VI.

Scythæ cuiusdam responsum de frigore.

Quum aliquando copiosa nix cecidisset, interrogavit rex Scytharum quendam nudum perleuerantem; An ne frigeret? qui è contrario regem interrogavit, Rigeat ne ipsi frons? Quumquē ille negasset, Ergo, ait, nec ego quidem, qui quantum quantus sum frons sum.

C A P. VII.

De vigilijs Demosthenis.

Pytheas scomma iecit in Demosthenem filium Demosthenis, inquit eius enthy-memata lucernam olere. Nam totam noctem ille meditando vigilandoque consume-bat, & memoriz mandabat, quæ pro concione ad Athenienses dicturus erat.

C A P. VIII.

De iussu Alexandri, quem ex Hephæstionis morte cepit.

Quam Hephæstion diem suum obliisset, Alexander iniectis in pyram armis, auribus

Αρχαῖον πρόσθεν ἀφαιρούμενος ἀντιπάλους
ἐπιδίδων.

Κ Ε Φ. ε'.

Σκέθε πῖνός ἀποκλείς καὶ βίγας.

Χιόνῳ ποτὶ παλίσσης, ἤρετο ὁ βασιλῆς
ἐπὶ Σκυθῶν πῖνα, ὃ βίγας, θυμὸν διατρυ-
φεύετα. ὁ δὲ αὐτὸν ἀντίετο, εἰς τὸ πρέτω-
πον βίγας. τῷ δὲ, ὅ, φύσαςθ', ἐκείνῳ εἶ-
πε, ἐδὲ ἐγὼ, πᾶς γὰρ πρέτωπον ἐμῷ.

Κ Ε Φ. ζ'.

Πεὶ δὲ Δημοδένους ἐχρύπτεται.

Ὅτι Πυθίαι ἐπὶ παλαιῶν ὡς Δημοδένῃ
τὴν Δημοδένους, ἐπὶ λέγων αὐτῷ, τὰ αἰσχυρῆμα-
τα ἐλλυχνίων εἶδεν, ὅτι ἐκείνῳ διατρε-
φικτὸς πάσης ἐχρύπτεται φροντίζων, καὶ δε-
μανδάνων αὐτῷ ἐμάλλει ἐρεῖν ἐλθόντων εἰς τοὺς
Ἀθηναίους.

Κ Ε Φ. ς.

Πεὶ δὲ Ἀλεξάνδρου πίνθους ἐπὶ τῷ τῷ
Ἡρασίῳ θ' ἀνάντω.

Ὅτι Ἡρασίῳ ἀπὸ τῶν, Ἀλεξάνδρῳ
ἐπὶ ἐκείνῳ εἰς τῷ πνεύνῳ ἐπιδίδωκε, καὶ

χρυσόν τε καὶ ἄργυρον πάλιν κεκρῶσιν ἀνέταξι. καὶ
 ἐδῆτα τὴν μέγα πρῶτον ἐν Πέρις, ἀπο-
 κειρε ὃ καὶ τοὺς πολυεταίρους, καὶ ἀγαθούς, καὶ
 ἑαυτὴν, Ομηρικὸν πάθος δρῶν, καὶ μεμύ-
 ρηται ὅτι Ἀχιλλεὺς ἐκείνους βριαύτερον ὅτι, καὶ
 θορότερον ἐκείνους ἔδρασαν ἔσθ, τὴν τῆς
 Εὐβοίας ἀνέροισιν ὁμοίως, καὶ τὸ
 ταχέως αὐτὴν ἀφελόμενος. μέγιστον ἔν τῆς
 κόμης τῆς ἑαυτῆς, Βαλκυνὴν ἔδρασε μοι
 δὲ. ὁπχειρήσας δὲ τοῖς τάχα, ἀλλ'
 ἐνταῦθα ἐπὶ νύκτι βαρβαρικῶς Ἀλέξανδρος
 ἦδη, καὶ τὰ κατὰ τὴν πόλιν ἤματι, θυμῶν
 καὶ ἔρωτι ἐπὶ τῶν πάντων, καὶ σαρκίοις.

Ὅτι Ἡρακλῆος εἰς Εὐβοίαν ἀπὸ θανάτου
 διαφύγει, δὲ λόγος, Ἡρακλῆος ἐν ταῦτα ἐν-
 τρεπιδῆσαι κεκρῶσιν, Ἀλέξανδρον δὲ αὐτοῖς
 ἀποθανόντα χρῆσθαι. μὴ γὰρ φθάσαι τὸ ἐπὶ
 τῷ μετὰ τὴν τελευτὴν πένθος, ἐπιλαβεῖν ὃ
 ὅτι τῷ Ἀλέξανδρῳ θάνατον.

Κ Ε Φ. Ζ'.

Πεὶ σὺ φρονέει γυναικός.

Εἴτα ἐκ ἐστὶ σωρευτὴν μεγάλη; ἐμοὶ
 μὴ δοκεῖ, ἔγωγε καὶ ἡ Φωκίωνος γυνή, τὸ Φω-
 κίωνος ἰμάτιον ἐφόρει, καὶ εἶδεν εἰδῆτο οὐ
 προκωτῆ, οὐ Τραχυντῆ, οὐκ ἀνδραγαθῆς,
 οὐκ ἐγκυκλῆς, οὐ κεκρυφάλῃς, οὐ χαλκῆς

& argento, simul eam cum mortuo igni tradidit, itemque vestem magni precij apud Persas. Rasis etiam omnes bellicosos & fortes, atque seipsum, rem faciens Homericam, & imitans Achillem Homericum. Sed hic illo violentius & vehementius fecit, quum circumradens euerteret muros Ecbatanorum arcis. Usque ad suos igitur capillos, videtur mihi plane Græco ingenio fecisse: at quum muros dirueret, tum vero Barbarico more luxit, & stolam quoque permutavit, dolori, amoris & lacrymis omnia permittens.

Hephæstion mortuus est ad Ecbarana. Fama autem emanavit, hæc quæ diximus, facta fuisse in gratiam quidem Hephæstionis mortui, sed Alexandrum vita defunctum iis vsum esse. Non enim à luctu ob iuvenem suscepto prius destitisse Alexandrum, quam ipsum quoque mors abstulerit.

CAP. IX.

De moderata fœmina.

Annon hæc singularis erat continentia? Me sane iudice maxima. Siquidem Phocionis vxor vestem Phocionis gestabat, neque opus habebat vel crocoto, vel Tarentina veste, vel pallio vel encyclio, vel vitra, vel calyptra, vel tinctis & colo-

384 VARIÆ HISTORIÆ
ratis tunicis: sed primum induerat sibi
temperantiam, deinde quæ suppeterent.

C A P. X.

De Socratis uxore.

Xanthippe Socratis quum nollet eius
vestem induere, atque sic ad spectandam
pompa prodire, dixit ille: Vide quam
non spectandi causa, sed potius ut specte-
ris, abeas.

C A P. XI.

De calceamentis Romanorum mulierum.

Ex Romanorum feminis, multa eos-
dem cum viris calceos gestare consueve-
runt.

C A P. XII.

*Lyfandri, seu Philippi apophthegma de
perjurio.*

Pueros talis, viros iuramentis, oportet
circumvenire. Quidam adscribunt hoc di-
ctum Lyfandro, alii vero Philippo Macce-
doni. Vtrecumque dixerit, mea sententia
longe à recto iustoque aberravit. Neque
vero absurdum est, si dissentiam à Lyfan-
dro. Nam ille tyrannidem exercebat: Ego

τας, ἡ βαπτὼν χιτῶνα. ἡμπέχτο δὲ
πρὸς τὴν μὲν τῇ σωφροσύνῃ, δαΐφρονες γὰρ μὲν
τοῖς παρῶσι.

Κ Ε Φ. Ι.

Περὶ τῆς τῷ Σωκράτους γυναικός.

Τῇ Σωδίστῃ δὲ ὁ Σωκράτης, ἐπειδὴ ἔκ
ἡδύλετο τὸ ἐκεῖνα ἱμάτιον ἐνδύσασθαι, καὶ
ἔτις ἐπὶ τῷ δέαν τῆς πομπῆς βαδίζειν,
ἔρη· ὁρᾷς ὡς ὁ Σωκράτης, Σωκράτους δὲ
μᾶλλον βαδίζει;

Κ Ε Φ. ΙΑ.

Γυναικῶν Ρωμαίων ὑποδήματα.

Ρωμαίων δὲ αἱ πολλαὶ γυναῖκες, καὶ τὰ ὑπο-
δήματα αὐτὰ φορεῖν, τοῖς ἀνδράσιν ὁμοί-
ωμαι εἰσίν.

Κ Ε Φ. ΙΒ.

Λυσάνδρου ἢ Φιλίππου ἀπόφθεγμα
περὶ ὁπορείας.

Δεὶ τὸς παῖδας τοῖς ἀσραγέλοισι ἐξα-
πατᾶν, τοῖς δὲ ἀνδράσι τοῖς ὅρκοις. οἱ γὰρ
Λυσάνδρου ὄναι λόγους τὴν λόγον, οἱ δὲ
Φιλίππου τῷ Μακεδόνατι ὑπόπερθε δὲ αὐ-
τῷ, ἔκ ὁρᾶς λέγεται κατὰ γὰρ τὸν ἐρῶν
γνώμην, καὶ ἴσως ἔτι περὶ δόξης, εἰ μὴ τὸ
αὐτὰ ἀφίσκηται ἡμῶι, καὶ Λυσάνδρου, δὲ γὰρ γὰρ

ἐπυράννει· ἐγὼ δ' ὥς φρονῶ, δῆλον ἐξ ὧν
μὴ τὸ λεχθὲν ἀρέσκει με.

Κ Ε Φ. ιγ'.

Περὶ καρτείας Ἀθηναίων.

Ἀθηναῖοι ὁ Λακεδαιμόνιοι γέρων ἦδυν
ὦν, ἀνυπόδητοι πολλάκις καὶ ἀχίτων πορεύε-
ται περὶ ὡνα παμβαλλόμενοι αὐτὸν, καὶ ταῦ-
τα ἐαθύνος ἐπ' ὧρα χεμεῖα. ἡπάσατο δὲ
πρὸς αὐτὸν, νεανικώτερον τῇ ἡλικίᾳ ἐπιχει-
ρῶντα· ὁ δ', ἀλλ' οἱ γένοιτο, φησὶ, τῶν
πολιτῶν, ὡσπεροῦν πολλοὶ πορὶς τῇ τέλειον
ἀποβλέπουσιν ἐμὲ.

Κ Ε Φ. ιδ'.

Περὶ φιλοσόφων στρατηγῶν καὶ πολι-
τῶν.

Τί δ', ἐκ ἡσῶν καὶ οἱ φιλόσοφοι τὰ πο-
λέμια ἀγαθοί; ἐμοὶ μὲν δοκῶσιν· ἔγωγε Ἀρ-
χόντων μὲν εἶλοντο ἐξάκις στρατηγὸν Ταραν-
τινοί, Μελίσιος δ' ἐναυάρχισι, Σωκράτης δ'
ἐστρατεύσατο τέως, Πλάτων δ' καὶ αὐτὸς ἐς
Τανάγραν, καὶ εἰς Κόρινθον. πῶς δὲ Σω-
φῶντος στρατείας καὶ στρατηγίας, πολλοὶ μὲν
καὶ ἄλλοι ἄδουσιν, καὶ αὐτὸς δ' ὁμολογεῖ ἐν
τοῖς περὶ Κύρου λόγοις, Δίῳ δ' ὁ Ἰσθακίδης
πῶς Διερυσὶν τετραγίδε κατέλυσε, καὶ Επα-

verò quo animo sim, ex eo manifestum est, quod minime mihi hoc dictum probatur.

CAP. XIII.

De patientia Agesilai.

Agesilaus Lacedæmonius iam senex, pæpe sine calceis, & tunica prodibat in publicum pallio attrito, idque matutino tempore hiemis. Quum autem quidam eum obiurgaret, quod puerilius ageret, quam ætatem illam deceret, respondit: Atqui, iuniores civium, quasi pulli in me ætate prouectum oculos coniiciunt.

CAP. XIV.

De Philosophis qui militarunt, & respublicas gesserunt.

An vero fuerunt bellandi periti etiam Philosophi? Mihi sane videntur. Siquidem Archytam sexies ducem elegerunt Tarentini. Melissus vero classi præfuit: Socrates ter in militiam profectus est Plato etiam ipse fuit in oppugnatione Tanagræ & Corinthi. Xenophonis autem militiam & imperatorium munus quum multi alij descripserunt, tum etiam ipse de se faceret in libris de Cyro. Dion item Hippa-

588 **VARIÆ HISTORIÆ**
 gini filius Dionysij tyrannidem euerit, &
 Epaminondas Boeotarchus ad Leuctra mis-
 sus, superauit Lacedæmonios, & tum in-
 ter Græcos primus fuit. Multa etiam pro
 Atheniensibus in republ. confecit Zenon,
 contra Antigonum. Nihil enim interest,
 siue quis sapientia & consilio, siue armis
 alios iuuet & promoueat.

C A P. X V.

*Quomodo Mitylenensium socij defectionis
 pœnas dederunt.*

Quum maris imperium tenerent Mity-
 lenenses, socijs, qui desiscabant, hanc
 pœnam imposuerunt, vt liberos suos non
 docerent litteras, neque artes liberales, om-
 nium suppliciorum hoc grauissimum iudi-
 cantes, in inscitia & ignorantia artium li-
 beralium vitam transigere.

C A P. X V I.

De Roma, Remo, Romulo & Seruio.

Roma condita est ab Remo & Romulo,
 filijs Martis & Seruiz, quæ vna erat ex
 prolapia Ence.

C A P. X V I I.

De Eudoxi aduentu in Siciliam.

Quum Eudoxus in Siciliam venisset,
 verbose Dionysius ei gratias egit aduentus.
 μὴ γὰρ οὐκ

ἀπαύδης Βοιωτάρχων ἐν Λαύκταις ἐκίχου
 Ἀσπιδωμπίης, καὶ τῶν Ρωμαίων, καὶ τῶν
 Ἑλληνῶν παρ' αὐτοῦ ἐγένετο. πολλὰ δὲ καὶ Ζή-
 των ὑπὸ Ἀθηναίων ἐπολιτεύετο παρὰ Ἀν-
 τήνον. ἰδὲν γὰρ διόισι, ἔπεσεν ἀνέμενος
 ὠνησέ πινος ἔπεσεν ὅπλων.

Κ Ε Φ. ιε.

Πᾶς οἱ τῶν Μιτυληναίων σύμμαχοι
 ἀφισπόμενοι ἐπικωρήθησαν.

Ἡνία τῆς θαλάσσης ἤρξαν Μιτυληναῖοι,
 τοῖς ἀφισπόμενοι τὴν συμμάχων τιμωρίαν ἐκεί-
 νου ἐπύρτησαν, χάμματα μὴ μανθάνειν
 τὰς παύδας αὐτῶν, μηδὲ μεσοκίην διόφρα-
 δει, πᾶσιν κολαίσεων ἡγεσπόμενοι βαρυτά-
 τιν εἶναι ταύτῃ, ἐν ἀμαδία καὶ ἀμυσία
 καταβιῶναι.

Κ Ε Φ. ις.

Πεὶ Ρώμης, Ρώμης, Ρωμύλης, καὶ Σερβίας.

Ὅπ Ρώμης ὑπὸ Ρώμης καὶ Ρωμύλης ἐκτίσθη,
 τῶν Ἀργείων καὶ Σερβίας παύδων. ἡ δὲ αὐτὴ
 μία οὗ Ἀργείων ἀποχόνων.

Κ Ε Φ. ιζ.

Πεὶ Εὐδῆς εἰς Σικελίαν ἀφισπόμενοι.

Ὅπ εἰς Σικελίαν ἦκεν Εὐδῆς, χάμματα
 αὐτῶν πολλῶν ὁ Διοκύντης τὴν ἀφισπόμενοι ἡδὲ

ὁ δὲ ὕδης πρὸς ταῦτα δουράσας ἐδὲ ἑσπόμενων, Αφικόμενῳ (ἔπιν) ὡπτερανὴ πρὸς πανδοκίαν ἀγαδὸν, παρ' ἧς κατήγτο Πλάτων· ὁμολογήσας ὅτι μὴ δι' ἐκείνῳ, ἀλλὰ διὰ τὸν ἀφίκατο.

Κ Ε Φ. ιγ.

Ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι καρτεροὶ ἐν ταῖς βασάνοις, καὶ πρὸς Ἰνδῶν γυναικῶν.

Αἰγυπτίους φασὶ δυνάμει ἐγκαρτερεῖν ταῖς βασάνοις, καὶ ὅτι δαΐηον τεθνήξευθαι Αἰγύπτῳ σβελέμηνθαι, ἢ τέλει δὲς ὁμολογήσῃ. Παρὰ Ἰνδοῖς δ' αἱ γυναῖκες τὸ αὐτὸ πῦρ ὑποδανῶσι τοῖς ἀνδράσι· ὑπομύουσι. φιλοπμῶν δ' αἱ γυναῖκες πρὸς τέτε τῶ ἀνδρὶ, καὶ ἡ κλήρη λαχῶσα συγκρίσται.

Κ Ε Φ. ιδ.

Περὶ Σόλωνος στρατηγήματ' ἡγεῖται Μεγαρίων, καὶ πῶς ἔπαυται ἐκείνων λόγους ἐλεάτησιν.

Σόλων εἰς τὴν ὑπὲρ Σαλαμῖν' μάχην ἐστρατήγησεν, καὶ δύο νεῶν Μεγαρίδων κρατήσας, μετρίβας στρατηγὸς Ἀθηκὺς εἰς αὐτάς, καὶ τὰς πολεμίων ὅσας τοῖς οἰκείοις φειθεῖς, καὶ μεθορμωθεῖς δι' ἀπάτης, πολλὰς τῇ Μεγαρίων κατέκοψεν ἀνόπλους. ἐκράτησεν δ' καὶ τοῖς λόγοις αὐτῶν, ἐπὶ λόγων δεινῶν

At ille nihil adulatus, neque insinuando occultans: Veni, inquit, quasi ad bonum cauponem, apud quem Plato diuerteret: confitens se non ipsius, sed huius causa venisse.

CAP. XVIII.

Quod Aegyptij patientes sint tormentorum; & de mulieribus Indicis.

Aegyptios aiunt patientissime ferre tormenta: & citius mori hominem Aegyptium in quaestionibus, tortum examinarumque, quam veritatem prodere. Apud Indos vero eundem ignem cum mortuis viris, vxores audent ingredi. Contendunt autem ambitiose de hoc, defuncti vxores: cui vero fors obrigit, ea simul comburitur.

CAP. XIX.

De stratagemate Solonis contra Megarenses, & quo modo deinde verbis eos vicerit.

Solon in bello de Salamine suscepto, duces egit: & captis duabus navibus Megaricis, duces Atticos in eas imposuit, atque hostium arma suis militibus induenda dedit: sicque dolo trajiciens per insidias multos Megarensium circumueniens inerat

mestrucidavit. Vicit autem eos etiam verbis non eloquentia, sed argumentis & rebus ipsis convictos. Referatis enim antiquis monumentis, ostendit omnes Athenienses versus occasum patrio more iacere: Megarenses vero temere & sine discrimine sepultos esse, iudicaruntque causam Lacedæmonij.

C A P. X X.

De fene Cro, qui capillus tinxerat.

Ceus quidam ætate proæctus venit Lacedæmonem: quum vero & alias turgere superbia, & senectutis suæ cum puderet, canos oculere conabatur tinctura. Itaque quum in conspectum Lacedæmoniorum proflisset, ostenso tali capite, exposuit quorum gratia venerat. Consurgens itaque Archidamus rex Lacedæmoniorum, Quid, inquit, hic sani diceret, qui non animum tantum gerit mendacem, sed etiam caput? explositque eius dicta, ingenium Cei redarguens ex eis quæ oculis cernebantur.

τόπῳ, ἀλλὰ δὲ αὐτῶν οὐκ ἐλέγχον τι
πλέον ἐνεγράμψατο. σφραγίς γοὶ δήκας ἀ-
νοίξας, ἀπέδειξε πάντας Ἀθιωαῖους φε-
ρόσιν κειμένους καὶ τὸ παλαιόν αὐτοῖς ἰδο-
ύς ὃ Μεγαρεῖς ἔκῃ, καὶ ὡς ἐπύχευτο θαυμά-
νους. ἐκείναι δὲ πῶς δὴ κλυοὶ Λακεδαιμόνιοι.

Κ Ε Θ. ε'.

Πεσὶ γέγοντο Κεῖν πῶς τρίχα βασιλεύον.

Αὐτὰς δὲ Λακεδαιμόνα ἀφίκατο. Κεῖν
γάρην ἡδὲ αὖ, καὶ μὴ ἄλλα ἀλαζών, ἡδὲ τῷ
ὃ ἐπὶ τῷ γέρον, καὶ διὰ ταῦτα πῶς τρίχα
πολιὰν ἔσαν ἐστειροῦτο βαφῇ ἀφανίζον. πα-
ρελθὼν ἔν ἐς τὴν Λακεδαιμόνιον, καὶ τοσαύ-
τῳ υποφάνων πῶς κεφαλῇ, ἐκείνα εἶπεν
ὑπὸ ὧν καὶ ἀφίκατο. ἀκασαὶς ἦν Ἀρχίδαμος
ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς, τί δὲ αὖ,
ἔρη, ἔτ' οὐκ ἔστιν, ὅς ἐ μόνον ἐπὶ τῇ
ψυχῇ τὸ ψαῖον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ κε-
φαλῇ περιφέρει; καὶ ἐξέωσεν τὰ ὑπὸ αὐτῷ
λεχθέντα, διαβάλλων τῷ Κεῖν δὲ τρέπον ἐξ
ὧν ἐνέρετο.

ΚΕΦ. κα΄.

Πρὲς Καίσαρος, καὶ Πομπηίου ἐπιμελείας
 ἵνα τῷ μαρθάνειν αὐτῷ προσῆκον πρὸς τὴν
 χαλῶς ἄρχειν.

Οὐκ ἀπῆλθον Κοῖσαρ ἐπὶ ταῖς Λεῖσανθ
 δύρεσι φοιτῶν. Πομπηῖος δ' ἐπὶ τὰς Κρα-
 πίσας. καὶ γὰρ ἐπὶ μέγα ἐδυνάμηντο, ὑπερ-
 φέρουσι τῶν τὰ μέγιστα αὐτοὺς ὠνῆσαι διωκα-
 μένων ἀλλ' ἐδίοντο αὐτῶν, καὶ τοὶ πλεῖστοι
 ὄντες τὴν ἀξίωσιν. καὶ γὰρ ἄρχειν, ὡς ἔοικεν,
 ἀλλὰ χαλῶς ἄρχειν ἐβέλοντο.

CAP. XXI.

*De Caesaris & Pompeij sedulitate, & cura
perdiscendi ea, qua ad recte gerendas
respublicas pertinerent.*

Non dedignatus est Cæsar, Aristonis ianuam frequentare, neque Pompeius Cratippi. Non enim eos potentia ad contemptum rapiebat illorum, qui maxime ipsis profuturi putarentur: imo rogabant etiam illos, quamvis in tanta essent dignitate. Non enim imperare, ut apparet, sed bene imperare cupiebant.

TANAQVILLI
FABRI
EMENDATIONES
AD MISCELLAM
CLAVDII ÆLIANI
HISTORIAM.

LIB. I. Cap. II. *ὃ τὸ μὲν ἔμοι, ὅ, π
πρὸς τὸ ἐμπροσθ, ἡδ' ἔχει δαίτη.*]
Error est, idque vno verbo dixisse
fatis sit. Legendum omnino, *ὃ τὸ
μὲν ΕΜΠΡΟΣΘ, (ὅ, π πρὸς τὸ ἐμπρο-
σθ,) ἡδ' ἔχει δαίτη.*

Pag. 14. cap. xv. *ὃ ἄρα τῶν.*] Alij
legerunt *ὃ ἄρα, ego δὲ ἄρα vel δῖτα.*
Qui vim particularum Græci fer-

πρὸς sentiant, non aliter sentiant.
Quod autem pro τὸ legi Gesnerus
ἔχον, alibi occupatum animum ha-
bebat. Infra pro φιλήσει, mallet
φιλήσῃ.

Pag. 17. εἰ γίνονται αὐτοῖς] Lego, αὐ-
ταῖς, scilicet πρὸς τὰς. res plana est.

Pag. 18. περὶ αὐτῶν] Emendavit in
Editione sua Gesnerus, περὶ αὐτῶν, ut
mox, pro εἰ γὰρ αὐτὸ, legit αὐτῶν, utrum-
que bene. Paulo inferius pro ὅτι
legitur etiam ἐν τῶν, id est *revera*, quod
verum puto.

Pag. 21. πρὸς ὁλίγον ὕστερον] Lego, τὸ
ὁλίγον ὕστερον, &c. in neutro scilicet,
neque enim hominem fore dicit, sed
πῶμα, ossa, carnes, lutum, &c

Ibid. Cap. xviii. αἱ πολλαὶ τῶν γυναι-
κῶν] Lege omnino αἱ πολλαὶ τῶν ΠΑ-
ΛΑΙ γυναικῶν.

Pag. 22. cap. xix. Debet hoc caput
cum superiore coniungi; & centies
idem peccatum inuenies si totum
opus legeris.

Pag. 25. cap. xx. ὅσον λῶ.] Pro ὅσον
legit Gesnerus, ὅσος: miror. legen-

dum enim ὅστις. Mox, ubi vulgo editur, ἔχον ἔν, emendatione opus est, legendumque, ἔχον ΔΗ.

Ibid. Τεσιζῶντες] Videram mendum esse hoc in loco, sed I. Schefferus vir & doctus & diligens, illud prior aperuit. neque enim Troezenij hic esse debent, sed Tyrrheni, quod ex veteri historia clarum est. Tamen non debuit Vir Doctus scribere Τυρρῶντες, sunt enim Tyrrheni, non Tyrrhenij.

Ibid. Αγαθὸν Δαίμονος τῷ Διὶ δίδόντος πρῶτον] Res plane ridicula est, & mihi & aliis visa: quare non possum non probare quod in hunc locum scripsit I. Schefferus, legendum scilicet, non δίδόντος, sed δίδου: ita ut ad Dionysium referatur; Cum enim poculum Boni Genij propinatum fuerat, tum mensæ tollebantur. res est notissima, neque pluribus verbis explicanda sit.

Ibid. cap. XXI. ὃ ξένος] Debuerat dixisse ὃ ξένος, sed Tithraustes Ionice loquitur. nil itaque mutandum.

Pag. 16. *ὃ δέξαι μὴ ἀπίσειαι*] Nisi
 equidem motari velim; sed tamen, si
 res integra sit, malim dicere περίη
 quam ἀπίσειαι.

Ibid. cap. xxi. *τάλαντα ἃ φιάλαι δύο
 ἀργεῖαι*] Ad hunc locum ita scribit
 Schefferus [*Locus, cuius ne qualentem-
 quaque etiam sensum interpres dare po-
 tuit. Quid enim est; Talenta vero,
 duæ argenteæ phialæ? Nequo clarior
 redditur, etiamsi interponas fuerunt,
 ut ab emendatore factum. Ego ita ex-
 plica: Dedit etiam cuique phialas duas,
 quarum unaquavis habuit pondus con-
 tantum & viginti.*] Sed facilis emenda-
 tio fuerat. Legendum enim non τά-
 λαντα, sed τάλαντα, id est talenti pon-
 dere, nam talentum inter pondera. Nisi
 amplius dicam.

Pag. 19. cap. xxii. *καταχαιζέτω*]
 Qui cum iudicio legunt, ij, ni fal-
 lor, non inuiti mecum scribent κα-
 ταχαιζέτω, nam tota in coniectura est
 opinio, quid enim certi habeat quæ
 Opinio sit; denique locus ipse Ælia-
 ni id probat quod à me dictum est.

Ibid. cap. xxv. ἐκ Καύκασου;] Idem cum Scheffero sentio, legendum Καύκασος, ut ad Opis, ad Veste, εἰς Ἄδην &c. quanquam fortasse non ita scripserat *Ælianus*; quid enim scio? Et utrumque ferri potest; Tamen hoc magis placeat.

P. 33. cap. xxv. καὶ Σπύρτωα] Hanc addidit Schefferus ex *Plutarcho*, & fieri debuit.

Ibid. cap. xxvi. κάμβητα, &c.] Ex *Athenæo* legit *Cassanthonus*, κάμβητα, Θω, Χελίνας; Tamen & *Thyrs* nomen est *Paphlagonicum*, & potuerat non mutari.

Ibid. καίδων] Miratur *Vir Doctus asinum* ex hac voce ab *Interprete Latino* effectum fuisse. Sed nihil fuit cur miraretur. καίδων enim *asinus* est, unde & καίδης & καιδήνιδος, eaque voce usus *Aristophanes* plus semel. Vide omnino locum egregium *Iosephi*, pag. 942. edit. *Basilienensis* contra *Apionem*, nisi me fallat memoria. Tamen cum alij *Scriptores* non *Canthorem*, sed *Asionem* cognominatum

fuisse Erylichthonem dicant, ita legendum cum Scheffero arbitratus sum; cum præsertim viderem hoc quoq; αἰδωνα ex veteribus glossis pro fame miluina sumi. Ita Latini famens illum vocant, qui perpetuo esuriat; & huiusmodi loquendi formis plenus est Plautus.

Pag. 37. cap. xxx. ἀγομένους πινὰς ἐπὶ δυνάτῳ] Emendari debet, ἀγομένους πινὰς ΤΗΝ ἐπὶ δύναντον, sic enim solent boni scriptores, & qui Attice loquuntur. supplendum enim ὁδόν.

Ibid. ἡ ῥαδύμως εἶπεν] Legendum ἔρχεν non εἶπεν.

Ibid. ἡρώϊδα σωτῆρες, ἔνθα καὶ ἀγαθοὶ παρσάτω] Istud ἔνθα ineptum est & ridiculum, Legendum, σωτῆρες ΔΗΤΑ vel δῆθεν.

P. 38. cap. xxxi. καὶ δοκεῖ τέτῳ] Legendum τῷτο, & locus aliter interpretandus.

Pag. 41. cap. xxxii. ὡς αὖ μὴ ἀγέεστος τὸ γούμῳ ἐμὸν, (καὶ τὸ κατ' ἐμὲ) παρέρχῃς.] Isthæc verba, καὶ τὸ κατ' ἐμὲ, deleri oportet; quippe quæ nihil

aliud sint quam glossēma additum
his verbis τὸ γρῶν ἐμὸν, quæ sunt At-
ticissima. Miror hoc à nemine ani-
maduersum fuisse. Cæterum hoc
caput, vt & id quod mox sequitur,
vna cum superiori iungi debent.

Ibid. *ἑαυτῷ χάρις*] Gesnerus legit
ἐμαυτῷ. frustra; certe non fuit ne-
cesse, nam *ἑαυτῷ* omnium persona-
rum est, *mei ipsius, tui ipsius, sui ipsius*.
Hinc itaq; videre est, vt ex iis etiam
quæ à me iam passim allata sunt, do-
ctos homines non ita laborare circa
cognitionem purioris & elegantio-
ris Hellenismi.

Ibid. *χαρήσασιν*] Lego *κοιμήσασιν*.

Pag. 42. eodem cap. *ὡς ἦεν ἐχάρη
πρώτη πένθος*] Ecce iterum, ignora-
tio Hellenismi quid faciat. Nun-
quam occurrit *πρώτη* in forma ad-
uerbiali, quin aut præcedat ἦ, aut
mox sequatur; neque ratio fieri ali-
ter siuerit. Legendum itaque est, *ὡς
ἦ δὲ ἐχάρη, πρώτη, &c.*

Ibid. cap. xxxiii. *ὁ Μίσιος*] Bene
Doctissimus Schefferus, ex Plutar-

οὐκ, ὅμοιος, vel, ut ego verius puto,
ἰσὺς.

Pag. 46. eodem cap. ἐ γλυκίως γί-
νεται, ὅμα ἐ ἐγὼ, &c.] Lego, ἐ γλυ-
κίως (ὅμα) γίγνεται. Μοκ αὐτὴν, ἐ ἐγὼ,
&c. Ex Gesneri coniectura.

Post paulo, ἐ αὐτὸς] Alij codd.
ὅμα ἐ, quod placer.

AD LIBRUM II.

Pag. 30. cap. II. εὐκατὰ πίνω σταυ-
ρὸν εἰς τοὺς ἐπαινεθῆναι.] Lego ἐπίνω.
Certe haud momini nunc quidem,
quemquam ita loqui.

Pag. 53. cap. IV. ἐ ἐκείνῳ μὲν παρὰ
τὴν ὁδὸν ἐκράτησε τῇ ἀνέγκῃ προσέξων-
τος.] Hic error sit necesse est, scribi
enim oportuerat, τῇ τῇ προσέξωντος
ἀνέγκῃ.

Ibid. τῷ θαλάμῳ τοῦ ἀρχόντος.] Quid
hoc? ἀρχόντες τῷ θαλάμῳ? magistratus
Phalarides? ridiculum, ut magistratus
Caesaris, Consules Augusti; Nemo
unquam

vnquam ita locutus est. Vno verbo dicam, excidit hinc vocula ὄντις, quæ si in sedem suam reuocabitur, locus integer erit. lego itaque τῷ Φαλάριδος ὃ ONTES οἱ ἀρχόντες, &c. atque ita interpretor, *Magistratus autem qui essent Phalaridis pendebant*, &c. hoc enim significat εἶναι πνός.

Pag. 58. cap. vi. ἐπὶ παλάσματι ἐπαλαισεν] Emenda, ἐπὶ πάλαισμα π ἐπαλαισεν; Alioqui error fuerit. Dicendum enim παλαίειν πάλαισμα, vt ij noxunt qui Attice sciunt.

Pag. 61. cap. viii. καὶ τὴν περὶ τὴν κατὰ ἐκτὴν Ολυμπιάδα] Hunc locum emendauit Meursius in Archontibus, lib. 3. cap. ix. Legendum autem est περὶ τὴν καὶ ἐνεννηκοσὴν, id est Olympiade xci. quod nullo negotio probari potest.

Pag. 66. cap. xi. Σωκράτης ἰδὼν, &c. ἀντιδίνει φασὶ περὶ τὸν χρόνον ἐπιπῖν] Nihil mutandum. Gesnerus legit Σωκράτης ἰδὼν, &c. Schefferus, περὶ τὸν χρόνον ἐπιπῖν: Sed nihil necesse fuit. Ita enim loqui solens est *Alianus* vbi

longior est periodus, & implexa & inuoluta. Quod virorum clarissimorum diligentiam effugit.

Ibid. ἐκκαλῦπτονται] Optime & docte, ut solet, Casaubonus monuit legendum ἐκκαλῦνται.

Ibid. χίεον] Locus corruptus, & qui à Doctis frustra ante me tentatus est: si longior paulo fuero, ignoscas, lector. De illo igitur sic scribit Casaubonus, [Quid audio? regibus & principibus viris ex aduerso ponuntur porci? posthac igitur corrigamus censeo verus dictum, *aut rex aut fatuus*, & dicamus, *aut rex aut porcum*. Sed misso ioco, corruptum affirmamus hunc esse locum ab iis, qui antiqui libri compendium non assequerantur. Scribendum, ὥστε εἰσαγαγεῖν εἰς δράμα ἀποσφατῆαυτον χιερό-ναια. Regibus opponit τοῖς χιερό-ναια, eos qui manuum opera aut labore victum querunt. Sæpe inculcant nobis Seneca & Sapientes alij, non fieri tragediam, nisi de rege aut magnate, de paupere qui-

dem nunquam. Hoc ipsum & Socrates voluit.] Aliter Samuel Petitus in legibus Atticis, ex cuius libro hæc quæ sequuntur, protulit Schefferus; *ἔπλε* enim nec legi, neque adeo otium est ut legam, [*Rescribo*, ait, *ἀποσφαττόμεθα χείρην*. Nam *Tragœdia imitatur τοὺς βέλτιους*, non autem τοὺς χείρους, non tantum eo sensu, quo diximus, sed etiam ea significatione, qua βέλπον omne id est, quod ἔξω τῶν πολλῶν, splendidum & regale: χείρην vero est vulgus, & exponunt apud Homerum Interpretes λεπὸν τῷ λαῷ.] Hæc Samuel Petitus, cuius se emendationem magis probare ait Schefferus. Sed in *Addendis*, cum iam sententiam meam comperisset, Doctiss. Senex, eam se cunctis aliorum sententiis anteferre testatus est. Quænam autem illa sit, ex his, opinor, non inuitus audies. Sic igitur in hunc locum olim scripseram: [*Quod sæpe ostendisse Socratem constat*, idque cum alibi fecisse, tum vero in illo colloquio maxime, quod aliquando cum Antistheno habuit, uti apud *Alianum* le-

gere est lib. II. ποικίλης ἰσοείας, cap XI.
 Sed quia locus ille gravissimo errore in-
 fectus est, præter morem nostrum lon-
 giusculam πῆσιν huc transferemus, ut vi-
 tium, quo laborat, πῆσιν tollamus;
 idque certe præstare debemus, si minus
 Eliani causa qui scriptor lepidissimus
 est, & Græcarum Venerum delictum, ac
 certe Socratis, cuius memoria nemini
 non, qui virtutis aliquem sensum habeat,
 summo honore colenda est. Verum, an-
 tequam verba Græci scriptoris afferam,
 totam rem in pauca contraham. Socra-
 tes igitur, cum sævientem in dies magis
 magisque Trīginta tyrannorum domina-
 tionem videret, & forte in Antisthenem,
 qui, uti Socrates, paupertatem sectaba-
 tur, incidisset, Hoc, inquit, ô Antisthe-
 nes, mihi dicas velim; ecquid nos nostræ
 debeat pœnitere, quod tennes, quod pau-
 perculi sumus, neque splendorem illum
 sumus consecuti, quo in tragædiis claros
 illos veteris memoria principes Atreum,
 Thyesten, Agamemnona, Ægisthumque
 circumfulgere videmus? Minime sane:
 nam si diligenter attendas, semper iis

maximum periculum fuit, quæis maxima opes fuere. Itaque adeo, tragici, qui talia nobis Fortuna in præcepis ruentis exempla prodiderunt, principes illos viros, quos & sua dignitatis fastigium, & diuitiarum nimia vis spectabiles faciebant; vel veneno, vel alio insidiarum genere sublato ostendunt. Sed nullus, ô Antisthenes, quod tute ipse vides, nullus unquam poeta extitit tanta vel audacia, vel imperitia, ut porcum obtruncatum in scenam introducere ausus sit. Hac, o lector, summa Socratici colloquij; nisi quod postrema pars plane ἀλόγιστος & risu digna est. Et tamen hac ipsa sunt quæ iam iam Græce leges; Sed ea ita à nobis emaculabuntur, ut, præfiscini dicam, à nemine melius possint. Σωκράτης ἰδόντα καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Τειάχοντα τοῖς ἐνδόξοις ἀναιρουμένοις, καὶ βαρύνεσθαι τοῖς πλετοῦσι ὑπὸ τῶν τυράννων ἐπιβουλευομένοις, Ἀντιθέει φασὶ πετυχόντα εἰπεῖν, Μή τί σοι μεταμίλει, ὅτι μέγα καὶ σεμνὸν εἶδέν ἐχρόμῃα ἐν τῷ βίῳ, καὶ τοιούτοις οἷς ἐν τῇ τραγωδίᾳ τοῦ μονάρχου ὁρῶμεν, Ἀγέας τε ἐκείνους καὶ Θυέας, Ἀγαμέμνονας

Αἰγίδους; ἔτοι μὲν γὰρ ἀποσφαθόμενοι, καὶ
 ἐκτραγωδούμενοι, καὶ ποιητὰ διήπια δεσπο-
 νοῦντες καὶ ἐσθίοντες, ἐκείνους ἐκκαλύπτου-
 νται. [ἐκκυκλοῦνται ex Causaub. vid. ἐκ-
 κύκλημα, ap. Poll.] εἰδὲς ὅτι ἔπος ἐγένε-
 το πολυμῆδες, εἰδὲ ἀναίχματος τραγωδίας
 ποιητὴς, ὥστε εἰσαγαγεῖν εἰς δῶμα ἀπο-
 σφαθόμενον χοῖρον. *Vitium, ut dixi, in*
postremis suauissimi scriptoris verbis
est, quod iam tribus verbis eluam.
Quid enim hic agitur? Nonne prin-
cipatus & diuitiarum incommoda ex-
ponuntur? nonne paupertatis & infi-
ma fortuna commoda astruuntur?
Quid igitur facilius, quid rotun-
dius, quam Atreo, quam Agamem-
noni, & alijs id genus tyrannis, quos
Deus iratus immittit, opponere, non
χοῖρον [p̄rcum] (apage, nil ridi-
culum magis) non χοῖρον, inquam,
sed τὸν λεόν, nobilem illum & de-
cantatum mendicabulorum principem.
Nempe eductæ sunt hæ omnes per-
sonæ ex scena Homeri, qui olim &
vore & ingeniose à Platone duobus
tribusve locis (lib. x. de Rep. p. Dxi.

edit. Lamar. & P. D XII. & D KV.) παραδόν ἡμῶν καὶ διδάσκαλῳ
dictus est.

Pag. 69. Cap. XII. Τί δ' αὖ ἐμὸν
δοῖντι.] Vnice amplector Illustrissi-
mi Casauboni emendationem, τί
αὖ ἐμὸν δοῖντι. *Que donneriez-vous d'un
homme fait comme moi?* Sic loque-
bantur Attici. Explicatio viri Do-
cti, quem nolim appellare, castra
re non potest.

Ibid. ὅστις δὲ ἐξ ὀθονείδης, ἥτοι δὴ-
κου ὅς ἐστιν Εὐεπίδου περιλάμπει ἀνύδεια.]
Alij ante Schefferum viderant legi
oportere περιλάμπει; sed ego iura-
re paratus sum, locum esse mutil-
lum, sicque suppleri debere, &
aliter emendari, ὅστις δ' ἐξ ὀθονείδης,
τ' αὖτο δὴ περὶ τοῦ ὅς ἐστιν Εὐεπίδου περιλά-
μπει, ὅττοσ περιλάμπει ἀνύδει.
Sed digna res est quam tribus ver-
bis explicem; neque enim omnes
isthæc vident. Sic igitur interpre-
randus est hic locus ad verbum.
[Quicumque enim amar ὀθονείδης (idem
enim est τὸ ὀθονείδης ac illud quod περι-

Σάπιδου dicit Euripides) is banddubie festinat μετὰ Σάπιδου (id est ad damnum ultro & curriculo currit.) Nil addam amplius ; qui habent aures ad audiendum &c. Huius vel emendationis , vel coniecturæ me sane haud pœnitet ; nam Doctis, qui Docti erunt, placebit, scio ; & si quid à me incogitanter dictum fuerit, hinc facile redimerur.

Ibid. Περαιοῖ] Existimat vir Doctus in *Addendis* legendum Περαιεῖ ; fallitur ; nunquam enim aliter dicere solent Attici quam Περαιοῖ. In eam rem auctoritate opus non est.

Pag. 74. cap. xiii. Τῷ Διάτῳ τοῦ σῆου τὰς φρένας.] Hic locus facit ad eum Longini locum, quem, si cuido memini, ex Herodoto protulit.

Pag. 85. cap. xx. Καὶ αὐτὸ ἔχου.] Turpe mendum ; Lege καὶ αὐτὸ τὰ ἔχου.

Pag. 89. cap. xxiii. Τέτε ἄμηνον πολιτευσάμεν.] Lege τέτε. hoc caput cum superiori idem est.

Pag. 91. cap. xxv. Τῷ αὐτῷ μινὲς

πάντα.] Lege ταῦτα, ridiculum enim sit credere sic scriptum ab Æliano.

Pag. 93. cap. xxvi. ὑπὸ τὸν Κῶσιν ποταμὸν.] Legit Casaubonus ad Laertium, ὑπὸ τῷ χτ Σάμον ποταμῷ. alij ὑπὸ Νέσων: idque ex Iamblichō. Quid si idem fluvius binominis fuerit? Ceterum error hic est; nam istud [ὑπὸ] positum fuit pro ποτὶ, nil verius, emenda igitur, & pro sapiente feceris.

Pag. 94. cap. xxv. ii. ἰππία.] Gesnerus legit ἰσπία, & facile fuit; non enim alter loquimur.

Pag. 97. eodem cap. Γουιχῶν ἡρώων.] Legendum, περὶ Γουιχῶν. Iussi autem scribi ἡρώων, non ἡρώων, Attica forma scilicet, ut ἡρώαι apud Aristophanem in Nebulis, putō. ἡρώα autem sunt sepulera Heroum. res vulgata est & trita, pro ἡρώαια.

Pag. 98. cap. xxxi. Διαγόρας ἡ Σωσίας.] In eo loco Eustathij, quem hic citat Schefferus, mendum est, Διαγόρας ὁ ΜΙΑΗΣΙΟΣ &c. Legendum ὁ ΜΗΛΙΟΣ. consentiunt omnes scriptores.

Pag. 201. cap. xxxi. Ηρακλῆδην
 κεκλήθη.] Non ita est; quare legen-
 dum, Αλκείδην, ab avo scilicet, qui
 Αλκῆος & Αλκῆος dicebatur.

Pag. 202. cap. xxxii. ἀναμόρφους.]
 Gesnerus emendavit ἀδρομόρφους.

Ibid. τὴν Μετόπην.] Lege τὸν.

Ibid. Αθηναῖοι δὲ Κηφιστὸν ἄνδρα μὲν
 δακτύκον ἐν πμῇ &c.] Error turpis-
 simus, ἄνδρα ἐν πμῇ. Lege ἄνδρα ἐν-
 τελῇ, virum perfectum.

Pag. 205. cap. xxxiv. διαφέρετε.]
*Vide, num legendum sit, διαφέρειτε,
 vel διαφέρεται, ut conveniat cum prece-
 denti, ait Schefferus) miror unde hæc
 illi in mentem; locus enim Æliani
 clarus est & integer.*

Pag. 209. cap. xxxviii. πένθεος
 ἑωτῇ τις ἰάδας, ἀλλὰ τις Μιλησίων γυ-
 νῶκας.] Emendatum ab alijs fuit ἀλλ'
 ἢ pro ἀλλὰ, sic enim ad oram libri
 mei notatum video. Interpretis
 quoque versio correctæ hoc loco à
 studioso fuit, nam pro [*& Iadas
 Milesiorum uxores ei parere*] quod
 ridiculum est, legitur in Editione

Tornæſij ann. 1587. [*Iadaei parere*
PRÆTER Mileſias]

Pag. 210. cap. xli. Ἰωπαεῖων &c.]
 Ex Athenæo qui hæc eadem com-
 memorat, reſtituit Schefferus, Ἰω-
 παεῖων; ſed & *Hipparion* & *Hippari-*
nus dici potuit. mox pro ἀντιπας
 legit ὅδε, quod verum puto, niſi
 vel Athenæus errauerit vel Ælia-
 nus. mox pro Ἀργείων apud Athe-
 nzum ſcribitur Ἀργείων.

Pag. 231. ἐν Διονυσίῳ.] Ita legen-
 dum monuit Caſaubonus, id eſt,
In adibus Dionyſij, ſeu, *apud Dio-*
nyſium Tyrannum.

Ib. ἐκ Βέτης.] Dubito cum Schef-
 fero num legendum omnino ſit,
 Βέτης, vel Βέτη V. Geographos.

Pag. 214. ἄδινος ὄρμον.] Hoc loco
 ἄδινος absurdum videtur. Lego ἀγε-
 τος vel ἀχάλινος.

Ibid. Γένιος.] Gentius Illyriorum
 princeps ex hiſtoria Romana no-
 tiſſimus. Ita olim reſtitueram pæne
 pæter priuſquam ſex ſeptem libros
 Græce legiſſem. Fortaſſe Caſaubo-

ni diligentia idem quoque obserua-
ris, ut ut sit, locus emendatus est vel
à me vel à Scheffero, vel ab alio.
Æliani non interest.

Ibid. *ἑαυτῷ.*] Gesnerus, *εἶνον.*

Pag. 217. cap. XLII. *σὺν ἀνωτάτῃ
συνδῇ.*] Lege *δεινотάτη.*

Eodem cap. *σευλέγων*] Lege *σε-
λέγων.* refertur enim ad τὸ, *μαντεῖον.*

Pag. 218. cap. XLIII. *Λευσίδης ὁ
Νικομάχης ὁ Ἐπαμινώνδης ὁ Πολυμάπιδος.*] *Legendum* *Λυσιμάχης* & *Πολύμνιδος,*
quod cuius obuium est, & Schef-
ferus monuit.

Ibid. *ὁ λοχίτης, ὁ ταξίαρχος, ὁ λο-
χος, ὁ ἰππεύς, ὁ ποξότης.*] Necessse
est hoc in loco errorem esse. Scri-
bo audacter, sed vere, *ὁ λοχαγός.*
in promptu sit demonstrasse.

AD LIBRVM III.

Pag. 229. cap. II. *μεγαννηκότας.*] *Le-
gendum* *μεγαννηκότα.* illud autem
ἐτέρως quod in alijs editionibus oc-

currit, mutatum à me fuerat in ἐτάρας, antequam Notas V. Docti vidissem; & certa est emendatio.

Pag. 234. cap. ix. ἐρῶντι ἀνδρὶ &c.] Locus corruptus ab interpunctione, & transpositione sic legi debet. ἐρῶντι ἀνδρὶ πῖς, ἐκ ἐρῶν, ὅπλοισι, ἐπειγούσης τῆς μάχης, καὶ συνάγοντος τοῦ πλάμυ, συμμύξαιεν αὐτῷ; & ita in MS. Cod. Vulteij legebatur, ut ex eius versione clarum est.

Pag. 238. cap. xii. ἐπεὶ τὸναντίον ἢ παρὰ τοῖς [ἄλλοις] ὡρώοις [τὰ] ἐκ τούτων καταμαθεῖν ἐστίν.] Miror hoc à quocquam intelligi posse; ridiculum, imo socordia plenum est. Lege; ἐπεὶ τὸναντίον ἢ παρὰ τοῖς [ἄλλοις] ὡρώοις ἐκ τούτων καταμαθεῖν ἐστίν.] Sensus est, cum ex iis quae dicturus sum, facile apparere possit, ipsos longe aliter se se habere, ac formosi, qui alibi per Graciam sunt, se se gerunt.

Pag. 241. eod. cap. ἐλυστέλησι τῇ Σπάρτῃ καταμῆναι.] Legendum, ἐλυστέλησιν EN τῇ Σπάρτῃ &c. Superius paulo, pro ἐρῶν δέιν, legit Gesnerus

δὲ, pro Σπαρτιάτης ἢ, idem emendat
 γαρ, quod & verum est, & facile
 fuit ad emendandum.

Pag. 242. cap. xiv. ἀλλοτριώτατοι
 δίκαινται.] Lege, ἀλλοτριώτατα μοιρε
 Atticorum scilicet, id est aduer-
 bialiter.

Ibid. μεθύσκει τὴν ἐμπορεύς πινῶν τὸ
 θυζάντιον.

Ὅλην ἔπινε τὴν νύκτα.] Istud ἐμπο-
 εὐς, pro ἐμπούς, vitiosum est, &
 à Gesnero emendatum, sed versus
 trimeter laborat, nisi tollas istud
 τὸ, quod nec ille nec Schefferus no-
 tarunt. Athenarum autem, ubi hæc
 leguntur, non vacat quaerere, ita in
 bibliotheca nostra omnia sursum
 deorsum.

Pag. 254. cap. xviii. ἔχοντα]
 Leg. ἔχοντας, nam refertur ad ἑρ-
 πῆς non ad διῶδεα.

Pag. 265. cap. xxi. δὲ ἔμηνος.]
 Schottus Δαιμόνι μινος, ex Plutar-
 cho.

Pag. 266. eodem cap. ὅν ἢ Ευμό-
 νης ὁ Καρδιανός ἢ ἰκῆρος εἰν.] Forte

pro ἐκείνου, legendum ἔφειπται, v. Athenæum.

Pag. 269. cap. xxvi. ἐκ τῶν πε-
χῶν.] Ex Herodoto p. 10. legerem
τεχῶν, & id Schefferus vidit.

Pag. 277. cap. xxxi. μέλλον βα-
σιλεύσειν.] Sunt qui putent legen-
dum βασιλεύειν, quia scilicet μέλλω
futuri significationem habet. Sed
falluntur, nam apud Lucianum est
μέλλω φιλοσοφῆσειν; apud Demosthe-
nem ἔμελλον καλεῖσθαι. addo amplius,
legi apud Lucianum alicubi, μελλέ-
ων πείσεσθαι τὰ ὕστατα.

Pag. 277. cap. xxxii. ἀλλὰ ἐκ ἐπὶ
&c.] Error grauiſſimus ex re nihili.
legendum, ἀλλ' οὐκ, ὅ si scribere
vacaret &c.

Ibid. μὴ ὧν ἀπαίδευτος.] Iſthæc ver-
ba, ὧν ἀπαίδευτος, omnino delenda,
quod apud Schefferum est, nihil ad
rem.

Pag. 278. cap. xxxvi. κατ' αὐτὸν.]
Leg. καθ' αὐτὸν.

Pag. 289. cap. xxxvii. ἀνελεθόντις.]
Interpretis Codex, σπυλιθόντις.

P. 285. ἦξαν.] Lege ἦξαν, ab ἀπᾶ, id est ἀΐων. Paulo superius pro πάθος lege ἄρος. Certa emendatio est.

P. 286. cap. xliii. ἀπαραίτητον.] Lege contrario sensu, παραιτητὸν.

Pag. 289. cap. xlv. ὁ δὲ ἐκ ἐς &c.] Lege, ὁ δὲ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ἐκ ἐς &c.

Pag. 290. cap. xlvii. ἔδεν ἀδικήσας τὸς Ἀθηναίους ἐν βεαχῇ.] Lege, ἔδεν ἀδικήσας τὸς Ἀθηναίους Οὔδ' ἐν βεαχῇ.

Septem notæ sequentes in librum III. omiſſæ fuerant per incogitantiam. En tibi illas. referri autem debent ad pag. 413.

Pag. 242. cap. xv. διαβεβαίωται καὶ διατεθρύλληται.] Plane legendum διαβεβόηται.

Ibid. cap. xvi. ἔνεσι.] Leg. ἔνεσαι.

Pag. 245. cap. xvii. ἡ αὐτὸ τὸτο.] Idem mihi in mentem venerat quod Scheffero,

Scheffero, legendum videri ἐν αὐτοῖς.

Ibid. Πῆλιν.] Leg. Πῆλιν.

Pag. 246. cap. eodem. τῶν δὲ στρατηγῶν.] Sic ad hunc locum scribit Schefferus: *Cornelius Nepos* vita Thra-lyb. cap. 36. *Pratores, Iustinus* lib. V. cap. 10. *electos, qui rempublicam re-gerent; Xenophon* lib. II. *Hist. Græc. ἀρχοὺς*, appellant. Videndum igitur, utrum eo sensu etiam στρατηγῶν vocabulum à Græcis usurpetur. Mihi profecto glossema est, ab inepto aliquo interprete textui appositum. Nam, ut τὰς τριάκοντα elliptica locutione, sic τὰς δὲ Græci dicunt, ut vel ex *Suida* manifestum est. Hæc ille. Sed fallitur; hic enim de iis agitur ducibus, qui ad Arginusas cum vicissent, corpora militum, vi tempestatis impediti, sepelire non potuerunt; unde illis, postquam Athenas reuersi sunt, exitium creatum; quod ex Xenophonte, in *histor. Græc. & Diodoro* lib. 13, notissimum est. Uterque autem illos vocat στρατῆρες, ut & erant; Sed pro

τῶν ἑκατητῶν, (id est *decem*) scripsisse Ælium puto τῶν ἑκατητῶν (id est *octo*.) totidem enim damnatos auctor est Xenophon.

Ibid. Δῆλον.] Hoc ante me omnes viderunt, legendum Δέλιον. Id enim passim Græci referunt. V. Lactium & alios.

Pag. 249. cap. eodem. ἀντὶ συνείας ἔωγεντο.] Alij ἀντὶς, ut & post paulo post ἀντὶς πείσωπε, legerunt ὁ τὸς πείσωπε. utrumque bene.

Nota sequentes superius transposita sunt
Pag. 420.

AD LIBRUM IV.

Pag. 294. cap. i. παρακαταθήκαν.] Emendandus hic locus ex Poluce, quem vide.

Ibid. Βερσίχην.] Casaubon, Δέρσις. memini tamen me legere ὕπερσίχην quosdam inter Mauritanos.

Pag. 298. cap. v. ἀπαλιμένον.] Leg. ἀπολιμένον.

Ibid. ἐξ ἄλλου.] Gesnerus ἐξ ἄλλου.

Pag. 302. cap. vii. *Επιτιμέδης.*] Hic Epitimedes forte est Epitimus; sic enim appellatum fuisse Timzum constat ex Diodoro & Strabone.

Pag. 305. cap. viii. *παμπόλλης.*] *παμπόλλης.*

Ibid. *ἐν τῆς ἀδενείας.*] Lego *ἀκηνείας*; nam *ἀδενείας* absurdum, & à se alienum est.

Pag. 309. cap. ix. *τί δὲ ἐκέλετο αὐτῷ* &c.] Lege *αὐτῷ*.

Pag. 310. cap. xii. *ἀνείδην.*] Bene Gesnerus *ἀνέδην*.

Pag. 314. cap. xv. *ὀλυμπάστ μὲν.*] Lege *ὀλυμπάστ ροῦ*, ut emendauit Meursius ex Pausania.

Pag. 316. cap. xvi. *Μυλλίαν.*] Nihil emendatione opus est.

Ibid. *ὑπομείναντα αὐτὸν.*] *Que ipsam propius accedere passa fuerat* &c. itaque nihil necesse fuerat quidquam mutasse.

Pag. 318. cap. eodem. *ἀειθμὸς ἐν-
σὺν δούπεσι.*] Emendatio Casauboni & luculentissima & verissima. ita-

que sic edi iussi.

Ibid. ἡ γὰρ τῆ Νείλῃ.] Optime Gesnerus, ἡ αὐτὴ τῆ ἡλίου. nil certius.

Ibid. διαπορῆσαι ὑπὸ πνοῆς αὐτῆς.] Adde λεχθέντων, quæ vox excidit, sed in Cod. MS. Vultej erat.

Ibid. λειθῆσαι.] Leg. λεχθῆσαι, & ita editio Tornæsi.

Ibid. ἐπισκεφομένη τὰς πόλεις.] Mallem εἰς τὰς &c.

Ibid. τὴν λεωφόρον.] Lege τὰς, subaudiendum enim ἐδῆς.

Ibid. κατῴλθε ἐν Σικελίᾳ.] Dicerem εἰς Σικελίαν.

Pag. 322. Titulum Latinum huius capitis mutavi; erat enim plane ridiculus.

Ibid. δι' αὐτῆς.] Deleo istud διὰ, & lego αὐτῇ, *scilicet*.

Ibid. ὅπ' οἱ Ἀβδνεῖται.] Novum caput est.

Ibid. Ἰσπεκράτην.] Dicam hic obiter quod mihi in mentem venit logenti Hippocratem, videri scilicet falso adscriptas Hippocrati illas Epistolas fuisse, quæ sub eius no-

mine circumferuntur.

Pag. 321. cap. xxiii. Περικλέα.]
Arbitror legendum ex Athenæo
Ἀποκλέα, siue Ἀποκλέα, & idem cen-
suit Schefferus.

Pag. 329. cap. xxv. πρεσβευτῆς
Σπυριδῶν,] Bene. Casaub. πρεσβύτε-
ρος, Stesichoro poeta vetustior.

AD LIBRUM V.

Pag. 348. cap. xvi. ἀνίας.] Ca-
saub. ἀνοίας.

Pag. 343. cap. xiii. ἀριστοκρατία
δὲ ἐχρήσαστο.] Hunc locum sic resti-
tuit Meursius in 3. de Archontibus:
Ἀριστοκρατία δὲ ἐχρήσαστο μέχρι τῆς πεντα-
κοσίων· εἴτα ὕστερον ἐγένετο ἀναρχία πρὶν
πλεῖν τῆς τριάκοντα κατὰ τὴν πεντακοσίαν
δὲ καὶ τῆς πολιτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος ἡγετον
τῆς πόλεως. Hoc, inquit, vult dicere
Aelianus. Varias mutationes experti
Athenienses; postquam denique anar-
chiam paterentur, cum Triginta im-
perarent, tandem rursus à civibus suis

X 3

*constitutos, qui per annos singulos, more
pristino, principatum urbis tenebant.*

Pag. 349. cap. κνιιι. τὸν ἱπ-
κύνον.] Casaub. emendauit, ἱπ-
κύνει ὁ, π ἔ συνελήφθη, ἔ ἔκασ. alij,
ὅτι δὲ τὸ συληφθὲν ἔκασ.

Pag. 350. cap. xix. Ἀμυνίας.] Alij
Λμειρίας.

Ibid. cap. xx. τὰς προφὰς ἐκχαρῶ-
σαι] Lego τὰς προφῆς.

AD LIBRUM VI.

PAg 355. cap. i. ἰσπόζοτον.] Sunt
qui putent legendum ἰσπαστών,
ego nil mutem.

Ibid. ἔ τὰς σύλας.] Bene Meursius
ἔ τὰς &c. lib. vi. Attic. lect. c. 17.

Pag. 357. τὸν δὲ αἰδρας σαφηνόρην.]
Mutilum esse locum arbitror, lego,
αἰδρας αἰδράσι σαφ.

Ibid. κατ' ἐμὴν μνησίαν.] Magis pla-
ceat γνῶμην.

Pag. 361. cap. vi. βαθυπέρας.] Le-
go βαρυπέρας.

Pag. 366. cap. xii. ἐξήρει ἡ πα-
αίρει.] Scheff. τοῖς καὶ &c.

Pag. 369. cap. eodem. κρημίδας πο-
ειπὰ.] Gesn. addit ὄχι.

Ibid. πρώτης.] Lego πρῶτον. sequitur
enim ὅτι.

Pag. 370. cap. xiiii. ἢ πείδω.]
Gefnerus πῦδας. Barthius ἐν πείδω κα
Aliquid latere arbitror, quod divi-
nare non possum.

Pag. 373. cap. eodem ἀερίδος]
alii ἀρακίδος. possis & ἀράλαδος.

AD LIBRUM VII.

Pag. 374. cap. i. τὰ ἀπὸ πύπης.]
Leg. ἀφ' αὐτῆς.

Pag. 381. cap. vi. εἰ τὸ μέγιστον
ρίον.] Forte. εἰ αὐτὰ τὸ μ. ρ.

Pag. 382. cap. viii. καὶ τὴν πλα-
μικὴν καὶ ἀγαθὴν.] Legendum omnino
καὶ τὴν πλαμικὴν ἴσθμιν. istud autem
ἀγαθὴν eiiciendum.

Pag. 385. ἐπεὶ ἐκ ἐβόλετο] Con-
tra est; nam Xantippe Socratis vo-

428 T A N. F A B R I E M E N D.
stem inducat, ut ex sequentibus
patet. Legi itaque debet, ἐὰν
ἔέλῃτο, sensu contrario. mox pro
διωρησμένη legi etiam posset, διωρηθη-
σμένη.

Pag. 386. cap. xiii. νεανικώτερα
ἐπεχειρόντα.] Puto scripsisse *Ælia-*
nium νεανικώτεροις. Paulo superius
pro πειθαλλόμενῳ lego πειθαλόμενῳ.
Gesnerus autem αὐτὸν pro αὐτόν.

Pag. 388. cap. xiv. καὶ τῶν Ρω-
μαίων πρώτος.] Quis hoc ferat, *Era-*
minondas primus Romanorum? ridi-
culum; lege igitur, Θεσάλων, pro
Ρωμαίων.

Ibid. Σερβίας.] Alij Σιλβίας, alij
aliter.

Pag. 390. cap. xviii. πρὸς τὴν αὐ-
τῷ.] Lege τῷ γένει, *præmio*.

Ibid cap. xix. στρατῶν.] Legο
στρατώτας.

F I N I S.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Βιβλίον ή.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Βιβλίον ὄγδον.

Κ Ε Φ. α.

Πεὶ τὸ δαιμονίον τῷ Σωκράτει.

Ε Λεγε δὴ πάλιν Σωκράτης περὶ τὸ δαιμονίον
τῷ συνώντῳ αὐτοῦ, πρὸς Θεάγω, καὶ
Δημόδοκον, καὶ πρὸς ἄλλας πολλὰς, φωνὴν
πολλάκις ἔφασκεν ὅσας πομπῆς ἐγκεικλήθη-
μένῳ αὐτῷ. ἤπερ ὅταν γήνηται μοι, φησὶ,
σημαίνει ὃ μέλλω πράξειν τέτε ἀποτρο-
πὴν, πρῶτον δὲ ἢ ἔδωκε, καὶ αὖ πάλιν,
εἰάν τις, φησὶ, τῶν φίλων ἀνακοινῆται ἰσχυ-
ρων, καὶ ἐπιγλήνηται ἢ φωνὴ ἐκείνη, πάλιν ἀπο-
τρέψει. καὶ ἐμοὶ μὲν αὐτὴ συμβεβλήκει τύχη,
ἐγὼ δὲ τῷ συμβεβηκόμην μοι, καὶ ἐκ τῷ

ÆLIANI

VARIÆ HISTORIÆ

Liber octavus.

CAPVT PRIMVM.

De Socratis Genio.

DICEBAT Socrates de Genio, qui sibi adesset, ad Theagem, Demodocum, aliosque multos, persæpe sancti alicuius aspicij vocem obtingere sibi, ceu sorte quadam. Quæ (inquit) si contingat, eius quod facturus sum dehortationem significat, adhortatur autem nunquam. Atque etiam, si quis amicorum mihi de aliqua re communiet, & illa vox audiatur, rursus à proposito reuocat, atque illa me sui consilij participem facit. Ego vero rursus cum

A 2

¶ VARIA HISTORIA

qui consilium à me petit, non permitto, ut quod instituit agat, secutus diuina hæc prænuncia. Testem proferebat Charmidem Glauconis filium: qui quum aliquando petiisset ab ipso consilium, haberet ne ad Nemeæ certamina proficisci, statim ut incipiebat loqui, vox illi audita est: quare Socrates auertere conatus est ab instituto Charmidem exposita voce: Ille vero non paruit: Quare male ei hoc consilium cessit.

C A P. II.

De Hipparchi sapientia & studio erga doctos, & de Homericis carminibus.

Hipparchus filius Pisistrati, quum esset maximus natus inter suos fratres, omnium Atheniensium erat sapientissimus, & Homeri carmina primus attulit Athenas, cœgitque rhapsodos ea in communi Græcorum conuentu canere. Misit etiam ad Anacreontem Teium quinque remorum nauim, ut ad se veniret. Simonidi vero Ceo summa cum diligentia adhæsit, semperque secum habuit magnis muneribus & mercede (ut verisimile est) persuasum. Etenim si dicam de Simonidis auaritia, & pecuniarum cupiditate, nemo, opinor, repugnabit. Hic Hipparchus omnem operam nauauit

LIBER VIII.

πράξιαν, ἐπὶ μὲν τῇ θείᾳ περιήρῃσι. πα-
 ρέχετο δὲ μάστιγα Χαρμίδῳ τὸν Γλαύκω-
 ν. ἀνεκοινώσατο γὰρ αὐτῷ, εἰ μέλλοι ἀσκή-
 σειν εἰς Νεμέαν; καὶ δίδυς ἀπαρχομένη λέ-
 γειν φωνὴ ἐπεχέετο. καὶ ὁ Σωκράτης δὲ Χαρ-
 μίδῳ διεκώλυσεν ἔχωντος ὅν ἔχετο, εἰ-
 πών. ὁ δὲ ἐκ ἐπερίδη, καὶ μὲν εἰς δέον ἀπήν-
 τησεν αὐτῷ ἡ σωφία.

Κ Ε Φ. β'.

Πεὶ Ἰσπαρχε σοφίας, καὶ σωφῆς πεὶ πύς
 πεπαιδευμένους, καὶ πεὶ ἥμ' Ομηρι-
 κῶν ἑπῶν.

Ἰσπαρχε ὁ Πεισιπράτε πάντες, πρεσβύ-
 τατ' ὅν ἥμ' Πεισιπράτε, καὶ σοφώτατος
 ὢν Ἀθλιωάων ἔστ', καὶ τὰ Ομήρου ἔπι
 ἐκόμεσε πρῶτος εἰς τὰς Ἀθλιώας, καὶ ἠνάγ-
 χασε τὸς ῥαψωδοῦς τοὺς Παναθηναίοις αὐτὰ
 ᾄδειν. καὶ ἐπ' Ἀνακρέοντα δὲ τὸν Τήϊον πενη-
 κόντοισι ἔσειλεν, ἵνα αὐτὸς περὶ αὐτοῦ ὡς αὐ-
 τόν. Σιμωνίδῳ δὲ τὸν Κεῖον διὰ σωφῆς
 ἄγων, ἀλλὰ περὶ αὐτὸν ἔχε μεγάλους δῶρους,
 ὡς τὸ εἶδος, πείθων, καὶ μισθοῖς, καὶ γὰρ ὡς ἦν
 φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, καὶ οἷς ἀντιφύ-
 σι. ἔργον δὲ ἦν ἄρα τέτρω τῷ Ἰσπαρχῳ ἡ
 περὶ τὸς πεπαιδευμένους σωφία, καὶ ἐβέβηκε

ὡς ἐπεσφίμετο παρ' ἑαυτῶ. Αθλιωαῖος πει-
 δάσθαι, καὶ βελτιόνων αὐτῶν ὄντων ἀρχεῖν
 ἐπαύδεν. καὶ ὥς το γὰρ δὴν ἐδῶν φθονῶν συ-
 φίας, αὐτὸς ὢν καλὸς καὶ ἀγαθός. λέγει δὲ Πλά-
 των ταῦτα, αἱ δὲ ὁ Ἰσθαρχὸς Πλάτωνος
 ἐστὶ παρ' ὄντι μαθητής.

Κ Ε Θ. γ'.

Περὶ βοῶς παρ' Αθλιωαῖοις σφαγῆς, καὶ Διῖπο-
 λίων, καὶ Βυφονίων ἑορτῶν.

Ὅτι Αἰλικὸν τῦτο τὸ ἔθνος, ὅταν ὁ βῆς
 ἀποσφαγῇ, τὸ μὲν ἄλλων ἀποφφρίζονται,
 κρίνοντες ἔχασον ἐν τῷ μέρει φόνου, καταγι-
 νώσκουσιν δὲ τῆς μαχαίρας, καὶ λέγουσι ταύ-
 τῳ ἀποκτενεῖν αὐτόν. καὶ ἐπὶ τῇ ταῦτα ἡμέρᾳ
 φρῶσι, Διῖπολιν τῷ ἑορτῶν καλεῖσθαι, καὶ
 Βυφόνια.

Κ Ε Θ. δ'.

Περὶ Πολιάρχου τρυφῆς.

Πολιάρχον φασὶν ὅτι Αθλιωαῖον, εἰς τοσού-
 ται ἐπελθεῖν τρυφῆς, ὥς καὶ κυῶας, καὶ
 ἀλεκτρυόνας ἐκείνους, οἷς ἔχαιριν, ἀκαμίζειν
 ἀποθανόντας δαμασκά, καὶ ἐπὶ τὸν ἀφορρὸν
 αὐτῶν περιχάλας τὸς φίλους, καὶ ἔδιδωκεν
 αὐτοὺς πολυτελεῶς, καὶ ἐπιστήματα αὐτοῖς ἀ-

LIBER VIII.

eruditis doctisque viris : & voluit sua auctoritate præire Atheniensibus ad studia litterarum , & præstantioribus atque melioribus ipsis imperare conabatur. Nemini enim sapientiam invideri , par esse censebat : quippe quum esset vir bonus & integer. Hæc commemorat Plato , si quidem Platonis reuera discipulus est Hipparchus.

CAP. III.

De bonis maculatione apud Athenienses, & festis Diipoliorum Euphoniõrumque.

Atticis in more est , ut occiso boue reliqua omnia à eade libera pronuncient , singulis ordine iudicatis : solum autem censum condemnent , & dicant illum cædis auctorem extitisse. Et eius diei , in quo hæc patrant , festum vocant Diipolia & Euphonia.

CAP. IV.

De Poliarchi deliciis.

Poliarchum Atheniensem aiunt eo luxurizæ pervenisse , ut canes etiam & gallos , si quibus delectatus fuisset , mortuos efferret publicè , & amicos suos conducaret ad funus : splendideque eos sepeliret , atque cri-

9 **VARIA HISTORIA**
geret in illorum monumentis columnas,
quibus epitaphia eorum insculperat.

C A P. V.

*De Neleo, Medonte, & duodecim Ionia
ciuitatibus.*

Neleus filius Codri, quum regno pul-
sus, Athenas relinqueret, propterea quod
oraculum Apollinis Medonti, qui in co-
loniam ex vrbe migrabat, imperium de-
stinaret, ad Naxum non voluntate, sed
tempestate delatus appulit, soluere vero in-
de volentem, contrarij venti exorti pro-
hibuerunt. Qui quum quid factu opus esset
ambigeret, vates responderunt, oportere
expiari & purgari exercitum, tanquam
multi simul nauigarent, qui pollutis &
contaminatis essent manibus. Itaque si-
mulauit etiam ipse se puerum trucidasse,
& purgationis indigere. Sic alijs qui sibi
conscijs essent etiam persuasit. Quod quum
factum esset, patefactis iam qui se con-
taminassent, eos reliquit, illi vero Na-
xum inhabitauerunt. Neleus autem peruenit
in Ioniam: & primum consedit Mileti,
iectis Caribus, Mygdonibus, Lelegibus,
aliisque Barbaris, à quibus duodecim Io-
niæ ciuitates appellatæ sunt, quarum hæc
sunt nomina, Miletus, Ephesus, Erythræ,

πασήσας, ἡ ἐπιχράμματα κατ' αὐτῶν ἐνε-
κόλαπτον.

Κ Ε Φ. ε.

Πεὶ Νηλέως, καὶ Μένοντος, καὶ ἐν
Ιωνίᾳ δώδεκα πόλεων.

Ὅπ Νηλεὺς ὁ Κόδρος τὴ βασιλείᾳ ἀμοι-
ρίσας, ἀπέλιπε τὰς Αθλίνας, διὰ τὸ πλὴν
Πυδίας Μένοντι πλὴν ἀρχὴν παρῆλθε εἰς ὑπο-
λίαν σελιομόν. τῷ Νέξῳ δὲ προσωρμίδη
ἔχ' ἐκὼν, ἀλλ' ὑπὸ χειμῶντος βιασθεῖς.
ἀπαῖσαι δὲ βυλόμνον, καταπλέοντες ἐσαν-
τίοι ἄνεμοι διεκώλυον. ὑπορῖντι δὲ αὐτῶ
ὑπὸ πῶν ἐνεσώτων οἱ μάνθεις ἔρασαν δὲν
καταρθῆναι τὸ σφατόπεδον, ὡς συμπλέον-
των πολλῶν ὑκαθαρῶν τὰς χεῖρας. προσε-
ποίησατο δὴ καὶ αὐτὸς ἀποκτεῖναι πρὸς πῶ-
δα, καὶ δεῖν καδαρμῦ, καὶ αὐτὸς ἀνεχώρη-
σε, καὶ τὸς ἄλλους ἔπεισε τὸς συνειδότες
ἐαυτοῖς. ὃ γμομόν, καὶ γωδέντων ἐκείνων,
αὐτὸς μὲν ἀπέλιπε, οἱ δὲ ὤκησαν πλὴν Νέξον,
Νηλεὺς δὲ εἰς πλὴν Ιωνίαν ἀείκετο. καὶ πρῶ-
τον μὲν ὤκησε Μίλητον, Κᾶρας ἐξελάσας,
καὶ Μυζιδόνας, καὶ Λέλεγας, καὶ ἄλλας Βαρβά-
ρας, ἀφ' ὧν αἱ δώδεκα πόλεις ἐκλήθησαν ἐν
Ιωνίᾳ. ἐπὶ δὲ αὐτῷ Μίλητος, Ἔφετος, Ερυ-

Ἄρα, Κλαζομένων, Παιών, Λέβηθ,
Τέως, Κολοφών, Μυῦς, Φώχεια, Σάρος,
καὶ Χίθ. καὶ ἄλλας ὅτι πολλὰς ὕστερον ὤμισε
πόλεις ἐν τῇ Ἠπείρῳ.

Κ Ε Φ. ε'.

Πεὶ ἀρχαγματίας καὶ ἀπαιδιδόσις τῶν
Βαρβάρων.

Τῶν ἀρχαίων φασὶ Θρακῶν μηδὲν ἐπί-
σταται χάμματα, ἀλλὰ καὶ ἐνόμζον αἰχρὸν
εἶναι πάντες οἱ τῶν Εὐρώπῳ οἰκοῦντες
Βάρβαροι, καὶ οὐδὲ χάμματα. οἱ δὲ ἐν τῇ
Ἀσίᾳ, ὡς λόγος, ἐχρῶντο αὐτοῖς μάλλον.
εἰδέν τοι καὶ πολλοὺς λέγειν μηδὲ τὸν Θρα-
κίᾳ σφδὸν γινέσθαι Θρακίαν ὄντα, ἀλλ'
ἄλλως τὸς μύθους αὐτῶν καταφύσσοντες. ταῦ-
τα Ἀνδροτίαν λέγει, εἰ τὸ πρῶτον ὡς τὸ ἀ-
ρχαγματίας καὶ ἀπαιδιδόσις Θρακῶν τεκ-
μνιωσται.

Κ Ε Φ. ζ'.

Πεὶ ἐστωμένων γάμων ὑπὸ Ἀλεξάνδρου
ὅτε Δαρῆιον ἐνίκησε.

Ἀλέξανδρος ὅτε Δαρῆιον εἶλε, γάμους
εἰς αὐτῶν καὶ τῶν φίλων. ἐνηνέχοντο δὲ
ἦσαν οἱ γαμῶντες, καὶ ἰσχυροὶ τύποι οἱ

LIBER VIII. 11

Clazomenæ, Priena, Lebedus, Teus, Colophon, Myûs, Phocæa, Samus & Chios. Alias etiam multas in Epiro ciuitates condidit.

C A P. VI.

De inscientia litterarum & disciplina in Barbaris.

Ex veteribus Thracibus neminem aiunt literas nouisse : imo turpissimum putarunt, & summum dedecus inhabitantes Europam Barbari, litteris vti. Asiatici vero, vt fama est, magis sunt eis vsi. Vnde affirmare etiam audent, ne Orpheum quidem sapientem fuisse, quod ex Thracia sit oriundus, sed eius carmina vanis mendacijs esse referta. Hæc Androtion memoriæ prodidit, si cui dignus videtur, cui fidem adhibendam putet, de Thracum in litteris & disciplinis imperitia.

C A P. VII.

De celebratis nuptijs ab Alexandro post victum Darium.

Alexander quum Darium vicisset, nuptias & sibi & amicis parauit. Erant autem qui vxores ducerent, nonaginta, totidemque

que thalami. Locus vero in quo conuiuio recipiebantur, & accumbebant, centum habebat lectos, quorum vnusquisque argenteis pedibus nitebatur, ipsius vero aureis, & omnes purpureis stragulis erant ornati, variaeque vestis texturæ Barbaricæ & preciosissimæ. Recepit etiam in conuiuium peculiare quosdam hospites suos, quos sibi è regione accumbere iussit. In aula vero conuiuia agitabant copiarum pedestres & nauales, equites, legationes & peregrini Græci: atque ante cœnam tubis dabatur signum, quo conuocarentur si ad mensam veniendi tempus esset: alterum vero quo surgerent, si discedendum ab epulis esset. Quinque dies integros & continuos ordine nuptiales epulas celebravit. Aduenerunt etiam musici & histriones, tam comici quam tragici permulti. Aderant insuper circulatores mirifici ex India, quod genus reliquis fere cæterarum nationum præstare videbatur.

C A P. VIII.

De pingendi arte.

Conon Cleonæus artem pingendi pullulantem iam & ruditer sineque arte ante sua tempora exercitam, ac quodam mo-

θάλαμοι. ἡ δὲ ὁ ἀνδρῶν ὁ ὑποδεχόμενος,
 καὶ ἐστῶν αὐτὸς, ἐκτοντάκλινος. καὶ ἐκά-
 στη κλίνη ἀργυρέπυς ἡ δὲ αὐτῇ χρυ-
 σόπυς. καὶ κεκόσμιοντο πᾶσαι ἀλεργαῖς καὶ
 ποικίλοις ἱματίοις ὑφῆς Βαρβαρικῆς μεγα-
 τίμης. συμπάρελαβε δὲ εἰς τὸ συμπόσιον καὶ
 τοὺς ἰδιοξένους, καὶ κατέκλινεν ἀντιπροσώπους
 ἑαυτῶ. ἐν δὲ τῇ αὐλῇ ἐστῶντο οἷτε ἄλλαι
 δυνάμεις αἱ πεζαῖ, καὶ αἱ ναυπικαί, καὶ οἱ
 ἰππεῖς, καὶ αἱ πρεσβῆαι δὲ ἐστῶντο, καὶ
 οἱ παρεπιδημοῦντες Ἑλλήνες. καὶ ἐγένετο τὰ
 δεῖπνα φερουσιπυῖα, τὸ μὲν συγκλητικὸν
 μέλος ἄδον, ὅτε αὐτοὺς ἐχρῆν παριέν-
 ναι ἐπὶ τῷ δαίτι· τὸ δὲ ἀνακλητικὸν, ὅτε
 ἐσήμινον ἀπαλλάσσεσθαι. πάντα δὲ ἐξῆς ἡμέ-
 ρας καθεξῆς τοὺς γάμους ἔθυσεν. ἀφίκοντο
 δὲ καὶ μεσηγροί, καὶ ὑποκριταὶ οἱ μὲν κωμωδίας
 πάμπολλοι, οἱ δὲ τραγωδίας. ἦσαν δὲ καὶ ἐκ τῆς
 Ἰνδικῆς θαυμαστοί οἱ διατρέποντες καὶ ἐδόξαν
 δὲ αὐτοὶ κρατεῖν τῶν ἄλλων τῶν ἀλλοτρίων.

Κ Ε Φ. ὦ.

Περὶ γραφικῆς τέχνης.

Κόνων ὁ Κλειωναῖος ἐξηργάσατο, φασί,
 πῶς τέχνῃ πῶς γραφικῇ, ὑποφωτισμένῃ

ἔπ , καὶ ἀπεχθὼς ὑπὸ τῶν πατρὶς αὐτοῦ , καὶ ἀπαύρας ἐκπληκτοῦ , καὶ τρόπον πῶς ἐν σπαργάνοις καὶ γάλαξιν ἔσται. διὰ ταῦτά τοι καὶ μαθὼνς οὗτο πατρὶς παύσῃ ἔλαβεν ἀδριότερες.

Κ Ε Φ. Δ'.

Πεὶ περὶ τῶν πατρὶς αὐτοῦ παιδικῶν φρονιμῶν.

Ἀρχέλαον τὸν Μακεδονίας τύραννον (εὐπρωτὸ καὶ Πλάτων αὐτὸν ὀνομάζει , καὶ οὐ βασιλέα ,) τὰ παιδικὰ αὐτοῦ Κερτιάδας ἐρεθιστὴς τῆς τυραννίδος , ἔδιν ἡπὶ οὗτο ἡπὶ τῶν παιδικῶν ἡρώδῃ , ἀπέκτανε καὶ ἑρασίου ὁ Κερτιάδας Ἀρχέλαον , ὡς τυραννός τε καὶ δεινὸς ἀνὴρ ἐσόμενος. τῶς δ' ἡ πᾶσα ἡμέρα τὴν τυραννίδα καταχρὸν τὸ μετῴμιον , πάλιν αὐτὸς ἐπὶ κλάδους ὑφ' ἑτέρων ἐτελεύτησεν. ἔη δὲ στυγερῶς τὸν ἐπὶ τῇ Μακεδονικῇ δράματι τὸ ἔσθῃ ἐκείνο.

Τεύχων ὡς ἐτέρῳ περ , ἐπὶ κακὸν ἡπατε πύχει.

Ὅτι διεψεύσατο αὐτῷ, φασὶν, Ἀρχέλαος τὸν τυραννέον μίαν δώσσειν , ὅτι δὲ ἄλλῃ σωφροσύνῃ τὴν παῖδα , ὑπερβαλὼν αὐτὸς ἀνέβηκε τὸν Ἀρχέλαον.

do in fascijs lacteque iacentem consummauit. Quare pleniorē etiam mercedem, quam superioris ætatis pictores retulit.

CAP. IX.

*De tyranno, qui à suo amasio est
interfectus,*

Archelaum Macedoniæ tyrannum (sic enim eum Plato nominat, non regem) amasius ipſius Crateuas, qui non minus imperij deſiderio tenebatur, quam tyrannus amasij, interfecit amatorem ſuum, ea ſpe, quod ſperabat ſe tyrannum beatumque in poſterum fore. Atqui quum vix tres aut quatuor dies imperium tenuiſſet amasius, ipſe rursus ab alijs per inſidias circumuentus & occiſus eſt. Aptiſſime ſane quadrat huic Macedonico dramati verſus ille,

*Qui ſtruit inſidias alij, ſibi damna dat
ipſi.*

Perhibent quidem Archelaum ei deſpondiſſe vnam ex filiabus, quam quum alij elocaiſſet, indignatione commotus Archelaum occidit.

CAP. X.

De Solone, & eius Draconisque legibus.

Solonem Athenienses ad gerendum imperium elegerunt, non sorte crearunt. Postquam autem electus est, quum aliis rebus multis ornauit ciuitatem, tum etiam leges, quas vsque in hodiernum diem ratas habent, eis scripsit. Atque tunc abrogarunt Athenienses Draconis leges, qui Thesmi dicebantur. Eas duntaxat, quæ de homicidio latæ erant, retinuerunt.

CAP. XI.

De rerum diminutione & interitu, atque ipso mundo.

Nihil amplius miramur, si hominum natura mortalis quum sit & fluxa, eos interire: siquidem & flumina deficere ob oculos cernimus, atque summos & altissimos montes etiam defecisse audimus. Sic Æternam, aiunt ii qui mare nauigant, multo minori parte videri, quam antea conspici solitus sit; Idem etiam in Parnasso accidere, & Olympo Pierico. Itemque qui se totius vniuersi naturam tenere profitentur, aiunt mundum etiam perituum.

KEΦ.

Περί Σόλων^Θ, καὶ τῶν αὐτῶν καὶ Δρά-
κοντι γραφέντων νόμων.

Σόλωνα αἵρετον Ἀθιναῖοι προέλοντο
ἀρχεῖν αὐτοῖς· ὃ γὰρ ἀλλοτρίον τῷτον.
ἔπειτα δὲ ἠρέθη, τάτε ἄλλα κόσμῳσι τῷ
πόλει, καὶ δὴ καὶ τὰς νόμους τοῖς νῦν ἐπὶ
φυλακτομένοις συνέγραψεν αὐτοῖς. καὶ τότε
ἐπαύσαντο Ἀθιναῖοι χρώμενοι τοῖς Δρά-
κοντι^Θ. ἐκαλεῖντο δὲ ἐκεῖνοι Θεσμοί. μόνους
δὲ ἐφύλατταν τὰς φοινικὰς αὐτῶν.

Περί πραγμάτων μειώσεως καὶ φθορᾶς,
καὶ τῶν κόσμων αὐτῶν.

Οὐδὲν ἐπὶ θαυμάζομεν, εἰ ἡ ἥλιος ἀνθρώ-
πων φύσις θνητὴ ἔσται, καὶ ἐφήμερος, φθεί-
ρεται αὐτοὺς ἀναγκάζει πᾶσι καὶ τοὺς πο-
ταμὸς ὁρῶμεν ἐπιλείποντας, καὶ ἥλιος ὁρᾷ
δὲ τὰ ὑψηλότατα ἀκτύομεν μεούμενα καὶ
ἐκεῖνα· τῷ γούν. Αἵτιναι φασι οἱ πλεον-
τες, ἐξ ἐλάσσονος ὁρᾷ, ἢ περὶ τοῦ ἐκλέ-
πτο. τὸ δὲ αὐτὸ γινώσκω καὶ τὸν Πάριον πε-
θεῖν, καὶ τὸν Ολυμπον τὸν Πιερίον. οἱ δὲ ἐπὶ
μαῖλλον δοκοῦντες τῷ ἥλιος ὅλων φύσις κα-
τεσκέσθαι, λέγουσι καὶ τὸν κόσμον διαφθερεῖ-
σθαι αὐτόν.

Κ Ε Φ. ΙΣ'.

Περὶ Δημοδίνους, Αἰγώνος, Θεοφράστου,
καὶ Δημοχάρους.

Παράδοξόν γε, ἔ γ' ἀληθές, ἐκπύον-
ται Δημοδίνους ἐν Μακεδονίᾳ· Αἰγώνος δ'
δ' Αττομίτου ὁ Κωθωκίδης καὶ ἐκδοσκίμα
τοῖς Μακεδόσι, πύμπλυ φειλῶ τῶν πρέσ-
βων τῷ φρονήματι. αἰτία δ' ὡς ἄρα τότε
τῷ Αἰγώνῃ, ἥτε φρεὶς Φίλιππου φιλία, καὶ
τὰ ἐξ αὐτοῦ δῶρα καὶ ὅτι πράως καὶ ἡδύως
ἤκουεν αὐτοῦ ὁ Φίλιππος, μελιχρῶ τῷ βλέμ-
ματι προσβλέπων, καὶ ὑποφώνων ἐξ αὐτοῦ τὴν
ἄνοιαν. ἅπερ ἔνι πάντα ἐφολεῖ ὡς εἰς τὴν
παρηΐσιαν τῷ Αἰγώνῃ, καὶ τὴν τῶν λόγων
δῶρεαν. ἔ μιν δ' ὅτε ἐπαθε Δημοδίνους
ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ τοὶ δεινότατοι αὐτῶν ἐπεῖν,
ἀλλὰ καὶ Θεόφραστος ὁ Ερεσιεύς. ἐξέτισε γὰρ
καὶ ἐπὶ τῆς ἐξ Αργείας πάγῃ βαλῆς λέ-
γων, καὶ πῶτί τιμιον ὑπολοχίαν περιφύρετο, ὅτι
καταπλάγη τὸ ἀξίωμα τῷ σινεδρίῳ. πικρό-
τατα οὖν ἀπώλησε, καὶ ἐτοιμότητα φρεὶς
σῆταν αὐτοῦ τὸ λόγον ὁ Δημοχάρης εἰπών. Ω
Θεόφραστε, Ἀθλωαῖοι ἦσαν, ἀλλ' ἔχ οι Δώ-
δεκα θεοὶ αἱ ἀναζήσαντες.

CAP. XII.

*De Demosthene, Æschine, Theophrasto,
& Demochare.*

Res mira, nolo enim dicere veram, quum Demosthenem in Macedonia verba ingeniumque deficerent, Æschines Atromitæ filius Cothocides florebat apud Macedones, multumque reliquos legatos animo superabat. In causa fuit, quamobrem ita succederet Æschini, Philippi amicitia, & eius munera, & quod Philippus placide libenterque eum audiebat, beneuolis oculis aspiciens, & suam beneuolentiam prodens, quæ vniuersa fuerunt Æschini quasi incitamenta ad dicendi audaciam, & verborum profluentiam. Non soli autem hoc accidit Demostheni, summo oratori in Macedonia, verum etiam Theophrasto Eresio. Is enim etiam quum in Areopago verba faceret, defecit: & hanc excusationem prætendit, se perterritum fuisse senatus auctoritate. Amarulenter vero & promptissime ad hunc eius sermonem respondit his verbis Demochares: O Theophraste, Athenienses erant, non Duodecimi namina, qui iudicio præerant.

CAP. XIII.

Qui non riserint.

Anaxagoram Clazomenium aiunt nunquam ridere visum esse, neque subridere omnino. Dicunt etiam, Aristoxenum valde à risu abhorruisse, & Heraclitum omnia in communi vita deplorasse.

CAP. XIV.

De morte Diogenis.

Diogenes Sinopensis, quum iam lethali morbo esset affectus, vixque seipsum sustinens, deiecit se de ponte qui prope Gymnasium erat: mandavitque custodi palæstræ, ut quum expirasset, se abijceret in Ilissum; Adeo pro nihilo duxit mortem & sepulturam Diogenes.

CAP. XV.

De Philippi in victoria continentia, & cuius sibi memoriam refrigerari identidem voluerit.

Philippus quum in Chæroneæ fudisset Athenienses, licet fortuna euectus, tamen appetitum rationi subdidit, neque contumeliose aut intemperanter aliquid fecit.

Κ Ε Φ. ιγ'.

Τίνες ἐκ ἐγέλων.

Αναξάρτεον ὃ Κλαζομένιον φασὶ μὴ γελῶντά ποτε ὀφθῆναι, μήτε μειδιᾶντα πώποτε ἀρχῶν. λέγουσι δ' ἡ Δεισόξενον πρὸ γέλωτος ἀνὰ κράτος πολέμιον γενέσθαι. Ηράκλειτον τε ὅτι πάντα τὰ ἐν τῷ βίῳ ἔκλαεν.

Κ Ε Φ. ιδ'.

Πεὶ Διογένης τελευτῆς.

Διογῆνης ὁ Σινωπεὺς ὅτι λοιπὸν ἐλάσει ἐπὶ θανάτῳ, ἑαυτὸν φέρων μόνον ἑρρίπτα κατὰ πνέου μευεῖν πρὸς γυμνασίῳ ὄντι, ἡ προσέταξε πρὸ παιδοφύλακι, ἐπειδὴν αἶδον ἀποπεπνυμένα αὐτὸν, ῥίψαι εἰς τὸν Ἰλίσσον. ὅπως ἄρα ὀλίγον ἔμελε Διογένηι ἡ θανάτου ἡ ταφῆς.

Κ Ε Φ. ιε'.

Πεὶ Φιλίππου ἐν νίκῃ ἐγκρατείας, ἡ πνέου ἐβέλετο ἀναμνησθῆναι.

Εν Χαιρωνείᾳ τὺς Αθιναίους νίκη ἐποίησε Φίλιππος, ἐπαρθεὶς δὲ τῇ εὐκρασίᾳ, ὁμῶς λογισμῷ ἐκράτησε, ἡ ἔχ' ὕψει. ἡ διὰ ταῦτα ᾤετο δεῖν αὐτὸν ἀπομνησκαῖν

ὑπὸ πινυθὶ τῶν παιδῶν ἐωθεν, ὅτι ἀνδρω-
πός ἐστιν, καὶ προσέταξε τῷ παιδί τὸτο ἔχειν
ἔργον, καὶ ἐπὶ φρόντερον, φαῖν, ὅτι αὐτὸς
πρόβη, ὅτε τις τῶν δεομένων αὐτῷ παρ
αὐτὸν εἰσῆι, πρὶν τὸτο αὐτῷ τὸν παιδὶ
ἐκείνης ἡμέρας ἐκδοῖσθαι τρεῖς. ἔλεγε δὲ αὐτῷ,
Φίλιππε, ἀνδρωπυθὶ εἶ.

Κ Ε Φ. ις'.

Περὶ Σόλωνος καὶ Πεισιστράτου.

Σόλωνος ὁ Εξηκασίδου γέναν ἦδη ὡς ὑπώπ-
του Πεισιστράτου τυραννίδα ὁπλίσσεσθαι, ἠνί-
κα παρήλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθη-
ναίων, καὶ ἤτα φρουρὰν τῷ Πεισιστράτῳ. ὁρῶν
δὲ τοὺς Ἀθηναίους τῶν μὲν αὐτῶ λόγων ῥα-
θύμως ἀκούοντας, προσέχοντας δὲ τῷ Πει-
σιστράτῳ, ἔφη ὅτι φῶς μὲν ἐστὶ σωφροσύνη,
τῶν δὲ ἀνδρείοτερος. ὅποσοι μὲν μὴ γινώσκου-
σιν, ὅτι φυλακὴν λαβὼν φεῖ τὸ σῶμα,
τύραννος ἐστὶ, ἀλλὰ τέτων μὲν ἐστὶ σωφρο-
σύνη. ὅποσοι δὲ γινώσκοντες, ὑποσώπῳσι,
τέτων ἀνδρείοτερός ἐστιν. ὁ δὲ λαβὼν τὴν
δύναμιν, τύραννος ἐστὶ. καθεζόμενος δὲ Σό-
λων πρὸ τῆς οἰκίας, τὴν ἀσπίδα, καὶ τὸ δό-
ρυ παραδέμενος ἔλεγε, ὅτι ἐξώπλισται, καὶ
βοηθεῖ τῇ πατρίδι, ἥ δύναται, στρατηγὸς μὲν

Proinde consultum esse putabat, quendam ex pueris quotidie hoc ei mane in memoriam reuocare, quod esset homo; quare puero delegauit hoc officium, neque ipse prodibat antea, sicut fertur, neque quisquam, qui cum conuenire vellet, prius ad eum introibat, quam singulis diebus puer hoc ter ei proclamasset, dicens, Philippe, homo es.

CAP. XVI.

De Solone & Pisistrato.

Solon Execestidæ filius iam ætate grandior suspectum habere cœpit Pisistratum, nomine tyrannidis affectatæ, quum progredieretur in concionem Atheniensium, & postularet præsidium à populo. Videns autem Athenienses negligentiores & parum attentas aures sermonibus suis præbere, Pisistrato vero accedentes, dixit se alijs sapientiorum, alijs fortiorum esse. Quicumque enim non intelligerent ipsum, si accepisset corporis satellitium, tyrannide quoque positurum, his se esse sapientiorum: qui vero tamen intelligerent, tamen subitescerent, istis se esse fortiorum. At ille quum impetrasset copias, tyrannidem occupabat. Solon vero ante domum suam sedens, protendebat scutum & hastam, inueniens, se arma sumpsisse ad asse-

rendam patriam , quoad posset , & quum iam ætate minime par esset ad agendum ducem (aut militem) tamen animo patriæ faucebat. Nihilominus tamen Pisistratus , seu reuerentia tanti viri & sapientia , seu recordatione adolescentiæ prohibitus (dicitur enim amasius fuisse Solonis) nullo cum damno affecit.

Solon vero post , ad decrepitam vsque senectutem ætate prouectus , vitam cum morte commutauit , magnamque sapientiæ & fortitudinis laudem sibi reliquit. Atque in honorem eius ænea statua in foro posita est , sepultusque publice , iuxta portas mœniorum , ad dexteram introitus : & monumentum eius muro cinctum est.

C A P. X V I I.

De Oenycino Zancleorum monarcha.

Oenycinus Scytha , Zancleorum princeps , quum ad Darium ascendisset in Asiam , omnium hominum , qui ex Græcia venerant , existimatus est ab illo iustissimus esse. Hic , quum à rege veniam in Siciliam proficiscendi impetrasset , rursum è Sicilia retrorsum ad regem reuerfus est ; Id quod Democedes Crotoniata non fecit , & ob hanc causam malis eum epithetis Darius affecit , versipellem , vafum & pessimum hominum appellans. Scytha vero in Persia summa cum fœlicitate , vsque ad mortem ætatem egit.

διὰ τὴν ἡλικίαν ἐκ ἑπ' ὧν, ἔννευ δὲ διὰ
τὴν γράμην, ὅμως ἔν Παισίπρατος εἶτε
αἰδοῖ τῇ πρὸς τὸν αἰῶνα, καὶ τὴν σοφίαν αἰ-
σῶν, εἶτε καὶ μνήμη τῶν ἐφ' ἡλικίας, (λέγει)
γὰρ, αὐτὸν παιδικῶς ἡμέας,) εἶδεν γὰρ ἔδρα-
σι κακὸν Σόλωνα. ὁ δὲ αὖτ' Σόλων ὀλίγον
ἤστερον ὑπέρβηρος ὢν, τὸν βίον ἐτελεύτησεν,
ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ἀνδρείᾳ μεγάλῃ ἀπολιπὼν δό-
ξαν. καὶ ἀνέστησαν αὐτῷ χαλκῷ εἰκόνα ἐν
τῇ ἀγορᾷ, ἀλλὰ καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημοσία
παρὰ τὰς πύλας πρὸς τὰ τέχαι ἐν δεξιᾷ
εἰσόδων, καὶ περιεκοδόμητο αὐτῷ ὁ τάφος.

Κ Ε Φ. ιζ'.

Πεὶ Οἰνυκίνα Ζαγκλαίων μονάρχη.

Ὅπ Σκύθης Οἰνύκινος ὁ πρὸ Ζαγκλαίων
μονάρχης ἀνέβη εἰς Ἀσίαν παρὰ βασιλέα
Δαρῆον, καὶ αὐτὸν ἐνόμισεν πάντων διχαρότα-
τον ἀνδρῶν εἶναι, ὅσοι ἐκ τῆς Ἑλλάδος παρ
αὐτὸν ἀνέβησαν· ὅτι παρσιτῆσάμηνος βασι-
λέα ἀρίκετο εἰς Σικελίαν, καὶ πάλιν ἐκ
Σικελίας παρὰ βασιλέα ὀπίσω. τῷτο δὲ Δη-
μοκλήδης ὁ Κρητωνιάτης ἐκ ἐπιείκους· καὶ διὰ
τῷτο Δαρῆος ὑπὲρ αὐτῷ φλαύρως ἔλεγον, ἀπε-
τιῶνα λέγων, καὶ ἀνδρωπὸν χάμισον. ὁ ἔν Σκύ-
θαι ἐν Πέρσαις μέγα ὄλβιος ὢν, γῆρα κα-
τεπεψαυε τὸν βίον.

Κ Ε Θ. ιθ'.

Περὶ Εὐθύμου, καὶ τῶ ἐν Τεμέσῃ ἥρωος,
καὶ περιμίας.

Εὐθυμοῦ ὁ Λοκρὸς τῷ ἐν Ἰταλίᾳ, πύκ-
της ἀγαθὸς ὡς, ῥόμῃ τε σώματι παύσαν-
ται δαυμασιώτατοι γυμναζ. λίθον γὰρ μεγέθει
μέγιστον δεικνύουσι Λοκροὶ, ὃν ἐκόμισε, καὶ
ἔθηκε παρὰ τῶν θυρῶν, καὶ τῷ ἐν Τεμέσῃ ἥρωος
φόρος πρᾶττόμενον παρὰ τῆς περιπέκων
ἔκπυσεν. ἀφικόμενο γὰρ εἰς τὸ ἱερόν αὐτοῦ,
ὅσῳ ἄεκατον ὡς τοῖς πολλοῖς, διηγωνίστατο
παρὰ αὐτόν, καὶ ὡς ἀγχεσεν ὦν ἄρ' ἐσύλη-
σεν, ἀποτίσαι πλείω. ἐντεῦθεν τοι καὶ ἐρόδω-
σεν ἡ περιμία, ἡ λέγεσθαι, ἐπὶ τῷ ἀλυ-
σιτελῶς πη καρδαιόνων, ὅτι αὐταῖς ἀφί-
ξεται ὁ ἐν Τεμέσῃ ἥρωος. Λέγεσθαι δὲ τὸ αὐτὸν
Εὐθυμον καταβάντα ἐπὶ τὸν καῖεν ποτα-
μὸν, ὅς ἐστι παρὰ τῶν Λοκρῶν πόλις,
ἀφανισθῆναι.

Κ Ε Θ. ιθ'.

Επὶ τὸν Ἀναξαγόρην, καὶ βωμὸς αὐτοῦ.

Ενθάδ' ὁ πλεῖστον ἀληθείας ἐπὶ τέρμα
περήσας

Οὐρανὸν κόσμον, καὶ τὴν Ἀναξαγόραν.

Ὅτι καὶ βωμὸς αὐτῷ ἵσταται, καὶ ἐπιγέγραπ-
ται ὁ μὲν νῦν, ὁ δὲ ἀληθείας.

CAP. XVII.

*De Euthymo, & Temesense Heroë, &
prouerbio.*

Euthymus in Locris Italiæ natus, pugil egregius, & corporis robore incredibili admirabilis fuisse creditur. Locri enim lapidem ostendunt magnitudine maximum, quem portauit, & ante fores posuit. Idem Temesæo Heroi, qui tributum ab accolis exigebat, hanc potestatem eripuit. Accedens enim in delubrum eius, quod vulgo inaccessum erat, cum ipso certamen iniuit, coëgitque multo plura, quam prædatus fuerat, rependere. Vnde prouerbium manauit, quod de ijs, qui inutiliter lucrantur, dicit, Venturum ad eos Temesæum Heroa. Euthymum vero, quum descendisset ad flumen Cæcin, quod præterlabitur ciuitatem Locrensiū, non amplius in terris visum esse perhibent.

CAP. XIX.

Epitaphium sepulchro Anaxagoræ inscriptum, & eiusdem aræ.

*Hic iacet ille, cui rerum paruero recessus,
Atque arcana poli, magnus Anaxagoras.
Aræ etiam geminæ ei positæ sunt, altera
Mentis, altera Veritatis inscripta.*

ÆLIANI

VARIÆ HISTORIÆ

Liber nonus.

CAPVT PRIMVM.

Quod Hieron doctrinam complexus, & singulari in omnes liberalitate, peculiarique in fratres amore fuerit.

Hieronem Syracusanum aiunt Græcorum fuisse perstudiosissimum, & plurimi doctrinam fecisse, item ad largiendâ beneficia propensissimum fuisse, multoque promptiorem in dandis, quam petentes in accipiendis. Erat autem laudabili animi magnitudine præditus, & summo candore (sine suspitione aut inquisitione vlla) fratribus tribus numero convixit, mirumque in modum tum ipsos amavit, tum ab iisdem mutuo amore habitus est. Eadem ratione cum Simonide vixit, & Pindato, neque Simonidem impediuit senectus profunda, quo minus ad eum veniret. Erat enim Ceus audissimus pecuniæ, magisque ipsum commouit Hieronis propensius ad largiendum animus, ut fama est.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Βιβλίον ἑννατον.

Κ Ε Φ. α.

Ὅπ' Ἰέρων, καὶ παιδείαν ἠγάπησε, καὶ ἀεργέτης ὡς καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ἐν ἀγάπῃ ἔβίεν.

Ι Ερωνά φασι, τὸν Συσχεύσιον φιλέλληνα ἡμέτερος, καὶ πρῆσαι παιδείαν ἀνδρείοτατα, καὶ ὡς ὡς περχειρότατος εἰς τὰς εὐεργασίας λέγεται. περθυμότερον γάρ φασιν αὐτὸν χαίρειν, ἢ τὸς αὐτὸντας λαμβάνειν. ὡς δὲ καὶ τὴν ψυχὴν ἀνδρείοτατος ἀβασανίστως ὅτι καὶ τοῖς ἀδελφοῖς συνεβίωσε, τρισὶν ἔσσι, πάντῳ σφόδρα ἀγαπήσας αὐτοὺς, καὶ ὑπὸ αὐτῶν φιληθείς. ἐν τῷ μέρει τούτῳ φασὶ καὶ Σιμωνίδης συνεβίωσε καὶ Πίνδαρος. καὶ ἐκ ὧν κησέ γε Σιμωνίδης βαρὺς ὢν ὑπὸ γήρας πρὸς αὐτὸν ἀφικέσθαι. ἦν ὡς γὰρ καὶ φύσει φιλάργυρος ὁ Κῆρ. περὶ τρεπεὶ ὅτι αὐτὸν καὶ πλέον ἢ τῷ Ἰέρωνος φιλοφιλία, φασί.

Κ Ε Φ. β'.

Πεὶ Τευροδένες νίκης.

Ὅπ' ἐν Αἰγίνῃ ἐξ Ολύμπιας αὐθιμερὸν
διηγέλη ἡ νίκη τῷ Τευροδένει πρὸ πατρὶ
αὐτῷ ἀπὸ φάσματός φουσιν· ἄλλοι δὲ φασί
ἔφισσερ' ἐν τῷ Τευροδένει ἐπάμειναι ἀπολι-
πῶσαι τὴν ἑαυτῆς νεοσπὴν ὑγρὴν ἔπ', καὶ
ἀσπιδώας· νικήσαντα δ' ἀφ᾽ αὐτῶν τὴν παλαιά-
δα, πρὸς αὐτὰ πορφύραν αὐτῇ· τὴν δὲ
ἐπαγαγόντων πρὸς τὴν νεοπῆν, ἀσπιδωμέ-
νησαι ἐκ Πίσσης εἰς Αἶγινα.

Κ Ε Φ. γ'.

Πεὶ πινῶν, καὶ τῆς τῷ Ἀλεξάνδρῳ πρυφῆς,
καὶ ὑπερηφάνιας.

Ὅπ' διέθρουσθε τὴν ἐπὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ
πρυφᾷ ἐπ' ἡρώων αὐτοῖς, ἥ γε καὶ Ἀγνων χρυ-
σεὺς ἦλκε ἐν ταῖς κρηπίσιν ἐφόρει, Κλεῖτ' ὅ
δ' ἔπειτα μίλλοι ποτὶ χηματίζον, ἐπὶ πορ-
φυρῶν βαδίζον εἰμάτων τὴν διομήνους πρὸς
ἴστο. Περδίκκα δ' καὶ Κρατερῶ φιλομυνα-
εῖσιν, ἠκολούθηεν διφθέραι σαδισαῖαι τὸ μέ-
γεθος, ἀφ' ὧν πελαμβάνοντες τόπον ἀ-
μεγέθη ἐν ταῖς κατασρατοπεδείαις ἐγυμνά-

CAP. II.

De Taurosthenis victoria.

Vno eodemque die victoria Taurosthenis ex Olympia Æginam nunciata est ipsius parenti, ut affirmant, per spectrum. Alij vero dicunt, Taurosthenem columbam à suis pullis teneris adhuc & implumibus abstractam setum deportasse: quumque vicisset, purpura alligata eam remisisset, eamque summa cum festinatione ad pullos properantem eodem die ex Pisa in Æginam adnolasse.

CAP. III.

*De querundam & Alexandri deliciis
atque superbia.*

Alexander suos familiares & focios, permissione luxus & luxuriæ corrupit. Nam & Agnon aureos clauos in crepidis gestare solebat: Clitus vero, si quando tractare causas vellet, purpureis vestibus induebatur, atque sic apparebat coram ijs, qui negotia sua ipsi proponerent. Perdiccam vero & Craterum deditos corporis exercitationi, sequebantur stadiales magnitudine diphtheræ, quibus amplissimum lo-

cum comprehendebant in castrametationibus, ut in eo se exercerent. Sequebatur etiam eos multus pulvis, per iumenta vectus, qui ad exercitiorum certamina pertinebat. Leonnatum & Menelaum venandi studio deditos aulae centum stadiorum sequebantur. Ipse vero Alexandro tabernaculum erat centum lectorum spatij capax, quin-
 quaginta columnis aureis interstinctum, quibus tectum suffulciebatur. Ipsum vero tectum erat inauratum, & magnifica arte varietateque concinnatum. Atque primi stabant circa ipsum interius Persæ, qui dicebantur Melophori, purpureas Melinasque stolas induti. Post eos sagittarii mille flammei atque hygini coloris vestibis amicti. Ante hos centum scutati Macedones, cum scutis argenteis. In medio tabernaculi aurea sella ponebatur, in qua sedens Alexander, causas solebat cognoscere, circumcingentibus vndeque custodibus corporis. Ambibat autem tabernaculum circuitus, quem tenebant mille Macedones & Persarum decem millia, neque quisquam facile ad regem accedere audebat. Magnus enim timor existerat ex eo, quod superbia & fortuna in tyrannidem elatus esset.

βάζοντο. ἔπειτο ὃ αὐτοῖς καὶ πολλὰ πεί-
 ναις δι' ὑποζυγίων εἰς τὰ γυμνάσια λυσίτι-
 λης ἔσσι. Λεοντιάδῃ καὶ Μεγαλὰφ φιλοθη-
 ρῶσιν αὐλαῖαι σαδίων ἐκατὸν ἐκολύθουν. Λύ-
 τῳ ὃ Ἀλεξάνδρῳ ἡ μὲν σκηνὴ ὡς κλινῶν
 ἑκατὸν· χρυσῶι ὃ κίονες πεντήκοντα διαλήφε-
 σαι αὐτῷ, καὶ τὸν ὄρθρον αὐτῷ ἀνέχον
 αὐτῷ ὃ ὁ ὄρθρος διάχρυσος ὡς, καὶ ἐκ-
 πεπύνητο ποικίλμασι πολυτελέσι καὶ πρῶτον.
 μὲν Πέρσαι πεντακόσιοι οἱ καλέμμοι μη-
 λοφόροι πρὸ αὐτῷ ἐντὸς εἰσῆκεισαν, πορ-
 φυρεῖς, καὶ μυλῖναι ἡδημῶσι σιλαί. ἐπ' αὐ-
 τοῖς δὲ τοξόται χάλιοι φλόγινα ὑπεδουκό-
 τες καὶ ὑσμινόβαφῃ. πρὸ ὃ τύπων οἱ ἀργυ-
 ράσπιδες ἐκατὸν Μακεδόνες. ἐν μίση δὲ τῇ
 σκηνῇ χρυσῶς ἐτίθειτο δίφρος, καὶ ἐπ' αὐτῷ
 καθήμενος Ἀλέξανδρος ἐχρημάτζει πει-
 σῶτων αὐτῷ πάντοθεν ὅσων σωματοφυλάκων.
 ὡρίηαι δὲ πλὴν σκηνὴν πείσολος ἔνθα ἦσαν
 Μακεδόνες χάλιοι, Πέρσαι μύριοι, καὶ ἐδῆς
 ἐπόλμα ῥαδίως περσιλθεῖν αὐτῷ, πολὺ γὰρ
 τὸ ἐξ αὐτῷ δῖος ἀφ' αὐτοῦ ὑπὸ φρονήματος καὶ
 τύχης εἰς τυραννίδα.

Περὶ Πολυκράτους σπεύδῃς φεῖ τὸν Ανα-
κρέοντα, καὶ ζηλοτυπίας.

Πολυκράτης ὁ Σάμιος ἐν Μάκεις λιμῇ,
καὶ Ανακρέοντα ἐπῆμα τῷ Τήϊον, καὶ διὰ
σπουδῆς ἦν, καὶ ἔχοντο αὐτῷ, καὶ τοῖς ἐκείνου
μέλεσιν. καὶ ἐπαινῶ δὲ αὐτῷ τὴν πευθερίαν.
Ανακρέων ἐφώνησε Σμερδίλῳ θερμώτερον τῇ
παύσει Πολυκράτους, ὅτε ἦδη τὸ μαρτά-
χιον τῷ ἐπαινῶ, καὶ ἃ Ανακρέοντα ἠπαύζε-
το σιμῶς, ἃ μάλα ἐφώνησε τῆς ψυχῆς,
ἀλλ' ἔτι σάματ' ἔσται. μὴ γὰρ τις ἡμῶν δια-
βαλέτω πρὸς φθὺν τὴν προηγουμένην τῇ Τήϊον,
μάστι ἀκόλαστον εἶναι λέγετε. ἐμαρτύρησε
ὁ Πολυκράτης, ἐπὶ τὴν Σμερδίλῳ ἐπιμυσταίαν
καὶ εἶρε τὴν προηγουμένην τὸν παύσει ἀπὸ τοῦ
λεμῶνος, καὶ ἀπέκατε ἃ πᾶσι ὁ Πολυκρά-
της, ἐκείνον μὲν σιμῶς, οἰόμενος δὲ λυ-
φέν Ανακρέοντα. ὁ δὲ ἐπὶ σπουδῇ καὶ ἐπὶ
τῷ τῷ Πολυκράτῃ σφωδρῶς, καὶ ἐκ-
κρατῆς μετῴχετο ὁ τῷ ἐκλεγεσθαι τὸ μα-
ρτάχιον, ἐν οἷς ἐπικάλεσθαι αὐτῷ καὶ
ἐμαδίαν ὀφλισκόμενον καὶ τῶν αὐτοῦ περιχῶν.
τὸ δὲ ἄσμα τὸ ἐπὶ τῷ πάθει τῷ κόμης Ανα-
κρέων φασίτω. ἐμὲ γὰρ αὐτὸς ἀμεινον ἔσται.

CAP. IV,

*De diligentia Polycratis in audiendo
Anacreonte & de Silyppia.*

Polycrates Samius frequentem operam
Musis navavit, & Anacreontem Teïum
fecit plurimi, habuitque in pretio, & de-
lectatus est tum ipso, tum eius carminibus:
verumtamen luxum eius non possum lau-
dare. Anacreon Smerdiam Polycratis amia-
sium, ferventiore præconio in cœlum vs-
que euexerat: qua laude plurimum gau-
dens adolescens, colebat in primis & ob-
servabat Anacreontem, qui magno amore
solertiam & indolem eius, non autem
corpus prosequeretur. Nemo enim, per
deos, hanc calumniam impingat Teïo poë-
tæ, neque eum intemperantiæ aut inconti-
nentiæ arguat. Polycrates vero commotus
zelotypia, quod Smerdiam celebrasset, &
poëtam à puero sedamari videret, adoles-
centem rasisit: & illi quidem turpitudinem,
Anacreonti vero dolorem, ut ipse putabat,
attulit. At ille dissimulans prudenter mo-
derateque sic Polycratem accusare, transtu-
lit crimen in adolescentulum: obiecitque ei
audaciam & inertiam, qui contra suos ipsius
crines arma sumpsisset. Verum carmen suum
de capillorum hoc infortunio cantet ipse
Anacreon: Nam id multo præstiterit,
quam si ego faciam.

C 2

CAP. V.

De Hierone & Themistocle.

Themistocles Hieronem cum equitate venientem ad ludos Olympicos, vetuit certamen spectare, dicens: Eum qui maximi periculi se socium non præbuisset, non æquum esse, ut communis festiuitatis particeps fieret: & ob eam rem laudem est assecutus Themistocles.

CAP. VI.

De Pericle, & filijs eius pestilentia mortuis.

Pericles, quum grassante pestilentia liberos amisisset, fortissime tulit eorum mortem, auctorque fuit Atheniensibus, ut omnes facilius ferrent interitum amicissimorum quorumvis.

CAP. VII.

De Socratis in omnibus rebus animi tranquillitate.

Xanthippe dicebat, etiam mille perturbationibus Rempublicam obruentibus, tamen omni tempore Socratem, eodem

Κ Ε Φ. Ε.

Περὶ Ἱέρωνος καὶ Θεμιστοκλέους.

Θεμιστοκλῆς Ἱέρωνα ἥκοντα εἰς Ολυμπίαν
Ολυμπίων ἀγῶνιων, ἵππους ἀγῶντα, ἄρξε
τῆς ἀγωνίας, εἰπὼν, ὅτι μὴ μεταλαβόντα τῷ
μεγίστῳ κινδύνῳ, τῷ πανηγύρεω μετα-
λαμβάνειν μὴ δεῖν. καὶ ἐπηνέβη Θεμιστοκλῆς.

Κ Ε Φ. ΣΤ.

Περὶ Πεικλέους, καὶ ἡν ἑαυτῷ λοιμῷ ὑπο-
θανόντων.

Ὅτι Περικλῆς ἐν τῷ λοιμῷ τὴν παῖδας
ἀποβαλὼν ἀνδρείοτατα τὸ θάνατον αὐτῶν
ἤνεγκε, καὶ πάντας Ἀθηναίους ἀθυμότερον
ἔπεισε τοὺς τῶν φιλατάων θανάτους φέρειν.

Κ Ε Φ. Ζ.

Περὶ Σωκράτους ἐν πᾶσι ἀθυμίας.

Ελεῖν ἢ Ξανθίππῃ ὡς μυρίων μεταβολῶν
τὴν πόλιν καταχρυσῶν, ἐν πάσι δμοιον ὡς
τὸ Σωκράτους πρὸς τὸν, καὶ πρὸς τὸν ἐν

τ' οἰκίαι, καὶ ἐπανιόντων, αἰεὶ διαδῶ. ἤρμεστο
 γὰρ πρὸς πάντα ἐπαικῶς, καὶ ὡς ἴλεως αἰεὶ τῶν
 διάνοιαν, καὶ λύπης ὑπερένω πείνης, καὶ
 φόβου κρείττων παντὸς ὄν.

Κ Ε Φ. δ.

Ὅπ' ἀκόλαστον περὶ γυναῖκος ὁ Διόνυ-
 ος.

Νέσθ' Διονύσιος ὅς τιν' Λοκρῶν πόλιν
 πειρῶν (ἦγε ἢ Δωεῖς ἢ μήτηρ αὐτῆς Λοχεῖς
 ὡς) τὰς οἰκας τῶν μεγίστων τῶν ἐν τῇ πό-
 λει καταλαμβάνων, ῥόδους, καὶ ἐρπύλλους,
 καὶ ἄλλας ἀνθεὰ κατασπώνκους, τὰς τῶν
 Λοκρῶν θυγατέρας μετεπάμπτο, καὶ συνηλῶ
 αὐταῖς ἀκολασώτατος. ὡς δὲ τότε ἔπιοσε
 δίκην. ἐπεὶ δὲ γὰρ αὐτὴ ἡ θυγάτηρ καταλύθη
 ὑπὸ Δίωνος, ἐπαύθη οἱ Λοκεὶς τὴν θυ-
 γάτην τῆς Διονυσίου, καὶ τὰς θυγατέρας κατα-
 πόρνευσαν, καὶ ἀναίδην αὐταῖς ἐνέειζον
 πάντες, μάλιστα οἱ προσηκοῦντες ταῖς παρθέ-
 νοις ταῖς ὑπὸ Διονυσίῳ διεφθαρμέναις. ἦν ἡγε-
 ῖα διακορεῖν ἐχέοντα ὑφείζοντες, κατήκτες
 αὐταῖς ὑπὸ τοῖς ὄνουσι τοῖς τῶν χαρῶν βε-
 λάναις ἀπύκτωσαι. πρὸς δὲ ἐστὶ κατήκοντες ἐν
 δαμοῖς, καὶ τὰ κρέα τῶν ἐστῆς ἀφελόντες ἐπα-
 γίσσαντο ταῖς μὴ γλυκύμοις αὐτῶν. ὁ δὲ π

vultu, siue domo egredēdētur, siue, rediret domum, videri. Nam ad omnia animum æquum præ se ferebat, & bene moderateque compositum, longēque à dolore remotum, & omni metu superiorem.

CAP. VIII.

Dionysius libidinis in mulieres in-
continens.

Dionysius iunior in Locrensiū urbem veniens (Doris enim ipsius mater Locrensis erat) maximas ciuitatis domos occupauit, easque rosis, serpyllis, alijsque id genus floribus strauit: & filias Locrensiū accersebat, atque cum eis verlabatur intemperantissime. Luit vero Dionysius flagitij huius pœnas. Quum enim tyrannis ipse per Dionem esset sublata, tum Locrenses vxorem Dionysij vna cum filiabus prostituerunt, promiscueque stuprum eis intulerunt, præsertim qui affinitate vel cognatione cum ijs virginibus, quas Dionysius corruperat, erant coniuncti. Quum verb libidinem in eis expleuissent, compunctas acubus intra digitorum ungues interemerunt, ossaque in mortarijs contuderunt, & carnes ab ossibus abstractas si quis non gustasset, cum Diris deuouerunt.

Quod vero reliquum ex ipsis esset, mari demerferunt. At Dionysius Corinthi, multas variasque vitæ vicissitudines expertus, ob extremam mendicitatem, tandem metragyrta stipem ab hominibus cogendo, tympanaque pulsando, & tibijs modulando, vitam exegit.

C A P. IX.

Quod & Demetrius incontinens fuerit.

Demetrius Poliorcetes, quum obsidione cepisset vrbes, abusus sua luxuria, talenta mille & ducenta singulis annis ab ijs exegit: atque huius summæ minimam partem in exercitum insumebat, reliqua in libidinem luxuriamque conferebat omnia. Vnguentis tum ipse, tum pauimentum eius disfluebat: & singulis anni partibus flores recentes ei substernebantur, vt in ipsis vestigia poneret. Erat etiam immodicus erga mulieres, & adolescentium amores aucupabatur. Dabat etiam ille operam vt pulcher videretur, capillosque & componebat studiose, & rufos faciebat, faciemque paderore inungebat, itemque alijs vnguentis vtens ambitiose luxuriosus.

πειραζέσθην ἐξ αὐτῶν κατεπόντωσαν. ὁ δ' οὗ
 κοῦσθω πολλαῖς ὑποκίλαις χρησάμενος βίε
 μεταβολαῖς, διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν ὑποείαν,
 πελοπῆιον δὲ μυτραγωγῶν, καὶ κρέων τύμ-
 πανα, καὶ καταυλέμενος δ', ὅτ' βίον κατέ-
 σπεψεν,

Κ Ε Φ. Δ'.

Ὅπ καὶ Δημήτριος ἀκόλαστος.

Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς ἤρει τὰς πόλεις
 καὶ τῇ ἑαυτοῦ περὶ κατεχόμενος, χίλια
 μύρια καὶ διακόσια τέλαιντα πρὸς ὅσον ἑαυτῷ
 πεισποιήσατο καὶ ἔκαστον ἔτ' αὖ, καὶ ἐν τέ-
 των ὀλίγα μύρια ἐς τὸ σπατύπεδον ἑδαπάνη,
 τὰ δ' λοιπὰ ἐς τὴν ἀκολασίαν τὴν ἑαυτοῦ.
 μύρις τε ἑρραίνετο καὶ αὐτῷ τὸ δάπεδον, καὶ καὶ
 ἐκείνῳ ἔτις ὥραν ἐνακμάζοντα τῶν αὐτῶν
 ταῦτα ὑπεσπείρετο αὐτῷ, ἵνα καὶ αὐτῶν βα-
 δίζῃ. ὡς δ' καὶ πρὸς γυναῖκας ἀκόλαστος,
 καὶ νεανικοῖς ἔρωσιν ἐπεχέρεαι. ἔμελλε δὲ αὐ-
 τῷ καὶ καλῶ εἶναι ἀθεπέζοντι τὴν τρίχα, καὶ
 ξανθομορφῷ, ὑσαλομορφῷ τὸ πρὸς ὅσον
 παιδέρωπι, καὶ τοῖς ἄλλοις δὲ ἐχεῖτο αἰετίμ-
 μασι πρὸς φιλοτιμύμενος τῇ ῥαθυμίᾳ.

Κ Ε Φ. Ι.

Περί Πλάτωνος βίῃ ὀλιγαρχίας.

Ο Πλάτων νοστῶ χρόνῳ λεγομένη εἶναι
 ἡ Ἀκαδημία, ἣ συμβεβηκύντων αὐτῷ ἰα-
 τρῶν ἐς τὸ Λύκειον μετακινήσει, ἐκ ἡξίωσεν,
 εἰπόν· ἀλλ' ἔγωγε ἐκ αὐτοῦ εἰς τὰ ἄκρα
 τὰ τῷ Ἀθῶ μετακίησαι αὐτῷ τῷ μακροβιω-
 τῆτι γηέειν.

Κ Ε Φ. ΙΑ.

Περί Παρράσιος τῷ ζῳγράφῳ.

Παρράσιος ὁ ζῳγράφος, ὅτι μὴ πορ-
 ρεύειν ἐφόρη, ἣ χρυσὴν εἴσοτον φείκε-
 το, μαρτυροῖσι καὶ ἄλλοι, καὶ τὰ ἐπιγράμμα-
 τα δὲ ἐπὶ πολλῶν εἰκόνων αὐτοῦ. ἡγωνίσαστο
 δὲ ποτὲ ἐν Σάμῳ, σωκράτης δ' ἀπ' ἀπάλφῃ
 καὶ πολὺ ὀνδιστέρῳ αὐτοῦ, ἔτα ἡγήθη. τὸ δ'
 ἐπιγράμμα μὲν αὐτῶν ὁ Ἀῖας ἔσθ' τῶν ὀσλων
 τῶν Ἀχιλλεύος ἀγωνισάμενος πρὸς τὸν Ο-
 δυσσεύα ἡττηθείς, εὖ μάλα ἀείνων ὀπτι-
 κρίνατο πρὸς τὴν σύναχθῆναι αὐτῷ τῶν ἑταί-
 ρων ὁ Παρράσιος. ἔφη γὰρ αὐτοῖς μὲν ἔσθ' τῶν
 ἡττῆς ὀλίγον φροντίζαντες, συμαχέειν δὲ τῇ
 παιδὶ τῇ Τελαμῶνι, δυνάμει τῷ τῷ ἑταί-
 ρῳ αὐτῶν ἡττηθέντι. κατήχη δὲ καὶ ἐκίπτο

CAP. X.

De Platonis vita contemptu.

Plato, quum Academia diceretur locus esse pestilens; & medici consilium darent, ut in Lyceum scholam transferret, nequaquam obtemperavit, dicens: Atqui ego producenda vitæ causa, ne in Atho quidem summitatem transmigrare velim.

CAP. XI.

De Parrhasio pictore.

Parrhasius pictor, quod purpuram gestare, caputque aurea corona redimire solitus sit, cum alij testantur, tum etiam epigrammata multarum eius imaginum. Certavit hic quodam tempore in Samo, inciditque in aduersarium, non multo se inferiorem, atque superatus est. Argumentum erat Ajax dimicans cum Ulyssæ, pro Aehillis armis. Victus Parrhasius urbane cuidam condolenti ex familiaribus dixit: se quidem parui pendere victoriam: condolere autem filio Telamonis, qui in eadem re bis iam aduersario fuisset inferior. Vrebatur scipione aureis circumvoluto clauiculis, & aureis fibulis superne calceamentorum ligulas constringebat:

44 V A R I A H I S T O R I A

Amunt cum sine omni molestia & labore in suo opificio versatum esse, sed alacri faciliq[ue] animo : quoniam & cantu & modulatione vocis submissa laborem artis mitigare levareque solebat. Refert hæc Theophrastus.

C A P. XII.

De Epicureis expulsis ab Romanis & Messeniis.

Romani Alcæum & Philiscum Epicureos ex urbe eiecerunt, eo quod multarum flagitiosarumque libidinum auctores essent adolescentibus : Etiam Messenij Epicureos expulerunt.

C A P. XIII.

De Dionysii voracitate, & pinguedine.

Dionysium Heracleotam, filium Clearchi tyranni, fama est ex quotidiana voracitate luxuque paulatim se ipsum nimia carne ac pinguedine implevisse. Immensa igitur corporis crassitudo, & carnis incrementum spirandi facultatem ei adimebant. Medici vero hoc ei remedium illius morbi præscripserunt, ut tenuissimis & oblongis acubus ad hunc usum paratis, latera transmitterentur, exque per ventrem im-

να χρυσᾶς ἑλικας ἔχοντα σφειρωίσαι, χρυσῶς τε ἀνασφάτοις ἐπίσφιγγε τὴς ἀναγωγῆς τῶν βλαυτῶν. φασὶ δὲ αὐτὸν, μὴδ' ἄκοντα, μὴδ' ἐπιπόνως τὰ ἐν τῇ τέχνῃ χειρουργεῖν, πάντα δὲ εὐθύμως, καὶ ραδίως. καὶ γὰρ καὶ ἡδὲν καὶ ὑποκινυρόμεθα, τὸ κράματον δ' ἐν τῇ ἐπισήμῃς ἐπερεῖτο ἐπελαφρύνειν. λέγει δὲ ταῦτα Θεόφραστος.

Κ Ε Φ. ις'.

Περί Επικυρέων ἐξωδέντων ὑπὲρ Ρωμαίων καὶ Μεσσηνίων.

Ὅτι Ρωμαῖοι Ἀλκιῶν, καὶ Φιλίσκον τῆς Επικυρέως ἐξέβαλον τῆς πόλεως, ἅπ' πολλῶν καὶ ἀτόπων ἡδονῶν εἰσηγῆται τοῖς νέοις ἐγλύοντο. καὶ Μεσσηνιοὶ δ' ἐξέωσαν τῆς Επικυρέως.

Κ Ε Φ. ιζ'.

Περί Διονυσίου ἀδδνηφάγίας, καὶ παχύτητος.

Διονύσιον τὸν Ηρακλεώτην Κλεάρχου τῆς πυρᾶντις υἱὸν ἀκύνει ἐν τῇ κατ' ἡμέραν ἀδδνηφάγίᾳ, καὶ τρυφῆς λαθεῖν αὐτὸν ὑπερσαρκεσύντα, καὶ καταπανθύντα. τὰ ἐπίχειρα γὰρ τῶν κατὰ τὸ σῶμα μεγέθους, καὶ τῶν κατὰ τὰς σάρκας ἄγνων, ἐκάρπυσσάτο δύσπνοισιν. φάρμακον ἐν αὐτῷ τῷδε τῷ πάθει σώεσθαι ξαν οἱ

ἰατροί φασι, βελόνας λεπτὰς κατασκευά-
σαι μικρὰς, εἴτα ταύτας διὰ τῷ πλάτῳ,
καὶ τῷ κοιλίᾳ διώθων, ὅταν εἰς ὕπνον πύχῃ
βαθύτερον ἐμπέσῃ. ὡς δὲ ἄρα τὸτο ἐπι-
μαλὲς ἐτέροις δοκῇ, ἐς αὐτὴν ὅλη διὰ τῆς πι-
πωρωμένης καὶ τρύπον πινὰ ἀλλοτρίᾳ αὐτῇ
σπικὸς διείρηται ἢ βελόνῃ, ἀλλ' ἐκείνός γε
ἔλεστο λίθου διαφέρων ὁ δὲν. οἱ δὲ ἀφίκετο τὸ
βέλος ἐνθα λοιπὸν ὡς αὐτὸ τὸ σῶμα ἐρρω-
μένον, καὶ ἰδίον, ἀλλ' ὅτι ἐκ τῆς ἄγαν πιμαλῆς
ἀλλότριον, τῶνιχαῦτα καὶ ἐκείνη ἐκείνηται,
καὶ ἐγείρετο ἐκ τῆς ὕπνου. τὸ δὲ χρηματισμὸς
ἐποιεῖτο τοῖς βελούροις αὐτῇ προσέναι,
κίβωτὸν τῷ σώματι θραυαλλόμενος. οἱ δὲ ἐπὶ
κίβωτὸν φασιν, ἀλλὰ πυρρίσκον, ἵνα πᾶσι
λοιπὰ μέρη αὐτῇ ἀπακρύπτοιτο, τὸ δὲ ὅσον
πὸν μόνον ὑπὲρ ἔχον διαλέγηται· πονηρὸν δὲ
διοὶ ταύτῃ ἐκείνη τῶν στελῶν ἀμπερόμε-
ται, καὶ θηεῖν ὁρῶν μᾶλλον, ἢ ἀνδράσιν ἐδῆ-
ται.

Κ Ε Φ. ΙΔ'.

Περὶ φιλήται σώματι λεκτότητι.

Φιλήται λέγουσιν τὸν Κῶν λεπτότατον
γυμνᾶσαι τὸ σῶμα. ὅτι τὸν καὶ ἀναπρατίνων
ῥάδιος ὡς ἐπὶ πάσης θερμότητος, μελίσθε
(φασὶ) πεποιημένα εἶχεν ἐκ τοῖς ὑποδύμασι
πέλματα, ἵνα μὴ ἀκατέργηται ὑπὲρ τῶν

pellereantur, dormiente ipso profundius. Ad negotium alijs datum est; & donèc acus carnem agnatam & quasi alienam transfoderet, ille non aliter iacebat quam lapis. Quum vero transisset eo, vbi validum erat & genuinum corpus, neque amplius ex nimia pinguedine ascititium, tum persentiscebatur, & è somno excitabatur. Quod si quando negotia hominum audire, iuraque dare vellet, cistam corpori prætendebat (quidam vero non cistam, sed turriculam affirmant fuisse) ut reliqua facies superemineret: atque sic cum ijs colloquebatur; pessimam mehercule vestem illam indutus; magisque bellæ vallum quoddam, quam hominis amictum.

CAP. XIV.

De Philetæ corporis macie.

Philetam Cum aiunt macerrimo corpore fuisse, Quoniam igitur quavis occasione facile subverti poterat, ferunt cum plumbeas habuisse soleas in calceis, ne à ventis prosterneretur, si paulo vehementius eum afflassent. Quod si sic fuit imbecillus, & omnium virium impos, ut vento non posset obluctari, quomodo tandem onus trahere tantum poterat? Mihi

48 **VARIA HISTORIA**
sane diffimile vero esse videtur. Attamen
quod de illo viro cognoui, id in medium
attuli.

C A P. X V.

De Homero.

Argui poetice totius primam Homero
palmam tribuebant, ab eo reliquos omnes
secundos ponebant: & si quando rem di-
uinam facerent in hospitalitjs inuocabant
Apollinem & Homerum. Fertur præter
hæc etiam illud, quum propter inopiam
elocare filiam non posset, dotem ei Cypria
carmina dedisse: cuius rei testis est Pin-
darus.

C A P. X V I.

De Italia & Mare qui fuit Hippomiges sive semi-equus.

Italiam primi Ausones inhabitauerunt in-
digenæ. Antiquissimum in ea virum asse-
runt fuisse, nomine Marem, cuius ante-
rior facies hominis, posterior equo simi-
lis fuit: & nomen ipsum propemodum
pollere quod apud Græcos, ἵππομυγς. At-
qui mea quidem hæc est sententia, quod
cum primum omnium ascendisse equum,
& freno moderatum esse, atque coercuisse
putem: atque ob eam causam duplicis

ἵππομυγς

ἀνέμων, ἔποτε σκληρὸν κατέπιον. εἰ δ' ὡς
ἔπος ἀδύνατον ὥς τε μὴ ἀντέχειν πιδ-
ματι, πῶς οἶός τε ὡς παῖτον φορπὸν ἐπά-
γματος, ἐμὲ μὲν ἐν τῷ λεχθεῖν ἐπέθει· ὁ δὲ
ἔγνω· ὡς δ' ἄνδρὸς τῆτο ἔπον.

Κ Ε Φ. ιε.

Πεὶ Ομήρου.

Ὅπ' ποιητικῆς ἀπάσης Ἀργεῖοι τὰ πρῶ-
τα Ομήρῳ ἔδωκαν, διδόντες δὲ αὐτῷ ἔτατον
πάντας. ποιῶντες δ' ὅσιν, ἐπὶ ξενίᾳ ἐκεί-
νου πρὸς Ἀπόλλωνα, καὶ Ὀμηρον. λέγεται
δ' καὶ ἐνὶ τῷ τεύχει, ὅπ' ἄρα ἀπορῶν
ἐκδύναται πρὸς θυγατέρα, ἔδωκαν αὐτῇ περὶ
καὶ ἔχειν τὰ ἐπὶ τὰ Κύπρια, καὶ ὁμολογῇ
τῆτο Πίνδαρον.

Κ Ε Φ. ις.

Πεὶ Ἰταλίας, καὶ Μάρου ἰσπομυγῆς
ἀνθρώπων.

Τῷ Ἰταλίᾳ ὅκνησαν πρῶτοι Αὔστρινες
αὐτίχθονες. πρὸς τὴν δὲ γυνεὴν Μάρ-
ου πρὸς χαλκὸν, εἰ τὰ μὲν ἔμπεδον
λέγεται ἀνθρώπων ὁμοία, τὰ κατόπιον δὲ
ἴσπευ, καὶ αὐτὸ δ' ἐκείνη εἰς τὴν Ἑλλάδα,
φασὶν, ἰσπομυγῆς δυνάται. δοκῇ δὲ μοι πρῶ-

D

70 V A R I A H I S T O R I A
 τῷ ἱππον ἀναβλεῖν, καὶ ἐμβαλεῖν ἀν-
 τὸν χαλινόν, ὅτε ἐν τήνῃ θύρῃ περὶ-
 θύῃαι. μυθολογοῦσι δὲ αὐτὸν καὶ βιάσθαι
 ἑπτα τρία καὶ ἑκοσὶ καὶ ἑκατὸν, καὶ ὅτι τρεῖς ὑπο-
 δαιῶν, ἐβίβω τρεῖς ἔμοι θ' ἢ περὶ δολέων.
 Ὅτι τῷ Ἰταλίαν φασὶν οἰκῆσαι ἔθνη πάμ-
 πολλα, καὶ ὅσα ἐκ ἄλλων γυνῶ. τὸ δ' αἶπον,
 διὰ τῷ τῆς χώρας ἀρετῇ, καὶ τὸ ἔνυδρον
 αὐτῆς, καὶ τὸ πάμφορον, καὶ τὸ δόλοπον, καὶ
 ὅτι ποταμοῖς ἐστὶ κατάρρυτος, καὶ ὅτι θάλασ-
 σα ἀγαθὴ παρέχεσθαι αὐτῇ, ὅρως πεντα-
 χόδιον διπλασιμύην, καὶ καταγωγὰς ἀφ' ὅ-
 ρου, καὶ κατάρσεις. ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν εἰκη-
 τῶν ἡμερῶν, καὶ πρᾶον ἐσθλὰς πολλὰς ἐς
 τῷ μοιτικῶν. Καὶ ὅτι πόλεις ὀκτακῶν τῷ
 Ἰταλίαν πάσαι ἐσθλὰ καὶ ἐννεήκοντα καὶ ἑκα-
 τὸν πρὸς ταῖς χιλιάς.

Κ Ε Θ. ιζ'.

Περὶ Δημοδίνους τύφου.

κεφάλαια εἰς κεκατηρηθὲν ἔστι δὲ λόγος
 τῷ λέγων περὶ Δημοδίνους, ὅτι ἄρα πόσιν
 αὐτὸν ὑπεπλήρωσε καὶ οἱ ὑδροφορεῖντες, ἐπ-
 ποτε πλείοντες αὐτῷ ὑπὲρ αὐτῆς πύλιν-
 εῖσαν. ἐς γὰρ καὶ αὐτὸν ἐκείνων ἐκτελέσθη,

naturæ creditum esse. Fabulantur enim centum & viginti tres annos in vivis egisse, & iter à morte reuixisse: quod mihi quidem vero simile non videtur. In Italia per multos variosque populos habitasse ferunt, plures quidem quam in vlla alia terra: eam potissimum ob causam, quod omnium anni partium in ea sit moderata tempestas, quod regio bonitate telluris excolens sit, & aquis irrigua, fertilisque omnium fructuum, atque compascua, itemque quod fluuijs perfusa, mare quoque commodos appulsus habeat, portubusque ex omni parte sit interstincta, & appellendis, soluendisque nauibus idonea. Sed & inhabitatorum singularis benignitas & mansuetudo multos pellexit, ut in eam suas sedes transferrent. Adhæc aiunt, veterum memoria mille centum & nonaginta septem urbibus Italiam præditam atque ornatam fuisse.

CAP. XVII.

De iactantia ac lenitate Demosthenis.

Leuitatis redarguere Demosthenem videtur hæc fama, quæ de ipso divulgata est, quod aquam ferentes cum fastu impleuerint, quum ipso prætereunte aliquid de ipso susurrabant. Nam qui etiam illis est infia-

72 **V A R I A H I S T O R I A**
cus, nec efferrī crubuit, qualis futurus erat,
si quando plausu cum concio afficeret ?

C A P. X V I I I.

De Themistocle.

Themistocles Neoclis filius seipsum quercubus comparabat, quoniam illis proteguntur, & opus habent mortales, si ingruat pluvia, tegimenque ramorum appetunt. Quod si serenū aër sit, accedentes, vellicant eas, & ramis corticibusque denudant. Idem dicebat, si mihi quis duas vias monstraret, alteram ad infernum ducentem, alteram ad tribunal, multo libentius ingrederer eam, quæ recta ad infernum tenderet.

C A P. X I X.

Quod Demosthenes vocante Diogene, in cauponam introire recusavit.

Diogenes quodam tempore prandium in caupona sumebat: quumque videret prætereuntem Demosthenem, cum ut accederet inuitabat. Qui quum reuerset, Puras, inquit, ô Demosthenes, hoc esse tibi dedecori, si in cauponam ingrediaris, quam nulla dies prætereat, quin dominus tuus intro veniat: populum intelligens, & de plebe singulos. Quoniâ concionatores & oratores, multitudinis quodammodo serui existunt.

καὶ ἐπαυρόμεθα ὡς δὴ λαοί, τίς ὡς, εἴ ποτε
ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ἐκροτῶται;

Κ Ε Φ. ιή.

Περὶ Θεμιστοκλέους.

Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλῆς ἐαυτὴν εἰσάγει τοῖς
δρυσὶ, λέγων ὅτι ἐκείνας ὑπερέχοντες οἱ ἀν-
θρώποι, καὶ δέοντες αὐτῶν, ὅταν ὦν, στήρην ἐκ
τῶν κλάδων ποθεῖντες. ὅταν δ' εἴσῃς διδῶν
παρίωσι, πύλλουσιν αὐτάς, καὶ σπείκωσιν. ὁ δ'
αὐτὸς ἔλεγε, εἰ μοί τις ὁδοῦς δύο δείξει,
τὴν μὲν εἰς ἄλυσιν θέρεσσαν, τὴν δ' ἐπὶ τὸ βῆ-
μα. ἦθλον αὖ τὴν ἐτίθειν ἦλθον τὴν δὲ τῷ
ἄλυσιν.

Κ Ε Φ. ιθ'.

Ὅτι ὁ Δημοδέντης χαλῶντες τὸ Διογῆδες,
εἰς ἀσπληγεῖον ἐκ ἠθέλεν εἰσέναι.

Νεῖται ποτὲ Διογῆδες ἐν καπιλέῳ· εἶτα
παριόντα Δημοδέντην ἐλάλει· τίς δ' ἢ μὴ ὑπα-
κύναιτος, ἀρχαῖος, ἔφη, Δημοδέντης, παρελ-
θὲν εἰς καπιλεῖον; καὶ μὴν ὁ κύριός σε κατ'
ἐχέτω ἡμέραν ἐνθάδε εἴσεις, τὰς δημότας
λέγων, καὶ τὰς καθ' ἕνα δηλῶν. ὅπ οἱ δη-
μογῶρες, καὶ οἱ ῥήτορες δοῦλοι τῷ πλήθει
εἰσὶ.

Κ Ε Φ. κ'.

Πεὶ Λεϊστάπυ.

Πλέων Λεϊστάπυ χειμῶνος ἐπιχμορὸν πέν-
 νυ σφόδρα ἐταράχθητο. ἔφη δὲ τις τῶ συμπλεόν-
 τω, Ω Λεϊστάπυ, καὶ σὺ δέδοικας ὥς οἱ πλε-
 οί; ὁ δ' ὅ, καὶ μάλ' αὖ εἰκότως. ὑμῶν γὰρ ὅ
 πρὶ κακοδαίμονός ἐστι βίη ἢ αὐτοῦ, καὶ ὁ
 γὰρ κίνδυνος, ἐμοὶ δ' ὅπρὶ ἐνδαιμενίας.

Κ Ε Φ. κβ'.

Πεὶ Θεραμένους.

Θεραμένης ἔπυχε ἐν οἰκίᾳ πνὶ διατρέ-
 ζον, εἴτα ἐπεὶ προῆλθεν αὐτῆς, παρ-
 χεῖμα ἐκένη κατ' ἡμέχην. καὶ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι
 ἄλλοι ἀλλὰ χόθεν αὐτῷ περὶ φύτις σωήδοι-
 το ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τῇ παρεδόξω. ὁ δ' ὅ παρὰ
 τὴν πάντων ἐλπίδα ἀπεκρίνατο. Ω ζῶ, ἐς
 τί με καμὸν βουλάτῃς; καὶ μετ' αὖ πολὺν
 χρόνον ὑπὸ τῶν Τριπόκων ἀνέβη, πῶν
 κόντιον καταναγκασίς.

Κ Ε Φ. κγ'.

Τίνας πεὶ σκὴν ἰατρικὴν ἰατροδίασσι.

Λέγεται τὸν Πυθαγόρειον πέννυ σφόδρα
 πρὶ τῇ ἰατρικῇ συνεδάσκει τέχνῃ. καὶ Πλά-

CAP. XX.

De Aristippo.

Aristippus quum nauī vectus oborta tempestate supra modum perturbaretur, quidam ex iis qui simul nauigabant: Nonne, inquit, etiam tu metu percelleris, quemadmodum vulgus? At ille, prorsus, ait, neque iniuria. Vobis enim de vita scelerosa infelicique labor est, & præsens periculum; mihi vero de felicitate atque beatitudine.

CAP. XXI.

De Theramene.

Theramenes quum in quadam domo versatus, inde prodisset, illa subito lapsu corruit. Atque quum Athenienses alij aliunde ad eum confluerent, & inopinatae saluti congratularentur, ille præter omnium opinionem respondit: O Iupiter, cuinam me tempori reseruas? Nec multo post à Triginta tyrannis de medio sublatus est, coactus cicutam bibere.

CAP. XXII.

Quinam in arte medendi studium posuerint.

Fama est, Pythagoreos summum studium & operam medicandi facultati na-

16 VARIA HISTORIA

uasse. Plato etiam plurimum curæ in eam contulit, item Aristoteles Nicomachi filius, alique innumerabiles.

CAP. XXIII.

De Aristotele agrotante.

Aristoteles quum morbo teneretur, & medicus ei præceptum quoddam iniungeret, Ne, inquit, me cures vel ut bubulcum, vel ut fossorem, sed prius causam ediffere: sic enim facili pertuasione me morigerum reddideris: docens his, nihil sine causa temereque proferendum esse.

CAP. XXIV.

De Smindyrida luxu.

Smindyrides Sybarita adeo in luxuriam molliciemque prolapsus est, ut quum omnes Sybaritæ delicijs vacarent, vitæque diffluerent, hic omnes longe post tergum relinqueret. Proinde quodam tempore, in rosarum folijs recumbens, somnumque in ijs carpens, expergefactus dixit: Se pustulas ex nimia lecti dyritie inflictas habere. Quomodo hic vel humi, vel in stragulo, vel in gramine collis alicuius acclius cubare potuisset, vel etiam in pelle tauri, ut Diomedes? qualis lectus decet militem fortem & generosum, *Substrata agrestis ponis ille in pelle cubabat.*

των ἢ φρονίδια εἰς αὐτὴν ἔχε πλείων, καὶ
Λεισυτέλης ὁ Νικομάχης, καὶ ἄλλοι πολλοί.

Κ Ε Φ. κγ'.

Περὶ Λεισυτέλους τοσούτου.

Λεισυτέλης ἐνόσκει ποτὲ, προσέταξε δὲ
αὐτῷ ὁ ἰατρός πρὸς αἵματι· καὶ ἐκέλευεν· μή-
τε ὡς βοηλάτῃ με (ἴφη) διεκρίβει, μή-
τε ὡς σὺ πάντα, ἀλλὰ διδάζας πρὸς τὴν
αἰτίαν, ὅπως ἔξεις ἔτοιμον πρὸς τὸ
πάθειν, διδάσκων ἐκ τέτων μηδὲν χωρὶς
αἰτίας προσφέρειν.

Κ Ε Φ. κδ'.

Περὶ Σμινδυείδου τρυφῆς.

Σμινδυείδης ὁ Συβαείτης εἰς τοσούτον τρυ-
φῆς ἐξώκειλε, καὶ γὰρ Συβαείταις πᾶσιν ἔργον.
ὡς τρυφᾶν, καὶ τὰ βίῳ διαρρεῖν· ὁ δὲ Σμιν-
δυείδης καὶ πλέον. εὐλλοίς ῥόδων γυνὴν ἐπα-
ναπείων, καὶ κοιμηθεὶς ἐπ' αὐτῶν, ἐξανέστη
λέγων, φλυκταίνας ἐπ' αὐτῆς εἶναι, ὅλην δὲ
γὰρ ἔσθ' ὅπῃ χαμᾶνις κατακλίθῃ, ἢ σὺ δὲ
δὲ πῶς ἐν πρὸς πάντα πεφυκυίας, ἢ ταύ-
ρε δόξης, ὡς ὁ Διομήδης, πρεσβύτης γρα-
πώτῃ σκληρῷ καὶ ἡνταίῳ, ὑπὸ δὲ ἔστω π-
ρίνδον βοὸς ἀρχαῖοιο.

Κ Ε Φ. κέ.

Πῶς ὁ Πεισίρατος τοῖς ἑαυτῆ πολέ-
ταις ἐχρῆτο.

Πεισίρατος ὅτε τ' ἀρχῆς ἐγκρατὸς ἐγένε-
το, κατεπίμπετο τὴς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀπο-
χολάζοντες, καὶ ἐπαυδάνετο π' ὅποτε εἴη
τὸ αἶπον τῷ ἀλύειν αὐτὴς, καὶ ἐπίλεξεν, εἰ
μὴ σοι τίθνηκε ζῶντος, παρ' ἐμὲ λαβὼν
ἄπθι, καὶ ἐργάζε· εἰ δ' ἀπορεῖς σπερμά-
των, παρ' ἐμὲ σοι γηένω· δεδιώς μὲ ὁ γρ-
λὴ τέτων, ὅπως ἐλὼ τέκῃ.

Κ Ε Φ. κς.

Πεὶ Ζήνωνος, καὶ Αντιγόνης.

Ζήνωνας τ' Κιηέας δι' αἰδέας ἄραν καὶ πα-
θῆς ἦν Αντίγονος ὁ βασιλεὺς, καὶ ποτε
ἐν ὑπερπληθεῖς οἶνον ἐπικώμασεν αὐτῷ
Ζήνωνι καὶ φίλων αὐτὸν, καὶ φειδέλων
ἄπε ἔξοντος ὧν, ἠξίεν π' αὐτὸν σπασίαι,
ὁμοῦς, καὶ νεανιδόμηνος σὺν ὀρκω, μὴ ἀτυ-
χῆσιν αἰτήσας. ὁ δ' ἀλέγει αὐτῷ, Παρόλθεις
ἔμασον· σμενῶς ἅμα, καὶ μεγαλοφρένως τῷ
μάθην ἐλέγξας, καὶ φεισάμενος αὐτῷ μάλιστα
διαρράγῃ ὑπὲρ πλησμονῆς.

CAP. XXV.

*Quomodo se Pisistratus erga suos
ciues gesserit.*

Pisistratus quum in regnum esset evectus, accersi iubebat eos qui in foro deambulando atque otando tempus tererent; & interrogabat, num quæ causa esset ipsis in foro mæsto vultu oberrandi, simulque dicebat: Si tibi boues aratores mortui sunt, de meo cape rursus alios, atque ad labores te confer: Sin egenus & inops es seminum, de meo dentur tibi: veritus, ne horum otium insidias aliquas pareret.

CAP. XXVI.

De Zenone & Antigono.

Zenonem Citriensem in summa reuerentio precioq; habebat rex Antigonus. Accidit igitur, vt aliquando vino supra modum impletus, obuiam Zenoni fieret: quem exosculatus est atque amplexus, vtpote remulentus: petiitque vt sibi quid iuberet: & interposito temere sacramento, confirmavit se præstiturum quicquid postulasset. Is vero dixit ei, Abi & exome: graui sapientique reprehensione simul remulenciam eius taxans: simul vero cauens, ne nimia satietate dirumperetur.

66 VARIÆ HISTORIÆ
CAP. XXVII.

Ingenuitas morum & ingenii.

Reprehendit aliquis aliquando hominem Laconicum illum quidem, sed rusticum, quod nimio & prorsus immoderate luctu indulgeret. Tum is cum simplicitate magna: Quid, inquit, facerem? Non enim ego in causa sum, sed natura mea quæ fuit.

CAP. XXVIII.

De Diogene.

Spartanus quidam hoc Hesiodi carmen laudabat, quod ita habet:

*Non vel bos pereat, nisi vicinus malus
adsit,*

Idque audiente Diogene: qui, Atqui (inquit) Meilenij cum bobus suis perierunt, & vos illorum estis vicini.

CAP. XXIX.

*Quod Socrates ut timorem, ita dona
vilipenderet.*

Socrates aliquando, nocte iam prouecta, reuertebatur à cœna. Adolescentes igitur scelerosi & nequam, quum cognouissent eum redire, clam expectarunt in insidiis, cum accensis facibus & Furiarum larvis. Moris autem erat eis, etiam ceteros homines ludificari, ita otio abunda-

Κ Ε Φ. κζ'.

Αφέλεια τρόπος.

Ἀνδρὶ Λακωνικῷ μῦ, χειρικῷ ὃ, ἐπὶ-
πληξέ τις πινθύντι πάνυ σφόδρα ἐκδιμῶς.
ὁ δὲ ἀπλάσως ἀπεκρίνατο, Τί πάθω, φη-
σίν; ἢ γὰρ ἐγὼ αἶπ' ὅ τέτυ, ἀ φύσις δέ
με ῥεῖ.

Κ Ε Φ. κή.

Περὶ Διογένης.

Ἐσθῆναι Σπαρτιάτης τὸ ἔσθ' Ἡσιόδου τὸ
λέγον,

Οὐδὲ αὖ βῦς ἀπόλοιτ' εἰ μὴ γείτων
κακὸς εἴη.

Ἀκούοντ' ὁ Διογένης. ὁ δὲ εἶπε, Καὶ μὴν Μισ-
σηνιοὶ καὶ οἱ βόες αὐτῶν ἀπολώλασι, καὶ
ὑμεῖς αὐτῶν ἐστέ οἱ γείτονες.

Κ Ε Φ. κθ'.

Ὅτι Σωκράτης ἀδείης λῶ, καὶ δώρων
κατεφρονεῖ.

Τῆς νυκτὸς ἦδη πρηνέως ἐπάνεισιν περὶ
ἀπὸ δειπνῆ Σωκράτης. νεανίσκοι γὰρ ἀκό-
λαστοι πρηνεσθόντες ἐνελόχῳ ἐπαρίοντα,
δαδάς ἔχοντες ἡμιμήας, καὶ Εὐρυκῶν πρην-
εσθῶν. ἔθ' ὅ δὲ λῶ αὐτοῖς, καὶ ἄλλοις πρην-

σπαιζεν διὰ τὴν γολῶν, τὴν ἐπὶ τὰ χεῖρα.
εἰς ἰδὼν ὁ Σωκράτης ἐδιεταράχθη, ἀλλ'
ἐπιστὰς ἐρώτησεν, οἷα καὶ τις ἄλλος ἢ ἐν Λυ-
κάῳ, ἢ ἐν Λιχιδνείᾳ.

Ὅπ' ἐφιλοπμήσατο Αλκιβιάδης δὲ
πολλὰ πέμψαι Σωκράται. τῆς ἔν' Ξανδίπ-
πης καταπλαγείτης τὰ πμφοδέοντα, καὶ ἀξιό-
σης λαβεῖν αὐτὰ, ὅδε ἔφη· ἀλλὰ καὶ ἡμῶς
τῇ φιλοπμίᾳ τῇ τῷ Αλκιβιάδῃ παραταξά-
μεθα, μὴ λαβεῖν τὰ πμφοδέοντα φιλοπμη-
σάμενοι. Ἐπεὶ δὲ τις ἔφη σὺς αὐτὰ, ὅτι
μέγα ἐστὶν αὖν ἐπιθυμῆ τις, τέτων τυχεῖν·
ὅδε, ἀλλὰ μείζον ἐστὶ τὸ μηδὲ ἐπιθυμῆν
τὴν ἀρχήν.

Κ Ε Φ. λ'.

Περὶ τῆς Ἀναξάρχου θεωρηθείας.

Ἀνάξαρχος ὅτε σὺν Αλεξάνδρῳ ἐτρα-
τεύετο, χαμῶντος ἐπιχρυοῦς, θεωμαδῶν
ὅπ' μέλλει ὁ Αλέξανδρος ἐν αἰγύλῳ ποιῆσαι
χωεῖν τὴν στρατοπεδείαν, εἰς τὸν σαθρὸν ὅσα
ἔχε σκευὴ ταῦτα ἐγκρύψας, τοῖς σκαιοφό-
ροις ἐπέθηκε ξύλα. ἐπεὶ δὲ εἰς τὸν σαθρὸν
ἐρίκοντο καὶ ἐρέδῃ ξύλων, Αλεξάνδρου μὲν αἱ
κλῖναι κατεκρίοντο, ἵνα αὐτὰ ἀλεῖται
δωρηθῇ. ἐπεὶ δὲ τις παρὰ Ἀναξάρχῳ πῦρ

bant, otio, inquam, ad res prauas. Socrates vero quum eos aspexisset, nihil perturbatus, constiecit, & ita eos interrogauit vt alios in Lyceo vel Academia solebat.

Alcibiades ambitione quadam munificus, complura, magnaue munera Socrati dono misit. Quum ergo Xanthippe admiraretur donorum amplitudinem, & ea cuperet accipere, Socrates dixit: Quin & nos ceritemus liberalitate cum Alcibiade, & ea quæ mittuntur ab ipso non capiamus, ad declarandam animi magnitudinem. Item quum quis illi diceret magnum esse, com-potem eorum fieri quæ cuperet, respondit, Sed multo maius est, ne cupere quidem quicquam omnino.

CAP. XXX.

De vaticinatione Anaxarchi.

Anaxarchus sub Alexandro militans, quum ingruente hyeme, cognouisset ante, Alexandrum lignis vacuum locum castris capturum esse, omnibus vasis & supellectili in statiuis defossa, calones lignis onerauit. Quum igitur ad eum locum ventum esset, & ligna deficerent, Alexandri lecti comburentur, vt sese calefacere posset. Quum autem nunciaisset aliquis apud Anaxarchum ignes extare, contulit se ad ipsum, & in

Anaxarchi scena se vnxit : audiensque eius prouidentiam, collaudauit. & quæ abiecerat, duplo restituit, & impedimenta reliqua & vestes, quoniam ipsius igni fuerat vñus.

C A P. XXXI.

De athleta, qui quum vicisset, antequam coronam acciperet, exspirauit.

Athleta Crotoniata, quum victor è certamine Olympiorum discederet ad Hellenodicas, vt coronam acciperet, comitali morbo mortuus est, cum repentino lapsu.

C A P. XXXII.

De Phryna scorti, & Cimonis equarum imaginibus.

Phrynæ, quæ corpore quæstum fecit, imaginem Delphis in sublimi columna Græci crexerunt. Non autem simpliciter dico Græcos, ne videar omnes illos in crimen vocare, quos omnium maxime amo, sed qui erant ex Græcis luxuriæ serui. Statua vero constabat ex auro. Item Cimonis æneæ equæ, prorsus ad equarum eius imaginem conuenientes, extiterunt Athenis.

LIBER IX.

εἶναι ἡγήσειν, ἀφίκατο πρὸ αὐτῶν καὶ ὑπέ-
ψασσεν ἐν τῷ σκίῳ τὸ Ἀναξάρχου, καὶ πυθό-
μενος τὴν φρεσὶν ἐκείνου ἐπερὶ τῶν πραγμάτων. καὶ ἔξ-
ωθεν ἔρριψε, διαλάσπον δέδωκε, καὶ σκῆπη,
καὶ ἱμάτια, ὥστε τὸ πρὸς χεῖρας.

Κ Ε Φ. λ α.

Πεὶ αἰεὶ δ' οὐκ ἀφίκατο πρὸ τῶν σέφρων
λαβὼν ἀποθανόντων.

Ἀθλητὴς Κροτωνάτης Ολυμπονίκης ἀ-
πὼν πρὸς τὰς Ἑλλανοδικίας, ἵνα λάβῃ
τὸν στέφανον, ἐπὶ λησὶ καὶ ἡρόδοτος ἀπέθανε,
κατενιχθεὶς μετὰ πτόματι.

Κ Ε Φ. λ β.

Πεὶ Φρύνης ἐπαίρει, καὶ Κίμωνος
ἵσπων ἀγαλμάτων.

Φρυγίῳ τὴν ἐπαύρα Δελφοῖς ἀνέστηται
οἱ Ἕλληες ἐπὶ κίοντι δ' ἄλλα ὑψηλῶ. ἐκ
ἔρα δὲ ἀπλῶς τὰς Ἑλλαντίας, ὥς αὐτὸς μὴ δο-
κοῖεν δι' αἰτίας ἄγειν πάντας, ὥς φιλῶ πάν-
των μάλιστα, ἀλλ' οἱ τὸ Ἑλλαντῶν ἀκρατέτε-
ροι. τὸ δ' ἀγαλμα χρυσοῦν ἦν. καὶ Κίμωνος
δ' ἵπποι χαλκοῖ, καὶ αὐτὰ Ἀθλῶν ἔχασ-
τάει. οἱ μάλιστα πάντες Κίμωνος ἵπποις
εἰσῆκεσαν.

Ε

Κ Ε Φ. λγ'.

Μαρκίε ἀπόκρισις ἐρωτηδύνῳ ὑπὸ τοῦ
πατρὸς τί αὐτῷ μάθει.

Μαρκίε Ερωτηδύν Ζητώντι περὶ σοφίας
πλάτυνα χέριον ἐπανελθόντα ὃ ἤρετο ὁ πα-
τὴρ, τί αὐτῷ μάθει σοφόν; ὃ ὃ εἶπεν δειξέτω.
χελωνήναιον ὃ τοῦ πατρὸς, καὶ πληγὰς
ἐπ' αὐτὸν, τὸ ἡσυχίαν ἀγαθόν, καὶ ὄγ-
καρτερήσας, τοῦτο εἶπεν μαθηθῆναι, φέ-
ρειν ὄγκω πατρὸς.

Κ Ε Φ. λδ'.

Πεὶ τῶν πολυτελεῶν ἡδονῶν.

Διογένης εἰς Ολυμπίᾳ ἐλθὼν, καὶ διασέ-
μνῳ ἐν τῇ πενηγύρει Ρωδιακὴς πρὸς νε-
ανίσκος πολυτελεῶν ἡδονῶν, γιλάσας εἶπεν,
τύφῳ τοῦτο ἐστὶ. ὅτα ἐδεκνύχην Λακεδαι-
μονίοις ἐν ἐξωμῶσι φαύλαις, καὶ ρυπαράις
ἀλλῶ (εἶπεν) ἔτῳ τύφῳ.

Κ Ε Φ. λε'.

Πεὶ Ἀντιόχους μεγαλοφροσύνης ἐπὶ
διεργῶν ἱματίῳ.

Ὁ ὃ Σακράτης, ἰδὼν τὸν Ἀντιόχου πρὸς
διεργῶν ἱματίῳ μίερος αἰεὶ ποιῶντα φα-

CAP. XXXIII.

*Adolescentuli responsio, quum interroga-
retur à patre quid disceret.*

Adolescentulus quidam Eretricus Zehonis scholam litterarum causa longo tempore frequentauerat. Reuersum pater interrogauit quidnam sapientiz didicisset? qui cum ostensurum se dixisset, indignatus pater, verbera ipsi inflixit. At ille modeste patienterque ferens, Hoc ipsum (inquit) didici, iram patris moderate ferre.

CAP. XXXIV.

De splendide vestitis.

Diogenes quum venisset Olympiam, & Rhodiacos quosdam adolescentes videret preciosis magnificisque vestibus amictos, cum risu inquit: Hoc nihil est præter factum. Deinde quum incideret in Lacedæmonios vilibus & sordidis tunicis, quas exomides vocant, amictos, Hic (inquit) alius est factus.

CAP. XXXV.

*De Antisthenis ob lacerum pallium
arrogantia.*

Socrates quum videret Antisthenem attritam partem vestis semper in conspectum

☉ **VARIÆ HISTORIÆ**
protendere: *Quin. definis, inquit, apud
nos teipsum ostentare?*

C A P. XXXVI.

De Antigono & psalte.

Psaltes quidam apud Antigonum artis
suz specimen edebat. Quum vero sapius
Antigonus diceret, *Constringe neten, &
rursus mediam, indignatione commotus
dixit: Auertant, ô rex, à te dii malum
hoc, vt me melius atque exquisitius hanc
artem teneas.*

C A P. XXXVII.

*Quomodo Anaxarchus riserit Alexandrum,
qus seipsum in diis numerari volebat.*

Anaxarchus cognomento Eudæmonicus,
ridebat Alexandrum, quod seipsum deum
faceret. Quum autem aliquando in mor-
bum incidisset Alexander, & ei medicus
torbitionem imperaret fieri, ridens Ana-
xarchus: *At nostro deo, inquit, in cochlea-
ris torbitione spes sita est.*

C A P. XXXVIII.

De Alexandro & lyra Paridis.

Quum Alexander venisset Ilium, & o-
mnia studiosis oculis contempleretur, qui:

νερόν· ἔ παύσα (ἔφη) ἐγκαλλωπίζεσθαι
ἡμῖν;

Κ Ε Φ. λς'.

Πεὶ Ἀνπρόν, καὶ ψάλτε.

Ψάλλης Ἀνπρόν ἐπεδείκνυτο τῷ δὲ
πολλάκις λέγοντο, τίς νήτις ἐπίσφιγ-
ξον, εἴτα πάλιν τίς μέσω. ὅδε ἀναγκά-
σας ἔφη, Μὴ γήσοιτό σοι ἔτι χαῖς, ὦ βα-
σιλεῦ, ὡς ἐμὲ ταῦτα ἀκριβοῦν μάλλον.

Κ Ε Φ. λς'.

Πῶς ὁ Ἀνάξαρχος Ἀλέξανδρον ἑαυτὸν
ἐκθεῖντα ἐγέλασεν.

Ἀνάξαρχος ὁ ἐπικληθεὶς Εὐδαιμονικὸς
κατεγέλα· Ἀλέξανδρε, ἑαυτὸν ἐκθεῖντο.
ἵππεϊ δ' ἐνόησά ποτε Ἀλέξανδρος, εἴτα
προσέταξεν αὐτῷ ὁ ἱατρὸς ρόφημα σκληραῖ-
ναι. γέλασαι ὁ Ἀνάξαρχος· Τὸ μὲν ποιεῖν
ἡμῶν, ἄπει, ἐν πρυγίᾳ ροφήματι αἱ ἐλπίδες
κείνται.

Κ Ε Φ. λή.

Πεὶ Ἀλέξανδρε καὶ τῆς τῆς Πάριδος
λύεας.

Ὁ μὲν Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ἰλίου ἦλθεν·
ἀνίστασθαι δὲ αὐτῷ φιλοπόνως, τῶν πε-

76 V A R I A H I S T O R I A

της Τρώων φρουράων πλὴν λυγρῶν ἐπείκυνεν
 Αλεξάνδρου· ὁ δὲ ἔφη, περιμυσαίμην αὖ
 μᾶλλον ἰδεῖν τὰς Ἀχιλλεύας ὑπὲρ γε τὴν
 Αλεξάνδρου· ἐπὶ τοῖς κτήμασι γὰρ σφαπώ-
 θε, ὃ σάωσεν ἐκείνους καὶ τὰ ἄγαθῶν ἀνδρῶν
 κλέα. τῷ δὲ Πάριος τί ἄρα ἦσαν ἡ λύρα,
 εἰ μὴ μέλη μοιχῆς, ἣ οἷα αἰρεῖν γυναι-
 κάς, καὶ δόλφους;

Κ Ε Φ. λθ'.

Περὶ γλοίων καὶ παροδόντων ἐρώτων.

Πῶς δὲ ἐκ αὐτῶν φάινται γλοῖαι ἄμα, καὶ
 παροδοὺς τέσσαρ' αὖτις ἔχοντας; τὸ μὲν
 εἰρήξει, ὅτι πλάττανε ἡρώδης· κενόστοκος δὲ
 Αθήνησι τὴν ἐν γυμνάσιον ὡρὸς πρὸς Πρυτανείῳ
 ἀνδρείαντος ἐσώτος τῆς Ἀγαθῆς Τύχης
 διερμύτατα ἡρώδη. περὶ οὖν γυναικῶν τὴν ἀν-
 δειαντὰ φειδανῶν, εἴτα ἐκμανέας καὶ οἰ-
 κηθεῖς ὑπὸ τοῦ πόθου, παροδῶν ἐκ τῶν βύ-
 λων, καὶ λιτανεύσας, ἱστοίμοις ὡς πλεῖστον
 χρημάτων τὸ ἀγαλλμα κείαδαι. ἐπεὶ δὲ ἐκ
 ἑωσθεν, ἀναδύσας πολλὰς ταινίας, καὶ
 στεφανώσας τὸ ἀγαλλμα καὶ δύσας, καὶ κόσ-
 μον αὐτῷ περικαλὸν πολυτελεῖν, εἴτα ἑαυ-
 τὸν ἀπὸ κτείνε, μύρια περὶ σκλαυθῶν.

Γλαυκῆς δὲ τὴν κισσῶν δὲ, οἱ μὲν φάσιν

dam Troup accedens monstravit ei lyram Alexandri, & ille: Maioris pluraque, inquit, facerem, hac Alexandri, si mihi lyram Achillis posses ostendere. Desiderabat enim strenui militis instrumentum videre, quo ille fortium virorum laudes cecinisset Paridis vero lyra quid cecinit aliud, quam adulterijs accommodata carmina, & foeminis captandis demulcendisque magis conuenientia?

CAP. XXXIX.

De ridiculis & absurdis amoribus.

Quis neget hos amores & ridiculos esse, & absurdos? Primum Xerxis, quod platanum amore capiebatur: Deinde cuiusdam adolescentis Atheniensis, honesto loco nati, qui statuam Bonae Fortunae, ad Prytaneum stantem, deperibat: & saepe in complexus eius se insinuans, oscula dabat: atque inde raptus in furorem, caestrosque percussus, propter cupiditatem, in senatum venit, enixe rogavit, ut sibi eam liceret vtrumque magno emere. At quum nihil proficeret, multis redimitis taniis & coronis imagine coronata, oblato sacrificio, ipsaque precioso vestitu exornata, profusus innumerabilibus lacrymis ipse sibi mortem conscivit.

Glaucam citharistriam alij ferunt, canem,

72 **VARIÆ HISTORIAE**
alii arcerem, alij anferem adamastor solin
etiam, quæ Gihela vrbs est, Xenophon-
tis filium aiunt eandem deperiisse. Item
deformem puerum Sparta graculum in de-
licijs habuisse.

CAP. XL.

*De gubernatoribus nauium Carthagi-
nensium.*

Carthaginenses duos rectores singulis na-
uibus decernebant, non conuenire dicentes,
vt quum duo gubernacula nauis haberet,
eum qui nauigantibus utilissimus esset, &
primas in tuenda nauí teneret, solum &
absque socio aut successore esse.

CAP. XLÍ.

De Pausania & Simonide.

Quum in quodam conuiuio Simonides
Ceus adesset, aiunt Pausaniam Lacedæ-
monium, qui vha epulabatur, iussisse,
vt aliquid e sapientiæ præceptis deprom-
ptum narraret: & Ceum illum arris-
se, atque, Memento te hominem esse, dixisse.
Id Pausanias tunc temporis non magnopere
curauit, & nihili fecit, captus jam super-
bia, eo quod ad Medorum partes se appli-
casset: & elatus ob hospitij jus, quod ei

ἄρχεσθαι κύων, οἱ δὲ κείον, οἱ δὲ χλῖον.
καὶ ἐν Σόλοις δὲ τῆς Κιλικίας πικρὸς ἐπιο-
φῶντος ἡρώδη κύων. ἀλλ' ἐπεὶ ὡραῖα με-
ρεαίε, ἐν Σπάρτῃ κολοίε.

Κ Ε Φ. μ'.

Περί κυβερνητῶν τῶν Καρχηδονίων γεῶν.

Ὅτι Καρχηδόνιοι δύο κυβερνήτας ἔσ-
χον εἰς τὴν ναῦν, ἄτοπον λέγοντες εἶναι,
δύο μὲν πηδάλια ἔχειν, τὸν δὲ λυστιλίε-
τον τοῖς ἐμπλέεσι, καὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα
τῆς νεῆς, ἔρημον εἶναι, καὶ μόνον, διαδύ-
χε καὶ κοινῶν.

Κ Ε Φ. μα'.

Περί Παισανίε καὶ Σιμωνίδου.

Εν τῇ, φασί, σιωδείπῳ παρὶν Σιμωνί-
δης ὁ Κῆθ, καὶ Παισανίας ὁ Λακεδαιμόνιος.
προσέταξεν ἐν ὁ Παισανίας τῷ Σιμωνί-
δῃ σφόν π ἐπεῖν. ὁ δὲ γλάσας ὁ Κῆθ,
Μέμνησο (εἶπεν) ἀνδρωσθ' ὦν. τῆτο πα-
ραχρῆμα μὲν ἐξεφάλισε Παισανίας, καὶ
παρ' ἐδὲν ἔθετο, ὑποπυρόμεν' ἦδη εἰς τ'
τῷ μινδίζεν ἔρωτα, καὶ μεγαλοφρονῶν ἐπὶ
τῇ πρὸς βασιλέα ξενία, ἴσως δὲ καὶ ὑπὸ τῇ
οἴνῃ παραφροσύνη. ἐπεὶ δὲ καὶ κατὰ τῇ

Καλωσέκω, καὶ Διεπάλας τῷ Λεμῶ, καὶ
 ὅτελλον ἀποθνήσκουσι αὐτοῦ πονεῖν ἀλγυσιότατα,
 ἀλλὰ πτωκαῦτα ἐμνήσθη σὺ Σιμωνίδῃ, καὶ
 ἐξεβόησεν ὡς στίς, ὃ ξένε Κῆρ, μέγα π
 ἄρα χρεῖμα ἡν ὁ λόγος, ἐγὼ δὲ ἐπ'
 αἰνοῖας ἔδην αὐτὸν ὅμιλῳ εἶναι.

Κ Ε Θ. μβ.

Πρὸς Ἀρταξέρξην, καὶ Δαρείον.

Ἀρταξέρξης ἀποκτείναντες τὴν πρεσβύτε-
 ρον ἢ Δαρείον ἐπεκράδοντες, ὁ δὲ πρὸς,
 ἀξιοῦντες τῆ πατρὸς, ἀποσάμεντες τὴν ἀν-
 νάκην, ἰαυτὸν πρὸ τῆς βασιλείας ἀπὸ-
 θάνειν.

cum rege intercedebat; forsitan etiam vino depulsus a secreta rationis. Quum vero iam esset in Chalcidæco, & cum fame luctaretur, iamque calamitosissimam omnium mortem ob oculos cerneret, tunc in mentem ei venit Simonidis, & ter magna voce exclamavit: O Cee hospes, magnam quiddam in tuo sermone inerat, ego vero inani persuasione eram adductus, ut cum nullius momenti putarem.

CAP. XLII.

De Artaxerxe & Dariö.

Quum Artaxerxes interfecisset maximum natu filium Darium ob insidias, quas patri intenderat, secundus ab illo, ira volente patre, stricto acinace, sibi ipsi viam ante regiam attulit.

ÆLIANI

VARIÆ HISTORIÆ

Liber decimus.

CAPUT PRIMUM.

*De Pherenice ad spectandos Olympiorum
ludos admissa.*

PHerenice filium suum ad Olympia certaminis causa adduxit: & quum Helanodicæ prohiberent eam à spectaculo ludorum, ad ius cum ipsis descendit, dicens se patrem habere victorem Olympiorum, atque tres fratres, itemque filium adduxisse pugilatorem. His rationibus & populum & legem superavit, quæ fœminas à spectaculis arceret, & Olympia spectavit.

CAP. II.

De continentia Eubata.

Lais quum Eubatam Cyrenensem aspexisset, ardentissimo in eam amore cœpit flagrare, & de contrahendis inter se mutuo nuptijs sermonem ei detulit. At ille metuens eius insidias, recepit sese id facturum:

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Βιβλίον Σίγπη.

Κ Ε Φ. α.

Πεὶ Φερενίκης Ολύμπια Διασκήδης.

Φερενίκη τὴν ὑδὸν ἦλθ' εἰς Ολύμπια ἀθλοῦν. κωλύόντων δὲ αὐτὴν τῶν Ἑλλανοδικῶν τὸν ἀγῶνα διάσκηδ' , παρελθούσα ἐδικομολογήσατο, πατίερα μὲν Ολυμπιονίκῳ ἔχειν, καὶ τρεῖς ἀδελφεῖς, καὶ αὐτὴ παῖδα Ολυμπίων ἀγωνισίῳ. καὶ ἐξενίκησε τὸ δῆμον, καὶ τὸ ἄρροντα νόμον τῆς θεᾶς τὴς γυναικας, καὶ ἐθιέσατο Ολύμπια.

Κ Ε Φ. β.

Πεὶ Εὐδάτῃ σφεροσώης.

Εὐδάταν τὴν Κυβιναῖον ἰδύσα Λαῖς ἡγάδη αὐτῇ θερμώτατα, καὶ σφὶ γάμῳ λόγους σφεροσώεγκαν. ἐν τῷ φερενίκῳ τὴν ἐξ αὐτῆς ἐπέτελλεν, ὑπέχετο ταῦτα δράσειν, καὶ μὴν ὁμίλησεν αὐτῇ ὁ Εὐδάτης σφερόνως δια-

78 VARIA HISTORIA

ζιώσας. ἡ δὲ ὑπόχρησις αὐτῷ μὲν πλὴν ἀγο-
ρίαν ἔσθ'. ἐκείνου δὲ, ἵνα μὴ ὀξὺ διαφ-
θέρας τὰς ὁμολογίας τὰς περὶ πλὴν ἀνδρα-
πον, εἰκόνα γραψάμεν ὃ Λαΐδ' εἰς
πλὴν Κυρήνῳ ἐκείνου, λέγοντες ἔχον Λαΐδα,
καὶ μὴ παρὰβῆναι τὰς σωθῆκας. αὐτὸς δὲ ὡς
γυνὴ ἢ νόμῳ γημαμένη αὐτῷ, παμμέγιστον
ἀνδριάντα ἐν Κυρήνῃ ἀκίεσθον, αὐτὸν ἀμα-
χομένη τῆς παρὰβούτης,

Κ Ε Φ. γ'.

Περὶ ζώων πινῶν ιδιότητος.

Τὰ δὲ περὶ ζώων νεότητος ἐπισηλὴν τάχι-
στα. τὸς πόδας ἔχον ποιῆσαι ὅτι λέμματος,
ὡς τεύθην ἡδὲ δραμικώτατα εἶναι. τὰ δὲ ὅτι
νηπιῶν νεότητος, ὅταν ἴδῃ ὅπως. παρὰχρῆμα
ἐξ αἰδίων νήχεται. καὶ αἱ δὲ λεόντων δὲ
σκύμνοι κατὰχρῆμα τῆς ὀνυξί τὰς μή-
τρας ὅτι μητέρων, περὶ ὅπως ἐπαχρόμενοι.

Κ Ε Φ. δ'.

Περὶ τῆς Αλέξανδρου ταχυερίας.

Αλέξανδρος δὲ φιλικῶς τοὺς περὶ
κόσας πάλαι ἐρεξῆς μὲν ὅπως ὀδισπρί-
σαι, συμβαλὼν τοῖς περὶ πόλεμους, πάλαι ἀνα-

Non tamen rem cum illa Eubatas habuit, sed caste ac temperanter vitam peregit. Sponsio vero his conditionibus facta est, ut post ludos certamenque rata deberet esse. Quum igitur victor abiret è certamine, ne conueniens non sterile videretur erga foeminam, pictam Laidis imaginem deportauit secum Cyrenam, inquiring, se Laidem ducere, & pacta non fregisse. Quam ob causam mulier, quæ ipsi nupserat, maximam ei statuam Cyrenæ ponendam euraui: sic remunerari volens ipsius temperantiam.

CAP. III.

De quorundam animalium propriis naturis.

Perdicum pulli simulac pedes exeruerunt de integumento, velocissimi sunt ad currendum: & anatum pulli statim post partum natant: & leonum catuli matrum vteros stimulant vnguibus, ad lucem festinantes.

CAP. IV.

De Alexandri in rebus conficiendis celeritate.

Alexander, Philippi filius, quatuordecim stadiis continuo itinere confectis,

antequam quietem caperet exercitus, cum hostibus conflixit, & eos vicit.

C A P. V.

De tyrannia ex Æsopi scriptis.

Phrygium est hoc dictum, est enim Phrygis Æsopi: Suem, si quis eam comprehendat, vociferari, idque non temere. Etenim quum neque lanam portet, neque quidquam aliud eius generis, statim mortem somniat, non ignorans se ipsam vsui esse vtentibus. Similes autem mihi videri solent sui Æsopice tyranni qui semper in suspicionibus & metu versantur: quum sciant sicut sues, suam animam omnibus deberi.

C A P. VI.

De viris exilibus & macris.

In vulgus abiit horum virorum nimia tenuitas: Sannyrionis comici poetæ, Meliti tragici, Cinesie circularium saltationum poetæ, & Philetæ heroici. Archestratus vero vates captus ab hostibus & ad lancem appensus, inuentus est habere pondus vnius oboli, vt aiunt, & Panaretus tenuissimo quidem erat corpore, verumtamen sine vilo morborum contagio vixit.

πένοντα

παῦσαι τὸ σφατόπεδον , ἐκράτησε δ' ἰχ-
θῶν.

Κ Ε Φ. ε'.

Περί πτερόντων ἐκ τῆς Αἰώπου.

Φρύγος ἔτος λόγος, ἔστι γὰρ Αἰώπου τῆς
Φρυγίας πλὴν ὧν, εἰάν τις ἀφῆται αὐτῆς,
βοᾶν, καὶ μάλα γὰρ εἰκότως οὔτε γὰρ εἶα
ἔχει, ἔτε ἄλλο π' καὶ ὀνειροπολεῖ δ' ἄνθρωπος τὸν
θάνατον, εἰδὼς ὅτι, π' τοῖς χρησιμίοις
λυσιστελεῖ. Εοίκασι δ' οὗτοι τῆς Αἰώπου οἱ πύ-
ρανοι, ὑποπλάκοντες, καὶ διεδοικότες πάντα
ταῖς ἰσασιν γὰρ ὅτι, ὡς περὶ οἱ οὗτοι, ὁφείλουσι
καὶ ἐκεῖνοι τὴν ψυχὴν πᾶσι.

Κ Ε Φ. ς'.

Περί ἀνδρῶν λεπῶν.

Εκωμωδῶντο εἰς λεπτότητα Σαννυείων ὁ
Κωμωδίας ποιητής, καὶ Μέλινος ὁ τραγω-
δίας ποιητής, καὶ Κινυσίας κυκλίων χορῶν,
καὶ Φιλύτας ποιητής ἐξαμύτρων. Αρχέστρα-
τος δ' ὁ μάντις ὑπὸ πλεμίων αἰλούς, καὶ
ὑπὸ ζυγὸν ἀναβληθεὶς, ὁ Βολεὺς ὁλοκλήρῃ ἔχων
εὐρέθη, ὡς φασί, καὶ Πανάρετος δ' λεπτό-
τατος ἦν, διετέλεσε μάλιστα ἀνοστήσας λέγε-
ται δ' καὶ Ἰσπώνακίς τὸν ποιητὴν εὖ μύθοις

ἡμῶν μικρὸν τὸ σῶμα, καὶ αἰχρὸν, ἀλλὰ
καὶ λεπτόν. ἀλλὰ καὶ φιλιππίδης, καθ' ἃ
λόγῳ δοῖν ὑπεῖδεν, λεπτότατ' ὡς.
δοῖν καὶ τὸ πένυ κατὰ χιτῶν τὸ σῶμα, πι-
φιλιππίδης (φασὶν) ἔλεγον. μάρτυς Αλεξίς.

Κ Ε Φ. Ζ.

Περὶ ἀσρολόγων πνῶν, καὶ μεγάλης
ἐνταυτῇ.

Οἰνοπίδης ὁ Χΐ' ἀσρολόγῳ ἀνέθηκεν
ἐν Θλυμπίᾳ τὸ χαλκῶν γραμματεῖον, ἐγ-
γραψας ἐν αὐτῇ τιμὴν ἀσρολογίαν ἣ ἐνδὲς
δόντων ἐξήκοντα ἔτην, φήσας ἃ μέγαν
ἐνταυτὸν εἶναι τῆτον.

Ὅτι Μέντων ὁ Λάκων ἀσρολόγῳ ἀνέση-
σε σῆμας, καὶ τὰς τῶ ἡλίου τροπὰς κατεγρά-
ψατο, καὶ τὸν μέγαν ἐνταυτὸν, ὡς ἔλεγον,
ἔφην, καὶ ἔφατο αὐτὸν, ὡς ἔλεγον, ἐνδὲς
δόντων εἰκοσιν ἔτην.

Κ Ε Φ. Η.

Περὶ εὐεργεσίας.

Λευστέλλης ὁ Κυρηναιῶν ἔλεγε, μὴ δοῖν
εὐεργεσίαν πρὸς πνῶν φροσύνης. ἢ καὶ ἀπο-

Dicunt etiam Hipponactem poetam non solum exigua breuique statura, verum etiam deformi exilique specie fuisse. Sed & Philippides, aduersus quem extat Hyperidis oratio, tenuissimus fuit, ita vt in prouerbum abierit: vt quum attenuatum aliquem dicere vellent, cum *περιλιπώδης*, id est, Philippum factum esse dicerent. Testis est Alexis.

CAP. VII.

De quibusdam astrologis, & anno magno.

Oenopides Chius, astrologiae peritus, quum dedicaret in Olympijs æream tabulam, inscripsit in ea astrologiam quinquaginta nouem annorum, affirmans, hunc esse magnum annum.

Meton Lacedæmonius, astrologus, columnas statuit, & in eis solstitia annotauit, atque magnum annum (vt ipse dicebat) adinuenit, quem intra vndeviginti annorum curriculum conclusit.

CAP. VII.

De beneficio.

Aristoteles Cyrenensis dicebat, non oportere beneficium oblatum à quoquam re-

84 V A R I A H I S T O R I A

cipere : aut enim vt rependere possis , molestias habiturum te : aut si non referas , ingratum vilum iri.

C A P. I X.

Quod belluo fuerit Philoxenus.

Philoxenus gulosus erat , & ventri serviebat. Quum igitur olla coqueretur in caupona , tantisper delectabatur , & seipsum odore pascebat. Quum vero magis magisque ei appetitus iniurgeret , & natura superaret , natura , ô Dij , nequissima , non amplius hoc sustinens iussit puerum ollam emere. Qui quum responderet , cauponem eam magno precio vendere : Hoc suavior , inquit , & iucundior erit , quo maiori precio eam emero. Sunt autem hæc etiam memoriæ prodenda , non vt ad imitationem eorum inducamur , sed vt fugere & declinare possimus.

C A P. X.

De vetustis pictoribus.

Quum ars pingendi iam ortum duceret , & quodammodo in lacte fasciisque vertiretur , adeo rudi & imposito stylo depinxerunt animantia , vt adscribere ad ea pictores necesse esset , Hoc est bos , Illud equus , Hoc arbor.

διδόναι πεισμένον, πράγματα αὐτῶν· ἢ
μὴ υποδιδόντα, ἀχάεισον φαίνεσθαι.

Κ Ε Φ. 3.

Ὅπ λίσχοντο ὁ φιλόξενοντο.

Φιλόξενοντο λίσχοντο ὡς καὶ μαρτὸς ἡπῶν,
λοπάδοντο ἐν ποτὶ ἐφομένους ἐν καρπείῳ,
τίως μὲν φεραίνετο, καὶ ἑαυτὸν εἰσία τῇ ὁσμῇ.
ἑσθὲ δ' αὐτῶν ἐπετένετο ἡ ὄρεξις, καὶ ἡπῶντο τῇ
φύσει, κακῆς δ' ἔσθης, ὡς θεοὶ, τινικαῦτα
ἐκ ἐνεγκῶν, προσέταξε τῇ παιδείᾳ πρίασθαι
τὴν λοπάδα, ἑσθὲ δὲ ἔφατο πωλεῖν αὐτῶν
τῇ χάσῃ πολλῇ, ταύτην μᾶλλον ἡδύων
ἔσαι, φησὶν, εἰ πλείονοντο ἀνήσομαι. καὶ δ' καὶ
τῇ τοιούτων μνημονόειν, ἐκ εἰς ζῆλον αὐ-
τῶν, ἀλλ' ὥστε φεύγειν αὐτά.

Κ Ε Φ. 4.

Περί τῶν παλαιῶν ζωγράφων.

Ὅτι ὑπάρχειτο ἡ γραφικὴ τέχνη, καὶ ὡς
τέχνην πρὸς ἐν γάλαξιν, καὶ ἐν σαρράνοις,
ἔπος ἀπὸ ἀτέχνως εἰκαζομένων ζῶν, ὥστε
ἐπιγράψαν αὐτοῖς τὰς ζωγράφους, τῶντο ἔστιν,
ἐκείνη ἰππῶν, τῶντο δὲ ἀνδρῶν.

F 3

Κ Ε Φ. ια.

Περὶ Διογένης ἀλγυντὸ ὅ μόν.

Ἡλγει τὸ ὅ μόν Διογένης, ἢ πρῶτον, εἰ μάλιν
ἢ ἐξ ἄλλης τινὸς αἰτίας. ἐπεὶ δὲ εἶδεν σφό-
δρα ἀλγύν, τῶν περ ἀχθουμένων αὐτῷ χαπ-
κετόμαι, λέγων, πῶς ἐν ἐκ ἀποδυνήσκεις, ὃ
Διογένης, καὶ σπαυτὸν ἀπαλλάττεις χαλῶν; ὃ
δὲ εἶπε· τίς εἰδὼς ἃ δεῖ πράττειν ἐν τῇ
βίῳ; καὶ ἃ δεῖ λέγειν, τέτυκε γὰρ ζῶν φρο-
σῆκα, ὣν καὶ αὐτὸς ὁμολογεῖ εἶναι. οὐ μὲν
ἔν, ἔφη, ἐκ εἰδῶν τά τε λεκτέα καὶ τὰ πρακ-
τέα, ἀποθανεῖν ἐν χαλῷ ἐστίν· ἐπεὶ δὲ τὸν ἐπι-
τήμονα ἐκείνων, πρὸς αὐτὸν ζῆν.

Κ Ε Φ. ιβ.

Ἀρχύτε ἀπόφθεγμα περὶ ἀνθρώπων.

Ἀρχύτας ἔλεγε, ὅτι πῶς ἔργον ἐστὶν εὐρεῖν
ἰχθυὺν ἀφανθὰ μὴ ἔχοντα, ὅταν καὶ ἀνθρώπον
μὴ κακηνόμενον π. δολερὸν, καὶ ἀγνοῶδες.

Κ Ε Φ. ιγ.

Ὅτι Ἀρχιλόχος αὐτὸν κατελάλει.

Αἰπᾶται Κεῖπας Ἀρχιλόχον; ὅτι ἔπειτα
ἑαυτὸν εἶπεν. ὃ δὲ μὴ, φησὶν, ἐπαῖνος τι-

CAP. XI.

De Diogene laborante ex humero.

Dolebat Diogeni humerus, ex vulnere puto, vel alia quadam causa. Quum igitur vehementi dolore videretur affici, quidam offensus ab eo illudebat ei, dicens: Quin igitur mortem obis, ô Diogenes, & seipsum his damnis liberas? At ille respondit: Eos qui scirent quæ in vita fieri dici-que contingeret, in vita manere æquum esse: in quo genere hominum seipsum etiam numerabat. Itaque tibi, qui neque quid agendum, neque quid dicendum sit, noueris, opportunum moriendi tempus est. Me vero, qui sciam illa, par est in viuis agere.

CAP. XII.

Archyta apophthegma de hominibus.

Archytas dicebat: Quemadmodum difficillime piscem sine spinis inuenias, sic & hominem, qui non dulosum spinosumque quiddam habeat admixtum.

CAP. XIII.

Quod Archilochus seipsum redarguerit.

Critias reprehendit Archilochum, quod ipse de se pessime sit loquutus. Nisi enim,

inquit, ipse de se talem opinionem & famam in Græciam intulisset, nunquam utique nos scire potuissimus, neque eum matre Enipone serua natum fuisse, neque relicta Paro, paupertate rerumque penuria coactum in Thasum venisse, neque etiam quod eo quum venisset, aduersus hos inimicitias gessisset: neque tam ingenio malitioso esse, ut tam amicis quam inimicis male loqueretur. Ad hæc, inquit, neque eum adulterum, luxuriosum, injuriosumque esse, neque (quod est vnum ex omnibus turpissimum) scutum abiicisse sciuissemus, nisi ipse de se prædicasset. Nequaquam igitur bonus sibiipso testis extitit Archilochus, qui tale dedecus infamiamque sibi conciliauit. Hoc nomine non ego, sed Critias, Archilochum accusabat.

C A P. X I V.

De otio.

Socrates dicebat sororem libertatis esse otium: testesque huius rei fortissimos, maximæque libertatis populos adducebat, Indos & Persas, qui utriusque segnissimi essent ad negotia: Phryges vero, & Lydos ad opus faciendum promptissimos esse, qui cum seruitute degerent.

αὐτὴν δόξαν ἑαυτῇ εἰς τοὺς Ἕλληνας
ἐξωύεγκαν, ἐκ αὐτῆς ἐπιδόματα ἡμεῖς, ὅτε
ἔτι Βηρυλῆος ἦν τῆς δόξης· ὅθ' ὅπ' κρη-
ταλιπὼν Πάρον διὰ πνύαν, καὶ ἀποείαν,
ἦλθον εἰς Θάσον· ὅθ' ὅπ' ἔλθων, τοῖς ἐπ-
ταῦθα ἐχθρὸς ἐγλύετο. εὐδὲ μὲν ὅπ' ὁμοίως
τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς ἔλεγε. πρὸς
ὃ τέτοις (ἢ δὲ οὗτος) ὅτε ὅπ' μοιχρὸς ἦν ἡδε-
μῶν αὐτῶν, εἰ μὴ παρ' αὐτῶν μαδόντες, ὅτε ὅπ'
λάγνος καὶ ὑβρείης. καὶ τὸ ὅπ' τύπων αἰχρὸν,
ὅπ' τὴν ἀσπίδα ἀπέβαλεν. ἐκ ἀγαθὸς ἄρα
ἦν ὁ Ἀρχέλοχος μάστιγος ἑαυτῶν, τοιαῦτον
κλέος ἀπολιπὼν, καὶ τοιαύτῳ ἑαυτῶν φή-
μῳ. πάντα ἐκ ἐγὼ Ἀρχέλοχον αἰπῶμαι, ἀλ-
λὰ Κεῖτίας.

Κ Ε Φ. 18'.

Περὶ ἀργίας.

Σωκράτης ἔλεγε, ὅπ' ἡ ἀργία ἀδελφὴ τῆς
ἐλπίδος εἴη, καὶ μαρτύριον ἔλεγε ἀνδριο-
τάτης, καὶ ἐλπίσειωτάτης Ἰνδύς, καὶ Πέρ-
σας. ἀμφοτέρως ὅ· πρὸς χρηματισμὸν ἀρ-
γίας εἶναι· Φρύγας δὲ καὶ Λυδοὺς ὅ· πρὸς
κατῆρας, δουλεύειν δὲ.

Κ Ε Φ. ιε.

Περὶ τῶν μνηστειῶν τὰς τῆς Λεϊσείδου,
καὶ τῆς Λυσάνδρου θυγατέρας.

Τὰς Λεϊσείδου θυγατέρας ὅπ' αὐτῆς φείδον-
το ἱμνησέοντο οἱ τῶν Ἑλλήνων δοκῦντες
διαφέρειν· ἔλεγον δ' ἄρα καὶ εἰς τὸν βίον
Λεϊσείδου, καὶ ἐδαύμαζον αὐτῇ πῶς διακω-
σύνῃ· ὅσοι τέτων γὰρ ἦσαν ζηλωταί, καὶ
μὲν ταῦτα ἐπέμειναν τῇ μνηστείᾳ. νῦν δ' ὁ
μὲν ἀπέθανεν, οἱ δ' ἐνὶ ἡγήσαστο ἔσται περὶ
μα κοινὸν ὄρεσι τὰς κόρας. ἀποβαινὼν γὰρ
ἐγνώσθη ὁ πῶς Λυσιμάχου ὅπ' πίνης καὶ
ὅπερ καὶ ἀνέστειλεν ἐλέγους τὰς καταδύμεσας
ἐνδόξου τε ἄμα, καὶ σεμνοτάτου γάμου, παρ'
ἐμοὶ κριτῇ. παρασλήπον δ' καὶ ἐπὶ Λυσάνδρου
μαδόντες γὰρ αὐτὸν εἶναι καὶ πίνητα, τὸν γά-
μον ἀπέδρασαν.

Κ Ε Φ. ις.

Περὶ Ἀντιόχου, καὶ Διογένης.

Ἐφ' ἧ ὁ Ἀντιόχου πολλὰς φροῦντες ἐπὶ
φιλοσοφίᾳ· οἱ δὲ, ἐδίδεον αὐτῷ φροῦντον,
τίληθ' ἀγανακτῆσαι, καὶ ἐνὶ φροῦντι. καὶ
Διογῆλιν οὐκ ἤλαυνεν ἀπὸ τῆς σαυροῦς αὐτῆς.
ὅσοι δὲ καὶ λιπαρέσθην ὁ Διογῆνης, καὶ

CAP. XV.

*De iis qui Aristidis & Lyfandri filiabus
de matrimonio fidem dederant.*

Aristides filias, ipso adhuc superstite, matrimonio sibi desponderant Græcorum præstantissimi. Non autem Aristidis vitam respexerant: neque iustitiam eius suspexerant: quoniam si horum æmulatores extitissent, in posterum etiam sponsione non destitissent. Iam vero quum ipse excessisset è vita, illi etiam nihil amplius sibi cum illis puellis esse putarunt. Posteaquam enim vita defunctus esset filius ille Lysimachi, paupertas eius cognita atque in lucem prodita est, quæ res illos etiam infortunatos homines à splendidissimis clarissimisque, ut mea fert opinio, nuptijs deterruit. Idem contigit de Lyandro. Quum enim inopem rescivissent cum esse, nuptijs renunciauerunt.

CAP. XVI.

De Antisthene & Diogene.

Quum Antisthenes multos ad philosophiæ studium inuitaret, & nemo accederet ad eum, tandem indignatus, nemini potestatem audiendi se permisit. Quare Dio-

genem etiam à sua conuersatione repulit. Quum vero frequentior & magis assiduus esset Diogenes, etiam illum increpuit, minatusque est se baculum ei inflicturn : aliquando etiam in caput impegit. At ille non recessit, sed maiori studio cum quadam audiendi siti institit, inquiens : Tu percutere tantum, ego tibi caput præbebo, neque vero tam durum fustem inueneris, quo me à tuis disputationibus abigas. Quod quum audivisset Antisthenes, intimus ei factus est amicus.

C A P. XVII,

*De ijs qui ex reipublica gubernatione
suam rem auxerunt.*

Critias affirmat Themistoclem, antequam ad rempublicam accederet, trium solum talentorum ex hæreditate paterna rem habuisse : deinde vero, quum rempublicam gessisset, & in exilium pulsus bona publicarentur, repertas fuisse amplius centum talentorum facultates, quas congesserat. Similiter etiam Cleonem, antequam rempublicam capefferet, non habuisse dignam libero homine substantiam : post vero, quinquaginta talentorum rem reliquisse,

ἐνέκειτο, ἐνταῦθα ἦδη καὶ τῇ βακτηρίᾳ ἀ-
 νδίζεσθαι αὐτῇ ἠγάθει, καί ποτε καὶ ἔπαυσε καὶ
 τῇ κεφαλῇ. ὁ δὲ, ἐκ ἀππλάπητο, ἀλλ'
 ἔτι μᾶλλον ἐνέκειτο φιλοπύνως, ἀκύνει αὐτῇ
 εὐψών. καὶ ἔλεγε, σὺ μὲν πάντες εἰς βέλαι, ἐγὼ
 δὲ ὑποδύσω πύλιν κεφαλὴν, καὶ ἐκ αὐτῆς
 ἐκταύρις βακτηρίαν πληρῆν, ὥστε με ἀπε-
 λᾶσαι τῶν διατεταγμένων τῶν σῶν. ὁ δὲ ὑπερ-
 σπᾶσθε αὐτόν.

Κ Ε Φ. 13'.

Πεὶ τῶν πληθυνόντων ἐκ τῶν κοινῶν.

Λέγει Κεῖπας Θεμιστοκλέα τῷ Νεοκλέει
 πεινὴ ἀφ' ἑαυτοῦ πολιτεύεσθαι, τρεῖς τάλαντα
 ἔχειν πύλιν ἐσάν πύλιν πατρῶαν· ἐπεὶ δὲ τῇ
 κοινῶν φέρει, ἔπειτα ἔφυγε, καὶ ἐδημεύθη
 αὐτῇ ἡ ἐσάν, κατεφωρόθη ἐκ τῶν ταλάντων
 πλέω ἐσάν ἔχων. ὁμοίως δὲ καὶ Κλέωνα
 φέρει τῷ παρελθόντι ἐπὶ τὰ κοινὰ, μηδὲν τῷ
 ριζύων ἐλευθερεῖν εἶναι μὲν δὲ, πεντήκοντα
 ταλάντων τὸν οἶκον ἀπέλιπε.

Κ Ε Φ. ιή.

Περὶ Συρακουσῶν Δάφνιδος, καὶ βυκολικῶν μελῶν.

Δάφνιν ἢ βυκόλον λέγουσιν, οἱ μὲν ἐρμῆ-
 μιον Ἑρμῆ, ἄλλοι δὲ ἰόν. τὸ δὲ ὄνομα ἐκ
 τοῦ συμβαίνειν ἔχειν. γινέσθαι μὲν αὐτὸν καὶ
 νύμφης τεχθέντα ὅ, ἐκτιθιῶναι ἐν δάφνῃ.
 τὰς δὲ ὑπὸ αὐτῷ βυκολομύσας βῆς φασιν
 ἀδελφὰς γινόμεναι τῇ Ἠλίῃ, ὣν Ὀμηροῦ
 ἐν Ὀδυσσεΐᾳ μέμνηται. βυκολῶν ὅ καὶ τὴν
 Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἡγεῖσθαι αὐτῷ νύμφη
 μία, καὶ ὠμίλησε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ, καὶ
 πρώτῳ ἰωννήτῃ, ἔνθα τῷ χρωτὶς ἢ χρευσ-
 σάπη ἐστὶν ἡβη τῇ καλῶν μετρεκίων, ὡσπερ
 φησι καὶ Ὀμηροῦ. συμβῆκας ὅ ἐποκίσσαντο,
 μηδεμίᾳ ἄλλῃ πλεσιτάσας αὐτὸν, καὶ ἐπὶ πλεό-
 λησεν ὅτι πλεονεχόμενον ἐστὶν αὐτὸν στερηθῆναι
 τῆς ὀφείας, εἰάν παρθεῖν. καὶ εἶχον ὑπὸ τέ-
 των ρήτρων πρὸς ἀνέλικας. χρόνῳ δὲ ὕστε-
 ρον βασιλείῃσι θυγατρὸς ἐξαδάσκει αὐτῷ,
 οἶνωθεὶς ἔλυσσε τὴν ὀρθολογίαν, καὶ ἐπλησία-
 σεν τῇ κόρῃ. ἐκ ὅ τῷ τὴν βυκολικὰ μέλη
 πορφατὸν ἡδὴ, καὶ εἶχον ὑπὸθεσιν τὸ πάθος, τὸ
 καὶ τὰς ὀφθαλμύς αὐτῷ. καὶ Σπείχρον γε ἢ
 Ἰμεραῖον τῆς τοιαύτης μελοποιΐας ἀπάρξαδης.

C A P. XVIII.

*De Syracusio Daphnide, & bucolicis
carminibus.*

Daphnim bubulcum alij perhibent in delicijs Mercurio fuisse, alij filium, nomenque ex euentu inuenisse. Dicitur enim natus ex nymphea : & postquam in lucem esset editus, sub lauro expositus. Boues vero quas pavit, aiunt sorores fuisse boum Solis, quarum in Odyssæa mentionem facit Homerus. Quum autem in Sicilia pasceret Daphnis, vna ex nymphis eum amare cœpit, venustum pulchrumque, & cum ipso rem habuit, quum esset in ætatis flore, quo tempore solet pulchrorum adolescentum pubes esse speciosissima, vt alicubi dicit etiam Homerus. Pactumque iniuerunt, vt ad nullam aliam accederet, alioquin enim in satis esse minata est, vt oculis caperetur, si pactum fuisset transgressus. Atque de his mutuo fidem dederunt. Aliquibus vero diebus post, quum regis filia deperiret eum, vino inebriatus, violauit fidem, & cum puella commercium agitauit. Hinc bucolica primum cantari cœpta sunt, quibus hoc oculorum Daphnidis incommodum materiam dedit. Primus id genus carmina Stesichorus Himeræus scripsisse traditur.

CAP. XIX.

De eo qui proprios dentes absorbuisset.

Eurydamus Cyrenæus in cæstum lucta victoriam adeptus est : quumque ab adversario dentes essent ei excussi, statim eos absorbuisset, ne qui contra luctabatur, animaduerneret.

CAP. XX.

De Agesilao.

Rex Persarum de contrahenda amicitia legatos ad Agesilaum misit : qui respondit, fieri non posse, ut sua priuatim amicitia frueretur. Sin Lacedæmonijs communiter omnibus amicus fieret, se quoque in amicitiae ius venturum inquebat, quandoquidem inter omnes etiam ipse locum haberet.

CAP. XXI.

De Platone.

Platonem in vlnis ferebat Perictione. Quum vero Ariston sacra litaret in Hymetto Musis aut Nymphis, dum obeundæ rei diuinæ darent operam, illa Platonem

KEΦ.

Κ Ε Φ. ιθ'.

Περὶ τῶν καταπόντων τὰς ἰδίους ὀφείντας.

Ευρυδάμας ὁ κυριώτατος πυγμῇ ἐνίκη-
σιν, ἐκκρεαθεὶς μὲν ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ τοῦ
ὀφείντας, καταπὼν δὲ αὐτὸς, ἵνα μὴ αἰ-
σῆται ὁ ἀντίπαλος.

Κ Ε Φ. κ'.

Περὶ Ἀγασίλας.

Ὅτι ὁ Πέρσης ἐπέσειλε πρὸς Ἀγασίλαον
φίλον αὐτὸν ἔχειν. ἀνταπίσειλε δὲ Ἀγασί-
λας, ὅτι ἔδωκεν φίλον αὐτὸν Ἀγασί-
λῳ ἰδίᾳ εἶναι. εἰ δὲ εἴη Λακεδαιμονίοις
κοινῇ φίλος, δῆλον ὅτι καὶ αὐτὸς ἔσται, ἐφ'
ᾧ πασι γὰρ ἐκένον ἀειθροῦς.

Κ Ε Φ. κα'.

Περὶ Πλάτωνος.

Ὅτι τὸν Πλάτωνα ἢ Περικτιόνη ἔφερεν
ἐν ταῖς ἀγκάλαις. δύνοντι δὲ τῷ Λείωνι ὁ
Τμητήρ, ταῖς νύμφαις, οἱ μὲν πρὸς τῷ ἱε-
ρεῖαν ἦσαν, ἢ δὲ κατέκλινε Πλάτωνα ἐν

ταῖς πλησίον μυρρίναις θασύαις ἔσαι, καὶ
 πυκναῖς. καθάδοντι δὲ ἐσμὸς μελισσῶν
 ὑμηπὶν μέλιτι· ἐν τοῖς χέλοις αὐτῆς
 καθίσταται ὑψήδον, πρὸς τὸ Πλάτων· ἐν-
 γλαυπία μαντράδωμαι ἐντὸςθεν.

Κ Ε Φ. κς'.

Περὶ Διωξίππου.

Ὅπιν Διωξίππου παρὲν Αλεξάνδρου,
 καὶ Μακεδόνων, ῥόπαλον λαβὼν, Κορράζον
 τὸν Μακεδόνα ὀφλίτῳ μονομαχήσας, καὶ
 ἐκκρούσας αὐτὸν τὸ ξυσθόν, καὶ ἀρπύσας τὸν αἶ-
 δρα σὺν τῇ πανοσλίᾳ, ἐπιβὰς ἐπὶ τὸν αὐ-
 χόνα αὐτοῦ κειμήριον, πρὸς μάχαιραν, ὡς ὑπὲρ
 ζώον ὑφαρπάσας, ἀπέκτεινε τὸν ὀφλίτῳ.
 ἐμισήθη δὲ ὑπὸ Αλεξάνδρου. ὁ δὲ ἀποχρὺς
 ὡς μισηθεὶς ὑπὸ Αλεξάνδρου, καὶ ἀθυμήσας
 ἀπέθανε.

in proximis myrtis, densis & opacis, reposuit. Cum repente examen apum, Hymettij mellis opifices, in os insidentes, suis strepebant bombis: præsignificantes ita Platonis eloquentiam, & linguæ facundiam.

CAP. XXII.

De Dioxippo.

Dioxippus in Alexandri Macedonumque præsentia correpta claua, Corragum armatum ex Macedonibus ad certamen provocauit: & quum ei hastam excussisset, vi rapuit hominem cum armis, & iacentis collum calcavit, strictoque gladio ipsius, quo cinctus erat, armatum interemit. Quamobrem Alexander illum odio habuit. Quod quum videret, animum despondit, & tristitia mœroreque confectus, vivere desijt.

ÆLIANI

VARIÆ HISTORIÆ

Liber vndecimus.

CAPVT PRIMVM.

De Oricadmo & arte pugilandi.

O Ricadmus luctæ & pugilationis fuit legislator, suæque industria Siculum morem pugilandi (quem vocant) excogitauit.

CAP. II.

*De Oræbantij carminibus, & Daretis
& Melisandri.*

Oræbantij Træzenij poëmata ante Homerum exiterunt, vt ferunt Træzenij. Item Dares Phryx, vt dicunt, ante Homerum vixit, cuius Phrygiam Iliadem vsque in hunc diem conseruari scio. Melisander Lapitharum & Centaurorum pugnam litteris prodidit.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Βιβλίον ἐνδέκατον.

Κ Ε Φ. α΄.

Πεὶ Οείκαδμος, καὶ τὸ παλαίειν.

ΟΤι Οείκαδμος πάλης ἐχρήετο νομο-
θέτης, καθ' ἑαυτὸν ἐπινοήσας τὸ Σι-
καλὸν τρόπον χαλάρωμον παλαίειν.

Κ Ε Φ. β΄.

Πεὶ Οροιβαντίε ἐπῶν, καὶ Δάρητθ,
καὶ Μελισάνδρε.

Ὅπῳ Οροιβαντίε Τροϊζηνίε ἐπὶ ὧρ
Ομήρε, ὡς φασιν οἱ Τροϊζηνῶις λόγοι. καὶ τὸ
Φρύγα τὸ Δάρητα, καὶ Φρυγίαν Ἰλιάδα
ἐπὶ καὶ νῦν ἀποσπασσομένη οἶδα, ὧρ Ομήρε
καὶ ἄπαν ἡμέρῃς λέγεσσι. Μελισανδρῶ καὶ
Μελήσιθ Λαπιθῶν καὶ Κενταύρων μάχῃ
ἔχραφεν.

Κ Ε Φ. γ.

Πεὶ Ικχϋ, ἢ πάλης.

Ὅπ Ικχὺς ὁ Ταρυντῖν Θ πάλης ὑψέ-
ξατο, σωφρονέστερον ἢ τῆς ἀθλήσεως χό-
νον διαζήσας, ἢ κακολασμονή προῦ δια-
βιώσας, ἢ ἀρεσδίτης ἀμαθὴς διατιλέσας.

Κ Ε Φ. δ.

Πεὶ Αγαθοκλῆς φαλακρώματι Θ.

Αγαθοκλέα φασὶ τὸν Σικελίας τύραννον
μλοιστάτα τῶν κεφαλῶν ἀρχιμονεῖν. ψιλυ-
μῆνης γὰρ αὐτῆς ἄξι μικρὰ ὑπερρέκυσσεν αὐτῶν
τῶν τειχῶν, ὅδε αἰδύμην Θ περὶ χάλιμμα
κόμης ἐποίησατο τὸν μυρρῆνης σέφανον, ἢ
λῶς περὶ βλεμμα τῆς ψιλώσεως. ἤδεσθαι μὲν τοι
τὸ φαλακρόμα Συρακούσας, ἢ τῶν ἐν αὐ-
τῇ τῶν τειχῶν ὀπβολῶν οὐκ ἠγνόεν. ἐπὶ
πῶν ἢ διὰ τὸ τῶν τολμημάτων αὐτῆς ἢ
ἀσθενήμάτων ἐμμανῆς.

Κ Ε Φ. ε.

Πεὶ πῶν ἀδίκως δεοσυλίας κατα-
χρῆζόντων.

Εὐθὺς πνεῖ ἐν Δελφοῖς. τέτοις ἐπὶ
βυλῶντες Δελφοὶ εἰς τὰ κατὰ, ἐνθα λῶ αὐ-

CAP. III.

De Iccho, & Iusta.

Iechus Tarentinus luctas exercuit, sobrie per vniuersum pugilandi tempus viuendo, moderate cibis vescendo, & à venere per totam vitam abstinendo.

CAP. IV.

De caluitie Agathoclis.

Agathoclem Siciliæ tyrannum aiunt perquamridiculo & turpissimo capite fuisse. Quum enim paulatim defluentibus capillis denudaretur, pudore ductus nyrtea corona crinem obtexit, quæ quasi vallum erat & regimen caluitiei. Hæc crinium destitutio, & aliorum adiectio, Syracusanos non fugiebat: silentio tamen inuoluere cogebantur, propter impiam & ad audendum proiectam tyranni mentem.

CAP. V.

De quibusdam iniuste sacrilegij nomine condemnatis.

Quum aliqui sacrificium Apollini offerrent, Delphi per insidias eos circum-

106 V A N I A H I S T O R I A
uerunt, & thuri placentisque in canistris
clam adiecerunt lãcras pecunias: atque sic
comprehensos eos, tanquam sacrilegos,
abductos in petram, iuxta legem Delphi-
cam, præcipites dederunt.

C A P. V I.

De mæcho.

Accidit vt in oppido Thespiarum adul-
ter caperetur: atque quum per forum vin-
ctus duceretur, aliqui ex familiaribus &
amicis eum vi eripuerunt, ex quo mota est
seditio, multæque cædes factæ sunt.

C A P. V I I.

De Lysandro & Alcibiade.

Ereocles Lacedæmonius dicebat, duos
Lysandros Spartam ferre non posse, &
Archestratus Atheniensis dicebat, duos Al-
cibiades in ciuitate Atheniensium tolerari
non posse; Adeo intolerabilis erat suis
vterque ciuibus.

C A P. V I I I.

De Hipparchi morte.

Hipparchus ab Harmodio & Aristogi-
tone interfectus est, eo quod sororem Har-

τοῖς ὅ, τε λιβανωτὸς, καὶ τα πόπανα, ἐνέ-
βαλον τῷ ἱερῶν χρημάτων λάθρα. λαβόν-
τες οὖν αὐτοὶ ὡς Διοσύλας ἀπύμαρον ἐπὶ
τὴν πύργον, καὶ κατακρήμνισαν κατὰ τὸ Δελφε-
κὸν νόμον.

ΚΕΦ. 5.

Πεὶ μοιχῶ.

Συνέβη πρὸς μοιχὸν ἀλῶναι ἐν Θεσπιαῖς,
ἣτα ἦγετο διὰ τῆς ἀρχαῆς δεδεμένῃ. ἀφεί-
λοντο ἔν αὐτὴν οἱ ἐπαύροι. ἐξήφθη ἔν σά-
σις, καὶ σικώπεσι γυνέας φόνες πολλές.

ΚΕΦ. 6.

Πεὶ Λυσάνδρου, καὶ Αλικιᾶδου.

Ελεῖν Επισκλήης ὁ Λάκων, ὅς ο Λυσάν-
δρος τὴν Σπάρτῃ μὴ αὐτὸν ὑπομένειναι. καὶ
Αρχέστρατος ὁ Αθῴαιος ἔλεγε ὅς ο Αλικι-
άδης τὴν τῶν Αθῴαίων· ἔτιως ἀρχαὶ αὐ-
τῶν καὶ οἱ ἑταῖροι ἦσαν ἀφόρητοι.

ΚΕΦ. 7.

Πεὶ Ἰωπαρχὸς πλάττης.

Ἰωπαρχος ἀνῆρέθην ὑπὸ Αρμόδιου καὶ Αρ-
στοκρίτου, ὅτι ἐν τοῖς Παναθηναϊκοῖς κο-

μίσει χενὺν τῇ δειῷ, καὶ τὸν νόμον τὸν ὀπ-
 ράειον, ἐκ ἑαυτοῦ τὴν ἀδελφίαν τὴν Ἀρ-
 μεδίην, καὶ ἴσως ἀξίαν ἔσται.

Κ Ε Θ. 3.

Περί πινων ἀείρων πνήτων, καὶ ἄλλων μὲν
 πορροκαμμένων.

Οἱ τ' Ἑλλήων ἀεῖσι πνία διζῶν παρὰ
 πάντα τὸν βίον· ἐπαινέτωσαν οὐκ πλου-
 τὺν πινες ἔπ, μὲν τοὺς τῶν Ἑλλήων ἀεί-
 ρους, οἷς ἡ πνία παρὰ πάντα τὸν βίον σω-
 κληρώθη. ἑστὶ δὲ οὗτοι, οἷον Λεστιάδης ὁ
 Λυσιμάχου, ἀνὴρ πνία μὲν ἐν πολέμῳ κα-
 τορδύσας, καὶ τοὺς φόρους τῇ πνίσι Ἑλλήσι τά-
 ξας. ἀλλ' οὗτος γε ὁ ποιῶν οὐτε ἐντά-
 φια ἐαυτῷ κατέλιπεν ἱκανά. καὶ Φωκίων τῇ
 πνίσι ἦν, Ἀλεξάνδρου τῇ πνίσι πάντῃ αὐτῷ
 τάλαντα ἔλαπν, ἡρώτα, διὰ τίνα αἰτίαν
 μοι δίδασιν; ὡς δ' ἔπεν, ὅτι μόνον αὐτὸν
 ἡγήται Ἀθλωαίων καλὸν καὶ εὐχαδόν· οὐκοῦν,
 ἔφη, ἐασάτω με ποιῶν ἔσται.

Καὶ Ἐπαμεινώνδης τῇ ὁ Πολύμνιδος πνί-
 σης ἦν. Ἰάσωνος τῇ αὐτῷ πνίσι πάντῃ πνί-
 σκοντι χερσὶα, ὅδε, ἀδίκων, ἔφη, ἀρχῆς
 χειρῶν δανεισάμενος διὰ παρὰ πνίσι τῶν

modij, quæ deæ canistrum more paupero ferret, in Panathenaicis admittere noluerat, eo honore fortasse non indignam.

CAP. IX.

De quibusdam laudatissimis pauperrimisque viris qui dona recipere noluerint.

Omniū Græcorum clarissimi præstantissimique viri per totam vitam in extrema mendicitate versati sunt. Quis igitur diuitias laudat, quum omniū Græcorum probatissimis viris forte quadam paupertas per vniuersam vitam adhæserit? sunt autem hæc eorum nomina: velut Aristidis filius Lyfimachi, qui multa præclare domi militiæque gessit, & Græcis tributum ordinauit: at ille non tantum post obitum reliquit, vt exequijs celebrandis sumptus esset. Phocion etiam egenus erat, attamen quum Alexander mitteret ei centum talenta, interrogauit, Quam ob causam hæc mihi donat? Qui quum responderent, Quoniam te solum ex omnibus Atheniensibus bonum honestumque virum iudicat: Sinat igitur, inquit, me talem esse.

Etiam Epaminondas Polymnidis filius pauper erat. Quum autem Iason ei quinquaginta aureos nummos misisset, Iniu-

riam, inquit, mihi facere incipis. Et quinquaginta drachmis à ciue foenore acceptis, ut essent pro viatico, profectus est in Peloponnesum. Quum vero nuncium allatum esset, armigerum eius pecunias à captiuo quodam cepisse, Mihi, inquit, da scutum; tu vero tibi cauponam eme, in qua viuas. Non enim ulterius pericula subire voles, quum diues sis factus.

Pelopidas, quum obiurgarent cum amici, quod pecuniariae rei ad vitam tuendam conferentis, nullam curam gereret: Et, inquit, mehercule res utilis est, verum huic Nicomedi: intento digito in hominem quendam claudum & mutilum.

Scipio quinquaginta quatuor annorum vitae spatium emensus, neque emit, neque vendidit quicquam: Adeo paucis fuerat contentus. Quum autem quidam ei scutum eleganter apparatus ostenderet, dixisse fertur: Atqui Romanum ciuem par est in dextra spem ponere, non in sinistra.

Ephialtes Sophonidae filius pauperrimus fuit: etsi vero amici decem talenta ipsi dono darent, non accepit: Hæc (iniciens) me cogerent, reuerentem quidem vos aliquid præter ius concedere: sin minus vos obseruarem, ingratißimum videri.

πολιτῶν πεντήκοντα δραχμας, ἰσόδιον, εἰς Πελοπόννησον ἐπέβαλε. πυθόμενοι δὲ τὸν ὑπασιπλὺν αὐτῷ χεῖματα εἰληφέναι παρὰ πνοῆς τῶν αἰχμαλώτων, ἐμοὶ μὲν, ἔπειτα, ἀπὸ δὲ τῶν ἀσπίδα· σιωπῶν δὲ πρὶν καταπληθεῖν, ἐν ᾗ καταζήσεις. ἢ γὰρ ἔτι κινδυνάειν ἐθελήσεις πλῆσιθ ἡρόμενοι.

Πελοπίδας δὲ ἐπιπρόντων αὐτῷ τῶν φίλων ὅτι χρημάτων ἀμύλῃ, πρῶτα μὲν εἰς τὸ βίον λυσιστελεῖς. Νῆ δὲ Δία, εἴπειτα, λυσιστελεῖς, ἀλλὰ Νικομήδει τέτρω, δείξας χολὸν πῖνα καὶ ἀνάπλεον.

Ὅτι Σκυπίων τίωσεν καὶ πεντήκοντα ἔτη βιώσας, ἔδεν οὐτε ἐπρίατο, οὐτὲ ἀπέδωκε· οὕτως ἄρα ὀλίγων ἰδίωτο. ἀσπίδα δὲ αὐτῷ πνέον ἐπιδείξαςτος δὲ κεκοσμημένῳ, ἔπειτα· ἀλλὰ τὸν γε Ρωμαῖον ἀνδρα φροσέχει ἐν τῇ δεξιᾷ τὰς ἐλπίδας ἔχειν, ἀλλ' οὐκ ἐν τῇ ἀριστερᾷ.

Ὅτι Εὐριάλτης ὁ Σοφωνίδης πνέσασθαι βούλει, δείξας δὲ τάλαντα διδόντων αὐτῷ ἱππικόν, ὅτε οὐ φροσέχεται, ἐπὶ ταῦτα μετὰ ἀναγκῆσιν αἰδούμενον ὑμῶν, καταχαίρεισθαι περὶ τῶν δικαίων· μὴ αἰδέμενον δὲ, μηδὲ χαρίζόμενον ἑμῖν, ἀχάειτον δοῦναι.

Κ Ε Φ. Ι.

Περὶ Ζωΐλου.

Ζωΐλος ὁ Ἀμφιπολίτης ὁ καὶ εἰς Ὀμηροῦ
 γράψας, καὶ εἰς Πλάτωνα, καὶ εἰς ἄλλους, Πα-
 λυκράτης μὲν ἀκυστὴς ἐγίνετο οὗτος, ὁ Πο-
 λυκράτης καὶ πρὸς κατηγορίαν ἔγραψε πρὸς καὶ
 Σωκράτους. ἐκαλεῖτο δὲ Ζωΐλος οὗτος, κύων
 ῥητορικός. τὸ μὲν γένος αὐτῷ καθέτο, κα-
 τὰ τοῦ ἐν γένει πρὸς κεφαλὴν, καὶ ποιμαίνον
 ὡς τὸ γένος ἦν. ἦεν δὲ ἀνδροδίκην κακῶς,
 καὶ ἀπὸ χθάνεσσιν πολλοῖς χολὴν ἔχε, καὶ φοβη-
 ρὸς ἦν ὁ κακοδαίμων· ἦεντο οὖν αὐτὸν πε-
 τῶν πεπαιδευμένων, διὰ τὴν κακῶς λέγειν
 πάντας· ὁ δὲ, ποιῆσαι γὰρ κακῶς βεβόηκας
 οὐ δυνάμεται.

Κ Ε Φ. ΙΑ.

Περὶ Διονυσίου τοῦ Σικελοῦ.

Ὅτι Διονύσιος ὁ Σικελὸς οὗτος πρὸς ἰατρει-
 κὴν ἔπαυσε, καὶ αὐτοὶ ἰατρὸν, καὶ ἱερέα, καὶ
 ἑκάε, καὶ τὰ λοιπά.

CAP. X.

De Zoilo.

Zoilus Amphipolitanus, qui stylum in Homerum, Platonem, aliosque intrinxit, Polycratis fuit auditor. Hic vero Polycrates etiam accusationem scripsit contra Socratem. Zoilus autem ille, canis rhetoricus nominatus est. Erat is talis. Barbam promissam alebat, caput usque ad cutem radebat, pallium ei supra genua pendebat, studiosus male loquendi, ferendis litibus operam sedulo dabat: contumeliosus denique & ad reprehensiones proclivis erat miser ille. Et quum rogaret ab eo quidam eruditus vir, quamobrem omnibus malè loqueretur? Quoniam (inquit) male facere quum velim, non possum.

CAP. XI.

De Dionysio Siculo.

Dionysius Siculus medicinæ navabat operam, & ipse curationes, sectiones, vitiones, & reliqua faciebat.

C A P. XII.

De placenta Socrati ab Alcibiade missa.

Placentam magnam pulcherrimeque confectam Socrati misit Alcibiades. Xanthippe vero placentam hanc munere datam ab amasio amatori ut eius amorem accenderet, indigne & grauiter suo more ferens, eam de canistro eiectam conculcauit pedibus. His Socrates quum arrisisset, inquit: Nunquid non tu simul carebis ea? Quod si quis putat hæc quæ dico, puerilia & nullius pretij esse, is sane non nouit, ex his etiam de fortibus & bonis viris probationem fieri, si ea nihili pendant, quæ vulgus ornamenta dicit esse mensæ, & conuiuij anathemata.

C A P. XIII.

De viro Siculo acutis oculis pradito.

Hominem quendam Siculum adeo perspicaci exactoque visu in Sicilia fuisse perhibent, ut è Lilybæo vsque ad Carthaginem intentis oculis, nihil falleretur: & numerum navium quæ Carthagine soluebant, indicaret, neque vel in vna falleretur.

KE 4.

Κ Ε Α. 16.

Περὶ πλακύνθῃ Σωκράτει ὑπὸ τοῦ
Αλκιβιάδου πεμφθέντῃ.

Πλακύντα ὁ Αλκιβιάδης μέγαν, καὶ ἰσ-
χυροτάτον χάριτα, διέπεμψε Σωκράτει.
ὥς ἔν ὑπὸ ἐρωτέρῳ ἱερᾷ πεμφθὲν τὸ δῶ-
ρον ἐκκαυστικὸν πλακύντα, διαφανεστέον
καὶ τὸ αὐτῆς πρόπον, ἢ εὐαρίστητον ἐν
τῷ χρόνῳ κατεπάτησεν. χλαῖνός δ' ὁ Σωκρά-
της, οὐκ ἔν, ἔφη, ἐνδὲ σὺ μεθέξας αὐτοῦ. εἰ
δέ τις οἶεται περὶ μικρῶν με λέγοντα ταῦτα,
ἐκ οἷδεν ὅτι καὶ ἐκ τέτων ὁ σπουδαῖος δό-
κιμάζεται, ὑπερθερυνῶν αὐτῶν, ἀπερὲν οἱ
πολλοὶ λέγουσιν εἶναι κόσμον τραπίζης, καὶ
δαυτὸς ἀναθήματα.

Κ Ε Β. 17.

Περὶ τοῦ ἐν Σικελίᾳ ὀξυτερκῆς ἀνδρός.

Ἄνδρα φασὶ Σικελιώτῳ οἷον βλέπειν
ὀξυῶν χμέαδς ἐν Σικελίᾳ, ὥστε αὐτὸν ἐκ
τοῦ Λιλυθαίου εἰς Καρχηδόνα τέναντα τὸ ὀφ-
θαλμὸν, μηδὲν τὰς ὄψεις σφάλλεαδς, καὶ
ὑποδείξαι λέγουσι τὸν αἰθμῶν τῶν νεῶν τῶν
ἀναγομένων ἐκ Καρχηδόνης, καὶ ἐκ ἐφάσται
ἡδεμίαν.

H

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Βιβλίον Δωδέκατον.

Κ Ε Φ. α.

Περὶ Λασισίας.

Ασπασία ἡ Ερμώπικη θυγάτηρ ἡ Φωκίς, ἐγράφη μὲν ἐν ὀρφανίᾳ, † μητέρα αὐτῆς Σποθάνειος ἐν ὠδίῳ. ἐκ δὲ τέτων ἐν πενίᾳ μὲν ἐγράφη ἡ Λασισία, σωφρονὺς μὲν τοι, καὶ καρτερῆς. ὄνειρος δ' αὐτῇ συνέχευε ἐπιφοίτα, καὶ ἐμμενέτο αὐτῇ τύχῃ ὑπαισιπώδης, ὅππῃ καλῶ καὶ ἀγαθῶ συνέσει ἀνδρὶ. οὕτως δ' ἔπ' ἔσται, γίνεται αὐτῇ καὶ ἐν παρῳάσῃ οὐμα ὑπὸ αὐτὸ τὸ γένος. καὶ ὡς ἰδεῖν μοχθηρὸν, καὶ ἐλύσα τὸν πεπνυμένον, καὶ πλὴν παῖδα. δείκνυσιν γὰρ αὐτῷ ὁ πατὴρ Ιατρῶν. ὁ δὲ ὑπέχετο ἰατρῶν, εἰ λάβοι ἥρας σαπῆρας. ὁ δ' ἔφατο μὴ ἔχειν· ὁ δὲ Ιατρὸς μηδὲ αὐτὸς εὐπορεῖν φαρμάκων φησὶν. καὶ ὡς ἰατρῶν, ὡς αὐτὸς εἰκός, ἐπὶ τέτοις ἡ Λασισία. καὶ ἀπλῶς ἐξω ἔκλειν, ἔχουσα ἐν ποῖς γόνασι καὶ ποσὶν, καὶ ὁρῶσα ἑαυτῇ

ÆLIANI

VARIÆ HISTORIÆ

Liber duodecimus.

CAPVT PRIMVM.

*De Aspasia, quam Cyrus primum, deinde
Artaxerxes amavit.*

Aspasia Hermotimi filia, Phocen-
sis, postquam mater eius in ipsis
partus doloribus animam simul egisset,
in orbitate est educata, atque in penu-
ria, summa tamen modestia temperan-
tiaque. Insomnium vero frequenter ap-
parebat, euenturæ fortunæ vaticinium præ
se ferens, quod viro pulchro bonoque
nuptura esset. Cui, adhuc puellæ, ena-
tus est tumor in ipso mento, aspectu re-
terrimus, atque tum patri, tum ipsi puel-
læ summum dolorem asserens.

Proinde pater eam ad medicum addu-
xit, qui se curaturum recepit: sed ea
lege, si tres sibi stateres persoluerentur.
Quum ille se tantum non habere dice-
re, medicus neque sibi medicinam esse

H 2

VARIA HISTORIA

aiebat. Atque hæc summe tristiciam, vt
 verisimile est, Aspasie augebant. Quæ
 à medico digressa, in acerbissimo luctu
 versata est: & speculum in genibus te-
 nens, seseque in ipso contemplata, ve-
 hementer doluit. Quum igitur præ do-
 lore non cœnasset, plane opportunus eam
 sompnus inuasit, vnaque cum somno co-
 lumba accessit, & in mulierem muta-
 ta: Bonum animum, inquit, geras,
 & medicos cum suis pharmacis valere ju-
 beas. Tu verò rosea sarta Veneris, quæ
 iam aruerint, cape: eaque contrita tu-
 beri impone. Hæc vbi audisset, & ex-
 quita esset, tuber curauit, rursusque A-
 spasia inter omnes socias puellas recepta,
 speciosissimæ deæ beneficio, pulchritudi-
 ne formosissima fuit: atque in tantum
 gratijs ditata, vt illius seculi nullam
 puellam parem haberet: coma flaua, ca-
 pillisque pantum crispantibus prædita. O-
 culos habebat maximos; & aquilinum
 modice nasum, aures breuiores. Cutis
 tenera, & vultus color ad roseum acce-
 debat: ob quam causam eam Phocens-
 es, quum adhuc infans esset, Milto nun-
 cuparunt. Labra rubicunda, dentes nunc
 candidiores: Plantis etiam pedum & cru-
 ribus decora erat, & quemadmodum Ho-
 merus pulcherrimas hæc, parte fœminas
 vocabulo poetico nominat, *ἡμίση*.

αὐτῷ, σφόδρα ἤλγη. ἀδείωντο δ' ὕσθ' ὑπὸ
 τῆς αἰτίας ἀφικατοῖσι εὖ μάλα εὐχαίρας ὕπνους,
 καὶ ἄμα τῷ ὕπνῳ ἢ σφιστερά περαίνει. καὶ
 γηρομύθη γυνή, δάρρηι, ἔπει, καὶ μακρὰ χαί-
 ρειν εἰπύουσα ἰατροῖς τε αὐτοῖς, καὶ φαρμάκοις,
 σὺ δ' ἴ' ἄφροδότης σιφάνων πῶν ῥοδίνων,
 ὅσοι αὖ ὥσπιν ἦδη αὐτοί, τρέψουσιν ἐπίπατ' ἑπὶ
 φύματι. ταῦτα ἀκύνουσι ἡ πάϊς, καὶ δ' ἔρασα-
 σιν, τὸ φῶμα ἠφρανίδην. καὶ ἡ Λαπασία χαλλίσκη
 ἴ' συμπάρθενων λῶ αὐθις, παρὰ τ' χαλλίσκῃ
 ἴ' διῶν τινὲ ὥραν ὑπολαβῶσα. καὶ χαείτων
 ἔλ' ἀφρονία εἶχεν ὥς ἐκ ἄλλῃ παρθένης
 τῶν τότε. λῶ δ' καὶ τινὲ κόμην ξανθὴν, καὶ
 ἄλλῃ τὰς τρίχας ἠρέμα, ὀφθαλμοὺς δ' εἶχε με-
 γίστους, ὀλίγον δ' λῶ καὶ ἐπίχρυπτο, τὰ δ' ὥτα
 εἶχε βροχόπερα. λῶ δὲ αὐτῇ καὶ φέρμα ἀπαγ-
 λόν. ἰφίκα δ' ἡ χροιά ἡ καὶ τῷ σφροσύνῃ ῥό-
 δοις. διὰ παῦτά τοι οἱ φωχραῖς ἐπὶ παιδίῃ
 ἔσαν ἐκάλειν Μιλτώ. ὑπέβαινε δ' καὶ τὰ χεῖ-
 λη ἐρυθρά, καὶ οἱ ὀδόντες λευκότεροι χήνους
 ἦσαν. λῶ δ' καὶ τὰ σφυρὰ ἀγλαὴν, καὶ οἷα Ομη-
 ρος λέγει, τὰς ὠραιότητας γυναῖκας καὶ τὴν
 ἑαυτῇ φάσιν, χαλλιδεύρας ὀνομάζων. φασί-
 νημα δ' εἶχε καὶ ἡδὺν, καὶ ἀπαλὰν, εἶπον ἄν. πα-
 λαλίσκῃ αὐτῇ ἀκούειν Σαρλῶτο. παλυ-
 σπραγμοσύνης δ' ἀπάσης γυναικείας, καὶ πῶς

ειρήναι ἀσφάλεια. Ο μὲν γὰρ πλεῖστος φιλεῖ
 χρηστὴν καὶ τὰ τοιαῦτα. παντοφύνη δ' ἐκείνη
 καὶ προφορὴν ὑπὸ πατρὶ, καὶ αὐτὴ πύνηπ,
 φείδον μ' εἶδεν, εἰδὲ φειγμένη εἰς τὸ εἶδ' ὅ
 ἠρξάνισεν. ἀφίκατο δὲ ποτε παρὰ Κύρον τὸν
 Δαρῆα καὶ Παρυσάτουδ' ἢ Λαπασία, τ' ἀδελφὸν
 Ἀρτα-έρεξ, ἐχ' ἐκῆσα, εἰδὲ ἐκίοντο αὐτῶν
 τὸ πατρὸς ὑποσέμελαντο, ἀλλὰ γὰρ φεύγει
 βαν, οἷαι πολλάκις ἀφώπνους, ἢ πόλειον
 αλαστῶν, ἢ τυραννῶν βρασμοφύων, ἢ σιτε-
 πῶν πολλάκις εἰς ἓν τ' Κύρου σαρταπῶν μὲν
 καὶ ἄλλων παρθέτων ἀνήγαγν' αὐτῶν φεύγει
 Κύρον καὶ τέχισα τῶν ἄλλων παλλακίδων
 φεύγει ἐπιμήθη, διὰ τὸ ἥθες ἀφελές, καὶ τὸ
 τρέφει τὸ αἰδῆμον, καὶ ὅτι ἀφελῆς καλὰ λῶ-
 σμαρμάχιο δ' φεύγει τὸ ὑπερφιλῆος, καὶ ὅτι
 σῶσις ἔχει. πολλάκις γὰρ καὶ ὑπὲρ τῶν
 ἐσθιόντων ἐχρήσατο αὐτῇ συμβούλῃ Κύρος,
 καὶ παιδὸς ἐμετέγενε. αἱ δ' ἡλθε τὸ φεύγοντος
 φεύγει Κύρον ἢ Λαπασία, ἐπυχε μὲν ἀπὸ δέισιν
 μὲν, καὶ πίνειν ἐμελλε. μὲν γὰρ τὸ ἐμπελησθῆναι
 τρεφῆς οἱ Πέρσαι τῶν οἶνων, καὶ τῶν φεύγον-
 σιῶν εἰς μάλα ἀποχλάζουσιν, αἰοῦναι φεύγει τὸν
 ποτὸν ὡς φεύγει ἀπ' ἡπαλον ὑποδύομαι. με-
 σῶντο ἔν τῷ πότῳ, τίωρες παρθένοι πα-
 ρέγοντα τῷ Κύρῳ Βαλκισαί, ἐν δ' αὖτε καὶ

Vocem habebat suauem & teneram, ita ut ipsa loquente Sirenem audire te diceret. Ab omni curioso, exquisito, & superfluo ornatu muliebri aliena erat. Opes enim plerumque solent hæc subministrare ipsa vero inops, & ab inope parente enutrita, nihil superflui, neque sumptuosi ad pulchritudinem conferebat. Venit autem quodam tempore ad Cyrum filium Darij & Parysatidis Aspasia, fratrem Artaxerxis, neque libens, neque libenter ipsam dimittente patre, sed vi coacta, sicuti sæpe contingit, aut capitis viribus, aut cogentibus tyrannis aut satrapis. Unus igitur ex satrapis Cyrum cum alijs pueillis eam ad Cyrum adduxit: statimque reliquis omnibus concubinis anteposita est, propter simplicem animi integritatem, & morum verecundiam, & carentem omni fuce pulchritudinem. Etiam hoc eam adiuuit ut præ cæteris amaretur, quod singularis esset prudentiæ. Proinde Cyrus eam sæpenumero de rebus vrgentibus in consilium adhibuit: & quotiescumque sententiâ eius sequutus est, nunquam poenituit. Contigit autem ut quando primum ad Cyrum venit Aspasia, ille modo exisset de cœna, ac more Persico esset bibiturus. Etenim Persæ, postquam cibo saturati sunt, vino & propinationibus

indulgent, potum tanquam aduersariorum
aggrredientes. Inter media pocula igitur
quatuor virgines Græcæ ad regem
Cysum adducuntur, in quibus etiam Pho-
eonis Aspasia erat. Erant autem pul-
cherrime ornatæ. Nam tres reliquæ à
familiaribus mulieribus, quæ una cum
ipsis ascenderant, crinibus erant comptæ,
& faciem pharmacis pigmentisque com-
mendarant. Et à nutricibus acceperant
documenta, quemadmodum erga Cysum
se gerere deberent: & quomodo insinuare
se illi & ablandiri, & non refugere si
attingeret, neque, si tangeret, ægre ferre,
& osculum admittere eas oporteret, om-
nibus denique præceptis & institutis a-
matorijs, quibus vii mulieres, quibus
sua venalis est forma, solent, instructæ,
atque alia aliam pulchritudine supera-
re contendebat. Aspasia vero neque splen-
didam tunicam induere volebat, neque
magnifico vestitu corpus suum amiciri
pariebatur, neque lauare sustinebat: sed
tamēn omnes deos implorabat Græ-
cos & Eleutherios, patris nomen incla-
mans, se ipsam patremque execrabatur,
seruitutis manifestæ ac certæ signum re-
putabat stolam circa corpus inuitatam,
& apparatus superbum. Verberibus igitur
ad induendum cogebatur: ac tamen
summo cum mœnore iussis eorum viz

Φωχρῆς Ασπασία λυγρῶς. ἦσαν δὲ χέλλισα διανο-
 ασμέναι, αἱ μὲν γὰρ τρεῖς ὑπὲρ τῶν οἰκείων γυναι-
 κῶν, αἱ ἑτέρες αὐταῖς συνανελθούσαι, δια-
 πισπλεγγυόμεναι τι ἦσαν τὰς κόμας, καὶ δια-
 σπασποικιλιζόμεναι τὰ σφύσιντα ἐκτρέψουσι καὶ φαρ-
 μακοῖς. ἦσαν δὲ καὶ ὑπὸ τῶν τρυφῶν διδι-
 αγγυόμεναι, ὅπως τε ὑποδραμεῖν χρῆ τὸν κύ-
 ρον, καὶ πῶς τρόπον θωπεῦσαι, καὶ σφροσύνην
 μὴ ἀποσφῆναι, καὶ ἀσφοδόμεναι μὴ συχαρεῖ-
 ναι, καὶ φιλεῖν τε ὑπομῆται, ἐταίρῳ δὲ
 μάλιστα μαθήματα, καὶ διδάγματα γυναικῶν
 χρητικῶς τὰ χέλλαι χρωμάτων ἔργα. ἴσχυ-
 οντες ἕνα ἄλλω ὑπερβαλόντες τῇ χέλλῃ.
 ἡ δὲ Ασπασία, ὅτε ἐνδύεται πολυτελεῖ χιτῶ-
 να ἐβέλετο, ὅτε σφίβλημα σφίβαλόντος ποιο-
 κίλον ἤξιεν, ὅτε λίσσαντες ὑπόμενιν. ἀνδ-
 ρημύουσα δὲ διὰς Ἑλλήνικας, καὶ Ἑλλῶθεντας
 τοὺς αὐτοὺς, καὶ τὸ τῷ πατρὶ οὐνομα ἐβόα,
 καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν καὶ τῷ πατρὶ, δειλὰν συμ-
 φῇ καὶ ὁμολογομένην ὑπομῆται πιδύουσα, πῶς
 ὅξω τῆς σωτηρίας περὶ τὸ σῶμα σολῶν τε
 αἶμα, καὶ σφίεργον κακασκώλῳ. βαπτισθεῖσα δὲ
 σφίς ἀνάγκῃ ἐνέδω, καὶ εἶπε τοῖς ἐπιτάγμα-
 μασι, ἀλγῶσα, ὁμῶς, ἢ παρθενικὰ, ἀλλ' ἐταί-
 ρῳ πρᾶξεν ἐβλάβετο. αἱ μὲν ὅτι ἄλλαι παρ-
 ελθούσαι ἀντίβλεπον τῇ κύρῳ, καὶ ὑπέμει-
 νον

δίων, καὶ παιδρότητα περιποιῶντα λίγη μὲν
 Λαοσσία ἰώσα χάρτα, καὶ ἐρυθημάτων δὲ μά-
 λα φλογιδῶν ἐκπέμπλατο αὐτῆς πρὸ πρῶ-
 σου, καὶ ἐπιπλήρωντο οἱ ὀφθαλμοὶ δακρύων,
 καὶ ἐκ παντὸς αἰδέσθην τῷ τρέπον δέλη λῶ.
 ὅσα δὲ ἐκείλδαν πλησίον αὐτῆς πρὸς ἀνδράσιν
 χαρίσαι, αἱ μὲν ἐπαίδισαν καὶ πᾶν δὲ κόλως
 ἢ δὲ φωναίς τῷ πρὸς τὰ γμαπ ἰδὲ πρὸς ἑχέρ,
 ὥς αὐτῶν ὁ ἀπάγων σπινθῆρας πρὸς εἰς
 ἐκάθισαν. ἀποιομένη δὲ τῷ κύρῳ, καὶ διαποσύν-
 τῃ τὰς ὀφθαλμοὺς αὐταῖς, καὶ τὰς παρὰ
 καὶ τὰς δακτύλους, αἱ μὲν ἠνέχοντο, ἢ δὲ ἔχ
 ὑπέμειν. ἄκρῳ γὰρ τῇ χειρὶ μόνον τῷ κύρῳ
 προσεφάρμα, ἐξέβησεν τε καὶ ἔφατο αὐτῶν
 οἰμῶξ ἐπὶ τοιαῦτα δρῶντα, ὑπερβόη τέτοις
 ὁ κύρῳ. ἐπακταμένης πε αὐτῆς καὶ πειρω-
 μένης φάρον, ἰπὸ καὶ τῷ μαζῶν προσέφατο,
 εἰλλ' ἐνταῦθα μὲν ὑπερηγάδην πρὸς εὐφροσύνην
 ἐπεσκήσας ὁ τῷ δαρείῳ, ἀλλὰ καὶ ὑπερβό-
 φας πρὸς τὸν ἀρχαῖον, ταῦ τινι μόνῳ, ἔφη,
 ἐλθέμεν, καὶ ἀνέκθεσθαι ἡγάρας αἱ δὲ κοιτῶν
 ἀπληκτικῶς ἔχουσιν, καὶ τῷ εἶδεν ὅτι καὶ τῷ τρέ-
 που μᾶλλον. καὶ δὲ τέτων ὁ κύρῳ πλέον
 ταῦτῳ ἡγάπησεν, ὅς ὀμίλησεν ποτὲ ἀνδρά-
 ποις. χεῖρῳ δὲ ἔστησεν ὑπερηγάδην μὲν πρὸς
 αὐτῷ ὁ κύρῳ, ἀνέπαυτο δὲ καὶ ὑπερβόη. καὶ

obtemperaret, tamen coacta est eiusmodi quæ non virginem, sed scortum decerent, facere. Reliquæ quum venissent ad Cyrum, respicere, subridere, lætitiæ vultu præ se ferre. Aspasia vero in humum oculos deiecere, ignito quodam & perquam eleganti rubore facies vniuersa suffundi, oculi lacrymis pleni esse, omnibus denique gestibus verecundiam quandam repræsentare. Vbi vero rex iussisset puellas prope se sedere, reliquæ promptissime parebant: at Phocis illa dicto audiens non erat: donec coactam vi quicam adduxerat satrapes, collocaret. Quum autem Cyrus contrectaret, & contempleretur earum oculos, genas atque digitos, reliquæ facile patiebantur: At illa non sustinebat. Si enim extrema manu saltem Cyrus attingeret, exclamabat, dicebatque eum non impune laturum, quod talia fecisset. Ea re supra modum delectatus est Cyrus, & quum attrectante mammillas, illa surgeret, & se in pedes coniiceret, contra Persarum consuetudinem ardente amore Cyrus erga ingenuitatem eius flagrare cœpit: Respiciensque ad emptorem: Hanc, inquit, solam ingenuam & incorruptam adduxisti: reliquæ vero tum facie tum magis etiam moribus fucatæ sunt. Quamobrem Cyrus eam plus amavit omnibus,

cum quibus vnquam consuetudinem habuisset. In posterum vero mutuus inter illos amor coaluit, confirmatusque est: & vsque adeo increuit, vt propemodum etiam æquabilitas intercederet, neque quicquam differret à Græcorum coniugiorum concordia atque modestia. Proinde regis in Aspasiam animus atque amor, non per Ioniam solum, sed per vniuersam Græciam fama rumoreque celebratus est: itemque Peloponnesus sermonibus de Cyro & ipsa plena fuit. Ad regem etiam Magnum hæc gloria peruenit. Creditum est enim, post ipsam, cum nulla muliere rem habuisse regem. Ex his omnibus in mentem venit Aspasie insomnij, columbæ, verborumque eius, & quæcumque dea prædixisset. Quare credidit, ab initio se illi curæ fuisse, proque beneficijs Veneri ceremonias & sacrificium peregit. Primum igitur satis ingens idolum ex auro in honorem eius faciendum curauit, quod imaginem Veneris appellabat, & gemmis picturatam columbam propter statuit, atque singulis diebus, sacrificijs & supplicationibus beneuolentiam & fauorem deæ exposcebat. Patri vero Hermotimo multa splendidaque dona misit, atque locupletem eum reddidit. Summa continentia per vitam vsa est, vt testantur tam Græco-

εἰς τοῦτον ἀμφοῖν ἡ φιλία περιήλθεν, ὡς
 ἔγγυς ἰσοπρίας εἶναι, καὶ μὴ ἀσφάδην Ἑλληνι-
 κῷ γάμῳ, ὁμοιοῖας τε, καὶ σωφροσύνης. ἀτίκατο
 οὐκ οὐκ εἰς Λαπασίαν ἔρωτ'· καὶ εἰς Ἰωνίαν τὸ
 κλέει, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν. πεπλήρωτο
 δὲ καὶ ἡ Πελοπόννησος τῶν ὑπὸ Κῦρου τε, καὶ
 ἐκείνης λόγων. ἀλλὰ καὶ εἰς βασιλέα τὸν μέ-
 γαν ἦκαν ἡ δόξα. πίσιδ' αὖτε γὰρ δὴ ὅτι γυναι-
 κὸς ἄλλης μετ' αὐτῷ ἐκ ἡξίῳ παραθλιῶσαι
 Κῦρος. ἐκ δὴ τέτων εἰσῆεν τὴν Λαπασίαν
 μνήμη τῶν ἀρχαίων φασμάτων, φεισθεῖς τε
 ἐκείνης, καὶ τῇ ἐξ αὐτῆς λίσσῃ, καὶ ὅσα περιέπιν
 οὐκ οὐκ, καὶ ἐπίσδεν αὐτῷ ἐξ ἀρχῆς μελετω-
 νὸν αὐτῆς μενέειναι, καὶ ἔθηκε τῇ Αφροδίτῃ τε-
 λεσθῆναι, καὶ χρεισθῆναι. πρῶτον μὲν οὐκ εἶδα-
 λον χρυσῶν ἀρκέντως μεγέθους ἔχον, αὐτῇ
 χαρισκίνας. ἐνενοῦτο δὲ τὸ ἄγαλμα εἶναι Ἀ-
 φροδίτης εἶναι, καὶ πελιδνὰ αὐτῇ παρέστη
 λιθοκόλλητον. καὶ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν θυσίαις
 τε ἰλεῖτο, καὶ εὐφημίαις· ἀπίπτεψε δὲ καὶ
 βρυσίμῳ τῷ πατρὶ δῶρα πολλὰ, καὶ καλά,
 καὶ πλεονάζον αὐτὸν ὑπέφηνε, σωφροσύνη τε διέ-
 ζῃ, ὡς αἱ Ἑλληνίδες γυναικὸς λέγουσι, καὶ αἱ
 Ἀφροδίται. ὅρμ' ἐκομίδῃ ποτὲ Κῦρος ἐκ Θετ-
 τάλιας, πίμπαντο δὲ ὅρμον Σκοπᾶ τῷ νεω-
 τέρῳ. τῷ δὲ Σκοπᾶ κακόμειον ἐκ Σικελίας τὸ

δῶρον. ἰδὼν δὲ ὁ ἑρμῆς θαυμάσῃ πῶς τέχῃ,
 καὶ ποικιλίᾳ ἐξηργάσῃ. πάντων οὐκ οἷος ἔβρι-
 ξεν αὐτὸν ὁ Κῦρῳ θαυμάζοντων. ὑπερηδὲς
 τῷ κραιμυλῷ, παρεχόμενος εἰς Ἀσπασίαν ἀφί-
 κτο μεσούσης ἡμέρας, καὶ καταλαβὼν αὐτὴν
 καθεύδουσαν, ὑπὸ δὲ ὑπὸ δουμάποι, καὶ πα-
 ρακλιθεὶς ἡρέμα, ἀψόφῃ τὴν ἐμὴν αὐτὸς μὲν
 αἰγρεμῶν, ἐκένη δὲ ἐκαθάδεν. ἰσθὲν δὲ διῦπνι-
 σθη, καὶ ἐθεάσατο τὸ Κῦρον, στυγλακῶς αὐτῇ
 κτὶ τὸ σωήθη τρέπον ἐφιλοφρονεῖν αὐτὸν. ὁ
 δὲ, ἐξελὼν ἐκ τῆς κλῆρας τὸν ὄρμον, ἰδὼν,
 ἰσθαιπὼν ὅτι ἄξιός ἐστιν ἑταῖρος ἢ θυγατρὸς βα-
 σιλέως, ἢ μητρὸς τῆς δὲ ἰμολογέσης, ἰδὲ
 δίδωμί σοι τοίνυν (φησὶν) αὐτὸν ἔχειν κτῆ-
 μα, καὶ μοιῶς ἔχεις πεποιημένη δέξινον τὸ τρέ-
 χλον. ἢ δὲ ἔχῃ ἡπλήθη τῆς δούρης, ἀλλ' εὖ μά-
 λα σφῶς, καὶ πεποιηδὲς ἀπεκείνατο. καὶ
 πῶς, ἔφη, τολμήσω Παρυσάτῃ δῶρον ἄ-
 ξιον τῆς τέκνης σε φειδέσθαι αὐτῇ; ἀλλὰ
 πῶς μὲν ὑπόπινον ἐκένη, Κύριε, ἐγὼ δὲ σοι
 καὶ ἀνὰ τίτου παρέξω κτλὸν τὸν τρέχλον.
 Ἀσπασία μὲν οὐκ ἠμεγαλοφρονέως, καὶ ὑπὸ τῆς
 γυναικὸς βασιλικῶς τὰ ἐναντία ἔδρασεν,
 ἡπερ εἰώθει γυναικὸς δρᾶν φιλόκοσμοι γάρ
 οἱσι δεινῶς. ὁ καὶ Κύριος ἡδὲ τῇ ἀπακρίσει,
 τίμῳ μὲν Ἀσπασίαν καταφίλησεν, αὐτῇ δὲ ἰκα-

rum quam Persarum femina. Monile aliquando ex Thessalia Cyro mittebatur, à Scopa iuniore, quod Scopæ è Sicilia dono missum erat. Hoc mirabili quadam arte, varietateque confectum esse videbatur. Omnibus itaque, quibus id ostendisset Cyrus, mirantibus, gavisus thesauro, repente circa meridiem ad Aspasiam se contulit: quumque eam reperisset dormientem, subter vestem insinuans, sese clam acclinavit, & tacite, sineque strepitu permansit, donec illa somnum perfecit. Quæ quum expectata vidisset Cyrum, complexa est eum solito more & consuetudine. At ille extractum de cista monile monstravit ei, dicens: Hoc certe, vel filia, vel matre regia dignum est, quumque annuisset illa: En, inquit, eum tibi proprium dono; tu vero collum eo ornatum mihi ostende. At ipsa non recepit munus, sed prudentissime respondit: Et quomodo, inquit, ausim, quum hoc donum potius matrem tuam Parysatidem deceat? Illi igitur mittito. Ego vero vel sine ornamento hoc tibi collum satis venustum præstitero. Aspasia itaque animi magnitudine præstans, contrarium reliquis regum vxoribus faciens, eas longe superauit. Sunt enim illæ rerum ad ornatum mundumque pertinentium plus æquo studiose. Hoc re-

sponſo delectatus Cyrus, & Aſpafiam deoſculatus, hæc facta dictaque ſingula in epiſtolam conſcripta, ad matrem vna cum monili miſit. Et Paryſatis accepto munere non minus propter illa lætata eſt, quæ erant in epiſtola, quam propter aurum, & ob hæc maximis regiſſique muneribus eam remunerata eſt: Hoc enim ſummam ei lætitiâ faciebat, quod tamen in amore Cyri ſe vellet ſuperari à matre ipſius. Verum Aſpafia munera quidem collaudauit, ſed non indigere ſe illis dixit, nam & pecuniæ plurimæ cum muneribus adiunctæ erant: ſed remiſit ad Cyrum, Tibi (inquiens) hæc uſui poſſunt eſſe, qui magnam hominum multitudinem alis: mihi vero ſufficit, ſi te ſimul amem, & ornamento utar, atque his Cyrum non immerito vehementer commouit. Etenim ſine omni controuerſia, tum formæ pulchritudine, tum etiam magis integritate & nobilitate animi admirabilis hæc mulier extitit. Poſteaquam vero Cyrus in prælio contra fratrem eſſet occiſus, & Cyri exercitum aduerſarij cepiſſent, illa etiam cum reliqua præda in manus hoſtium incidit, non fortuito tamen neque neglecta: Sed requiſiuit eam ſingulari ſtudio curaque rex Artaxerxes, nomen eius & virtutem cognitam ha-

ἐκ τῶν πρᾶχθέντων, καὶ τῶν λεχθέν-
των, εἰς ἐπιστολὴν ἔγραψας, ἀπέπεμψας
πρὸς τὴν μητέρα σου τῇ ὁρμῇ. καὶ ἡ Πα-
ρυσάπης λαβὼσα τὸ δῶρον, εὐδὲν ἔλαττον
ἦδη τοῖς ἀπεσταλμένοις, ἢ τῷ χρυσῷ. καὶ ὑπὸ
τύτων ἡμέψατο πρὸς Ἀσασίαν μεγάλους
δῶρους καὶ βασιλικοῖς. ἠύφρανε γὰρ αὐτὴν
μάλιστ' ὁκνῶ, ὅτι, καίτοι πάνυ σφόδρα δι-
δοκίμῃσιν παρὰ τῷ πατρὶ αὐτῆς ἡ Ασασία,
ὁμῶς ἐν τῷ φιλεῖσθαι ὑπὸ Κύρου ἐβόλετο
τῷ Κύρῳ πεκύσθαι ἡτῆσθαι. ἐσῆγεσε μὲν ἔν
Ἀσασίᾳ τὰ δῶρα, καὶ μὲν ἔφατο αὐτῶν
διδῶναι, ἐπεὶ καὶ χρήματα ἦεν αὐτῇ μὲν
δῶρον κάμπολλα. ἀπέστειλε δὲ Κύρῳ ἐπεῖσε,
πολλὰς ἀνδράπων πέρροντί σοι γένοιτο αὐ-
ταῦτα λυσιτελεῖν. ἐμοὶ δ' οὐκ ἀρκεῖς φιλού-
μεν, καὶ κόσμος μοι εἶναι. καὶ ἐκ τούτων
οὕτ', ὅπως εἶκός, τὸν Κύρον ἐξέπληξε, καὶ
ἀναμολόγως ἐθαυμάζετο ἥδη ἡ γυνὴ, καὶ
διὰ τὸ καλῶν τὸ τῷ σώματι, καὶ ἐπὶ
μαῖλλον διὰ τὴν δὲ γῆρας τῆς ψυχῆς. ὅτι δὲ
ἀννήσθη Κύρῳ ἐν τῷ πρὸς τὸν ἀδελφὸν μά-
χη, καὶ ἰάλῃ τὸ σπαστόπεδον τῷ Κύρῳ, μὲν
καὶ τῷ ἄλλων λαφύρων καὶ αὐτῇ ἰάλῳ, οὐκ
εἰκὴ καὶ ὥς ἐτυχεν ἐμπεσῶσα εἰς τοὺς πολε-
μίους, ἀλλ' ἀνεζήτησεν αὐτὴν σου πολλῇ

τῇ φρονήσει ὁ βασιλεὺς Ἀρταξέρξης. ἦδη γὰρ
 αὐτῆς πὺν κλέει, καὶ τὴν ἀρετὴν. ἔπειτα δὲ
 αὐτὴν ἤγαγον διδασκάλους, ἡγεμόνας. καὶ τοὺς
 μὲν τὸτο δρᾶσαντας εἰς δισμωτήριον ἐνέβα-
 λεν. περὶ ταῦτα δὲ αὐτῇ δοθῆναι κόσμον πα-
 λυτελῆ. ἡ δὲ ἀκούσασα, καὶ ποταμωδὸν καὶ
 καὶ θαλάσσιον, ἐπὶ πλοῖοις ἐβίβη τὴν ἐκ
 βασιλείας σολῶν ἐνδύσασα. ἐδρῶν γὰρ ἰσχυ-
 ρῶς τὸ Κῦρον. ἐβύσα δὲ, ἐφάνη χαλλίστη
 γυναικῶν. καὶ παραχρῆμα ὁ Ἀρταξέρξης
 ἐβλέπετο, καὶ κατετήκατο, καὶ πρῶτον γε
 τῶν γυναικῶν ἦν, καὶ εἰς ὑπερβολὴν ἐπί-
 μα, δι' ὧν ἔσπευδεν αὐτῇ χαρίζεσθαι, θάρ-
 ρων ὅτι Κύρου μὲν ἀναπαύσει ἐπιλαθέσθαι
 αὐτὴν, διδάξει δὲ οὖν αὐτὴν φιλοῖν. οὐδὲν
 ἐκείνῃ ἦν. καὶ ἔτι μὲν τῆς ἐλπίδος
 ὅτι καὶ βραδείας, δεινὰ γὰρ ἡ εἰς Κῦρον ἔυ-
 νοία. ὑπακῆσαι τῇ Ἀσπασίᾳ φροῦνιστον
 ὥσπερ μάλιστα τὸ φίλτερον ἐνέργασθαι αὐτῇ.
 χρόνῳ δὲ ὕστερον Τηειδίας ὁ εὐνέχης ἀποθνή-
 σκει, κάλλιπεν τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ αἰραιό-
 τατα γυναικῶν. κατέστρεψε δὲ οὗτο αἶρα
 τὸν βίον μετὰ καὶ ἄλλῳ, καὶ ἐκ τῆ παιδικῆς
 ἡλικίας ἀνατρέχων. ἐβλέπετο δὲ αὐτῇ ἔρᾳ ὁ
 βασιλεὺς ἀνδρείοτατα. ἐκ δὲ τούτων ἐσθ-
 θεῖα βαρύτατα, καὶ δριμύτατα ἦλθεν, καὶ δὲ

bens. Quum autem vincitam eam ducerent, excanduit, & huius facinoris auctores in vincula coniecit; iussitque ipsi magnificum, splendidumque vestitum dari. Quod quum audiuisset, cum lacrymis & gemitu deprecata est: attamen induere stolam à rege donatam coacta est magna vi à multis. Nam summo luctu Cyri obitum deplorabat. Eam quum induisset, omnium mulierum formosissima visa est, statimque Artaxerxes igne concepto tabescebat. Itaque primam inter omnes vxores illam habuit, mirificoque honore prosequutus est. Nam gratum ei facere conabatur, sperans posse se memoriam Cyri ex animo ipsius euellere, & persuadere, vt se non minus illo amaret. Verum tarde seroque tandem spe potitus est. Ingens namque Aspasiæ beneuolentia erga Cyrum eius animo penitus infixæ, vehementem in ea amorem excitauerat, qui elui & tolli, vt si quid aliud, difficillime poterat. Paucis post diebus Teridates eunuchus mortem obiit, formosissimus omnium in Asia, atque pulcherrimus. Is iam è pueris excesserat, & in adolescentibus numerabatur. Hic regi potissimum in delicijs fuisse dicebatur. Quamobrem gravissima lamentatione & acerbissimo mœrore ex eius morte affectus est, ac publi-

cus per vniuersam Asiam squalor luctusque fuit, omnibus in hoc regi gratificantibus: nemoque ad regem accedere, vel consolatione aliqua dolorem eius leuare audebat. Etenim existimabant fieri non posse, vt ab hac acerbitate reuocaretur. Exacto demum triduo, Aspasia vestem lugubrem induta, veniente rege ad balneum, sterit lacrymans, oculisque in terram despiciens. Quam quum ille conspexisset, consternatus est: causamque quamobrem aduenisset, rogauit, & illa: Te, rex, inquit, lugentem moerentemque consolatum veni, si tibi sic visum fuerit: sin minus, retrogrediar. Gauisus hac cura Persa, iussit vt in thalamum rediens præstolaretur, donec veniret: atque illa mandato paruit. Qui reuersus, vestem eunuchi, supra pullam Aspasie circumdedit: & quodammodo conueniebat ei vestis adolescentis, magisque splendore forma venustasque ipsius hac ratione regi, qui puerum amasset, videbatur. Quumque semel his captus esset, rogauit eam, vt sic amicta semper ad se accederet, donec luctus vis & feruor remitteret: atque illa gratificans ei, morem gessit: solaque ex omnibus Asiæ non modo foeminis, sed etiam filiis cognatisque regem Artaxerxem consolata est, & tristitiæ languorem sanauit, acquie-

μοσία χ'τ' πᾶσαν τὴν Ἀσίαν πίνθη· ἦν, χα-
 ριζομένων ἀπάντων βασιλεῖ τούτῳ. ἐτόλμα
 τε εὐδαίς αὐτῷ προσελθεῖν, ἐδὲ παρεμυθί-
 σατο. καὶ γὰρ ἐπίσχεον αἰσάτως αὐτὸν ἔχεν ἐπὶ
 τῷ συμβεβηκότι πάθει. τειῶν δ' ἡμερῶν διελ-
 θεσῶν, πολλὴν ἀναλαβῶσα ἡ Λαλασία πενθι-
 κῆν, ἀπόντ'· τῷ βασιλείῳ ἐπὶ λεπτὸν, ἔση
 διακρύψαι, καὶ ὁρᾶσαι εἰς γλῶ. ὁ δὲ ἰδὼν αὐτὴν
 ἔξεπλάγη, καὶ ἤρετο τίς αἴτια τῆς ἀφίξεως.
 καὶ ἐκείνη φησὶ· λυπούμερόν σε, βασιλεῦ, καὶ
 ἀλγούτα ἀφίγμαι παρεμυθήσατο, εἰ σοι βα-
 λοιδύω ἐσίν· ἐδ' χαλεπαίνεις, ἀπαλλάττο-
 μαι ὁπίσω. ὑπεβόη τῇ κηδεμονίᾳ ὁ Πέρσης,
 καὶ προσέταξεν εἰς τὸ θάλαμον ἀνελθοῦσαν
 ἀναμῆναι αὐτόν· ἢ δ' ἔδρασε ταῦτα. ἐπεὶ δ'
 ἐπανῆλθε, τίς τῷ εὐνούχῳ πολλὴν ἐπὶ τῇ με-
 λαίῃ περὶ τῇ Λαλασίᾳ, καὶ πῶς ἔπρεψεν
 αὐτῇ καὶ τὰ τῷ μηρακίῳ, καὶ ἐπὶ μάλλον πᾶ
 τ' ὄρας αὐτῇ πρὸς τὸν θεράτην ἐξέλαμψεν.
 ἐπεὶ δ' ἀπαξέχρωθη τούτοις ἐλεῖνος, ἠξίω-
 σεν αὐτὴν εἰς αὐτὸν ὑπομαρτανθῆ τὸ πίνθος αὐτῷ
 ἢ ἀκμή, οὕτως ἐσαλιδύλω ὡς αὐτὸν παρῆ-
 ναι αὐτήν. καὶ ἐκείνη χαριζομένη ἐπέβη αὐ-
 τῷ, καὶ μίγη τῶν χ'τ' τὴν Ἀσίαν, οὐ γυναικῶν
 μόνον φασίν, ἀλλὰ καὶ τὸ τῷ βασιλείῳ ὑπὸν,
 καὶ τὸ συγγενῶν παρεμυθήσατο Ἀρταξέρξῳ, καὶ

τὸ ἐκ τῆς λύπης ἰάσαστο πάθος, εἴξαντο
τῆ βασιλείῳ τῇ κηδεμονίᾳ καὶ τῇ παρρη-
σίᾳ παιδέντες συνεπῶς.

Κ Ε Φ. β'.

Περὶ Μεσῶν.

Οὐδεὶς ἔτι πλάσσει, ἔτε γραφεί τ' Διὸς
δυρατέρων τὰ εἶδη παρέστησεν ἡμῖν ὠπλισμέ-
να. ὁμολογεῖ δ' ἔγωγε, ὅπ' οἱ τ' ἐν Μίσσας
βίον, ἑρπυϊκὸν τε αἶμα, καὶ πρᾶγον εἶναι.

Κ Ε Φ. γ'.

Περὶ Επαμεινώνδου, καὶ Δαΐφρατος καὶ
Ιολαΐδου.

Επαμεινώνδης ὅτε ἐπρόθη ἐν Μαρπησίᾳ χει-
εῖαν, εἰς τὴν σκηνὴν κοιμηθεὶς ἔπ' ἔμπης
Δαΐφρατον ἐκάλει, ἵνα ὑποδείξῃ στρατηγόν. οἱ
δ' ἔφασαν τεθνήσκειν τὸν ἄνδρα. εἴτα Ιολαΐ-
δαν καλεῖν διαταχέως ἤξιεν. ἐπεὶ δὲ καὶ αὐ-
τὸς ἐλέχθη τεθνήσκειν, σιωπῶντες διαλύ-
σαντες πρὸς τὰς πολέμους, καὶ φιλίαν θείδαι,
ὥς μηδέπ' στρατηγὸν καταλαμβανόμενος αὐ-
θάρκας.

Sciente rege sollicitudini ipsius, & consolationem prudenter admittente.

CAP. II.

De Musis.

Nemo vel fictor, vel pictor, filiarum Iouis imagines armatas nobis exhibuit, quo significatur, id vitæ genus, quod in literis consumitur, placatum simul & mansuetum esse oportere.

CAP. III.

De Epaminonda, Daiphanto, & Iolaida.

Epaminondas quum mortiferum vulnus in Mantinensi pugna accepisset, delatus in castra viuis adhuc, Daiphantum accersi iussit, ut ipsum ducem declararet, quem quum occubuisse dicerent, rursus iussit Iolaidam vocari. Quum vero ipsum etiam mortuum esse dicerent, suavitatis suavitatis, ut pacem cum hostibus & amicitiam facerent, eo quod nullum amplius ducem Thebæ haberent.

C A P. IV.

De Sesostride.

Ægyptij dicunt Sesostridem à Mercurio solertiam & consilia didicisse.

C A P. V.

De Laïde,

Laïs scortum, ut refert Aristophanes Byzantius, etiam Axine dicta fuit. Quod eius cognomentum, morum & ingenij feritatem & scuritiam redarguebat.

C A P. VI.

De Marij & Catonis parentibus.

Omniū risu digni sunt, qui maiorum stemmata iactitant; siquidem in Romano populo, Marij quidem patrem ignoramus, ipsum vero propter rerum gestarum magnitudinem admiramur. Catonis etiam senioris patrem si quis nosse velit, multo studio requirat necesse est.

C A P. VII.

De Alexandro & Hephastione.

Alexander Achillis monumentum coro-

Κ Ε Φ. Δ'.

Πεὶ ΣισώσρειδΘ.

Φασὶν Αἰγύπτιοι Σίσωσριν παρ' Ερμῆ πᾶ
νοήματα δεκμυσθῆναι.

Κ Ε Φ. Ε.

Πεὶ ΛαΐδΘ.

Ὅπ Λαΐς ἡ ἐπαῖρα, ὡς φησιν Λεισοφά-
γης ὁ ΒυζάντιΘ, καὶ ἀξίνη ἐκλαῖτο. ἤλεγχε
δὲ αὐτῆς τὸ ἐπώνυμον τῆτο, πῶς τὸ ἦθες
ἀγριότητα.

Κ Ε Φ. ς.

Πεὶ Μαεῖν καὶ ΚάτωνΘ πατέρων.

Ὅπ γλαῦν ἔξεσιν ἐπὶ τοῖς μεγάλαις φρο-
νύσιν διὰ τοῖς πατέρας, ἅλα ἐν Ῥωμαίοις μὲν
Μαεῖν τὸν πατέρα ἐκ Ἰσμήν, αὐτὸν δὲ Σαυ-
μάζομην διὰ τὰ ἔργα. ΚάτωνΘ δ' τὴν πρε-
βύτην καὶ αὐτὸν δ' πατέρα ἀνάζητῶν χεῖρ.

Κ Ε Φ. ζ.

Πεὶ Αλεξάνδρ, καὶ ΗφαισίωνΘ.

Ὅπ ΑλέξανδρΘ τὸν Ἀχίλλεος τέφρον

138 V A R I A H I S T O R I A
 ἐσφάινωσι, καὶ Ἡραιῶν τὴν τῷ Πατρὶ κλη-
 αίνετον ἐμὸν ὅτι καὶ αὐτοὶ ἰσχυροὶ τῷ
 Ἀλεξάνδρῳ, ὡς Ἀχιλλεὺς ὁ Πάτρι κλη-
 τῶν.

Κ Ε Φ. ἦ.

Περὶ Κλεομένης ἐπιτελευτῆς καὶ τῷ Ἀρ-
 χωνίδῳ.

Κλεομένης ὁ Λάκων τῷ ἐταίρῳ τῶν αὐτῶν
 παρλαβῶν Ἀρχωνίδῳ, κοινωνὸν ἐποίητο
 τῶν πραγμάτων. ἐπώμνυσεν ἔνθα ἐκτάχει,
 πάντα σὺν τῇ αὐτῇ κεφαλῇ πρέττειν. ἐτα-
 ρῶν ἔνθα πρὸς ἀρχὴν, ἀποκτείναντες τὸν ἐταίρον
 αὐτῶν, καὶ ἀποκτείναντες πρὸς κεφαλῇ, μέλιτι ἐ-
 σκεῖν ἐμβαλόντες, ὅποτε μέλλοιεν πρέττειν,
 πρὸς ἀρχὴν πρὸς κεφαλῇ ἐλθόντες ὅσα ἐπείθε-
 λον μὴ παρασπονδεῖν, μηδὲ ἐμπορκεῖν, βυ-
 λῶντες δὲ καὶ τῷ Ἀρχωνίδῳ κεφαλῇ.

Κ Ε Φ. θ'.

Πῶς ὁ Τιμησίπας ἐκὼν ἀσπῆλδι τῷ
 πατρὶ κλη-
 τῶν.

Τιμησίπας ὁ Κλαζομενὸς καλεῖται ἐξ ἑν-
 ουτο τῷ Κλαζομενίῳ. ἰσχυρὸς τῷ ἀγαθῶν ἀ-
 δελφῷ. ὅς γε μὴν εἴθε καπορύει τῶν ποι-
 των ὅτι κλη-
 τῶν, καὶ τῷ Τιμησίπῳ κατὰ κράτος καὶ
 πρὸς μὴ πρὸς τὸν ὀλίγον ἐπὶ τῷ φθονῶντι αὐτῷ

nauit, & Hephæstion Patrocli: significans, se ita charum Alexandro esse, vt Patroclus fuisset Achilli.

CAP. VIII.

De Cleomenis dolo contra Archonidem.

Cleomenes Lacon assumpto vno ex familiaribus suis Archonide, cum confortem & adiutorem sui propositi fecit. Iurauit igitur ei, si voti compos fieret, se omnia cum ipsius capite transacturum esse. Quum vero potitus rerum esset, occiso socio caput eius resectum vasi pleno mellis impositum: & quotiescumque aliquid agere instituisset, ad id inclinatus propositum narrabat: dicens se pactum non violare, neque iusiurandum fallere: etenim consilium se cum Archonidis capite capere.

CAP. IX.

Quomodo sponte discesserit à patria Timesias.

Timesias Clazomenius bene iusteque Clazomenijs præerat; Etenim vir erat probitatis singularis. Inuidia vero, quæ eiusmodi viris vim adhibere consuevit, etiam in illum suam acerbiterat atque sti-

140 **V A R I A H I S T O R I A**
 mulum contulit. Et primum quidem, pa-
 rum eam invidia vulgi commouebat. Ve-
 rum hoc in causa fuisse, quamobrem pa-
 tria pulsus sit, aiunt. Transibat quodam
 tempore per scholam; pueri vero dimissi à
 præceptore ludis operam dabant: quum-
 que duobus de linea incidisset contentio, al-
 ter iurabat, Sic ego Timesiæ cerebrum dis-
 cussierim. Hoc audito, ille putans se in
 nimia hominum invidia positum esse, &
 vehementer à suis ciuibus odio haberi,
 siquidem & pueri odissent, nedum viri,
 sponte atque vltro è patria concessit.

C A P. X.

*Quod primi excuderint monetam
 Ægineta.*

Æginetæ quondam plurimum inter uni-
 uersos Græcos poterant, temporis ferti-
 litatem & opportunitatem nacti. Copias
 enim nauales possidebant, & erant poten-
 tissimi. Sed & contra Persas emicuerunt,
 & idcirco præmium fortitudinis inter pri-
 mos sunt consecuti, & primi nomisma per-
 cusserunt, quod ex ipsis nomen accepit,
 ut Æginense nomisma vocaretur.

τὸς δὲ πατρίδ' ἐκείνο αὐτὸν ἐξαλαῶσαι φασί. παρήκει διὰ διδασκαλείας, οἱ δὲ πῦδες ἀφειδύντες ὑπὸ τῷ διδασκάλῳ ἔπαυσαν. γίνεται δ' ὁ δύο παίδων ὑπὲρ γραμμῆς φιλοπρέπεια. καὶ ὁ εἷς ἐπαύωσιν, Οὕτω ἔργα Τιμησίῃ τ' ἐγκέφαλον ἐξαράξαιμι. τότε ἐκείν' ἀκούσας, καὶ ὑπολαβὼν ἀκρατῶς ἔχειν ἐδόνε, καὶ δεινῶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν μεμισῆσθαι, ἔρχεται καὶ οἱ πῦδες αὐτὸν μισῶσι, μή τι γυναικὶ αἰσῶντες, ἀπώλθιν ἐκὼν τ' πατρίδ'.

Κ Ε Φ. Ι.

Ὅπ' πρῶτοι ἔκοψαν Λίγινῆται νόμισμα.

Λίγινῆταί ποτε ἐδυνήθησαν τὰ μέγιστα ἐν τοῖς Ἑλλήσιν, ἀφροδίαν πινὰ χρόνων καὶ εὐχαιρίαν λαχόντες. δυνάμιν γὰρ ναυπηκὺν ἔχον, καὶ ἴσως μέγιστοι. ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Περσικοῖς ἀγαθοὶ ἐγλύοντο, καὶ διὰ ταῦτα καὶ τῶν ἀεσθείων ἡξιώθησαν. καὶ πρῶτοι νόμισμα ἐκόψαντο, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκλήθη νόμισμα Λίγινῶν.

Κ Ε Φ. ΙΑ.

Περὶ Παλλαντίε λόφου, καὶ Πυρετῶ
ναῦ, καὶ βωμῶ.

Ὅτι Ῥωμαῖοι ὑπὸ τῷ λόφῳ τῷ Παλ-
λαντίῳ, Πυρετῶ καὶ νεών, καὶ βωμῶν ἰδρύ-
σαντο.

Κ Ε Φ. ΙΒ΄.

Περὶ τῷ ἐν Κρήτῃ συλληφθέντι μαγῷ.

Ὅτι ἐν Κρήτῃ ἐν Γορτυνῇ μοιχὸς ἀλὺς
ἦλτο ἐπὶ τὰς ἀρχάς, καὶ ἐπεφάνητο ἰεὺς
ἐλεγχθεὶς. τὸ δὲ στεφάνωμα κατηγόρει αὐτῷ,
ὅτι ἀνάνδρος ἐστὶ, καὶ γύναις, καὶ εἰς γυναῖ-
κας καλός. καὶ ἐπιπράσκειτο δημοσίᾳ ἅς σα-
τῆρας πεντήκοντα, καὶ ἀτιμώτατος ὡς, καὶ ἰ-
σθινός οἱ μετῶν τῶ κοινῶν.

Κ Ε Φ. ΙΓ΄.

Πῶς ἡ Γνάθαινα ἐταῖρα καπώσασθαι
λάλον.

Ἀρίκετο ἔξ Ἑλλησπόντε παρὰ πλὴν ἐταῖ-
ραν πλὴν Ἀττικῶν Γνάθαιναν ἱερῆς, καὶ
κλέει αὐτῆς. παρὰ πότον οὖν πολὺς ὡς
λαλῶν, καὶ ἐδίδκει φορπικός. ὑπελαβῆσα ἔτι

CAP. XI.

*De Pallantio colle, & Febri templo
atque ara.*

Romani sub Pallantio colle, Febri templum & aram cœdificauerunt.

CAP. XII.

De adultero in Creta comprehenso.

Adulter Gortynæ in ciuitate Cretæ comprehensus, & in iudicium adductus, criminisque conuictus, lana coronabatur. Hæc vero coronatio redargebat eum esse hominem mollem, effœminatum, & mulieribus se ornantem; & æstimata est ei publice quinquaginta staterum summa. atque ad turpissimam infamiam redacto, omnes ad gerendam in republica dignitatem viæ intercludebantur.

CAP. XIII.

*Quomodo Gnathana confutauerit
loquacem.*

Venerat ex Hellefponto ad scortum Atticum Gnathænam amator quidam, eius fama & nomine permotus. Quum itaque inter pocula plurima effutiret, & impor-

runus esse videretur, interpellans Gnathæna: Numquid enim, inquit, tu te ex Hellesponto venire dixisti? Quumque annuisset, Cur igitur, inquit, primariam inibi ciuitatem ignoras? Qui quum diceret, Et quæ tandem est illa? Sigeum, inquit illa, Sic artificioso isto nomine silentium imposuit ei.

C A P. XIV.

De quibusdam venustate corporis excellentibus.

Amabilitate simul & forma maxime floruisse dicuntur apud Græcos Alcibiades, ex Romanis vero Scipio. Demetrium quoque Poliorcetam ferunt certasse de venustate. Alexandrum etiam Philippi filium sine curatione formæ speciosum extitisse perhibent; Capillos enim qui erant flauï, retortos ei fuisse. Ferunt tamen formidabile quiddam in facie Alexandri insitum fuisse. Homerus vero quum vult significare formosos, arboribus eos comparat: velut

*Arboris ut vegetum germen, sic ille vigore
Crescebat lato.*

C A P. XV.

*De præstantissimis quibusdam viris, qui cum
pueris colluserunt.*

Herculem aiunt labores, quos in certa
in Gra.

ἡ Γράβαινα, ἅπα ἡ σὺ μὲν τοι λέγεις (εἶπεν)
ἦσαν ἐξ Ἑλλησπόντου; τῷ δ' ἐμολογήσαντος
καὶ πῶς, εἶπεν, ἐκ ἑγῶς τ' ἐκ αἰ πόλει
πρὸς πρῶτῳ; τῷ δ' ἀποκρίθη, καὶ πῶς ἐστίν;
ἦδε ἀπεκρίνατο, Σίχριν καὶ ἐμμελῶς διὰ
τοῦ ὀνόματος κατεπίσταν αὐτὴν.

Κ Ε Φ. ιδ'.

Πεὶ πῶς τὸ σῶμα ὠραίων.

Ερασμῶτατον καὶ ὠρεϊότατὴν φασιν, Ἑλ-
λῶν μὲν ἡμέτερος Ἀλκιβιάδῳ, Ῥωμαίων δὲ
Σκυπίωνα. καὶ Δημήτριον τὸν πολιορκητὴν
λέγουσιν ὄρεος ἀμεισβητῆσαι. Ἀλέξανδρον δὲ
τὸν Φιλίππου ἀπεργάζοντος ὠραῖον λέγουσι
ἡμέτερος. πρὸς μὲν γὰρ κόμῳ ἀνασισύρθαι αὐτῷ,
ξανθῷ δ' εἶναι, ὑπεραφύεσθαι δὲ πρὶν τῷ εἶ-
δους φοβερὸν τῷ Ἀλεξάνδρῳ λέγουσιν. ὁ δ' ὅτε
Ὀμηρὸς ὅταν τὸς χελεὺς δέλῃ ἐλέγξαι, δίν-
δους αὐτοὺς περὶβάλλει. Ὁ δ' ἀνέδραμον
ἐργεῖ ἴσθαι.

Κ Ε Φ. ιε'.

Πεὶ αἰσίων πῶς τοῖς παιδίοις
τερπομένην.

Τὸν Ἡρακλῆ λέγουσι τὰς αἰ τοῖς ἄθλοισιν.

συνδὰς διαναπαύαν τῷ παιδαῖ. ἔπαιξε
 δ' ἄρα ὁ Διὸς καὶ Ἀλκμήωνος μὲ παιδίον
 πάνυ σφόδρα. τὸτό ποί καὶ ὁ Εὐεπίδης ἡμῖν
 ἰστανίπεται, ποιήσας δ' αὐτὸν τῷτον Διὸν
 λέγοντα· Πάίζω, μεταβολὰς γὰρ πόνων ἀπὸ
 φιλοῦ. λέγει δ' αὖτο παιδίον κατέχων. καὶ
 Σωκράτης δὲ κατελήφθη ποτὲ ὑπὸ Ἀλκι-
 βιάδου παίζων μὲ Λαμπερδέας ἐπὶ νηπίου.

Αἰσώλαος δ' ἑτάμον σκευὰς, ἰσώδης
 μὲ τὸ ἥναι παιδὸς ὄντος, καὶ ὥς τὸν γλά-
 σσιντα εἶπε. ναῦ μὲν σιάπα, ὅταν δ' ἡμῖν πα-
 τὴρ αὐτοῖς, τότε ἐξαγοράσας ὥς τις πα-
 τέρας. ἀλλὰ καὶ Ἀρχύτας ὁ Ταραντῖνος, πο-
 λιτικός τε καὶ φιλόσοφος ἀνὴρ γενόμενος,
 πολλὰς ἔχων οἰκίας, τοῖς αὐτῶν παιδίοις
 πάνυ σφόδρα ἐτέρπετο, μὲ τ' αἰκατεῖσιν
 παίζων, μάλα δ' ἐρίλει τέρπειας αὐτοῖς ἐν
 τοῖς συμποσίοις.

Κ Ε Φ. 15.

Τίσι δ' ἀρετῇ ἀπύχθετο ὁ Ἀλέξανδρος.

Ὅτι ἀπύχθετο Περδίκκᾳ Ἀλέξανδρος,
 ἐπὶ μὲν πολεμικός· Λυσιμάχῳ δὲ, ἰσὶ στρα-
 τηγεῖν ἀγαθός· Σκεύκῳ δ', ὅτι ἀνδρῶν μὲν
 ἀνιπρὸν δ' αὐτὸν ἐλύσθαι τὸ φικόπριον· Ἀτ-
 τάλῃ δὲ τῇ ἡγεμονικῇ ἤχθετο, Πτολε-
 μαίῳ δ' ἐπὶ τῇ ἀρετῇ.

minibus subibat, ludicris alleuasse. Ludebat autem ille Iouis & Alcmenæ filius cum pueris admodum. Sed & Euripides eundem deum inducit, & facit dicentem: Ludo, & laborum recreat gratissima Vicissitudo me: Dicit autem hoc, puerum tenens. Socrates etiam aliquando deprehensus est ab Alcibiade, ludere cum Lamprocle adhuc infante.

Agésilæus vero arundini insidens, equitabat cum filio puero: & quum quidam risisset, Nunc, inquit, tace: quum & ipse pater euaseris, tunc patribus consilium dabis. Sed & Archytas Tarentinus, vir reipublicæ simul & philosophiæ studio deditus, quum seruis abundaret, maxime liberis eorum delectabatur, & cum vernis suis ludicra agitabat: plurimumque inter conuiuia illorum præsentia delectari solebat.

CAP. XVI.

Quorum virtuti Alexander infensus fuit.

Perdiccam oderat Alexander, quod esset bellicosus: Lysimachum, quod imperatoris artis peritus: Seleucum, quod forti animo esset. Antigoni vero liberalitas eum offendeat, & Attali imperatoria dignitas, & Ptolemæi dexteritas.

CAP. XVII.

De Demetrio in ades scorti commicante.

Demetrius tot gentium dominus, Lamia meretricis ædes cum armis & diademate frequentabat. Non exiguam tamen ei turpitudinem attulisset, si tantum eam in suam domum accersivisset: at ille ipse studiose ad eam itabat. Ego quidem pluris fecerim Theodorum tribicinem, quam Demetrium regem: siquidem ille vocatus à Lamia venire recusavit.

CAP. XVIII.

Quod Phaon formosus fuerit.

Phaonem omnibus hominibus elegantia formæ præstantem, Venus in lactucis abscondit. Alij dicunt eum portitorem fuisse, & hoc officium subisse. Venisse autem aliquando Venerem trajicere volentem, atque illum, nescientem quidnam esset, libenter promptequerecepisse, magnaque diligentia, quoquo voluisset, eam auxisse. Pro quibus meritis alabastrum eicū vnguento dea donavit, quo vinctus Phaon omnium hominum speciosissimus evasit, atque eius amore Mitylenenses formæ

Κ Ε Φ. ιζ'.

Περὶ Δημητείας εἰς ἐπαύρας οἰκίαν
φοιτῶντες.

Ὅτι Δημήτειος πούτων ἐθνῶν ἡγε-
μόνων, ἐφοίτα εἰς Λαμίας πρὸς ἐπαύρας σὺν
τοῖς ὕπλοις, καὶ φορῶν τε διάδωκα. ἀρχὸν
μὲν οὐκ ἔστι αὐτῷ, καὶ οἴκετε μετεπέμψαται
τῷ ἀνδρῶπον· ὁ δὲ παρ' ἐκείνῳ ἐφοίτα φι-
λοφρόνως. ἀλλ' ἔγωγε Θεόδωρον τὸν ἀνελ-
τὴν προσημύσαμεν τῷ Δημητείᾳ, ἐπεὶ ὁ
Θεόδωρος μετεπέμπετο ἡ Λαμία, ὁ δὲ ὑπερ-
εἶδε τῷ κλήσιν.

Κ Ε Φ. ιη'.

Ὅτι Φάων ὤρεται ὡς.

Τὸν Φάωνα χάλλισον ἀνδρῶπων ὄντα ἡ
Αφροδίτη ἐν θριδακίναῖς ἐκρυψε· λόγος δὲ
ἔπειτα ὅτι ὡς περὶ μῦθου, καὶ εἶχε τὸ τοιοῦ-
τόν τι δῶμα. ἀφικνεῖτο δὲ ποτὶ ἡ Αφροδίτη δια-
πλευῖσαι βελομένη. ὁ δὲ ἀσμένως ἐδέξατο,
ἐκ εἰδῶς ὅς τις ὡς, καὶ σὺν πολλῇ φροντίδι
ἤγαγε ὅποι ποτὶ ἐβέλετο. ἀνδρῶν ἢ θεῶν
ἔδωκεν ἀλάβαστον αὐτῷ, καὶ εἶχαν αὐτὸ μῦ-
ρον, ὃ χειρόμενος ὁ Φάων ἐχέμετο ἀνδρῶπων
χάλλισος, καὶ ἥρων γε αἱ γυναῖκες αὐτοῦ αἱ Μι-

250 V A R I A H I S T O R I A
τυλιωσάν. τά γ' ἡ μὲν πλάτεια ἀπιστά-
τη μοιχεύων ἄλλε.

Κ Ε Φ. ιθ'.

Πεὶ Σαφῶς.

Τίω ποιήτριαν Σαφῶν τίω Σκαμαδρου-
νύμειον, ταύτῃ δὲ Πλάτων ὁ Λείσ-
των Θ σοφὴ ἀναχάσθαι. πωδάνομοι δ' ὅτι
καὶ ἐπεὶ ἐν τῇ Λέσβῳ ἐγένετο Σαφῶ, ἐταῖ-
ρε, καὶ ποιήτρια.

Κ Ε Φ. κ'.

Πεὶ ἀνδρόν, καὶ χελιδόν.

Λέγει Ησίοδος τίω ἀνδρόνα μύνην ὀφεί-
θων ἀμειλῶν ὕπνῳ, καὶ διὰ τέλους ἀχρυπτῶν
τίω δὲ χελιδόνα καὶ εἰς τὸ παντελὲς ἀχρυπ-
τῶν, καὶ ταύτῃ δὲ ὑποκλέναι τῷ ὕπνῳ τὸ
ἥμισυ. πτωχεύει δὲ ἅρα ταύτῃ ἐκπύνασι
διὰ τὸ πάθῃ τὸ ἐν Θράκῃ κατατολμηθεῖν,
τὸ εἰς τὸ λείπον ἐκείνο τὸ ἄθεσμον.

Κ Ε Φ. κα'.

Πεὶ Λακεδαιμονίων γυναικῶν.

Αἱ Λακεδαιμονίων μητέρες ὅσαι ἐπαυδά-
νοντο τὰς παῖδας αὐτῶν ἐν τῇ μάχῃ καὶ

LIBER XII. 151

capta sunt, postremo deprehensus in adulterio, trucidatus est.

CAP. XIX.

De Sappho.

Poëtriam Sappho filiam Scamandronymi, Plato filius Aristonis in sapientibus numerat. Audio fuisse etiam in Lesbo Sappho aliam, meretricem, non poëtriam.

CAP. XX.

De lusciniâ & hirundine.

Hesiodus testatur lusciniam solam ex omnibus avibus somnum negligere, totamque in vigilijs versari. Hirundinem vero non prorsus semperque vigilare, sed dimidium tantummodo somnum amisisse. Has autem pœnas luunt propter facinus in Thracia perpetratum, in cœnam illam illicitam.

CAP. XXI.

De Lacedæmoniorum fœminis.

Lacedæmoniorum matronæ, quotquot audiissent suos filios in pugna cecidisse,

abire solebant, & inspicere vulnera tam aduersis, quam auersis corporibus inflata: & si plura ex aduerso essent facta, cum fastu incedentes, vultumque gravem & splendidum præ se ferentes, in maiorum auita monumenta filios deferabant. Sin alio loco vulnera accepissent, pudore ductæ, & lacrymis confectæ, quam maxime poterant clandestina fuga discedebant, relictis mortuis, ut in communi sepulchro humarentur, aut furtim surreptos in domestica sepulchra deportabant.

C A P. XXII.

De Titormi & Milonis robore, & de quodam proverbio.

Milonem, elatum animum ob corporis robur gerentem, in Titorum bubulcum aiunt incidisse: Quumque videret Titormi corpus aspectu prægrande, virium eius experimentum sumere voluisse. Titorum vero, se non admodum robustum esse dixisse. Quum vero ad Euenum descendisset, abiecta veste, maximæ molis lapidem primum quidem ad se traxisse, deinde remisisse, & hoc bis auter fecisse: tum eum usque ad genua sustulisse, atque postremo sublatum in humeros, usque ad octo passus portasse, & proiecisse. Mi-

ἀλλ' αὐτῷ γὰρ ἀφικόμεναι τὰ τραύματα
αὐτῶν ἐπισκόπουσι τὰ τε ἑμπερᾶν, καὶ
τὰ ὀπίαν. καὶ εἰ μὴ πλείω τὰ ἐναντία,
αἰδέσθαι γαυρήσασθαι, καὶ σαρνὸν ἄρα καὶ βλο-
συρὸν ὁρᾶσαι, τὰς παῖδας εἰς τὰς πατρῶας
ἔφερον ταφάς· εἰ δ' ἑτέρως εἶχον τῶν τραυ-
μάτων, ἐνταῦθα αἰδέσθαι. καὶ θρήνησαι,
καὶ ὡς ἐνὶ μάλισσῃ λαθεῖν στυγνάζουσι, ἀπλη-
λάθοντο, καταλιπῶσι τὰς νεκρὰς ἐν τῇ
πολυανδρίᾳ θάψαι, ἢ λάθρα εἰς τὰ οἰκῆα
ἠέ αὖ ἐκόμενον αὐτοὺς.

Κ Β Φ. κβ'.

Περὶ Τιτόρμου ἰσχύου, καὶ Μίλωνος, καὶ
παρομιμίας πτόος.

Τιτόρμου φασὶ τῷ βυκέλῳ φειγυχεῖν τὸ
Κροτωνιάτῃ Μίλωνα μεγαλοφρονούντα διὰ
τὴν ῥώμην τοῦ σώματος. διασπόμενον οὖν
μήχαν τὸν Τίτορμον τὸ σῶμα ἰδεῖν, ἐβύλετο
λαβεῖν αὐτὸν ἰσχύου πτόον. ὁ δ' Τίτορμος
ἔλεγε μηδὲν μεγαλίσχον. καταβὰς δὲ εἰς τὸν
Εὐύλων, καὶ δοιμάποιον ὑποδὺς, λίθον λαμ-
βάνει μέγιστον, καὶ πρῶτον μὲν ἔλκει αὐτὸν
πρὸς ἑαυτὸν, ἔπειτα ἀπωθεῖ, καὶ δις καὶ τρίς
τοῦτε ἐποίησε, καὶ μὲν ταῦτα αὐτὸν ἤρει ὥστε
εἰς τὰ γόνατα. καὶ τέλει ἀεράμενος ἐπὶ τῶν
ὤμων ἔφερεν ὅσον ἐπὶ ὀργυρὰς ὀκτώ, καὶ

ἔρριψεν. ὁ δὲ Κερτυιάτης Μίλων μῶλιν
λίθον ἐκύλισεν. ἄτα δυνεὺς ἄθλος τῷ
Τιτόρμῳ ὅπῃ πῦρ ἀγάλῃ ἦλθε, καὶ οὐκ ἐ-
μέτρη, τὸ μέγιστον παῦρον ἄχρῃον ὄντα λαμ-
βάνει τῷ ποδὶ. καὶ ὁ μὲν ὑποδραῖναι ἔσπευδε,
ὁ μὲν δὲ δύνατο. παριόντα δὲ ἔπερον τῇ ἐπί-
ρᾳ χεὶρ σωμαρπάσαι τῷ ποδὶ, ὁμοίως ἔχον-
τα διασάμῳ δὲ ὁ Μίλων, ὅς τ' ἐρεσθῇ τὰς χεῖ-
ρας τέταται, ἔρατο, ὦ Ζεῦ, μὴ τῷτον Ηρα-
κλῆϊ ἔπερον ἔσπευξαι; ἐνταῦθα μὲν λέ-
γουσι πῶς περιμίαν, ἄλλος ὅτις Ηρακλῆς.

Κ Ε Φ. κγ'.

Περὶ Κελτῶν εὐτολμίας.

Ἀνδρώπων ἐγὼ αἰεὶ φιλοκινδυνότητες
εἶναι τὰς Κελτίας. τῶν ἀσμάτων ὅν ὑπο-
δίσεις ποιεῖν) τὰς ἀνθρώπους τὰς ὑποθα-
ρόντας ἐν τῷ πολέμῳ χαλᾶς· καὶ μάχονται
δὲ ἐσφραγισμένοι, ἀλλὰ καὶ τρέπται ἐχείρῃσι,
ἀμα τε ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις σφραγι-
σμένοι, καὶ ὑπομνήματα αὐτῶν τ' ἀρετῆς ὑπο-
λάβοντες ἑλληνικῶς. ὅπως δὲ ἀχρεὶν νομί-
ζει τοὺς φύγειν, ὡς μὴδὲ ἐὰν τ' οἰκῶν χα-
τολιδαίνουσιν καὶ ἐμπροσθεν πολλάκις ἀπο-
διδράσκουσιν, ἀλλὰ μὴδὲ πεπραγμένων αὐτῶν
σφραγισμένων ὑπὸ τῷ πυρὶ. πολλοὶ δὲ

Ionem vero Crotoniatam vix volutare lapidem potuisse. Secundum deinde Tisormi certamen hoc erat : Ad gregem abiit, & stans in medio, maximum ferissimumque taurum pedeprehendit, qui quum vellet effugere, non valebat. Alium quoque interim accedentem, attractum pede, manu altera similiter tenuit. Quo viso, Milo palmas ad cælum extendit, O Iupiter, inquires, num hunc alterum Herculem nobis dedisti? Hinc ortum prouerbum aiunt, Hic est alter Hercules.

CAP. XXIII.

De Celtarum audacia.

Omnium hominum ad subeunda pericula promptissimos esse Celtas audio. Proinde in honorem eorum, qui in præliis fortiter occubuerunt, cantiones componunt, & coronati pugnas ineunt. Sed & tropæa statuunt, simul gloriantes rebus gestis, simul Græcorum more monimenta suæ virtutis posteritati relinquentes. Adeo vero ducunt ignominiosum fugere, ut è corruentibus & incidentibus ædibus sæpe non effugiant, sed ne ardentibus quidem, ita ut incendio ignique circumveniantur. Multi etiam inundans mare sustinent. Quidam etiam in fluctus ar-

mati sese iniiciunt , & eorum impetum excipiunt , protensis gladijs euaginatiis , & hastis vibratis , perinde atque si vel terere , vel vulnerare possent.

C A P. X X I V.

De Smindyrida delicijs circa cibos , & voracitate.

Smindyridam Sybaritam vsque adeo gulæ deditum fuisse perhibent , vt quum prociis ambiret Agaristam Clisthenis filiam , Sicyonem præficeretur , & mille coquos , totidemque aucupes , atque mille pilcatores adduceres.

C A P. X X V.

A quibus multi clarissimi viri consilijs aut doctrina instructi , fructum aliquem ceperint.

Adiutores habuerunt , Vlysses Alcinoû , Achilles Chironem , Patroclus Achillem , Agamemnon Nestorem , Telemachus Menelaum , & Hector Polydamantem : Item , quatenus ei paruere , Troës Antenorem : & Pythagorici , à Pythagora sunt adiuti. Democritei , fructum ex Democrito perciperunt. Quod si Socratem Athenienses

καὶ ὀπλίζουσι τὴν δαλαιοῦν ὑπερήβου.
εἰς ἣ καὶ οἱ ὄπλα λαμβάνοντες ἐμπέσκει
τοῖς κύμασι, καὶ τὴν φορὰν αὐτὸν ἐσδέχονται,
γυμνά τα ξίση, καὶ τὰ δέματα φερόμενοι,
ὡπλισμῶν ἢ φοβῆσαι δυνάμενοι, ἢ σφᾶσαι.

Κ Ε Φ. κδ΄.

Παῖ Σμινθείδης ἄβροδαίτης, καὶ ἀδ-
δηζαχίας.

Σμινθείδῃ τὸν Σιβαείτῃ λέγουσιν
ἐπὶ τοσούτοις πρυφῆς ἐξοκῆσαι, ὡς εἴη Σιν-
κῶνα αὐτὸν ἀφικέσθαι μηνῆρα. Ἀχαιοὶ δὲ
Κλισιδένους, καὶ ἐπὶ γὰρ χιλίους ἤ μοτέρους
τοσούτους ὄρνιθας, καὶ ἀλείς χιλίους.

Κ Ε Φ. κε΄.

Πολλοὶ τῶν ἀείων τίνων ὦναι το καὶ
ἀπὸ λαοῦ.

Ὦσαντο ἄρα καὶ Ὀδυσσεὺς Ἀλκίον, καὶ Ἀχιλ-
λέος Χάρων, καὶ Εὐρυπύχης Ἀχιλλεύς,
καὶ Ἀγαμέμνων Νέστωρ, καὶ Τηλέμαχος Μεν-
ελάς, καὶ Ἐκτωρ Πολυδάμαντος. ἐν οἷς
αὐτῶ φερόμενοι, καὶ οἱ Τρῶες ἀντίπαροι.
καὶ οἱ Πυθαγόρειοι ἢ ἰωνοὶ, Πυθαγό-
ρει ὦναι το οἱ Δημοκρίτειοι δὲ οἱ γυμναστές
Δημοκρίτω, πολλῶν ἀπὸ λαοῦ. Σωκράτης

ὃ δὲ προσῆχον οἱ Ἀθλιῶται, πάντα ἀν-
 ἔψοντο ἀδαιμόνες, ἀ ἐριλοσύφον. καὶ ἱε-
 ρων δὲ ὁ Δεινομήνης, Σιμωνίδου τῷ Κῶν
 ἀπέλαυσε, καὶ Πολυκράτης Ἀνακρέοντι,
 καὶ Ξενοφῶντι Πρώξεντι, καὶ Ἀντήνῳ
 Ζιῳῶντι. ἵνα δέ μοι, καὶ ἴ ἐμοὶ προσηκόν-
 των, ἐδὲν ἦπον, ἥπερ καὶ οἱ Ἕλληες προ-
 σήκυσιν, μεμνήσωμαι, διαφέρει δέ μοι καὶ
 τέτων, εἴη Ῥωμαῖός εἰμι, καὶ Ἀδίκωλλοι
 Ἀντύχε πῶνατο τῷ Ἀσιαρηνίτῃ, καὶ Μαι-
 κῆσαι Ἀρείῃ, καὶ Κικέρων Ἀπολλωνίῃ, καὶ ἡ
 Σεβαστὸς Ἀθηνόδωρε. Πλάτων ἴ ἐμῷ καίτοι
 σοφώτερον ὦν, λέγει ὅτι καὶ Ζεὺς εἴη σύμ-
 βουλον, ἵνα ἴ καὶ ὅπως εἰ παρ' ἐκείνῃ μαν-
 δόνομεν.

Κ Ε Θ. κς'.

Περὶ οἰνοφλύγων πινῶν.

Ποτίσασιν γρόναισι ἄνθρωποι, ὡς αὖτε
 φασιν, Ξεναγόρας Ρόδιον, ὃν ἐκάλεσαν ἀμο-
 φορέα, καὶ Ηρσικλίδης ὁ πύκτης καὶ Πρω-
 τίαις ὁ Λανίτης μὲν ἦν, Ἀλεξάνδρου δὲ τῷ
 βασιλείῃσι συνέτρεφον, καὶ αὐτὸς ἦ Ἀλεξάν-
 δρῳ λέγει πλείστον πᾶσι ἀνθρώποις.

audiuissent, omni ex parte beati fuissent, ac sapientiæ operam dedissent : Hieron Dinomenis filius vltus est Simonide Ceo, Polycrates Anacreonte, Xenophonte Proxenus, Antigonus Zenone. Atque vt eos quoque commemorem qui non minus ad me pertinent quam faciunt Græci (nam Romanorum meminisse mea interest, quum ipse sim Romanus) etiam Lucullo profuit Antiochus Ascalonita, Mæcenati Arius, Ciceroni Apollonius, Augusto ipsi Athenodorus. Plato vero, qui me multum sapientia vincit, louem etiam habuisse aliquem à consilijs dicit : quem vero, & quomodo, ab ipso discimus.

CAP. XXVI.

De quibusdam ebriosis.

Vinosissimi omnium hominum fuisse traduntur, Xenagoras Rhodius, quem amphoram vocabant : Heraclides pugil : Proteas Lanicæ filius, cum Alexandro rege simul educatus, Alexander etiam ipse præ reliquis hominibus vinosus extitisse dicitur.

CAP. XXVII.

*Quod Hercules misericordem & benignum
sefe erga hostes prabuerit.*

Singulari mansuetudine ferunt Hercule-
lem in hostes suos fuisse. Primum enim
ante hominum memoriam, mortuos suis
ad sepeliendum reddidisse, ac liberè secu-
reque eis cadauera permisisse, quum eo tem-
pore parum occisos curare solerent, & ca-
nibus ad vescendum relinquere, vnde inquit
Homèrus : *Canibus sunt prada relicta. Et,
ut canibus fierent lanianda voluptas.*

CAP. XXVIII.

De Leocorio Atheniensium.

Leocorium Athenis erat templum fi-
liarum Leo sic dicti viri, Praxitheæ,
Theopæ & Eubulæ. Has pro salute ci-
uitatis Mineruæ occisas esse, fama est,
quum Leos pater eas tradidisset propter
oraculum Delphicum : quod monebat ali-
ter non posse seruari urbem, nisi illæ
mactarentur.

KEΦ.

Κ Ε Θ. ηζ.

Ὅτι ὁ Ηρακλῆς ἡμερῶν τῶν αὐτῶν
πολεμίοις.

Ἡμερῶπατά φασί τ' Ηρακλῆν φρουροῦν
θῆναι τοῖς αὐτῶν πολεμίοις. πρῶτον γὰρ τῶν
ἐξ αἰῶν' νεκροὺς ἀποσπόνδεις ἀποδύναει
ταφισμύνας, ἠωδῶν τ' ὅλην τὴν
ἀνθρωπίνην, καὶ ἀπλάσσει αὐτὴς κωῶν
δειπνον εἶναι. καὶ Ομηροῦ, Εὐαίεια πύχον
κωῶσι, καὶ Κυσι μέλπηδρα γυῖναι.

Κ Ε Θ. ια.

Πεὶ τὸ ἐν Αθλίῳ Λεωκείῳ.

Λεωκείον Αθλίῳ ἐκλεῖπον τὸ τέμενος
τ' Αἰὼν Δυνατίων, Πραξιθέας, καὶ Θείας,
καὶ Εὐρέλης. ταύτας δ' ὑπὲρ τ' πίλεως τ'
Αθλίῳ ἀνακαθῆναι λόγος ἔχει, ἐπιδόντος
αὐτὰς τῷ Διὶ εἰς τὸν χρυσὸν τ' ἀεθαλόν.
ἔλεγε γὰρ μὴ αὖ ἄλλως σωθῆναι τῷ πόλει
οὐ μὴ ἐκθῆναι στρατιωτῶν.

Κ Ε Φ. λδ΄.

Τί ἔπιν ὁ Πλάτων πρὶ Ἀκραμαντῆων
πολυτελείας.

Πλάτων ὁ Λείωνες ἰδὼν Ἀκραμαντῆρας,
καὶ οἰκοδομῶντας πολυτελεῖς, καὶ ὁμοίως
δοκίμους, ἔπιν, ὅτι ἄρα οἱ Ἀκραμαντῆ-
ροι οἰκοδομοῖσι μὴ ὡς ἀλλὰ βιωσόμενοι, δε-
κνύσθαι δὲ ὡς ἀλλὰ τιθηζόμενοι. λέγει δὲ Τί-
μαιος καὶ ὅτι ἀργυραῖς ληκύθοις, καὶ γλαυ-
χῇσι ἰχθύσι, καὶ ἑλεφαντῖνας κύναις ἔχον
ὄλας.

Κ Ε Φ. λε΄.

Πρὶ Τασχνητῶν οἰκοφυγίας, καὶ Κυ-
ρηνάων τυφῆς.

Τασχνητῶσις ἐν ἔθει καὶ πίνειν μὴ ἐξ ἐν-
δοῦ, μεθύειν δὲ πρὶ πλήθεισι ἀγοράν. ἐν
τοσούτοις δὲ ἄρα Κυρηνάοι τυφῆς ἐξ αἰκα-
λῶν, ὥστε Πλάτωνα παρεχάλετο ἵνα ἀν-
τιτῆς ᾗηται τομοδίτης· ὅτι δὲ ἀπαξιῶσαι φα-
σι, διὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς ῥαθυμίαν αὐτῶν· ὁμο-
λογεῖ δὲ καὶ Εὐπολις ἐν τῇ Μασικῇ, ὅτι πε-
ρ αὐτῶν ἐντελέστατος σοφιστὴς ἔχει δέκα μῖν.
παρὶ δὲ δαυμάζεω καὶ τὴν διαγλύφους
τὴν δακτυλίαν.

CAP. XXIX.

*Quid dixerit Plato de Agrigentinorum
nimis sumptibus.*

Plato filius Aristonis, quum videret Agrigentinos magnis impensis ædificare, eodemque modo cœnare: Agrigentini, inquit, ædificant quasi semper victuri: & comedunt, quasi semper morituri. Dicit autem Timæus, eos lecythis argenteis & strigilibus vfos esse, lectos totos eburneos habuisse.

CAP. XXX.

De Tarentinorum temulentia & Cyrenensium luxu.

Tarentinis à summo mane poculis indulgere mos erat, & eo tempore, quo iam frequens est hominibus forum, ebrios esse. Cyrenenses vero vsque adeo luxu se inquinaverant, ut quum Platonem accersissent, ut sibi leges poneret, ipse recusarit propter consuetam iam inde ab initio lasciviam & dissolutionem eorum. Testatur etiam Eupolis in Marica, contemtissimos apud eos, & abiectissimos decem minarum pretij sigilla habuisse. Mirabili etiam arte sculpebant annulos,

CAP. XXXI.

De varijs Græcorum vinis.

Age, recensebo vobis Græcorum vinorum genera, quæ fuerunt apud veteres laudatissima, & potissimum celebria. Pramnium quoddam appellabant, quod erat sacrum Cereri: & Chium vinum, ab insula sic dictum: & aliud Thasium & Lesbium: & præter hæc aliud Dulce vocabatur, sapore etiam suum nomen referens: & aliud Creticum, & Syracusis Polium, quod sic nuncupatum est ab eius tetraz monarcha quodam. Bibebant etiam Coum vinum, quod sic à regione denominabant, quemadmodum Rhodium.

Quid? An vero non hæc certa sunt indicia luxus Græcorum? vinum enim vnguento mixtum bibebant, & supra quam satis esset; aut necessitas postularet, hac mixtione utebantur. Vocabatur autem vinum Myrrhinites. Meminit eius Philippi des comicus poëta.

CAP. XXXII.

De Pythagora, Empedoclis, Hippia & Gorgis vestimentis, & calceamentis.

Pythagoras Samius alba veste amicieba-

Κ Ε Φ. λά.

Περὶ Διαφόρων οἴνων Ελληνικῶν.

Φέρε οἴνων Ελληνικῶν διὰ σπουδῆς ἰόντων
ἐν τοῖς παλαιοῖς, ὀνόματα καταλέξω ὑμῖν.
Πράμνεον πνευμάτω, ἱερὸν δὲ λυγρὸν
τῆς Δημήτρεως, καὶ Χῖος οἶνος ἐκ τῆς νή-
σου, καὶ Θάσιος ἄλλος καὶ Λέσβιος, καὶ ἐπι-
τύτοις Γλυκὺς πνευμάτω, πρέπων τῷ
ὀνόματι πλὴν γὰρ σιν. καὶ Κρήσιος ἄλλος, καὶ ἐν
Συρακυσιαῖς Πόλιος. ἐκλήθη δὲ ὑπὸ πνευ-
ματικῆς βασιλείας. ἔπνον δὲ καὶ Κῶν οἶ-
νον, καὶ ὅπως αὐτὸν ἐκάλουν, καὶ Ρόδιον κα-
τὰ αὐτὰ ὀνομαζόντες.

Τί δὲ, ἐκ ἐκείνων τοῖς Ἕλλησι σπουδῆς ὑπό-
δειξις μύρω γὰρ οἶνον μυγνυῶτες ὅπως ἔπνον,
καὶ ὑπερβαλλόντες τὴν ποσιν αὐτῶν κρατῶν,
καὶ ἐκάλουν τὸ οἶνον μυρρινέτης. μέμνηται δὲ
αὐτῶν Φιλιππίδης ὁ τῆς κωμωδίας ποιητής.

Κ Ε Φ. λς.

Περὶ Πυθαγόρου, Εμπεδοκλέους, Ἰσπίου, καὶ
Γοργίου ἐσθύματος, καὶ ὑποδήματος.

Πυθαγόρας ὁ Σάμιος ἀδελφὸς ἐσθῆτα

L 3

ἡδῆτο, καὶ ἐφόρει στέφανον χρυσοῦν, καὶ ἀναξυ-
είδης. Εμπειδοκλῆς δ' ὁ Ἀκραγαπῆνος ἀνιρ-
ρῆς ἐχρήσατο, καὶ ὑποδήμασι χαλκοῖς. Ισ-
πίαν δὲ, καὶ Γοργίαν ἐν περφυραῖς ἐδῆσεν ὡς
ἐνταυτοῖς διαρρεῖ λόγος.

Κ Ε Φ. λγ'.

Ὅπ οἱ Ρωμαῖοι πλὴν τῶν ἰατρῶν τῶν Πύρρων
ὀπιβελλὼν ἔ' ὡρσύνεοντο.

Κινέας ὁ Πύρρων ἰατρὸς, φασί, ὡς πλὴν
βελλὼν τῶν Ρωμαίων ἐγχευε διὰ ἐπερρήτων,
καὶ ἕτερά χεῖματα, καὶ ὑποχινέτο ἀποκτείναν
φαρμάκοις τὸν Πύρρον. οἱ δ' ἔ' ὡρσύνεον
πλὴν ὑπόχρεον. δι' ἀρετῆς γὰρ ἴσους Ρωμαῖοι
ἀγαθοὶ εἶναι, ἔ' μὲν διὰ τέχνης, καὶ ὀπιβε-
λῆς καταγωνίσασθαι τὰς ἐχθράς. ἀλλὰ καὶ
αὐτῷ Πύρρῳ πλὴν γνώμῃ τῶν Κινέων ἐξέειπεν.

Κ Ε Φ. λδ'.

Περί Παισανίης καὶ Ἀπελλῆς ἐρώτων.

Ερωτῆς ἡμῖν τῶν ἀρχαίων πολλοὶ μὲν καὶ ἄλ-
λοι ἐς μνήμην ἐδόθησαν, καὶ ἕτεροι δὲ ἐχ-
θῆσαν. Παισανίης μὲν γὰρ ἦρε τῆς αὐτῆς γυναι-
κός. Ἀπελλῆς δ' καὶ τῶν Ἀλεξάνδρου παλαιῶν,
ἡ περ ὄνομα μὲν Παγκράτης, τὸ δ' γλῶσσαι
Παγκράτης. ταύτην καὶ πρώτῃ φασί, ὁ Ἀλέξ-
ανδρος ὠμίλησεν.

tur, & gestabat coronam auream, atque anaxyrides. Empedocles vero Agrigentinus purpura utebatur, & calceis æneis. Hippiam vero & Gorgiam purpureis vestibus amictos, in publico progredi solitos esse fama est.

CAP. XXXIII.

Quod Romani Pyrrhi medici, contra ipsum regem, insidias non admisserint.

Cineas medicus Pyrrhi, ut perhibent, clam litteras ad senatum Romanum scripserat, quibus pecunias petebat, & pollicebatur se Pyrrhum pharmacis interempturum. At illi promissionem hanc repudiaverunt. Etenim Romani virtute fortes esse didicerunt, non technis, calliditate, vel insidijs hostem superare. Sed & Cineæ consilium sententiamque Pyrrho regi aperuerunt.

CAP. XXXIV.

De Pausania & Apellis amoribus.

Quum multi veterum amores memoriæ litterisque proditi sunt, tum præ cæteris hi.

Pausanias uxorem suam vehementer amavit; Apelles vero concubinam Alexandri, nomine Pancastram, genere Larissæam, cum qua primum Alexander rem habuisse dicitur.

CAP. XXXV.

*De Periandris, & Miltiadis, Sibyllis
& Bacidibus.*

Duo fuerunt Periandri, philosophus alter, alter tyrannus. Miltiadæ tres, vnus qui Cherronnesum condidit, alter Cypseli filius, tertius Cimónis. Sibyllæ quatuor, Erythræa, Samia, Ægyptia, Sardinia. Alij sex adhuc his addunt, vt vnũuersæ sint decem: in quibus numerant Cumanam, & Iudæam. Bacides tres, primus Græcus, alter Atheniensis, tertius Arcas.

CAP. XXXVI.

De numero filiorum Niobes.

Veteres scriptores de numero filiorum Niobes non videntur consentire. Homerus sex numerat, & totidem filias. Lasus vero bis septem dicit. Hesiodus nouemdecim: nisi forte non sunt Hesiodi illa carmina, sicut multa quoque alia falso ipsi attribuuntur. Aleman decem ponit. Mimnermus viginti, & Pindarus totidem.

ΚΕΦ. λέ.

Πεὶ Πειριάνδρων, Μιλτιάδων, Σι-
κυλλῶν, Βακίδων.

Ὅτι δὲ Πειριάνδροι, ὁ μὲν σοφὸς ἰωῖ, ὁ δὲ
τύραννος, καὶ Μιλτιάδαι πρῆς, ὁ τινὲν Χερ-
ρόνησον κτίσας, καὶ ὁ Κυφέλει, καὶ ὁ Κίμων
νϑ. Σικύλλαι τέσπαρες, ἡ Ερυθραῖα, ἡ
Σαμία, ἡ Αἴγυπτις, ἡ Σαρδιανή. οἱ δὲ φα-
σι, καὶ ἔπειτα ἔξ, ὡς εἶναι τὰς πάσας δέξαι,
ὧν εἶναι καὶ τινὲν Κυμαίαν, καὶ τινὲν Ιεδαίαν.
Βάκιδες πρῆς, ὁ μὲν Εἰλλω, ὁ δὲ Αθηναῖϑ,
ὁ δὲ Ἀρχαῖς.

ΚΕΦ. λς.

Πεὶ ἀειθμῷ Νιόβης παίδων.

Εοίχεσιν οἱ ἀρχαῖοι ἰσθὶ τῷ ἀειθμῷ τῶν
τῶν Νιόβης παίδων μὴ σωᾶσθαι ἀλλήλοισι.
Ομηρος μὲν ἔξ λέγει. Ησιόδϑ δὲ ἐντέα καὶ
δέξαι, εἰ μὴ ἀεὶ ἔκ εἰσιν Ησιόδϑ τὰ ἔπη,
ἀλλ' ὡς πολλὰ καὶ ἄλλα, κατέφθισαι αὐτῷ.
Αλκμῶν δέξαι φησὶ Μίμνερμϑ οἴκοσι, καὶ
Πίνδαρϑ πούτεσι.

Κ Ε Φ. λζ'.

Περὶ Ἀλεξάνδρου ἐν ἀποείᾳ τροφοῶν γυναικῶν, καὶ πῶς πινει κῶμαι διὰ τὸν καπνὸν ἐάλωσαι.

Ἀλέξανδρος ὅτε Βῆσπον ἐδίωκεν, ἐπ' ἀποείᾳ γυναικῶν τροφοῶν, αὐτὸς τε ἤφατο τῇ χαμήλων, καὶ ὑποζυγίων ἄλλων, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ. τῇ τε ξύλων αὐτὸς ἐπιλιπόντων, ὡμὰ τὰ κρέα ἤσθιον. ἔπεκέρει δ' αὐτοῖς τὸ σίλφιον πολὺ ὄν, ὥστε τὰς σάρκας σωκεκπέπειν.

Εν δ' τῇ Βακτριανῇ οἱ σραπῶται αὐτὰς τὰς κώμας κατελάμβανον, ὅτι οἰκουῦνται ὅκ τῷ καπνῷ σωσιόντες, καὶ τὴν χιόνα ἀφαιρῶντες τῇ θυρᾷ.

Κ Ε Φ. λη'.

Περὶ ἵππων τῇ Σακῶν, καὶ πινῶν ἐθῶν αὐτῶν.

Οἱ Σακῶν ἵπποι ἐὰν ὑποβάλη τις τῇ δειπνίῳ, ἐς τὸ ἀναβλεῦσαι αὐτὸν παρέσκηκεν. ἐὰν δέ τις γῆμαι βάλῃ παρθένον, μονομαχεῖ τῇ παιδίσκῃ, καὶ κρατύσασα μὲν, αἰχμάλωτην ἀγάγεται, καὶ κρατῇ αὐτῇ, καὶ ἄρχα. ἐὰν

CAP. XXXVII.

*De Alexandro in egestate ciborum constituto,
& quomodo aliqui vici per fumum
capti sunt.*

Alexander, quum Bessum persequeretur, redactus ad ciborum penuriam, de camelis & alijs iumentis, tam ipse quam socij comedere cœperunt: quumque eos ligna deficerent, crudas carnes deuorabant, sed tamen sulphium, quod ibi multum, copiosumque erat, adiumentum ad concoctionem præstabat,

In regione vero Bactrianorum milites ipsos vicos ceperunt, ex fumo inhabitari coniicientes & niuem à foribus auferentes.

CAP. XXXVIII.

*De equis, moribusque quibusdam
Sacarum.*

Sacarum equi, si qui sessorem excusserint, subito consistunt, ut rursum ascendere possit. Quod si quis puellam uxorem ducere cupit, pugnam cum ea suscipit: & si illa superior sit, captiuum abducit, atque imperium in eum tenet: sin

inferior, regitur ab ipso. Certant autem non de vita, sed de victoria. Sacæ, quum in luctu versantur, in speluncas vmbrosasque quasdam domos sese abscondunt.

CAP. XXXIX.

De Perdicca audacia, & leana.

Perdiccas Macedo, qui sequutus est Alexandrum in bellis, usque adeo fuit audax, ut aliquando in speluncam, leonæ latibulum, solus introiret. Verum leonam ipsam nonprehendit, sed catulos eius secum exportauit: & magnam hominum admirationem Perdiccas hoc facto meruit. Etenim non solum apud Græcos robustissimum & bellicosissimum animal leonæ putatur esse, verum etiam apud Barbaros. Proinde dicunt, Semiramidem Assyriam, non, si quando leonem cepisset, aut pardalim, similemve feram interfecisset, sed si leonam prehendere potuisset, animum extulisse, sibi in eo placuisse.

CAP. XL.

De comœtis, qui sequebatur Xerxem.

Quum alij comœtus magnificentia & ostentatione pleni sequebantur Xerxem, tum etiam aqua ex Choaspe simul vehen-

ἡ νικηθῆ, ἄρχεται. καὶ μονομαχεῖσι ἡ ἀρχὴ
νίκης, καὶ μίγξει θανάτου· πινδοῦντες δὲ οἱ
Σάκκω, εἰς οἴκους πνέας ὑπάντρες καὶ κατὰ σκήνους
ὑποκρύπτουσι.

Κ Ε Φ. λθ'.

Περὶ Περδίκκας ἀπολμίας, καὶ λείανης.

Περδίκκας ὁ Μακεδὼν ὁ συστρατεύμενος
Ἀλεξάνδρῳ, ὥπως ἄρα ἦν ἀπολμῶς, ὥς
ποτε εἰς ἀσπίδα παρελθεῖν, ἔνθα εἶχεν
ἀνὴρ λείαντα, μόνον. καὶ τὴν λείαντα ἐκα-
τέλαβε, τὴν γε μὴν σκύμνος αὐτῷ κομίζων
προῆλθε, καὶ ἐδόξεν ἐπὶ τούτῳ θαυμάζεσθαι
ὁ Περδίκκας. πίπτει δὲ καὶ ὁ μόνον παρὰ τοῖς
Ἕλλησιν ἀκτιμώτατόν τε καὶ δυσμαχότατος
εἶναι θηρίον ἢ λείαντα, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς
Βαρβάροις. φασὶ γὰρ καὶ Σεμίραμι τὴν
Βαυβύλιαν, ἐκ, εἰπομένη εἶλε λέοντα, ἢ παρὰ
λαίαν κατέκτανεν, ἢ ἄλλο τι πῶν τοιούτων, ἀλλὰ
εἰ λείαντης ἐγκρατὴς ἐγένετο, μίγα ἐφρονεῖ.

Κ Ε Φ. μ'.

Περὶ τῶν πρὸ Ζέρξη ἐπομβρίων ἐφοδίων.

Τάπτε ἄλλα ἐφοδία ἔπειτα πρὸ Ζέρξη πο-
λυτελείας καὶ ἀλαζονείας πεπλησισμένα, καὶ οὐκ
καὶ ὕδωρ ἠκολούθει τὸ ἐκ τῆς Χοάσπης. ἐπεὶ δὲ

ἐν πνι ἐρήμῳ τέτρω ἐδίψησαν, ἐδίπτο τῆς
 διεραθείας ἡκίσεως, ἐκηρύχθη τῷ στρατο-
 πιδῷ, εἴ τις ἔχει ὕδωρ ἐκ τοῦ Χοάσπου, ἵνα
 δῶ βασιλεῖ πῖν. καὶ ἀρέθη τις βραχὺ καὶ σισυ-
 πὺς ἔχων. ἔπιν οὖν τὸ τοῦ Πέρσης, καὶ
 ἀεργάτις τὸ δόντα ἐνόμισεν, ὅτι αὐτὸ ἀπό-
 λιστο τῇ δίψει, εἰ μὴ ἐκείνο εὐρέθη.

Κ Ε Φ. μά,

Πεὶ Πρωτογένης τοῦ Ζωγράφου.

Πρωτογένης ὁ Ζωγράφος τὸν Ιάλυσον, φα-
 σὶν, ἔπειτα ἔπειτα διατελῶν γραφῶν ἐξετέλε-
 σεν. ὃν Ἀπελλῆς ἰδὼν, τὸ μὲν πρῶτον ἔση
 αὐτῷ, ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ παραδόξῳ δια-
 ἔπειτα ἀπιδὼν ἔφη, καὶ ὁ πόντος μέγας καὶ ὁ
 τεχνίτης, ἀπολείπεται γὰρ μὴ τὴν χειρουργίαν
 ἢ χάριν, ἥς ὁ ἄνθρωπος εὐτύχει, ὁ πόντος αὖ-
 τοῦ τοῦ ἔργου ψαύει.

Κ Ε Φ. μβ΄.

Πεὶ πνυν ἀνθρώπων ὑπὸ θείων
 τραφέντων.

Κυῖον δὲ Μανδάνης ἔδραψε, φασὶ, κύων.
 Τάλεον δὲ τὸν Ἀγαυῆς καὶ Ηρακλῆους, ἔλα-
 φος. Περίαν δὲ τὸ Ποσειδῶνος καὶ Ἰουφός.

bat. Quum vero in loco deserto sitirent, neque adhuc adessent impedimenta, proclamatum in exercitu est, si quis aquam de Choaspe haberet, ut regi eam bibendam daret, & inuentus est quidam, qui pauxillum haberet, idque putridum. Bibit igitur illam Xerxes: & cum, qui dederat, in benefactoris loco habuit: quoniam, nisi illa fuisset inuenta, periisset siti.

CAP. XLI.

De Protogene pictore.

Protogenes pictor, toto septennio in pingendo lalyso consumpto, tandem summam manum imposuit. Eum quum cerneret Apelles, primum substitit mutus & stupefactus inopinata atque admirabili contemplatione: Deinde respiciens, labor quidem, inquit, magnus est, & item artifex excellens, verum operi pro tanto labore gratia non inest, quam si homo consequutus esset, labor eius cœlum attingeret.

CAP. XLII.

*De quibusdam hominibus à feris enutritis
& educatis.*

Cyrum Mandanæ filium, à cane fuisse enutritum fama refert. Telephum Agaues

& Herculis filium, à cerua: Peliam Neptuni & Tyrûs filium ab equa.

Sed & Alopes Priamique filium Alexandrum, ferunt ab vrsa educatum esse, Ægisthum vero Thyestæ & Pelopiæ filium, à capra.

CAP. XLIII.

Qui ex obscuris clari nobilesque euaserint.

Darium Hytaspæ filium audio Cyri pharetophorum extitisse. Vltimus vero Darius, qui superatus ab Alexandro est, serua natus fuerat. Archelaus Macedonum rex, serua Simicha progenitus erat. Menelaus vero Philippi auus in spuriiis numerabatur: huiusque filius Amyntas minister Æropæ & seruus esse creditus est. Perseus, quem Paulus Romanus expugnauit, natione Argiuius erat, & parente quodam ignobili prognatus. Eumenes vero, patre inope & tymbaulo fuisse creditur. Antigonus, Philippi filius, qui & vniculus erat, vnde Cyclops appellatus, Polysperchæ famulus erat, & latrocinia exercuit. Themistocles vero, qui Barbaros nâuali prælio fudit, solusque deorum voces in oraculis proditas explicare potuit, Thressæ cuiusdam filius erat, quæ Abrotônus appellata est. Phocion cognomento Iustus, patrem habuit artificem cochlearium. Demetrium

1500.

Ἰωάννης. ἀλλὰ καὶ τὸ Ἀλόπος Ἀλέξανδρον τὸ
Πειάμεν ὑπὸ ἄρκτε φασὶ τραφῆναι. Αἰγίδιον
δὲ τὸ Θυέση καὶ Πελοπίας, ὑπὸ αἰγός.

Κ Ε Φ. μ γ'.

Τίνες ἐξ ἀσέμων φεφανῆς γρόνασι.

Δαρεῖον ἀκούων τὸν Τυάπων φαρέτροφον
Κύρεν γηέω. ὁ δὲ πλάττωσθαι Δαρῆον
ὑπὸ Ἀλεξάνδρου νικηθεὶς, δέλης λω'. Ἀρ-
χόλασθαι δὲ ὁ Μακεδόνων βασιλεὺς δέλης
ὑδὸς τῆς Σιμίχης.

Μενέλαος ὁ Φιλίππου πέμπτος εἰς τὴν
νόθεον ἐπέλα. ὁ δὲ τότε ὑδὸς Ἀμύντας,
ὑπερήτης Ἀερόπης, καὶ δέλωσθαι ἐπιπίδωτο.
Περσίδεσθαι, ὃν καθεῖλε Παῦλσθαι ὁ Ρωμαῖσθαι,
Ἀργεῖσθαι μὲν γῆσθαι λω', ἀδούξεν δὲ πνος ὑδὸς.
Εὐμύνης δὲ πατρὸς ὑπὸ καὶ τυμβραύλει πι-
πίδωται γηέω. Ἀντήρονσθαι ὁ Φιλίππου, ὁ
καὶ ἐπερόθαλμσθαι, καὶ ἐκ τότε κύνκλωσθαι φρε-
αγορθεῖς, αὐτοαργὸς λω' Πολυατέρχης, καὶ
ἐλθέσθαι. Θεμισκλῆς δὲ, ὁ τὴν Βαρβάρην
καταναυμαχίους, καὶ μόνσθαι σωσιεὶς τὰς τῶν
διδῶν ἐν τοῖς χησιμοῖς φωνάς, Θράκης ὑδὸς
λω', καὶ ἐκαλῆτο ἡ μήτηρ αὐτῆς Ἀερότονσθαι.
Φωκίων δὲ ὁ χησὸς ἐπικληθεὶς, πατρὸς μὲν
δοιδυκαὶς ἐργασομένη λω', Δημάταιον δὲ τὸ

Μ

Φαληρέα οἰκότες αὖτε λέγουσιν ὅτι οἱ
κίαι Τιμοδῆν, καὶ ΚόνωνΘ. Ὑπερβόλῃ δὲ
καὶ ΚλεοφῶντΘ, καὶ Δημάδῃ, καὶ τοῖς περὶ
ταῦτον γροισμῶν τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων,
ἐδίδας αὖ ἔπειτα βραδύως τοὺς πατέρας. Καλ-
λικρατίδης γὰρ μὲν, καὶ ΓύλιππΘ, καὶ Λύ-
σανδρΘ ἐν Λακεδαιμονίᾳ μόθους ἐκλαῖπ-
οντομα δὲ ὡς ἄρα τὸ τοῖς τῶν Ἀπόρων,
καὶ σωσιόπῃμποι αὐτοῖς οἱ πατέρες συνεγα-
γινεύοντο ἐν τοῖς γυμνασίοις. ὁ δὲ συγχωρῶν
τὸτο ΛυκῶργΘ, τοῖς ἐμμένειν τῇ τὴν παί-
δων ἀγωγῇ πολιτείᾳ Λακωνικῇ· μεταλαγ-
χάνει. καὶ Ἐπαμεινώνδης δὲ πατρὸς ὡς ἄρα τῶν.

Κλέων δὲ ὁ Σικυωνίῳ τύραννΘ, κα-
ταποντισθὲς ὡς.

Κ Ε Φ. μδ'.

Πεὶ τῶν ἐν λιθοτομίαις τῆς Σικελίας πάλῳ
χερόνῳ διατρίψαντων.

Αἱ ἐν Σικελίᾳ λιθοτομίαι περὶ τὰς ὁ-
πολὰς ἦσαν σάδιν μῆκΘ, τὸ εὖρΘ δὲ
πλείδρων. ἦσαν δὲ ἐν αὐτῇ τῷ χερόνῳ περὶ-
τον διατρίψαντες ἄνθρωποι, οἱ καὶ γραμ-
μέναι ἐκείνῳ, καὶ παιδοποιῆσαι. καὶ πῶς τῶν
παιδῶν ἀσέβων, μὴδὲ πόποτε πύλιν ἰδόντες,
ὅτι εἰς Συρακῆσας ἦλθον, καὶ εἶδον ἴσους

Phalereum, è familia Timothei & Commonis vernam prouenisse ferunt. Hyperboli vero, Cleophontis & Demadæ, tametsi principes in Atheniensium republ. extiterunt, tamen eorum parentes difficulter quis retulerit. Callicratidas autem, Gylippus & Lyfander, Mothaces in Lacedæmonia vocabantur, quod nomen imponebatur seruis locupletiorum iis, quos patres in gymnasia exercitatum simul cum filiis mitterent. De iis Lycurgus, qui id concesserat, legem tulit, vt qui in liberorum disciplina permanerent, eis ad publicas dignitates & officia gerenda in republ. Lacedæmoniorum aditus patèret. Epaminondas etiam patrem habuit ignobilem. Cleon vero Sicyoniorum tyrannus ex piratis erat.

CAP. XLIV.

*De quibusdam longo tempore versatis in
Sicilia lithætemijs.*

In Sicilia lapicidinæ extabant longitudine vnus stadij, latitudine duorum plethrorum. In eo loco tamdiu quidam homines tenebantur, vt inibi matrimonia contraherent, & sobolem educarent. & quidam ex eorum liberis ciuitatem nunquam viderant. quod si venissent Syracusas, & equos sub iugo conjunctos vidissent, adeo

perterrebantur , vt cum clamore votificationeque aufugerent. Pulcherrima , iucundissimaque eatum spelunca Philoxeni poëtz cognomentum habebat, in qua quum versaretur , Cyclopem (vt ferunt) omnium suorum poematum præstantissimum elaboravit: paruipendens supplicium à Dionysio sibi constitutum , & condemnationem , sed in ipsis miseriis & ærumnis Musicam artem exercuit.

C A P. XLV.

De Mida , Platone, & Pindaro infantibus.

Ex Phrygia manavit hæc fama : infante adhuc Mida , somnum carpente formicas in os eius irrepisse , magnoque studio & labore frumenta importasse. De Platone vero dicitur , quod apes in ipsius ore favum effecerint. Pindarum etiam , quum è patria domo fuisset expositus , aluerunt apes pro lacte mella præbentes.

C A P. XLVI.

*De prodigio Dionysij monarchiam per-
tendente.*

Dionysium Hermocratis filium , ~~siue~~ ^{siue} flumen equo traiecit : quumque in Iato

ὑπεξελθόντες, ἔφθον βοῶντες, ἵππους ἄρα
ἔξεπαλάρησαι. τὸ δ' ἡγάλλισον τῶν ἐκείσων
λαίων ἐπάνυμον ὡς φιλοξένου τε ποιητῆ,
ἐν ᾧ φησὶ, διατρέφων τὸν Κύκλωπα ἐργάσασθαι
τὴν αὐτῆς μελῶν τὸ ἡγάλλισον, παρ' ἐδὲν δέ-
μῳ· τίω ἐν Διονυσίᾳ πρῶειαν, καὶ κατα-
δίκτω, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ συμφορᾷ μυσουργοῖ
ὁ φιλόξενος.

Κ Ε Θ. μβ.

Πεὶ Μίδα, Πλάτωνος, καὶ Πινδάρου,
νηπίων.

Φρύγῃ καὶ ταῦτα ἄδεις λόγοι. Μίδα τῇ
Φρυγῇ ἐπὶ νηπίᾳ κρυβέδοντος, μύρμηκας
εἰσέρπων εἰς τὸ σῶμα, καὶ πένυ φιλοπόνως
καὶ φιλέργας εὐσφέρνην τῆς πυρῆς. Πλάτω-
νος δὲ μελίπας εἰς τὸ σῶμα, κρεῖον ἐργάζε-
σθαι. καὶ Πινδάρου τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἐκτε-
θέντι, μολιπῆαι τρεφοῖ ἐγένοντο, ὑπὲρ τῆ
γάλακτος περτεθῆσαι μέλι.

Κ Ε Θ. μγ.

Πεὶ σημεῖον μοναρχίαν τῷ Διονυσίῳ
δηλώσαντος.

Διονύσον δ' τὸν Ἑρμοκράτους λέγεις πο-
ταμὸν διαβαίνειν. ἕτερον δ' αὖτὸν ἵππος, καὶ

Μ 3

ὁ μὲν ἵππος καὶ τὸ τέλειματος ωλίδαυθι· ὁ δὲ ἀποπιδύσας, τῆς ὀχθῆς ἐλάβετο, καὶ ἀφῆκεν, ὡς ἐκ ἐπὶ τὸν ἵππον ὄντα αὐτῷ ἀποδιδύναι. ὁ δὲ ἠκολούθησεν, καὶ χρημέπισται· ὑπέσπευεν αὐτὸν, καὶ ἐκείνῳ ἐλάβετο, αὐτῇ τῆς χαίτης, καὶ ἐμολον ἀναλαίνειν, καὶ τῇ χηλὶ αὐτῷ πεπίπτει μελιτήων πλῆθ'· ἔρασαν ὅτε οἱ Γαλιῶνι περὶ τὸν Διονύσιον ἐβίβον ὑπὲρ τύπων, ὅτε ταῦτα μοναρχίαν δηλοῖ.

Κ Ε Θ. μζ'.

Περὶ Λειστομάχης Δίωνος γυναικός.

Διονύσιος ἐκαίνει τῆς Σικελίας Δίωνα, τὴν δὲ γυναικα αὐτῷ Λειστομάχην, καὶ τὴν αὐτῇ πῶλε ἐφύλαττον. ὕστερον δὲ τὴν γυναικα ἀκύνει δρυφόρον αὐτῇ πάντων μάστιγι δεσπότην, Πολυκράτη γυναικα εἶδωσεν, Συρακίσιον δὲ τὸ γένος αὐτῷ Δίωνος δὲ παρὰ λαβὼν Συρακίσιος ὑποδράντας εἰς Λοκρὺς Διονυσίαν, ἐσταῦθα ἡ μὲν Ἀρήτη ἡ δὲ Δίονος ἀδελφὴ, προσέειπεν αὐτόν. ἡ δὲ Λειστομάχη εἶπεν δὲ αἰδοῦς ἐγκαλυπτομένη, καὶ ἡ πολυμῶσα προσέειπεν ὡς αἰδρα, ἐπεὶ βιασθεῖσιν, τὸν δὲ Δίονος δὲ περὶ αὐτῇ εὐνῆς ἐφύλαττον. ἐπεὶ δὲ ὑπὲρ αὐτῆς ἀπεκογχίσαιτο ἡ Ἀρήτη, τὴν ἐκ τῆς Διονυσίας ἀγάγην καὶ ταλίσαν,

equus laboretur, cum defiliisse, & ripæ compotem esse factum: atque sic relicto postmodum equo, tanquam non amplius suo, discessisse. Quum autem sequeretur equus, & hinniret, reuersum esse: quumque apprehenderet eius iubam ad ascendendum, apum examen continuo manum circumdedit, atque de his interroganti respondisse Dionysio Galeotas, monarchiam ea re præsignificari.

CAP. XLVII.

De Aristomache, Dionis uxore.

Dionysius in exilium à Sicilia Dionem pepulit, uxorem vero eius Aristomachen & ipsius filium custodiuit. Post repugnantem fœminam satelliti suo sui obseruantissimo Polycrati in coniugem tradidit: Is natione Syracusius erat. Dion vero quum fugato ad Locros Dionysio Syracusas cepisset, Arete soror ipsius cum affata est, Aristomache vero eam sequens pudore prohibita, occultabat se, neque tanquam maritum audebat alloqui: quoniam coacta per vim, connubij legem erga ipsum violarat. Postquam autem eius causam defendisset Arete, necessitateque coactam à

184 **VARIÆ HISTORIÆ**
Dionyſio diceret , Dion admittit uxorem
& filium, miſitque eos in domum ſuam.

C A P. XLVIII.

De poematibus Homeri.

Indi vernacula lingua deſcripta Homeri
poëmata cantare ſolebant; Item Perſarum
reges : ſi modo eos, qui de his referunt,
ſide dignos iudicamus.

C A P. XLIX.

*Quod Phocion ſuis malifactoribus facile
dederit veniam.*

Phocion Phœci filius, quî ſæpe multum-
que ſuam operam in bellis imperator patriæ
præſtiterat, morti adiudicatus eſt : Quum-
que in carcerem coniectus, iam iam cicu-
ram bibiturus eſſet, porrigente ipſi cali-
cem liſtore, atque amici familiaresque
accedentes rogarent quid præcepti filio re-
linqueret: Hoc, inquit, ei mando, ne cum
iniuriæ memoria rependat Athenienſibus
hanc propinationem, quam ego nunc bibo.
Qui vero cum virum non laudandum ad-
mirandumque cenſeat, is mihi prorsus ni-
hil ſapere aut intelligere videtur.

Δίων προσηγάγο τὴν γυναικα, καὶ τὸν
εἶδε, καὶ εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεμψεν.

Κ Ε Φ. μή.

Πεὶρ τῆς Ομήρου ποιημάτων.

Ὅπιν Ἰνδοὶ τῇ παρὰ σφίσιν ἐπιχειροῦσαν
νῆα τὰ Ομήρου μεταγράψαντες ἄδυσιν ἔμύ-
νοι, ἀλλὰ καὶ οἱ Περσῶν βασιλεῖς, εἴ τι χρὴ
πιστεύειν τοῖς ἱστορίαις τούτων ἱστορίαις.

Κ Ε Φ. μθ'.

Ὅπιν ἀμνησίκακος ὁ Φωκίων.

Φωκίων ὁ τῷ Φώκῳ πολλάκις στρατηγὸς,
προτιγνώων θανάτῳ, καὶ ἡνὶ ἐν τῷ δισμω-
τηρίῳ, καὶ ἐμελλε πείσθαι τὸ κῶνειον. ἐπὶ
τῷ ἔργῳ ὁ δῆμος τὴν κύλιχα, οἱ ἀποσφύ-
κοντες ἤρυντο εἴ τι λέγοι πρὸς τὸν ἥγον. ὁ δὲ,
ἐπισκῆπτων αὐτοὺς μηδὲν Ἀθηναίοις μνησι-
χακίαν ἰδοὺ τῆς παρ' αὐτῶν φιλοτιμίας, ἥς
νῦν πῖνω. ὅς τις τῷ ἔκ ἐπαινεῖ καὶ ὑπερβαυ-
μάζει τὸν ἄνδρα, δοκεῖ μοι μέγα ὁ τιμῆτος
ἐννοεῖν ἔδιν.

Κ Ε Φ. ΛΓ'.

Περὶ Λακεδαιμονίων μὴ ἐσπεδατρεύουσιν
ὡς παιδίαι ἐχόντων.

Λακεδαιμόνιοι μεσικῆς ἀπείρους ἔχουσιν.
ἔτι καὶ γὰρ αὐτοῖς γυμνασίον, καὶ ὄπλων. εἰ
δέ ποτε ἐδιδήθησαν τῆς ἐκ Μουσῶν ἐπικρείας,
ἢ νοσήσαντες, ἢ περὶ θρονήσαντες, ἢ ἄλλο
τι τοιούτον δημοσίᾳ παδόντες, μετεπίμ-
ποντο ξένους ἀνδρας, οἷον ἰατροὺς, ἢ καὶ Πυ-
δόχρησον. μετεπίμψαντό γε μὲν Τέρπανδρον,
καὶ Θάλητα, καὶ Τυρταῖον, καὶ τὸν Κυδωνιάτην
Νυμφαῖον, καὶ Ἀλημάνα, ἀνλωδὸς γὰρ ἦν.
καὶ Θεκυδίδης δ' ὁμολογεῖ, ὅτι μὴ ἐσπεδα-
τρεύουσιν ὡς παιδίαι ἔχον, ἐν οἷς λέγει ὡς
Βρασίδης. λέγει γὰρ ὅτι ἦν ἀδύνατος εἶπαι
ὡς Λακεδαιμόνιος, οἷον ὡς ἂν ἰδιώτης.

Κ Ε Φ. νά.

Περὶ τοῦ τύφου Μενεχράτους, καὶ πῶς ὁ φί-
λιππος ἐγάλασεν αὐτόν.

Μενεχράτης ὁ ἰατρὸς εἰς τοιούτον θυγῆ-
θε τύφον, ὥστε ἐμφυλὸν ὀνομάζουσαν Δία. ἀπίσκει-
λε δέ ποτε ἐπιστολῇ Φιλίππῳ τῷ Μακεδό-
νων βασιλεῖ, τοιαύτῃ. Φιλίππε Μενεχρά-
της ὁ Ζεὺς εὖ παρέπαι. ἀντήρασε δ' καὶ

CAP. L.

*De Lacedæmoniis nullam operam liberalibus
disciplinis impendentibus.*

Lacedæmonij litterarum omnino rudes erant. Ipsis enim curæ erant exercitia corporum & arma. Siquando vero doctrinarum auxilio opeque, vel ægrotantes, vel delirantes, aut alioqui publica calamitate affecti indigerent, accersebant homines peregrinos, ut medicos, aut vaticinium Apollinis. Accersuerunt autem Terpan-drum, Thaletem, Tyrtæum, Cydonia-tam Nymphæum, & Alcmanem, qui tibicen erat. Et Thucydides refert, imperi-tos fuisse doctrinæ & litterarum, quum di-cit de Brasida; inquit enim, cum dicendi imperitum fuisse, utpote Lacedæmonium, non aliter quam idiotam quendam.

CAP. LI.

*De ostentatione Menecratis, & quomodo
Philippus eum deriserit.*

Menecrates medicus adeo superbia tur-gebat, ut seipsum Iouem appellaret. Misit autem aliquando litteras ad Philippum Macedonum regem in hæc verba: Philip-po Menecrates Iupiter salutem. Ad ea re-

188. **V A R I A H I S T O R I A .**
scripsit Philippus : Menecrati sanitatem.
Consulo ut ad Anticyram te conferas. Si-
gnificauit his latenter , hominem non esse
sanæ mentis.

Aliquando laudatissimum conuiuium in-
struxit Philippus , ad quod illum etiam
inuitauit , scorsimque mensam ei iussit ap-
parari , & apponi acerram , suffuturumque
fieri. Reliqui vero epulabantur , eratque
admodum opipara cœna Menecrates ita-
que primum ferebat , gaudebatque honore:
postquam vero paulatim fames obreperet,
& homo esse conuinceretur , isque vanus
& stolidus , consurgens discedebat , seque
iniuria affectum querebatur , festiuissime
Philippo stultitiam eius redarguente , & in
lucem proferente.

C A P. L I I.

*Quibus similes dixerit Athenas esse
Isocrates.*

Isocrates rhetor de Atheniensium ciui-
tate dicere solebat, eam scortis simillimam
esse. Etenim qui illarum venustate cape-
rentur , velle quidem omnes rem cum ipsis
habere : neminem tamen esse tam sui ipsius
contemptorem , qui matrimonium cum il-
lis iungere dignetur. Sic igitur & Athe-
nensium ciuitatem ad peregrinandum in ea.

ὁ Φίλιππος. Φίλιππος Μενεκράτης ὕμναι-
νον, συμβουλεύει σοι προσάγειν σιαυτὴν ἐπὶ
τοῖς καὶ Ἀντήκωρον τόποις. ἠνέστη δὲ ἄρα
διὰ τούτων ὅτι παρεφρονεῖ ὁ ἀνὴρ.

Εἰς ἰα ποτὲ μεγαλοπρεπῶς ὁ Φίλιππος,
καὶ δὴ καὶ αὐτὸν ἐπὶ δουρίῳ ἐκάλεισε, καὶ ἰδίᾳ
κλήτῳ αὐτῷ ἐκείλῳσι παρεσκέδαζεν, καὶ κα-
τακλιθέντι θυματήριον παρέθηκε, καὶ ἐθυ-
μᾶτο αὐτῷ. οἱ δὲ λοιποὶ ἐσιώπωντο, καὶ ὡς
μεγαλοπρεπὲς τὸ δειπνόν. ὁ τῶντων Μενεκρά-
της τὰ μὲν πρῶτα ἐνεκαρτέρει, καὶ ἔχαιρε τῇ
πρῆ, ἔπειτα δὲ καὶ μικρὸν ὁ λιμὸς φεικῆσθαι
αὐτῷ, καὶ ἠλέγχετο ὅτι ὡς αἰθραστοῦ, καὶ
ταῦτα δὴ θῆκε, ἐξαναστὰς ἀπὸν ὤχετο, καὶ
ἔλεγον ἰσχυροῦς, ἐμμελῶς πᾶν τὸ Φίλιππον
πρὸ ἀγορῶν αὐτῷ ἐκκελεύσαντο.

Κ Ε Φ. νβ'.

Τίτη τὰς Αθηνῶν ἔκασιν ὁ Ἰσοκράτης.

Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ ἔλεγον ὑπὸ τῆς Αθη-
ναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἐπαύραις.
καὶ γὰρ ἐκείνους τὰς ἀλίσκομένους ὑπὸ τῆς ὥρας
αὐτῶν βύλας σωεῖν αὐταῖς, ὥς δὲ
μηδὲνα ἀπὸ τῶν ὅτων φεικόμενους, ὡς ὑπο-
μῆναι αὐτὸν συνοικῆσκέ πνοι αὐτῶν. καὶ οὕτως καὶ
πρὸ Αθηναίων πόλιν ἐνεπιδρῆσαι μὲν εἶναι

ἰδίῳ, καὶ κατὰ γὰρ πάντων τῶν καὶ τῶν
Ελλάδα διαφέρειν ἐροικῆται ὅ, ἀτὰρ αὐτῇ με-
λέπῃ. ἠνίπτετο ὅ δια τῶν τῶν ἐπιχρ-
ειάζοντες αὐτῇ συκοφαντεῖ, καὶ τὰς ἐκ τῶν
σημαγωγῶν ἐπιβλάσας.

Κ Ε Φ. γγ'.

Περί τῶν μεγίστων πολέμων περιφάσεων.

Εμὲ ὅ ἐ λείληθεν ὅτι τῶν μεγίστων πολέ-
μων αἱ ἀρχαὶ δοκῶσι πως εὐχρηστούνται
γενέσθαι. ὅ μὲ γὰρ Περσικόν, ἐκ τῶν Μαια-
δρίων τῶ Σαμίνος πρὸς Αθηνάων διαφορῶν πλεον-
αρχίᾳ λαβὼν φασί, τὸν γὰρ μὲν Πελοπον-
νήσον διὰ τὸ Μεγαρέων πινάκιον. ὅ ὅτι ἱερὸν
καλούμενον, ἐκ τῆς εἰσπραξείας τῶν δυνάμεων
Ἀμφικτυόνων. τὸν δὲ καὶ Χαερρόνεια, φιλο-
νεκιστῶν Αθηνάων πρὸς Φίλιππον, καὶ
λαβὼν ἐ δεικνύοντων.

Κ Ε Φ. γδ'.

Πῶς ὁ Λεισοτέλης Αλέξανδρον ὀργίζοντα
πραῦναι ἐπειράσιν.

Αλέξανδρον Λεισοτέλης ὀργίζοντα πραῦ-
ναι βουλόμενος, καὶ παῖσι χαλεπώοντα
πολλὰ, ταυτὶ πρὸς αὐτὸν γέγραπται. ὁ θυμὸς
καὶ ἡ ὀργὴ ἐ πρὸς ἴσους, ἀλλὰ πρὸς τὸς κρι-
τὰς γίνεσθαι, οὐδὲν ἑτέρον ἴσους.

fecundissimam esse, omnibusque totius Græciæ ciuitatibus in eam rem præstantior-
rem: ad inhabitandum vero, non item se-
curam ac tutam esse. Innuebat his verbis,
domesticos in ea sycophantas, atque eo-
rum qui se populares videri vellent, in-
sidias.

CAP. LIII.

De maximorum bellorum initii & causis.

Me vero non clam est, maximorum sæ-
pe bellorum tenuissima contemptissimaque
principia visa fuisse. Persicum enim ex
Mæandri Samij cum Atheniensibus dissi-
dio ortum duxisse perhibent. Peloponne-
sium vero propter Megarensium rabellam.
Sacrum vero quod vocabatur, ab exactio-
ne iudiciorum Amphictyonum. Chæro-
nense, Atheniensibus cum Philippo con-
tendentibus, nec accipere volentibus, sed
recuperare.

CAP. LIV.

*Quomodo Aristoteles Alexandrum iratum ad
mansuetudinem reuocare conatus sit.*

Aristoteles Alexandrum excandescen-
tem ira placare volens, & sedare sum-
mam indignationem, hæc ad eum scripsit:
Excandescencia & ira non erga pares, sed
erga superiores & potentiores existere so-
let, tibi vero nemo par est.

Aristoteles consulens Alexandro quæ fieri conueniret, cum multis magnas utilitates attulit, tum patriam dirutam à Philippo exædificauit.

C A P. L V.

De ijs qui apud Libycos vel ab elephantis perimuntur, vel inter venandum pergnandumue intereunt.

Afri eos qui ab elephantis vel in venationibus vel in prælijs interfecti sunt, honorificis sepulturis prosequuntur, hymnosque in honorem eorum canunt. Est autem hoc argumentum hymnorum, ut dicant eos se fortes viros præbuisse, qui tantæ bestię reluctari veriti non sint. Dicunt enim gloriose vitam cum morte commutasse, id demum monumentum esse laudatissimum ei, qui terræ mandatur.

C A P. L V I.

Quid Diogenes de Megarensibus pronunciat.

Diogenes Sinopenfis multis in inentiam & inscitiam Megarensium inuehebatur, dicebatque se Megarensis alicuius arietem esse malle, quam filium. Quo significabar, Megarenses pecoris diligentiorē curam gerere, quam liberorum.

K E Φ.

Αειστέλης τὰ δέοντα συμβουλῶν Αλεξάνδρῳ, πολλοῖς ὠρέλιμθ' ἔργονεν, ἐξ ὧν καὶ πῶ πατρίδα κατήλυσεν κατὰσκαμνῶν ὑπὸ Φιλίππου.

Κ Ε Φ. ιβ.

Περί τ' παρὰ Λέκυσιν ὑπὸ τ' ἐλεφάντων, ἢ ἐν ταῖς θήραις, ἢ ἐν ταῖς μάχαις ὑποθνήσκοντων.

Τὸς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, ἢ ἐν ταῖς θήραις, ἢ ἐν ταῖς μάχαις ὑποθνήσκοντας οἱ Λέκυες δάστυσι διασρεπῶς, καὶ ὕμνους πινὰς ᾄδουσιν. ἔστι δὲ τοῖς ὕμνοις ἡ ὑποθήκη ἐκείνη· ἀγαθὸς ἄνθρωπος εἶναι λέγει· τὸς ἀπ' πάλης ἡμιμάχους θείειν ποσέτη. λέγει γὰρ καὶ τὸ ἐνδόξως ὑποθανεῖν ἐστίονον εἶναι τῆς διαπαιρέσεως.

Κ Ε Φ. ιγ.

Τί ἔλεγον ὁ Διογένης πρὸς Μεγαρίων.

Διογένης ὁ Σινωπὴς ἔλεγε πολλὰ, πῶς ἀμαθίαν, καὶ πῶς ἀπαιδεσίαν τ' Μεγαρίων διαβάλλον, καὶ ἐβύλετο Μεγαρίους ἀνδρὸς κριτὸς εἶναι μάλλον, ἢ ὕψος. ἤνιπτετο δὲ ὅτι τῶν δρεμμάτων ποιουῶν. φερόμενοι οἱ Μεγαρίοι, τ' παιδῶν τ' ἔχοντες.

Ν

Κ Β Φ. 17.

Πεὶ πρῶτων τῆς Θηβαίους περιαιτομένων
 Αλέξανδρον ἐπ' αὐτὸς τῷ δυνάμει
 ἔργητο.

Ἦντο Αλέξανδρον ὁ Φιλίππου ἐπὶ τῆς
 Θήβας ἦγε τῷ δυνάμει, οἱ μὲν θεοὶ σημεῖα
 αὐτοῖς, καὶ τέρατα ἀπέστανον, προσσημαίνον-
 τες τὰς περὶ αὐτῶν ὅσον ἔδειξε τύχας. οἱ δὲ,
 ὡς φάντα ὀφθαλμοῖς Αλέξανδρον πινθῆναι,
 πολλὰ καὶ βλάβηματα εἰς αὐτὸν ἀπαρίσταν.
 καὶ μὲν γὰρ ἐν Ὀρχηστῷ λίμνῃ φοβερὸν ἦεν
 αἰετὸς, καὶ αἰωαχὴ, καὶ τὰ ὀρμήματα ἐφύλα-
 κτο. περὶ τὸν Ἰσμενὸν καὶ αὐτὰ τὰ τέχνη ῥέουσα
 κελύκη, καλαυρὴ Δίρκη, καθαρά καὶ ἡδὴ ῥέουσα
 ὕδατι παρὰ πάντα τὴν περὶ αὐτὸν χεῖρον ἔργον
 καὶ παρ' ἐλπίδα αἵματόν αἰετὸς πλάσθη. Μα-
 καρόσι δ' ἐπίστροφον Θηβαῖοι ἀπειλεῖν τὸ δυν-
 αμῖον.

Εν δὲ τῇ κατὰ πόλιν γαφῇ τῆς Δήμητρος
 αἰετὸς, καὶ τῆς περιεστῆς τῆς ἀγαλματὸς
 ἐξοφαντο. τῶν αὐτῶν τέχνων, καὶ τ' ἴσον ἦ
 αὐτῶν ἐργαζομένη. τὸ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς τ' ἐκ-
 λαυρὴς Αλλοκαυρὸς καὶ ἀγαλμα αὐτο-
 μάτως ἐκπεριέχθη, περὶ μὲν περὶ αὐτὴν
 τοῦ, καὶ ἄλλα πολλά.

CAP. LVII.

De prodigijs qua Thebanis apparuerunt, Alexandro copias ad urbem admovente.

Quum Alexander exercitum ad urbem Thebanorum adduceret, signa prodigiaque dii ipsis miserunt, prænunciantes imminentem eis cladem. At illi quum Alexandrum apud Illyrios vita defunctum esse audirent, multa blasphemæque conuicia in eum coniiciebant. Nam palus Onchesti sonitum horribilem continuumque edidit, ita ut portus & stationes contremiscerent. Fons item qui secundum Ismenum, ipsaque moenia est, nomine Dirce, quum reliquo omni tempore, pura dulcique lympa fluxisset, repente præter spem omnium sanguine impletus est, qua re Thebani deos Macedonibus exitium minitari credebant.

Tum in ciuitate, in delubro Ceteris, aranea, iuxta faciem imaginis suam artem exercuit, consuetamque telam duxit. Simulacrum etiam Mineræ Alalcomeneidis cognominatæ, spontanea flamma combustum est, nullo igni subiecto; atque alia innumerabilia eiusmodi contigerunt.

CAP. LVIII.

De Dioxippo.

Dioxippus pugil Olympionices Atheniensis, quum more pugilum Athenas introiret eques, magnaue hominum multitudo conflueret, atque alius aliunde spectandi cupiditate dependeret, in ijs foemina forma decentissima, visum accurrerat. Quam videns Dioxippus subito pulchritudine victus, indefinenter fixos in mulierem oculos habuit, conuersusque, & vultu in plurimos colores mutato, animaduersus est ab omni multitudine non oscitanter, neque otiose foeminam contemplari. Maxime vero hunc eius affectum redarguit Diogenes Sinopenfis. Etenim aureum speculum operis Corinthij vendebatur, in quo ille (demonstrato pugile) dicebat ad proximos: En pugilem vestrum magnum, quemadmodum puella ei ceruicem confringit.

CAP. LIX.

De veritate & beneficijs.

Pythagoras dicebat, hæc duo diuinis hominibus data esse longe pulcherrima: veritatem amplecti, & alijs benefacere: & addebat: vtrumque cum decorum immortalium opèribus comparari posse.

Κ Ε Φ. νή.

Περὶ Διωξίππου.

Διώξιππος Ὀλυμπονίκης ἀθλητῆς ὁ
 Αθιωαῖος, εἰσύλαυνεν εἰς τὰς Ἀθλιάς κτ
 τὸν νόμον τῶν ἀθλητῶν. σωτέρες τοίνυν τὰ
 πλήθη, καὶ ἄλλοι ἀλλαχόθεν ἐκρεμανύ-
 ροντο ἐθεῶντο αὐτόν· ἐν δὲ ταῖς καὶ γυνὴ
 χάλας διαπρέπεται ἀπλώτῃσι τῇ θεᾷ. ἰδὼν
 δὲ αὐτὴν ὁ Διώξιππος, παρὰ χεῖμα ἡτήθη
 τὸ χάλας, καὶ διετέλεσεν ἀποβλέπων τὴν
 αἰσχρονομίαν, καὶ ἐπισπρόβριον· εἰς πολλὰς τὸ
 πρὸς τὸν ἀλλοτρίων χροιάς. ἐκ δὲ τούτων
 πολλοῖς ἐβλήτετο κατὰ φῶρος, μὴ ἀβῶν ἰδὼν
 τὴν αἰσχρονομίαν· μάλα δὲ δι' αὐτὴν τὸ πάθος κα-
 τέγνω. χρυσουῦ χάτοπτρον κορινθίων ἐπι-
 πρέσκειτο Διογένης ὁ Σινωπεὺς, καὶ πρὸς τοὺς
 πλησίον, ὁρᾷτε (εἶπε) τὸν ἀθλητὴν ὑμῶν
 τὸν μέγαν ὑπὸ παιδείας ἐκτραχηλίζομενον.

Κ Ε Φ. νθ'.

Περὶ ἀληθείας, καὶ ἐνεργείας.

Πυθαγόρας ἔλεγε, δύναντα ἐκ τῶν θεῶν
 τοῖς ἀνθρώποις δεδιδόται χάλας, τί περ ἀλη-
 θεύειν, καὶ τὸ ἐνεργεῖν. καὶ προσήθη, ὅτι
 καὶ εἴκοι τοῖς θεῶν ἔργοις ἐκείττον.

N 2

Κ Ε Φ. Ξ'.

Περὶ Διονυσίου, καὶ Φιλίππου.

Συνεστία ποτὲ ἐγένετο Διονυσίου πατρὸς δα-
τάρου, καὶ Φιλίππου πατρὸς Αἰμίλου. πολλοὶ μὲν
εἰσι, οἷς εἰκός, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπιρροῶσαν, ἐν
δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο. ἤρκετο ὁ Φίλιππος τὸν
Διονύσιον, πῶς ποσούτιν παρὰ τῷ πατρὶ
λαβὼν ἀρχὴν, ὅτι ἐ διασώσεται αὐτίκῃ. ὁ
δὲ ἀπερίνατο ἐκ ὅξω μέλεις, ὅτι τὰ μὲν
ἄλλα μοι κατέλιπε ὁ πατήρ· τίς ὃ τῷ χίλῳ,
ἢ πάντεσσι ἐκθήσεται καὶ διαφυλάξεν, ἐκ ὅτι.

Κ Ε Φ. ΞΑ.

Περὶ Βορρᾶ ἀνέμου πμῆς.

Θυελαῖς ἐπέταξε Διονύσιος, καὶ τετακοῖα
ἤχου ἐπ' αὐτὸς ναῦς ὀπλιτῶν πεπληρωμένας.
Βορρᾶς ὃ ἀντιπνεύσας τὰ σκάφη συνέτριψε,
καὶ τὴν δυνάμειν αὐτῆς τὴν ναυπικίαν ὑφεί-
σιν. ἐκ δὲ τέτων οἱ Θυελοὶ τῷ Βορρᾷ ἐθν-
σαν, καὶ ἐφηφίσαντο εἶναι τὸν ἀνέμον πηλίτιον.
καὶ οἰκίαν αὐτῷ, καὶ κλῆρον ἀπεκλήρωσαν,
καὶ καθ' ἕκαστον ἐτό· ἐπέτελεν αὐτῷ. ἔκαστος
ἀθλητῶν μόνος κηδεσὶν αὐτὸν ἐν ὁμίῳ,
ἀλλὰ καὶ Θυελοὶ ἐνεργέτιον αὐτὸν ἐπηρε-
σαν. Πανουργίας δὲ φησιν, ὅτι καὶ Μεγαλο-
πολίται.

C A P. LX.

De Dionysio & Philippo.

Conuenerant aliquando Dionysius iunior, & Philippus Amynta natus. Proinde quum in multos alios sermones, ut asolet, delaberentur, tum in reliquis etiam incidebant illa. Philippus Dionysium rogabat, quomodo, quum tantum regnum accepisset à parente, non id defendisset & conseruasset. Qui respondens non inepte; Non, inquit, mirum, quoniam reliqua mihi pater omnia reliquit, fortunam vero solam, qua ea parauerat, non item.

C A P. LXI.

De Borea venti honore.

Aduersus Thurios nauigabat Dionysius, contraque ipsos trecentas naves militibus grauis armaturæ instructas agebat. Boreas vero ex aduerso reluctans, nauigia confregit, & vniuersas nauales eius copias delebat. Ex eo rem diuinam Boreæ faciendam Thurijs instituerunt, & publicis decretis ciuitate donarunt, atque domum certam facultatesque ei assignauerunt, singulisque annis sacrificia obtulerunt. Non igitur Athenienses ipsum soli benefactorem suum & fautorem putarunt, sed etiam Thurijs auxiliatorem eum, amicumque scripserunt. Pausanias vero idem Megalopolitas refert fecisse.

CAP. LXII.

Lex Persica de regis consiliarijs.

Etiam illa Persarum consuetudo erat, ut si quis de rebus obscuris ambiguisque consilium regi dare vellet, super aureo latere staret: atque si bona salubriaque in medium consuluisse videretur, latere in consilij præmium accepto discederet: *nihilominus* tamen flagris exdebatur quod regi contradixisset. At homini libero non est meo iudicio digna merces, quæ cum iniuria tanta comparetur.

CAP. LXIII.

De Archedico scorta.

Archedicen quidam deperibat meretricem Naucraticem. At illa fastuosa, nimisque illiberalis erat, & mercedem largam poscebat: quumque accepisset, paulisper commercio eius qui numerârat, indulgebat, deinde refugiebat. Quum igitur deperiret eam adolescens, nec potiri adamata posset, quandoquidem non admodum erat opulentus, per somnum cum illa rem habuit, & confestim cupiditate iuvenis liberatus est.

Κ Ε Φ. ξϛ'.

Νόμοι Περσικὸς τοῦ τοῦ συμβεβληόντων
των τῶ βασιλεῦ.

Νόμοι καὶ τοῦ Περσικὸς. ἰὰν τις μέλα-
λη πῆ ἀπορήτοτέρων, καὶ τῶν ἀμειλιχῶν
συμβεβληέν βασιλεῖ, ἐπὶ πλίνθε χρυσῆς
ἔστηκε καὶ ἰὰν δόξῃ παρμινέν τὰ δόντα,
τῶ πλίνθον λαβὼν ὡς τῆς συμβεβληῆς με-
δὼν ἀπὶρχῇ μαστιγῆται ὅ ὅμως ὅτι αὐ-
τῆς βασιλεῖ. ἀνδρὶ δὲ ἰαδούρῳ, κατὰ
γὰ τῶ ἐμὴν κρίσιν, ὅ κατ' ἀξίαν ἀντικρί-
νεν δὲ ὡς τῆ μεδὲ τῶ ὕβειν.

Κ Ε Φ. ξγ'.

Περὶ Ἀρχιδίχης ἑταίρας.

Ἀρχιδίχης τις ἡρώδη τῇ ἐν Ναυκρατίᾳ
ἑταίρας. ἡ δὲ λῶν ὑπερέφεντο, καὶ δεινῶς
φορπική, καὶ αἰδρεῖς ἦτο μεδὲς, καὶ λαβῆσαι
ὡς ὁλίγον ἀνωμίλησε τῶ δοεπ, ἔπει-
α πίκλαιεν. ἐξαδὲ οὐά νεα ἰτακο αὐτῆς,
καὶ τυχεῖν μὴ δυνάμετο, ἰσθὲ μὴ πένυ λῶ
πλίνθοι, ὅναρ αὐτῇ σωεγύετο, καὶ παρ-
αχρῆμα ἐπαύσατο τῇ ἐπιθυμίας.

Κ Ε Φ. Ξ Δ'.

Περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου νεκροῦ.

Ο μὲν Φιλίππου καὶ Ολυμπιάδος Ἀλεξάνδρος ἐν Βαβυλῶνι τὸ βίον καταστέφας, μέχρις ἔκειτο, ὁ δὲ τοῦ Διὸς εἶναι λέγων. καὶ σασιαζόντων περὶ τὴν βασιλείαν τῶν περὶ αὐτὸν, ταρῆς ἄμοιρος ὡς, ἥς μεταλαγχάνουσιν καὶ οἱ σφόδρα πίνητις, τῆς φύσεως τὴν κοινῆς ἀπαιτήσεως μηκέτι ζῶντα κατακτείναντες ἀλλ' ἐπὶ τὰς τριάκοντα ἡμέρας καταλέλειπτο ἀκηδῆς, ὥς Λείσανδρος ὁ Τολμαιοῦς θεόληπτος ἡρώδης, ἢ ἐκ πινος ἀλλοτρίης συμτοχίας καταχευθεὶς ἦλθεν εἰς μέσους τοὺς Μακεδόνας, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἔφη τὴν πάντων τὴν ἐξ αἰῶνος βασιλείαν εὐδαιμονέσασθαι τὸν Ἀλέξανδρον γινέσθαι, καὶ ζῶντα, καὶ ἀποθανόντα. λέγειν ἄρα τοὺς θεοὺς πρὸς αὐτὸν, ὅτι ἄρα ἡ ὑποδείξαμένη γῆ τὸ σῶμα οὐκ ἔστιν ἡ πρῶτον ὤκησεν ἢ ἐκείνη ψυχῇ, παρὸν δαίμων τὴν ἔσται, καὶ ἀπόρρητος δὲ αἰῶνος. πάντα μαδόντες πολλὰ εἰσφύροντο οἰονοκίαν ἔχοντες εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῷ βασιλείαν, τὸ ἀγόμενον τὸ τοῦ ἄλλου ὀφθυμῶν ἵνα κομήλιον ἔχῃ, βασιλείας ἀποκαλῶς καὶ ἀκλυστῶς ὀμνέον. Πολεμαῖοι δὲ, ἃ πρὸς αὐτὸν

CAP. LXIV.

De Alexandro mortuo.

Alexander Philippi & Olympiadis filius, quum Babylone animam egisset, mortuus iacebat, qui se Iouis filium iactitârat, dumque eius præfecti de regno per seditiones contenderent, ipse sepulturæ expers manebat, cuius etiam egentissimi quique (natura communi postulante, ut mortui terra occultentur) compotes fieri solent. Verum ille triginta diebus inhumatus, carentque sepulchro relictus est: donec Aristander Telmissensis, seu diuino numine percitus, seu alio quodam casu correptus, in medios Macedones progressus est, & ad eos locutus: Omnes, inquit, omnium seculorum reges Alexandrum felicitate superasse, tam vivum, quam mortuum, Deos ergo immortales sibi nocum fecisse futurum, ut quæcunque terra corpus eius exciperet, in quo primum ipsius anima habitauit, felicissima & ab hostium incursionibus in perpetuum libera foret. Hæc quum audiuiissent, pro se quisque summo studio diligentiaque annitebantur, ut in suum regnum singuli transferrent, & thesaurum possiderent, quasi obsidem firmitudinis imperij & immobilitatis. Ptolemaeus, si credere par est, corpus eius re-

quisiuit, & maxima festinatione in urbem Alexandri sitam in Ægypto deportauit. Atque reliqui Macedones quietem egerunt. Perdiccas vero persequi ipsum conabatur, nec tam in Alexandrum cura & pietas, aut in funus religio eum commouebat, quam prædicta ab Aristandro inflammabant, & incendebant. Postquam vero deprehendit Ptolemæum, acerrima pugna de cadauere orta est: similis quodammodo ei, quæ de simulacro in Troia, ut canit Homerus, dicens, pro Ænea Apollinem in medios Heroas impetum fecisse. At repressit impetum Perdiccæ Ptolemæus. Etenim factò simulacro, Alexandri effigiem referente, veste regia id exornauit, & entaphijs honorificentissimis. Deinde in Persicum currum imposito, feretrum eius magnifice auro argento & ebore instruxit: atque verum Alexandri corpus apparatu tenui, vilique præmisit per vias occultas & inuias. Perdiccas vero quum deprehendisset simulacrum mortui, instructumque currum, remisit persecutionem, ratus se iam in manibus habere, de quo certatum esset. At sero rescuit veritatem, cognouitque se fallacijs circumuentum esse, quum iam amplius persequendi facultas non daretur.

τὸ σῶμα ἐξεκάλυψε, καὶ μὲν σπουδῆς εἰς τὴν
 Ἀλεξάνδρου πάλιν τὴν κατ' Αἴγυπτον ἐκόμε-
 σι. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι Μακεδόνες τὴν ἡσυχίαν
 ἤρουν· Περδίκκας δ' αὐτὸν διώκειν ἐπιχέρη-
 σεν. ὁ ποσῦτον δ' ἔμελλε τέτρω τ' εἰς Ἀλέξ-
 ανδρον πολυαείας, καὶ τῆς εἰς τὴν νεκρὸν οὐσίας,
 ὅσον τὰ περιεχθέντα ὑπὸ τοῦ Λεωνόρου
 ἀνέφλεγμα αὐτὸν, καὶ ἐξῆπτιν. ἐπεὶ δ' ἡ κα-
 τέλαβε τὸν Πτολεμαῖον, ὑπὸ τοῦ νεκροῦ μάχη
 καρτερὰ πάνυ σφόδρα ἐγλύετο, ἀδελφὴν τρέ-
 που πρὸς τῆς ὑπὸ τοῦ εἰδωλοῦ τ' ὡς Τριτά, ὅπου
 Ομηρος ᾄδει, λέγων ὑπὲρ Αἰνεία τὴν
 Απόλλωνα εἰς μέσους ἐμβάλειν τὰς ἦρωας.
 ἀνέσταλε δ' αὖ τὴν ὀρμὴν τοῦ Περδίκκα ὁ Πτο-
 λεμαῖος. εἰδωλον γὰρ ποιησάμενος ἑμοιον
 Ἀλεξάνδρῳ κατεκώσμησεν ἐδῆπ βασιλικῇ,
 καὶ ἐνταφίους ἀξιοζήλοις. εἶτα τὸν ἀνα-
 πάντας ἐπὶ μίαν τὴν Περσικῶν ἀμαξῶν, τὸ
 ἐκ αὐτῆς κατεσκευάσει φέρετρον μεγαλοπρε-
 πῶς ἀγύρω, καὶ χρυσοῦ, καὶ ἐλέφαντι. καὶ τὸ
 μὲν ὄντως Ἀλεξάνδρου σῶμα λεπτῶς καὶ ὡς ἔπρεπε
 περιεπεμψέ κρυπτῶς ὁδοῖς, καὶ ἀντίστοις. ὁ δ'
 Περδίκκας καταλαβὼν τὸν νεκρὸν φάσμα, καὶ
 τὴν διασκαδαθεῖσαν ἀρμάμαξαν, ἀνεστάλη τῷ
 δρόμῳ, διόμμεθ' ἔχων τὸ ἄθλον. ὁ δ' ἐκ
 ὁμαθὲν ἀπατηθεὶς, ἠνίκα διώκειν ἐκείνην.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Βιβλίον τρισκαίδεκατον.

Κ Ε Θ. α.

Περὶ Αταλάντης.

ΛΟΓΘ ὅτις Αριστοκλῆς υἱὸς τῆς Ια-
 σίωνΘ Αταλάντης. ταύτης ὁ πατὴρ
 ἡμιμέλει ἐξέθηκεν. ἔλεγε γὰρ ὁ θυγα-
 τέρων, ἀλλ' ἀρρένων δίδω. ὁ δὲ ἐαθῶναι
 λαβὼν, ἐκ ἀπίκτασεν, ἐλθὼν δ' ἐπὶ τὸ
 Περθένοιον ὄρηΘ, ὤθηκε πηχὸς πλησίον. καὶ
 ἡ ἐνταῦθα ὑπαντρεΘ πίττα, καὶ ὁπλίσι
 σκυμνέσθαι δρυμῶν. καὶ τὸ μὲν βρέφος κατε-
 λήφιστο θάνατος· ἐμὲν ὑπὸ τῇ πέτρῃς κρυ-
 βόθη. ὀλίγω γὰρ ὕστερον ὑπὸ κυνηγετῶν ἀφ-
 ηρημένῃ τὰ ἐαυτῆς βρέφη ἄρκετο ὅκα σκυ-
 νῶντων αὐτῇ τῇ μαζῶν καὶ βαρυμερόων ὑπὸ
 τῇ γάλακτος. ἔτα κατὰ πρῶτον δείξας πομπῇ
 ἡδίστη τῷ βρέφει, ἐδήλασεν αὐτό. καὶ αἶψα
 τὸ θηρίον ἐκυφίσθη τῷ ὀδυνῆς, καὶ ὥρεξε προ-
 φῶν τῷ βρέφει. καὶ ὅν καὶ αὐτοῖς ὁπωπλίσαν

ÆLIANI

VARIÆ HISTORIÆ

Liber decimus tertius.

CAPVT PRIMVM.

De Atalanta.

DE Iasionis filia Atalanta talis fama celebrata est. Eam, quum esset nata, pater exposuit: non enim se fœminis, sed maribus opus habere dicebat. Is vero, cui expositum data esset, non eam interfecit, sed abiens in montem Parthenium, prope fontem collocavit, vbi rupes erat cum antro, cui superpositus erat locus densis quercubus confusus. Atque infans morti quidem erat destinata, sed à Fortuna non destituta. Paulo enim post vrsa suis catulis per venatores spoliata, turgentibus præ nimia lactis copia vberibus & grauatis superuenit, atque diuina quadam prouidentia, infante deletata, lac ei præbuit: & simul fera suum dolorem leuauit simul alimentum infanti præstitit. Atque iterum deinde quum lac ei collectum esset, accessit: & quoniam suorum mater non manserat, prolis alienæ nu-

trix extitit. Eam venatores peruestigabant, qui ante quoque catulis insidias potuerant, atque singulis partibus querceti probe inspectis quum vrsa solita conuetudine ad pascua victumque comparandum abiisset, Atalantam surripuerunt, nondum hoc nomine appellatam. Nam illi post ei nomen imposuerunt, & inter ipsos agrestibus alimentis educta est. Paulatim vero cum annis corpus surgere, atque ipsa castitatem amplecti, commerciaque virorum deuitare, & solitudinem, occupatis altissimis Arcadiæ montibus, expetere. Ibi conuallis erat aquis irrigua, & vastæ quercus: item venti profundumque nemus. Quid vero prohibet Atalantæ etiam speluncæ descriptionem audire, quemadmodum in Homero Calypsus? In valle caua specus erat omnino profundum, & in aditu longis promissisque præcipitijs munitum. Id hederæ circumserpebant, quæ teneris arboribus implicabantur, per quas ascendebant. Croci etiam in eo loco nascebantur, in molli profundaque sylua, cum quibus vna surgebat hyacinthus, alijoue diuersi coloris multi flores, qui non solum ad pascendos oculos facerent, sed suauissimis etiam odoribus ambientem aërem replerent: Itaque quum alios sensus, tum maxime odoratum oblectari licebat. Lauri porto frequenti copia stabant, folijs continuo vigore florentibus, atque

οὐ γὰρ λακτοῦ, καὶ ἐποχιδέουσα, καὶ ἐπὶ τῇ
 αὐτῇ μήτηρ ἐκ ἐμῆς, τῆς μηδὲν οἱ περὶ σπ-
 υδῶντος προφῶς ἐφύετο. ταῦτ' αὖ οἱ παυτοῖ
 παρ' αὐτῶν λαβόν, καὶ οἱ ἐξ αὐτῆς ἐπεβλαβέσαν-
 τες τῷ Διὶ εἰς τὰ ἔκχονα αὐτῆς. καὶ αὐ-
 τὰ ἔκχεαι τῷ δρυμόντων πετασκεψάμενοι,
 ἀπελθεῖντες καὶ σωθήναι κατὰ γὰρ ἄλλαν καὶ
 πομπῇ τῆς ἄρκτου, τὴν Ἀταλάντην ὑπεύλον-
 το καλυμμένην τῷ τοῦ ἑδῆτο· αὐτοὶ γὰρ ἔδιντο
 αὐτῇ τὸ ὄνομα. καὶ ἐπρέφειτο ἐκ αὐτοῖς ἐν ὄρεϊ
 τῇ προφῇ. καὶ μικρὸν δὲ αὐτῇ τὰ τῷ σώμα-
 τ' ἔκ τῆς ἡλικίας ἀνέστρεχε, καὶ ἦεν παρ-
 δειῖα· καὶ τὰς τῶν ἀνδρῶν ὀμλίας ἐφάγε, καὶ
 ἐρημίαν ἐπέθει, κραταεῦσα τῶν ὄρων Ἀρκα-
 δικῶν τὸ ὑψηλότατα, ἔνθα ἰὼ καὶ αὐλῶν
 κατέρρυττο, καὶ μεγάλαι δρυὲς, ἐπὶ δὲ καὶ
 πτόμα, καὶ βαθεῖα περὶ ὕλη. π' ὅτ' ἡμᾶς
 κυπῆ, καὶ ἄντρον Ἀταλάντης ἀκῶσαι, ὡς
 π' ἂν Καλυψῶς τὸ ἐν Ομήρῳ; καὶ ἰὼ ἐν κοι-
 λῇ τῇ φάεσσι σπῆλαιον ἐν, καὶ βαθὺ πάνυ
 καὶ σπῆλαιον καὶ βαθεῖ κρημνῷ ὠχράτε,
 κατὰ τὸ καὶ αὐτὸ περὶ τῶν, καὶ ἐπεπλέκοντα οἱ
 κατὰ μαλακοῖς δένδροις, καὶ δὲ αὐτῶν
 ἀνέστη, κρόκοι τε ἦσαν περὶ τὸν τόπον, ἐν
 μαλακῇ φυτῶν καὶ βαθεῖα τῇ ὕλῃ. συνα-
 ντήσαντες δὲ αὐτοῖς καὶ ὑάκινθοι, καὶ ἄλλαι

πολλὴ χροιά ἀνδρῶν, ἡ μόνον εἰς ἑορταίῳ
 ὄψεως στυπλῆν δυνάμειον, ἀλλὰ καὶ ὁσμοὶ
 εἰς αὐτῶν τ' αἶμα καὶ κύκλῳ καταλάμαζαντο.
 καὶ περιῶ τῇ τε ἄλλῃ πανηγυρίζον, καὶ κῆ-
 πλὴν δ' ὠδία ἐστῆναι. δέσφαι τε ἦσαν πολ-
 λαί, φυτὺ διὰ τέλες ἀκμάζοντες, ἡδῆαι
 περιδῆν κόμαι. καὶ ἄμπλοι ὅ πάντες σφόδρα
 δίδονεν το βοτρυῶν φρεσὶν ἄντρον τεθληταί,
 ποσειδωνεὶν τ' Αταλάντης ἐπιδείκνυστο. ὕδα-
 τὰ τε διατελῆ καὶ εἰσρέοντα, καὶ καθαρά ἰδεῖν,
 καὶ ψυχρὰ ὅσον τε ἀψαμνῶ τεκμήρεα, καὶ
 καταγῶναι πόντι, χυδῶν, καὶ ἀφρόνως ἐπὶ-
 ρε, τὰ δ' αὐτὰ πάντα καὶ εἰς ἀδείας τοῖς περ-
 σερμύοις ὡς ὀπτήδεια, σιωπῶν ὀπρῶν-
 τα, καὶ εἰς τὸ ἔμειον αὐτοῖς συμμαχόμενα. ὡς
 εἰς τὸ χεῖρον Χαείτων ἅμα μετὸν, καὶ σιμύ-
 τατόν τε ἅμα, καὶ σῶφρενα παρθενοῦσα ἐδείκ-
 νυσεν. ὡς δ' ἄρα τῇ Αταλάντῃ σρωμεναὶ μὴ αἰ-
 δορὰν τ' τεθραμνῶν, τροφὴν δ' τὰ τέτων κρία,
 πτόν τε τὸ ὕδωρ. σολῶν δ' ἦδ' αὖτε ἀπράγμο-
 να, καὶ ποιά τινι οἶαν μὴ ἔπειθ' ἔν τ' Αρτίμω.
 ἔλεγε γὰρ ζῆλόν αὐτὴν καὶ εἰς τέτρω, καὶ ὡς τῷ
 παρθέον εἶναι διὰ τέλες ἐδέλειν. ἐπεὶ καὶ ὅ
 ἐκίστη τὰς πόδας καὶ ἡ αὖ αὐτὴν διέφυγε, ὅτε
 δνέον, ὅτε ὀπτελεύων αὐτῇ ἄνθρωπος, συ-
 γῆν ἐδέλεσκεν, ἀλλ' ἐπταῖθα μὴ ἔκ αὖ πρὸς αὐ-

visu amœnissimis. Etiam vites plenis fertilibusque uvis ante speluncam crescebant, assiduitatis laborumque Atalantæ indices. Item aquæ perennes, pellucidæ, gelidæ, quantum vel tangendo conijci, vel bibendo cognosci posset, fusim copioseque infuebant. Atque hæ ipsæ plurimum arboribus conferebant, irrigando affluendoque & visam in ipsis excitando. Erat itaque locus tum maiestate plenus, & qui virginis prudentiam, studium & operam facile declararet. Stratis autem lectoque utebatur ferinis pellibus, cibo, bestiarum carnibus, & portione, aqua. Vestitu inornato, & eiusmodi, qui non abhorreret à Diana, amiciebatur. Dicebat enim se illam tam in hoc imitari, quam in eo, quod perpetuam virginitatem conservare statuisset. Natura autem celerrimam & velocissimam pedibus sinxerat, ita ut neque fera cursu ab ea posset evadere neque homines insidiantes, si se in fugam coniecisset, consequi. Amabant eam non solum qui ipsam vidissent, verum etiam, quibus ex fama cognita esset. Age vero, formam etiam eius, si non molestum est, describamus. Molestum vero non erit, siquidem ex his ad orationis peritiam & artem accessio futura est non mediocris. Magnitudine, quum è pueritia nondum excessisset, adultas fœminas longe superabat: for-

ma vero ea ætate nulla ex Peloponnesiacis puellis ei comparari poterat. Vultum habebat quodammodo virilem ac severum, idque partim ex ferino victu: siquidem & animosa erat: partim propter exercitia montana. Puellare quidem aut molle nihil quicquam præ se ferebat, neque enim de thalamo prodierat: neque erat ex earum genere, quæ vel à matribus, vel à putricibus aluntur. Neque vero nimia corporis mole premebatur: idque merito, quoniam venando, similiaque exercitia obcun- do, totum corpus temperabat. Flarus erat capillorum color, non aliqua cura mulie- bri, seu tinctionibus, seu pharmacis adhi- bitis effectus: sed omnino natus. Facies radijs solaribus colorata, rubicunda ex ad- verso videbatur. Qui vero flos tam spe- ciosus aut elegans inveniri potest, quam vultus virginis ad verecundiam compara- tus & institutus? Duo, quæ stuporem ho- minibus referrent, habebat: singularem venustatem, & quod hac ipsa terrorem in- jicere videntibus poterat. Nemo sancti- midus aut dissolutus homo, quum eam aspexisset, amare potuit, imò ne obven- quidem omnino. Tantis splendor cum for- ma coniunctus insipientium oculos per- stringebat. Stupendam eam in congressi- bus tum alia, tum præsertim raritas ad- mirabat. Non enim facile cuiquam se con-

ἔτιω ἑτέλειαν. Ἡρῶν δ' αὐτῆς ἐχ' ὅσοι μόνον
αὐτῶν ἦσαν, ἀλλ' ἦδη καὶ ἐκ φήμης ἠετο. φέρει
δ' καὶ τὸ ἦδ' αὐτῆς, ἔτι μὴ λυθῆ, διαχέ-
ψαμεν. λυθῆ δ' ἴδεν, ἔπειτα καὶ ἐκ τέτων περὶ
ἡρώϊ' αὖ λόγων τε ἐμπερίαι, καὶ τέχνη. μέγα
μὲν γὰρ ἐπὶ παῖς ἔσται, ὡς τὰς πελάγας ὡς ὅτι
ἐκ ἄλλῃ τ' ἐκ Πελοποννήσου παρδίνων τ' ἴδεν
τε. ἀρρένωτον δ' καὶ γοργὸν ἔβλεπε. ἔπειτα μὲν καὶ
ἐκ τ' ἀπείρες τρεφῆς, ἔπειτα καὶ θυμοειδὲς ὡς, ἦδη
δ' καὶ τῶν ἐν τοῖς ὅρεσι γυμνασίων. κορεσκόν τε καὶ
παρδινὸν ἴδεν ἔχον. οὐ γὰρ ἐκ θαλάμης περὶ
ἐδὲ ὡς τῶν ὑπὸ μητράσι, καὶ πύθωνος τρεφ-
ομένων. τὸ δ' ὑπερβολὴν ἔτι σώματι, ἐδὲ
ἔπειτα ἔχει καὶ μάλα γε ἐκόπως, ἄτε ἐν τοῖς
κυνήγεσι, καὶ ὡς αὐτὰ τὰ γυμνάσια τὸ πᾶν
ὅσμιον ἐκτέλειαν.

Ἐπειδὴ δὲ ὡς αὐτῆς ἡ κόρη, ἔπειτα καὶ τὸ
λυθῆναι γυναικεία, καὶ βαρύνει αὐτὴν
καὶ φαρμάκοις, ἀλλ' ὡς ἔστιν ἔργον ἡ χροιά.
περὶ τοῦτο δ' καὶ ὡς τ' ἡλίδον αὐτῇ τὸ περὶ
ὁσόν, καὶ ἐρυθρίαντι ἰσχυρὰ ἀντηκρύει. πῶς
ἔπειτα ἔργον ἡρώϊοιτο ἀντι, ὡς περὶν ἔ-
λδον, καὶ τὸ περὶ τῶν ἐν δεινῶν πεπαιδευμένων
περδίνων, ὡς δ' ἔχον ἐκ περδίνων, καὶ καὶ
ἀμαχοι, καὶ ὡς τὰ τε καὶ ὅσον ἐδύναντο.
ἐδὲ ὡς ἴδεν αὐτῆς ἡ ἐργον ἡρώϊοιτο ἀντι.

πῶ, ἀλλ' ἔδ' αὖ ἐτόλμουν ἀπὸ βλάβης
 τῷ ἀρχῷ, ποσά μ' ἔδ' ὄρεα κατέλαμ-
 πον ἢ αἴγλη τὸς ὄρωντας. δεινὴ δὲ λῶ ἐ-
 τυχεῖν τά τε ἄλλα, καὶ πῶ σπανά. ἔδ' αὖ
 αὐτῷ περὶ πόλιν εἶδεν εἶδεν· ἀλλ' ἀδο-
 κήτως, καὶ ἀπερόπτος ἐπὶ φηγε δώκεσα θη-
 εῖον, ἢ ἀμυνομένη πινά, καὶ ὅσπερ ἀσὴρ δίατ-
 τισα ἐξέλαμπεν ἀστράπης δίκλιν. ἔπειτα ἀπὶ
 κρυπτεν αὐτῷ διαδέεσθαι, ἢ δρυμῶν, ἢ λόχ-
 μῃ, ἢ πᾶλλον ἢ ἐν ὄρει δάσῃ.

Καὶ αἱ ποτὲ καὶ οἱ τῷ ὄμορον χεῖνιῶσαν
 οἰκῶντες, μούσους ἔδ' νυκτὸς ἐρεσσαι θρασῆς,
 καὶ κομασαι βαρύταται, δῖα τῶν Κενταύρων
 Ἰλαῖος τε, καὶ Ροῖκος, λῶ ἢ ἄρα ὁ κῶμος
 αὐτῶν, ἔπειτα αὐλητεῖδες, ἔπειτα αὐτὴ δῖα
 τὰ τῶν μεσεκίων ἢ καὶ πόλιν, ἀλλὰ πῶ-
 χα μὲν ἦσαν, καὶ ταύτας ἐξάφαντες, καὶ ἀνα-
 φλέξαντες, ἐκ τῆς πρώτης τῷ πυρὸς φαντα-
 σίας ἐξέπληξαν αὐτὸν καὶ δῆμον, μή τι γυνὴ
 μίαν παρθένον. κλάδεις ἢ πύων νεοδραστῆς
 ἀπεκλάσαντες, ἔπειτα τέτοις ἑαυτὲς διαπλί-
 ξαντες, ἐργάζοντο στεφάνους. σιωπῶντες ἢ καὶ δε-
 μιὰ ἐπικροτῶντες τοῖς ὅπλοις διὰ τῷ ὄρει
 σιωπεύοντες καὶ τὰ δένδρα, ἐπὶ τῷ πῶ-
 φει ἐσπιδόν, χακοὶ μνηστῆρες σὺν ὕβρει, καὶ
 ἀντὶ τὰ ἔδνα τῇ γάμῳ στυγεκταῖτες.

spiciendam offerebat, nisi quum de impro-
piso feras persequens, aut sese ab aliqua
defendens apparebat impetu repentino, &
quasi stella traiiciens atque instar fulguris
elucebat: statimque ipsam transvolantem
occulebat vel quercetum, vel frutetum,
vel aliud eius generis in monte spissum,
opacumque. Aliquando accidit, vt duo
finitimæ regionis iuvenes, media nocte
audaces amatores, insigniter lasciuientes
ex Centauris Hylæus & Rhœcus venirent.
Vtebantur autem in suo amatorio discursu
non tibicinibus, neque ijs quibus adolescen-
tes in civitate uti consueverant, sed tædis,
quibus incensis & flagrantibus, ad primum
ignis conspectum, vniuersus populus, ne-
dum vna puella, exhorruisset.

Fractis deinde recentibus pineis ramis,
seiplos implicauerant, ac ferra fecerant:
continuoque strepitu concussis armis, per
montes discurrentes etiam arboribus incen-
sis ad puellam iter affectabant, nequissi-
mi proci iniuriam & tumultum virginis
nuptialis muneris loco afferentes. Illa non
ignara insidiarum (viderat enim ignem &
specu) cognito quisam essent laeui illi
amatores, nihil extimuit, neque taliam
rerum aspectu perculsa est: sed adducto
arcu, telum in eos infestum misit, & letali
vulnere priorem læsit. Quumque ille pro-
stratus iaceret, secundus iam non amplius

amatorum more, sed animo infesto accē-
debat. Simul vlcisci loci mortem paratus,
simul cupiditatem suam explere. Obuiam
venit huic etiam, instar vindicis, reſum
aliud, tumque confecit. Atque hæc de la-
ſionis filia Atalanta in præſens dicta ſuffi-
ciant.

C A P. II.

*De Minerva, qui ob crudelitatem & impium
neſus à dijs immortalibus punitus eſt.*

Mitylenenſis quidam nomine Macareus,
ſacerſculus Bacchi: vultu quidem ſingula-
rem præ ſe ferebat maſtuctudinem & æqui-
tatem, cæterum omnium hominum erat
impiſſimus. Accidit quodam tempore, vt
hospes ad eum veniret, & in eius fidem
aliquantum auri depoſitteret. Macareus in
reſſu templi, eruta terra aurum deſodit.
Interiecto deinde tempore reuerſus hospes,
aurum repoſcebat: Quem quum ille tan-
quam reſtituturus depoſitum in templum
introduxiſſet, morte affecit: atque effoſo
auro, hofiitem in eius locum impoſuit, &
recondit: ac quemadmodum homines, ſe
etiam deum clam eſſe arbitrabatur. Verum
eventus longe ſecus declarauit. Quare par-
eis diebus exactis dei ſolennitas triennalis
adorat. Tum quum ille magna celebrant

πλὴν ὅτι ἐκ Ἑλλάδων ἢ ἐπεὶ αὐτὴν ἰδόντες ὅτι
 οὐκ ἔστιν ἐν τῷ πυρὶ, καὶ γινώσκοντες οἱ πολλοὶ πο-
 τε ἄρα ἦσαν οἱ κομισαί, μὴδὲν διατρεφεί-
 σαι, μὴδὲ ὑπὸ τῆς ὀφείας καταπύξασαι, τὸ
 μὲν τόξον ἐκύνκλωσιν, ἀφῆκα δὲ τὸ βέλτε, καὶ
 ἔπυχε δὲ πρῶτον μάλα ἀκρίτως. καὶ ὁ μὲν
 ἔκειτο, ἐπῆρει δὲ ὁ δόρυ τε καὶ ἐπὶ κομιστῇ
 κῶς, ἀλλ' ἤδη πολεμικῶς. ἐκένθη μὲν ἐπα-
 μυνῶναι δέλων, ἑαυτὴν δὲ ἐμπλήσσει πλὴν ὀρ-
 μῶν. ἀποβάλλει δὲ ἄρα τέτταρ' ἡρώων ὁ τῆς
 κόρης ὄϊος ὁ ἑπὶ τε. καὶ ὑπὲρ τῆς ἰασίαν τε
 Ἀτταλάντης ποσούτα.

Κ Ε Θ. β.

Πρὸς δὲ Μαχαίρας ὑπὸ τῆς ἑαυτῆς ἀσπίδος
 ἔσθ' ὅτι δῶν ἐπιμαρῆθη.

Μητυλιεύων δὲ ἄνθρωπος, Μαχαίρης ὄνομα,
 ἦεν δὲ τῆς Διονύσου, ἔσθ' ὅτι ἰδὼν πρῶτος
 καὶ ὁππότε, ἀνοστῶντα δὲ τὸν ἀνδρῶπιον
 τὰ μάλιστα, ἔβη δὲ ἄκοιτος παρ' αὐτὸν, καὶ
 δόντες ἀπὸ τοῦ παρὰ τὴν πόρταν χερσὶν πλῆθος,
 οὐκ ἔτι μὲν ἀνακρίνει, πλὴν γὰρ διὰ
 χερσὶν ὁ Μαχαίρης, κατὰ τὸν ἑαυτοῦ χερσὶν
 χερσὶν δὲ ἀφῆκε δὲ ἑξῆς, τὸ χερσὶν ἀ-
 πῆται δὲ τῆς ἑσθ' ὅτι ἐνδὸν ὡς ἀπὸ τοῦ
 ὑπὲρ τε, καὶ τὸ χερσὶν ἀνῶρξεν, αὐτὸν

αὐτῷ δὲ ξένον κατεθηκε καὶ ὡς τοῦ ὄσαντος τῆς
 αἰδρώσεως, λαμβάνει ἑαυτὸν καὶ τὴν διάνοιαν. πάλιν
 ἐκ ἀπολύσεως ταῦτα ταύτην, πάλιν δὲ χέρον
 ὅτι λίγην διεληλυθότος, αἱ μὲν τῆς διάνοιαν
 εἰδες ἀφίκοντο. ὁ δὲ ἔδυνε μεγαλοπρεπῶς. καὶ
 ὁ μὲν πάλιν βακχεῖαν εἶχεν, οἱ δὲ παῖδες
 αὐτοῦ δύο ὄντες, ἑνὸν ἀπελεύθυσαν ἐν τῇ
 οἰκίᾳ, καὶ μιμνῆσθαι τὴν τῷ πατρὶος ἱερεῖαν,
 τῷ βομῷ τῷ πατρὶος προσέλθον ἐπὶ κακο-
 μόνων τῇ ἐμπύρῳ. καὶ ὁ μὲν νεώτερος περίεχε τὸ
 πρῶτον. ὁ δὲ πρεσβύτερος ἡμελημένῳ ἐν-
 ρῶν σφαιρίδα, τὴν ἀδελφὸν ἀπέκτεινεν ὡς ἱε-
 ρεῖον. οἱ δὲ κατὰ τὴν οἰκίαν ἰδόντες, ἀνι-
 στήσαντο. ἀκούσασα δὲ ἡ μήτηρ τὴν βοῴαν ἐξεπύ-
 λησεν, καὶ δεασαμένη τὸν μὲν νεώτερον, τὸν δὲ γε-
 νέοντα ἔπαινον τὴν σφαιρίδα ἡμαγμένην, χί-
 ζαν ἀρπάσασα ἥτις ἐκ τῷ βομῷ ἡμίκαυτον,
 ταύτην τὴν παῖδα ἀπέκτεινεν. ἦκε δὲ ἀγγελία
 πρὸς τὸν Μακάριον, καὶ ὑπολιπὼν τὴν πελο-
 πόννην αἶς εἶχε σὺν ὀρμῇ καὶ θυμῷ εἰσπύδων
 εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τῷ θυρῷ ἑκταίχῃ, πάλιν
 ἑαυτὸν γυναικὶ ἐκταίχῃ. ἐκπυσσάσας ἑλθόν-
 τοι τὰ τελευτήσαντα ὡς πάντας καὶ συληθέντας
 ὁ Μακάριος καὶ σπείλῃσθαι, ὡς ἀλόγητος ὄντα
 ὡς τῷ ἀναισθητῷ ἔδρασαν. ἐν αὐτοῖς δὲ πᾶσι
 κολαπτοῖς, τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς γῆς. ὁ δὲ περὶ

divinam rem obiret, atque in ceremonijs festalibus occupatus esset, duo filij eius dormi relictis patris immolationem imitabantur: accedensque ad aram paternam, ardentibus apud sacris iunior collum præbebat, adultior vero quum inuenisset temere positum alicubi enssem, fratrem ceu victimam mactavit. Familia conspecto facinore, vociferata est. Mater audito clamore exiliit: videntque trucidatum alterum, alterum enssem recenti sanguine conspersum manu tenentem, arrepto ex altari torre, superstitem filium interfecit. Allatus est cædis domesticæ nuncius ad Macareum, qui relicto sacrificio, quam poruit furentissimo impetu & iracundia in ædes insiliit, atque thyrsos, quem tenebat, uxorem interemit. Scelus in omnes homines evulgatum est, comprehensusque Macareus, & in tormentis exanimatus confessus est, quæ in templo quondam perpetrarat; In ipsis vero quæstionibus vitam amisit. At illi, qui contra ius fasque peremptus fuerat, summus honor est publicè habitus:

sepulchrumque iussu dei confectum. Marcus igitur non immeritam poenam pendit iuxta poeticum illud, suo ipsius, uxorisque & libetorum capitibus.

CAP. III.

*De monumento Beli, atque infornato in
hoc ostento Xerxi exhibito.*

Xerxes Darij filius, effosso vetusti Beli monumento, vitream urnam reperit, ubi iacebat in oleo cadaver, non tamen plena fuit urna, vacuumque è summis labris fere palmæ spatium habuit. Adiacebat urnæ columna exigua, in qua scriptum continebatur, cum qui sepulchrum aperuisset, neque repleuisset urnam, pessime habiturum. Quo lecto. Xerxes expavit, & oleum celerrime iussit infundi. Non tamen impletum est. Qui iterum infundi iussit: sed neque sic implere potuit, donec frustratus omni labore infundendi, cessaret, clausoque monumento summa cum moestitia discederet. Neque vero falsum eum habuerunt, quorum prævincia significatrixque extiterat columna. Nam quinquaginta myriadum exercita aduersus Græcos confectopro, magnam cladem accepit, reuersuque turpissima morte vitam finiuit: nocturnis sitis à proprio filio perenitus.

νδμως σφαγείς, - διὰ πμῆς ἤλθε δμοσία, ἡ
 ἱπείη, τῷ δὲ ὡς ἐστὶν αὐτῷ. ἱπσιν οὖν
 ὁ Μαχαρεὺς ἐμμεπὶν τὴν δίκην, τὴν
 δὲ πὸ ποιητικόν, σὺν τῇ ἑαυτῇ καραλῇ, ἡ τῇ
 ὁ γυναικός, ἡ ἔν τῇ τῶν πύδων ἐρεσίπ.

Κ Ε Φ. γ.

Περὶ Βήλε μνήματος, ἡ κακὴ τῇ Ζέρξῃ
 σιμάς ἐν τῷ σφραγισμένῳ.

Ζέρξῃς ὁ Δαρῆς πᾶς. οὗ Βήλε ἀγχαί
 Διασκάψας τὸ μνῆμα, πύλλον ἐλαίῳ ἔν-
 ρεν, ἔκθα λῶ λείψανον ὁ ἱερός ἐν ἐλαίῳ, ὁ
 μὲν πεπλήρωτο ἡ πύλλον, ἐνέδει δὲ ὡς
 οὗ χάλεος εἰς παλαιάν. περὶ τῇ πύ-
 λῳ ἡ σήλη βραχῆα, ἔκθα ἐγχεσθῆναι, τῇ
 ἀνοίξαντι τὸ μνῆμα, ἡ μὴ ἀναπληρώσασθαι
 τὴν πύλλον, ἐκ ἔστιν ἄμερον. ἀναγνῆς δὲ ὁ
 Ζέρξῃς, ἔδεισε, ἡ ἐρεσίταξεν ἐπιχέαι ἐλαιον
 τὴν ταχίστω. ὁ μὲν πεπλήρωτο. ὁ δὲ πάλιν
 ἐρεσίταξεν ἐπιχέαι, αὐξήσιν δὲ ἐκ ἐλάμβαν-
 νεν, ὥς ἀπῆναι μάλιστα ἀσλίσκων τὴν ἐπιχέ-
 μρον. κατὰ κλίσας δὲ ὁπίσω τὸν ταφον ἀ-
 ππλάγη ἀδμινῶν. ὁ δὲ σφύρατο δὲ ἡ σήλη
 ὅσα σφραγίσαν. ἀδρῆας γὰρ ἐβδμήκετα μν-
 ειάδας ἐπὶ τὴν ἐκλήναι, κακῶς ἀππλάξεν.
 ἔτα ἐπακλῆθον ἀγχαί ἀνδρῶν ἀπὸ θανεν,
 ἀσφαγείς ἡ κτῆρ ἐν τῇ ἐκλήναι τῷ ὡς.

ΚΕΦ. Δ'.

Περὶ Εὐειπίδου ἐν ἐστίασι μεθυδέντος.

Ἀρχέλαος ὁ Λασιεύς ἐστίασιν παρεσκεύασε πολυτελῇ τοῖς ἐπαύροις. Περιόντος δὲ τοῦ ποτῦς, ζώοντες πῶν Εὐειπίδης ἐπαύχθη πως κατ' ὀλίγον εἰς μύθῳ. ἔπειτα συγκαλίνετα αὐτῷ Ἀγάθων καὶ τὴν τραγωδίαν ποιητὴν ὡφειλαδὸν κατεφίλει, πεπραγμένα ἐτῶν περὶ μνησθέντα. αὐτὸς δὲ Ἀρχέλαος πυθομένης, εἰ καὶ νῦν ἐπ' ἐρώμενον αὐτοῦ δοκεῖ εἶναι, ἀπεκρίνατο, Ναὶ μὰ Δία. ἐγὼ μόνον τὸ ἔασι τῶν χαλῶν χάλλισον, ἀλλὰ καὶ τὸ μετέπειτα.

ΚΕΦ. Ε'.

Τίς πρῶτον ἤρξατο γυναικῶν παιδικῶν.

Εξαδῆναι πρῶτον γυναικῶν παιδικῶν λέγουσι Λαίον, ἀρπάσαντα Χρύσιππον τὸν Πέλοπος. καὶ ἐν τούτῳ τοῖς Θεσάλοις ἐν τῇ χαλῶν ἐδόκει τὸ πῶν ὠραίων ἐρεῖν.

ΚΕΦ. Σ'.

Περὶ Ἀρχαδικῶν, Θεσίων, καὶ Ἀχαικῶν οἶνων ἰδιότητων.

Ἐν Ἠραΐᾳ τὴν Ἀρχαδίαν ἀκύνω πεφυκέναι ἀμπέλους, ἐξ ὧν γίνεται οἶνος, οὗ τῆς λε-

CAP. IV.

De Euripide in conuiuiis inebriato.

Archelaus rex opiparum lautumque conuiuium amicis suis parauerat, quumque inter pocula meracius Euripides biberet, sensim in ebrietatem est delapsus. Deinde proxime sibi assidentem Agathonem Tragicum poetam complexus & exosculatus est, annos circiter quadraginta natum. Archelao interrogante, num adhuc in delicijs habendus videretur? Respondens, Per loquem, inquit, omnino. Non enim ver solum formosorum est pulchrum, verum etiam autumnus.

CAP. V.

Quis primus adamarit ingenuos pueros.

Primum aiunt Laium, formosorum puerorum amoribus arsisse, & Chrysippum, filium Pelopis, rapuisse; Ex quo factum est, vt honestum apud Thebanos haberetur, speciosos & elegantes amare.

CAP. VI.

De Arcadici, Thasiorum & Achiuorum vinorum proprietatibus.

In Herzensium Arcadum agro vites audio nasci, ex quibus quod prouenit vinum,

à rationis usu abducit, & mentis impotes
Arcadas reddit; at mulieres fecundas ad
pariendum efficit.

Apud Thasios duo vinorum genera nasci
perhibent: quorum alterum si bibatur,
somnum admodum profundum & idcirco
suavem adferat: alterum infestum inimi-
cumque vitæ, vigiliarum & molestiæ cau-
sam esse.

In Achaia vero iuxta Cerauniam vinum
crescit, quod mulieribus ad faciendos ab-
ortus confert.

C A P. VII.

*De Thebis ab Alexandro capta, &
de Pindaro.*

Quum cepisset urbem Thebanorum Ale-
xander, omnes liberos homines, exceptis
sacerdotibus, vendidit. Liberos etiam à
venditione patris antiquos hospites dimisit
(etenim pater ipsius Philippus, puer adhuc
apud eos obsidem egerat,) quique cum
cognitione aliqua coniuncti essent, omnes
soluit. Etiam Pindari posteros honoravit,
eiusque domum solam intactam & in-
gram consistere passus est. Occidit autem
Thebanorum circiter nonaginta millia, &
triginta millia in captivitatem redegit.

214

ἔσμεν παρῶν, καὶ ἔκφρασαι τὰς Ἀρχαίας
πυλᾶς, τὰς δὲ γυναικας τεκνοποιὺς τίθησιν.

Ὅτι ἐν Θάσῳ δύο γένη φασὶν οἶνων γίνεσθαι,
καὶ τὸ μὲν ἔπερυν πινόμενον, εἰς ὕπνου κατέ-
γειν ἐὶ μάλα βαθύ, καὶ διὰ ταῦτα ἡδύ-
την ὃ ἔπερυν ἀπίπαλον εἶναι τῷ βίῳ καὶ ἀγρυ-
πνίᾳ ἐμποιεῖν, καὶ ἀνιάδαι παρέχειν. ἐν δὲ
Ἀχαΐᾳ φεῖ Κεραυνίαν οἶνον γίνεσθαι, ὅς τις
βυλομήτραις γυναιξὶν ἀμβλωσαι συμμαχεῖ.

Κ Ε Φ. Ζ.

Πεὶ Θεσίων καὶ Ἀλεξάνδρου ἀλευσὶν,
καὶ φεῖ Πινδάρου.

Ὅτε ἦλε πρὸ Θεσίων πόλιν Ἀλέξαν-
δρος, ἀπίδοτο τὰς ἐλαθέρους πάντας, πλὴν
ιερέων. ἀφῆκε δὲ τὸ πρῶτος καὶ τὰς τῷ πε-
τρὸς ξένους. ἀμήρδου γὰρ παρ' αὐτοῖς ὁ Φί-
λιππος ἦν πᾶς ὢν καὶ τὰς συγγήμους δὲ τύ-
των ἀφῆκεν. ἐτίμησε δὲ καὶ τὰς ἐγγόνους τῷ
Πινδάρῳ, καὶ τὴν οἰκίαν αὐτῷ μόνῳ εἶασεν
ἐστῆναι. ἐφόνδου δὲ τῶν Θεσίων, εἰς ἐννεα-
μισμῖα, αἰχμάλωτοι δὲ ἐλήφθησαν τρις-
μύριοι.

Κ Ε Φ. δ.

Πεὶ Λυσαιδρον.

Λυσαιδρον τὴν Λακεδαιμόνιον εἰς τῇ Ἰσ-
θμῷ διατρέβοντα, τὰ Λυκέργυ φασὶ νόμιμα
ρίψαντα ἐπίπνευον ὄντα, διατεδρύνθαι τ
βίον.

Κ Ε Φ. ε.

Πεὶ Λαμίας.

Λάμια γυνὴ ἡ Ἀθηκὴ ἐπὶ τῷ ὄρει, οἱ ἐκ
τῆς Ἑλλάδος λείοντες, ἐν Ἑφέσῳ γυνήσιν ἀ-
λώπεκας.

Κ Ε Φ. ς.

Πεὶ Διονυσίᾳ δύο γυναῖκας εἰς μῶν
ἡμέρας ἀγαγόντῃ.

Ἐν μῶν ἡμέρᾳ δύο γυναῖκας ἡγάγετο Διο-
νύσιῳ, Δωρίδα τὴν Λοκρίδα, καὶ Λεισαρέ-
τιν τὴν Ἰσπαρίν, Δίωνι δὲ ἀδελφῷ,
καὶ παρ' ἐκατέρῃ ἐπαύετο ἐν τῇ μέρῃ. καὶ ἡ μὲν
ἡκολούθει στρατοστροφῇ, ἡ δὲ ἐπενιόντα ἔσ-
χετο.

Κ Ε Φ. ζ.

Πεὶ Περγῶν καταδυσάστωι, καὶ Ἰσικράτει.

Λόγῳ περὶ ὁμὴ ἀφίκετο, λέγων αἶνον
Ἰσικράτιν ἡμέτερον τὸν ῥήτορα τοῖς Πέρσιν
καταδυσάστωι, ἧς ἐδυσάσαιντο αὐτὸς Μα-

CAP. VIII.

De Lyfandro.

Lyfandrum Lacedæmonium aiunt, quum ageret in Ionia, Lycurgi molestas laboriofasque leges reieciſſe, & vitam diſſolute luxurioſeque habuiſſe.

CAP. IX.

De Lamia.

Lamia igitur ſcortum Atticum dixit, Leones Græciæ, Ephēſi redduntur vulpes.

CAP. X.

De Dionyſio uno eodemque die duas uxores ducente.

Vno die duas uxores Dionyſius in matrimonium associauit, Doridem Locrenſem, & Ariſtænetam Hipparini filiam, ſororem Dionis: & cum utriſque viciffim cubabat, atque altera ſequebatur eum in bel-
lis, altera reuerſum excipiebat.

CAP. XI.

De ſubiugatione Perſarum, & Iſocrate.

Accepi Iſocratem rhetorem in cauſa fuiſſe, quamobrem Perſæ in ſeruitutem co-
gerentur à Macedonibus, Etenim Panegy-

ricæ orationis, quàm Isocrates Græcis exhibuit, fama in Macedoniam peruenit, atque primum quidem Philippum aduersus Asiam extimulauit. Illo vero mortuo, Alexandrum filium eius, hæredem patrum omnium, ad bellum à Philippo susceptum conficiendum adhortata est.

CAP. XII.

Quomodo Meton seipsum ab expeditione liberauit, & de insania Vlyssis.

Meton astronomus, quum Atheniensium copiarum iam in Siciliam nauigationem instiguerent, ipse quoque referebatur in catalogum: quumque perspicue planeque futura pericula cognouisset, magno cum metu nauigationem vitabat, studebatque immunis ab expeditione fieri. Postquam nihil proficeret, simulabat insaniam: atque quum alia multa perpetrabat, ad verisimilem morbi opinionem reddendam, tum etiam vniuersam domum incendebat, ignique consumebat, quæ vicina erat Pæculi, quam ob causam principes eum dimiserunt. Atque, ut mea fert sententia, longe callidius simulando præ se tulit insaniam Meton, quam Vlysses Ithacensis. Hunc enim Palamedes apprehendit, & redarguit, illum vero nemo Atheniensium.

πεδόνες. τὸ γὰρ πανηγυρικοῦ λόγου, ὃν ἰσχυράτης τοῖς Ἕλλησιν ἐπιδείξατο εἰς Μακεδονίαν ἐλθὼν ἡ φήμη, σφῶτον μὲν Φιλίππον ἐπὶ τὴν Ἀσίαν ἀνέστην. ἀποθανόντ' ὃ ἔκρινε Ἀλέξανδρον τὸν υἱὸν αὐτοῦ, πατρῶν κληρονόμον, τὴν ὁρμὴν τὴν τῷ Φιλίππῳ διαδέξασθαι παρεσκύασε.

Κ Ε Φ. ΙΣ'.

Πᾶς ὁ Μέτων ἐρύσατο ἑαυτὸν τ' ἐξόδου, καὶ τοῦ Ὀδυσεὺς μανίας.

Μέτων ὁ ἀσθενόμ' , μαλλόντων ὅπ' τὴν Σικελίαν πλεῖν τῇ Ἀθλωαίων ἤδη τῇ στρατομαχίᾳ, καὶ αὐτὸς εἰς αὐτὴν καταλόγῳ. σαφὲς ὃ ἐπιστάμεν τὰς μελλούσας τύχας, τὸν πλοῦν ἐφυλάττετο διδούς, καὶ σπεύδων τῆς ἐξόδου ἑαυτὸν ῥύσασθαι. ἐπεὶ δὲ ἔδεν ἐπεσθῆναι, ὑπεκρίνατο μανίαν, καὶ πολλὰ μὴν καὶ ἄλλα ἔδρασε πτωσάσθαι τὴν τ' νόσον δόξαν βυλόμεν'. ἐν ὃ τοῖς καὶ τὴν συνοικίαν τὴν αὐτὴν κατέπρησεν. ἐρετνία ὃ αὐτὴ τῇ Ποικιλίᾳ. καὶ ἐκ τούτου ἀρῆκαν αὐτὸν οἱ ἄρχοντες. καὶ μοι δοκεῖ ὁ Μέτων ἄμα γὰρ ὑποκρίνασθαι τὴν μανίαν τῷ Ὀδυσεὺς τῷ Ἰθακησίῳ· ἐκῆνον μὲν γὰρ ὁ Παλαμήδης κατεπώρεσε, τοῦτον ὃ Ἀθλωαίων οὐδέεις.

ΚΕΦ. ΙΓ'.

Πεὶ Πτολεμαῖς ἐνεργήσας.

Πτολεμαῖόν φασι τὸν Λάγῳ καταπλεῖ-
ζοντα τὸς φίλους αὐτοῦ, ὑπορχαίρειν. ἔλεγε δὲ
ἄμεινον εἶναι πλεπίζειν, ἢ πλεῖτῃν.

ΚΕΦ. ΙΔ'.

Πεὶ Ομήρου ἐπῶν, καὶ ποιήσας.

Ὅπ τὰ Ομήρου ἐπὶ φέρεται διηρημένα
ἦδον οἱ παλαιοί· οἷον ἔλεγον πῶς ἐπὶ ναυσὶ
μάχην, καὶ Δολωνίαν πινά, καὶ ἀριστέαν Αγα-
μέμνονα, καὶ νεῶν κατάλογον, καὶ περὶ Πα-
τρόκλου, καὶ λύτρα, καὶ ἐπὶ Πατρόκλῳ
ἄθλα, καὶ ὀρκίων ἀφάνισιν. ταῦτα ὑπὲρ τῆς
Ιλιάδος. ὑπὲρ δὲ τῆς ἐπίρας, τὰ ἐν Πύλῳ,
καὶ τὰ ἐν Λακεδαιμόνῳ, καὶ Καλυψίδος αὐτοῦ,
καὶ τὰ φεῖ πῶς χροῖαν, Αἰκλίνης ἀπόλογον
Κυκλωπίαν καὶ νεκρῶν, καὶ τὰ τῆς Κίρκης νό-
στα, ἡ μνηστήρων φόντοι, τὰ αὖ ἀρχαῖα, τὰ ἐν
Λαέρτῃ.

Ὅφ δὲ Λυκῶν καὶ ὁ Λακεδαιμόνιος ἀφ' ὧν
φεύγει εἰς πῶς Ελλάδα ἐκόμεσι πῶς Ομή-
ρου ποιήσιν. τὸ δὲ ἀγώνιστον τοῦτο ἐξ ἰστίας

CAP. XIII.

De Ptolemai munificentia.

Ptolemæum filium Lagi maxima cum voluptate aiunt amicos suos locupletes effecisse. Dicebat enim : Melius est ditare, quam ditescere.

CAP. XIV.

De Homeri carminibus & pœsib.

Veteres Homeri carmina in certas partes distributa cecinerunt. Nominabant enim ab argumento diuersas partes, vt pugnam iuxta naues, Doloniam, vel Dolonis mentionem, Strenuitatem Agamemnonis : Ad hæc Nauium catalogum, Patrocleam, & redemptionis mercedem, & Certamina in honorem Patrocli instituta, & Iuramentorum violationem; atque hæc quantum ad Iliada pertinet. Quod vero ad alteram, Res in Pylo gestas aut Lacedæmone, & Calypsus specum, & Ratem, Alcinoi apologos, Cyclopiam, Necyiam, id est, de mortuis vel Manibus tractationem, & Circes lauacrum, Procorum cædes, De iis quæ in agro facta sunt, vel apud Laërten.

Sero autem Lycurgus Lacedæmonius, vniuersam Homeri pœsin simul in Græciam importauit has veluti sarcinas secum

134 **V A R I A H I S T O R I A**

ex Ionia, quum eo peregrinationem suscepisset, referens. Postmodum vero Pisistratus collectis in vnum omnibus Iliadem & Odysseam confecit.

C A P. X V.

De quibusdam supra modum fatuis.

Comici poetæ, Polydorum quendam stupidissima mente fuisse referunt, cutemque durissimam, adeo ut pungendo transigi non posset, habuisse. Item alium quendam Cæcylionem, qui fluctus præ nimia stoliditate numerare conabatur. Fama est, similem his extitisse Sannyrionem, qui in lecytho scalarum gradus quærebat, item Coræbum & Melitiadem fuisse hebetissimi ingenij memoriæ proditum est.

C A P. X V I.

De Apolloniatis, & ipsorum regione, atque Epidamno.

Apolloniatarum vrbs finitima est Epidamno, sita in Ionico sinu: atque in proximis, vicinisque circa ipsam locis fodina bituminis habetur, non aliter quam ple-ræque fontium scaturigines aquam, sic illa bitumen emittens, replensque locum. Non procul etiam sempiternus ignis ostenditur. Ardens vero collis est non ita man-

ἦν ἴκα ἀπεδημῶσιν ἤγαγον. ὕστερον δὲ Παισί-
στρατος συλλαβῶν, ἀπέφηνε τὴν Ἰλιάδα καὶ
Ὀδύσσειαν.

Κ Ε Φ. ιε.

Πεὶ ἀνοήτων πινῶν ἄγαν.

Φασὶ παχύτατον γινέσθαι τὴν διάνοιαν, οἱ
δὲ κωμῳδίας ποιηταὶ καὶ τὸ δέσμα ἔχοντα ἀδια-
κόνιστον, Πολύδωρὸν Πανα, καὶ ἄλλον Κοικυ-
λίωνα ὄνομα, ὅσπερ τὰ κύματα ἠείθμην ὑπὸ
τῶν ἄγαν ματίας. λίγῃ δὲ περ καὶ Σαννυείω-
να ποιῶτον γινέσθαι, ὅς ἐν τῇ ληκύθῳ τὴν
κλίμακα ἐξήτη. καὶ Κόρριον δὲ, καὶ Μελι-
πάδῳ, καὶ ὁκείνους ἀνοήτους φασίν.

Κ Ε Φ. ις.

Πεὶ Ἀπολλωνιάων, καὶ τῆς αὐτῶν χώρας,
καὶ περὶ Ἐπιδάμνῃ.

Ἀπολλωνιάται πόλιν οἰκῶσι γείτονα Ἐπι-
δάμνῃ ἐν τῇ Ἰονίᾳ κόλπῳ, καὶ ἐν τοῖς πλη-
σίον αὐτῆς χωρίοις ἀσφάλτε ὅστιν ὀρυκτὴ, καὶ
πιμπλᾷ δὲ αὐτὴν, ἐκ τῆς αἰστέλλουσα τρέ-
πον ὅν καὶ αἱ πλεῖστα πηγαὶ τῶν ὑδάτων. καὶ
πύρρῳ δὲ καὶ τὸ ἀθάνατον δείκνυται πῦρ. ὃ δὲ
καὶ ὁμοῦς ἐπιλόφῃ ὀλίγῃ, καὶ ἐκ εἰς μέ-
γα διήκει, καὶ ἔχει περὶ πολλὸν ἢ πηλὸν, ὅστις δὲ

θάς κ' εὐπτερίας. κ' οὐκ αὐτὸν ἐν δὴρ
 εὐβαλῆ, κ' πολλὰ χλωρὰ, κ' τὸ πῦρ τρι-
 σίον ἐσακμάζον ὑδὲν λυπῶν, ἕτε τὴν τ' ὀ-
 τῶν βλάσιν, ἕτε τὴν πεθηλῶν. κρίσις
 ὅτ' τὸ πῦρ, κ' νύκτα, κ' μεθημέραν, κ' δι-
 λιπὴν ὑδέποτε, ὡς Απολλωνιάται λέγουσιν,
 πρὶν τὸ πολέμῳ τῷ πρὸς Ἰλλυρίους συμβῆ-
 τ' αὐτοῖς.

Ὅτι Απολλωνιάται ξενηλασίας ἐπίστανται
 ἡ Δακεδαμόνιον νόμον. Ἐπιδάμῳσι δ' ἐπι-
 δημῶν κ' μετοικεῖν παρῶν τῷ βουλομένῳ.

Κ Ε Φ. ιζ'.

Παριμία, κ' οὐκ ὀρυγίχῃ.

Λεβητὸν σφικτῶν πτήσας φρυγίχῃ, οἱ
 πρὸς ἀλεκτρῶν, παριμία ἐπὶ τ' ὀρυγί-
 χῃ παρόντων. Ἰσοκρονομένη δ' ὀρυγίχῃ τῇ πε-
 μετὶ τὴν Μιλήτην ἀλῶσιν, οἱ Ἀθλιῶται ἐ-
 κρύσαιτες ἐξέβαλον διδοκίτα κ' ἰσχυρῶς
 σφικτα.

Κ Ε Φ. ιθ'.

Περὶ Διονυσίου.

Διονύσιος ὁ τῆς Σικελίας, τραγωδιστὴς
 ἡσυχάζειτο, κ' ἐπὶ νῆα, κ' οὐκ ὀρυγίχῃ

gnus, neque ingens spatium occupans, neque longum ambitum complectens, sulphur autem & alumen olet, circumque ipsum pulcherrima sunt arbuta, multaque loca viridantia, quæ nihil ab incendio vicino læduntur, neque quod ad germina, neque quod ad viriditatem plantarum attingit, ignis vero dies, noctesque perseuerat, neque desit vnquam, vt inquit Appolloniata, ante bellum quod cum Illyrijs gesserunt.

Apolloniata ad legis Lacedæmoniorum regulam peregrinos vrbe expellebant: Epidamni vero potestatem omnibus in suam urbem migrandi incolendique faciebant.

CAP. XVII.

Prouerbum, & de Phrynicho.

Vesparum examen metuit Phrynichus, velut gallus gallinaceus: Prouerbum conuenit in eos, qui damnum patiuntur. Quum enim Phrynichus tragicus Milesi captiuitatem ageret, Athenienses metuentem perhorrescentemque lacrymantes eiecerunt.

CAP. XVIII.

De Dionysio.

Dionysius Siciliæ tyrannus tragœdiam amabat, ac laudibus vehibat, tragicaque

dramata faciebat. A Comœdia vero prorsus animo abhorrebat, quod ad risum non esset proclivis.

C A P. XIX.

Cleomenis sententia, de Homero & Hesiodo.

Cleomenes patrio more, Laconice dixit, Homerum Lacedæmoniorum esse poetam, Hesiodum Helotarum: quoniam ille belligerandi, hic agros colendi rationem & viam præscriberet.

C A P. XX.

De quodam labenter vita defuncto, tantum ut mortuos quosdam videre posset.

Cibis Megalopolita ex Arcadia, Cercidas nomine, moriens dixit familiaribus suis, se non ægre mortem obire: sperare enim se conuenturum ex philosophis Pythagoram, ex historicis Hecataum, ex musicis Olympum, ex poetis Homerum; & hæc effatus, ut fama est, vitam amisit.

C A P. XXI.

De Phrygia harmonia.

Si quis Celænis pelli Phrygis tibia accinat Phrygiam harmoniam, pellis moeatur; sin Apollini, quieta mutaue videtur esse.

ἔξαπόνησε τραγῳά. ἀλοτείως ὃ πρὸς τὴν
καωμφδίαν δέχοντο, ὅπ' ἐκ ἡ^ς φιλόγλωσσοι.

Κ Ε Φ. ιθ'.

Πεὶ τῶν ὑπὸ Κλειμένους ρυθέντων ὑπ'

Ομήρου καὶ Ησίοδου.

Ελεῖν ὁ Κλειμένης Λακωνικῶς καὶ τῶν
ἐπιχόρειον τρόπον, ὃ Ομηρον Λακεδαιμο-
νίαι εἶναι ποιητῶν, ὡς καὶ πολέμῳ ἀ-
γόντα. ὃ ὃ Ησίοδον τ' Εἰλωτῶν, λέγοντα ὡς
καὶ γαργεῖν.

Κ Ε Φ. κ'.

Πεὶ πινος ἡδέως ἀποθνήσκοντος, ὅπως αὖ
ἴδοι πινὰς τῶν τεθνεώτων.

Ἀνὴρ Μεγαλοπολίτης ἐξ Ἀργαδίας, Κερ-
κιδᾶς ὄνομα, ἀποθνήσκων ἔλεγε πρὸς τὸς
οἰκείους, Ὀδυμέμενος, ἡδέως ἀπολύεσθαι τῆς
ζῆς. δι' ἐλπίδος γὰρ ἔχειν συγγενέσθαι, τ' ἢ
σοφῶν Πυθαγόρα, καὶ ὃ ἰσοικῶν Εκαταίῳ,
τῶν δὲ ποιητῶν Ομήρῳ. καὶ ἐπὶ ταῖς, ὡς
λόγος, τὴν ψυχὴν ἀπὸ λειπεν.

Κ Ε Φ. κα'.

Πεὶ Φρυγίᾳ ἀρμονίας.

Ὅπ' ἐν Κελαίναϊς τῇ δεξιᾷ τῷ Φρυγῶς ἐὰν
προσαυλῇ περὶ τὴν ἀρμονίαν τὴν Φρύγιον.
ἢ δεξὰ κινεῖται· ἐὰν δὲ εἰς Ἀπόλλωνα, ἀτρε-
μῆ καὶ ἴσικα κωφή.

Κ Ε Φ. κβ.

Πεὶ Ομήρου ναῦ, καὶ ἀγάματθ.

Πτολεμαῖθ ὁ φιλοπάτωρ, κατασκαδάσας
Ομήρου νεὺν, αὐτὸν μὲν χαλῶς ἐκείθεισε, κύ-
κλω δὲ τὰς πόλεις στείλεισε τῷ ἀγάματθ,
δοῦναι ἀντιποιεῖν τῷ Ομήρῳ. Γαλήτων δὲ ὁ
ζωχάφος ἔγραψε, ὅτι μὲν Ομηρεν αὐτὸν ἐμί-
ντε, τὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμμεσομένη
ἐννοεῖν.

Κ Ε Φ. κγ.

Πεὶ Λυκέρῳ καὶ Λακεδαιμονίῳ.

Λυκέρῳς ὁ Λακεδαιμόνιος ὁ Εὐνόμου παῖς,
δικαίως βεληθείς ἀποφῆναι Λακεδαιμονίους,
ὡς τότε καὶ χαλῶς τὺς μωδοὺς ἠρύσατο,
ἀφώπτοι γὰρ αὐτῷ καὶ ὀφθαλμὸν ἐκκοπῆσαι
ὡς Ἀλέξανδρῳ, ὡς μὲν πνέες φασιν, ἐξ
ἐπιβελῆς λίθῳ βληθείς. ὡς δὲ ἄλλος δια-
φορῶς λόγῳ, βακχεῖα παθὼν τὸ πάθος. λέ-
γεται δὲ ὁ λόγος πρὸς τὺς ἄλλα θελήσαντας,
ἄλλων δὲ τυχόντας. λέγει δὲ Εφορὸς αὐτὸν
λίμῳ διακρτερήσαντα ἐν φυγῇ ἀποθανῆναι.

Κ Ε Φ. κδ.

Πεὶ πινὼν ὡς ἰδίῳ νόμῳ βλαβέντων.

Λυκέρῳς ὁ ῥήτωρ ἔγραψε μὴ ἐλαύνειν πῖ-
ναῖνας ἐν τοῖς μυσταίοις ἐπὶ ζῳῇ, ὅτι

CAP. XXII.

De Homeri templo, & simulacro.

Prolemæus Philopator, extruens Homero templum, ipsum decore sedentem collocavit; Circumcirca vero iuxta simulacrum eas ciuitates posuit, quæ Homerum sibi vindicant. Galaton pictor Homerum finxit euomentem, reliquos vero potestas ea, quæ ipse euomisset, haurientes.

CAP. XXII.

De Lycurgo Lacedæmonio.

Lycurgus Lacedæmonius filius Eunomi volens iustitia Lacedæmonios imbuere, non dignum neque decorum præmium abstulit. Erutus est enim illi oculus ab Alcandro, ut quidam putant, ex insidijs iactu lapidis: ut alij sentiunt, ictu baculi. Proponitur autem hoc factum ijs, qui alia quam proposuerunt, consequuntur. Ephorus vero dicit, eum in exilio fame periisse, quum in cibi non gustandi instituto perseuerasset.

CAP. XXIV.

*De quibusdam, quibus propria leges nocum-
mento fuerunt.*

Lycurgus orator legem scripsit, ne mulieres in festo mysteriorum curru veheren-

tur. Quæ vero id fecisset, multam lueret, quam ipse idoneam putans constituerat. Prima vero ipsius vxor aduersus hoc decretum deliquit, atque damnata poenam subiuit. Pericles etiam legem posuit, ne quis in Atheniensium republica haberetur, qui non utroque parente ciue natus esset: qui deinde amissis legitimis filiis, nothum superstitem habebat. Paret autem, quod etiam Pericles alia voluerit, alium vero sit euentum sortitus.

Clisthenes Atheniensis, primus exilij supplicium introduxit, atque ipse primus eo damnatus est. Zaleucus vero legislator Locrensum, iussit, vt adultero deprehenso, uterque oculus effoderetur. Quæ vero minime expectarat, ea præter spem atque opinionem ipsi fortuna quædam obtulit. Nam filius eius deprehensus in adulterio, poenam à paterna lege statutam luere debuit. Ibi ne, quod semel omnium sententijs confirmatum erat, irritum fieret, ipse pro altero filij oculo sibi alterum eximi passus est, vt ne prorsus cæcus fieret adolescens.

C A P. XXV.

*De Pindaro in certamine superato à
Corinna.*

Pindarus poeta Thebis, in contentione imperitis auditoribus vsus, superatus est à
τις

τῇ δ' αὖτ' ἔπειτα ἐπεστήδαι ζῆμιον, ὡς γὰρ
 εἶπε τοῦτο ἐποχῶσαι. πρῶτη τῇ ψυφίσμα-
 τι ἠπαθήθησαν ἡ τέτταρτη, καὶ πάλιν ζῆμιον
 ἐξέπαισεν καταδιχαδίῃ.

Καὶ Πειρικλῆς ἔγραψε μὴ εἶναι Αθλιωαῖον,
 ὅς μὴ ἐξ ἀμφοῖν γέγονεν ἄστυν. ἔτι ὑποβα-
 λὼν τὰς γρησίους παῖδας, ἐπὶ τῷ νόθῳ Πει-
 ρικλῇ καταπέλασσε. δὴλα δ' ὅτι καὶ Πει-
 κλῆς ἐβέλετο μὲν ἑτέρα, ἔτι καὶ ἑτέρας.

Κλαυδένης δ' ὁ Αθλιωαῖος τὸ δεῖν ἐξοστρα-
 κίζεισθαι παρὰ τὸ εἰσηγησάμενος, αὐτὸς ἔτι καὶ
 τὴν καταδίκην πρῶτος.

Ζάλευκος δ' ὁ Λοκρῶν νομοθέτης παρὰ
 ταῦτα τὸν μοιχρὸν ἀλόντα, ἐκκόπτεσθαι τὰς
 ὀφθαλμούς. αἱ τοίνυν μηδὲ παρὰ τὸν νόμον, ταῦ-
 τα ὁ δαίμων αὐτῷ παρὰ πάλιν δοξάν καὶ πάλιν ἐλ-
 πίδα ἐπήγαγεν. ὁ γάρ τοι πᾶσι ἀλὺς ἐπὶ μοι-
 χείᾳ, ἔτι καὶ ἐμὲ πείσεισθαι τὰ ἐν τῇ πατρὶ
 νόμῳ ἐνταῦθα, ἵνα μὴ διαφθαῖ τὸ ἀπαξ
 πεκυρωμένον, ὑπέμεινεν αὐτὸς ὁ εἰσηγησά-
 μενος ὑπὸ τῷ ἑτέρῳ τῷ πατρὶ ὀφθαλμῶν,
 ἀντιδρᾶν τὸν ἑαυτοῦ, ἵνα μὴ ὁ νεανίσκος
 τυφλωθῇ τελέως.

Κ Ε Θ. κς.

Περὶ Πινδάρου ἐν ἀγωνίᾳ Κορίνθους ἡγήσαντος.

Πίνδαρος δ' ὁ ποιητὴς ἀγωνιζόμενος ἐν

Q

Corinna quinquies. Redarguens vero ruditatem ipsorum Pindarus, vocavit Corinnam.

CAP. XXVI.

Quomodo Diogenes, quum in inopiam extremam incidisset, seipsum sit consolatus.

Diogenes Sinopenfis, desertus ab omnibus, solus relinquebatur, quum neque propter egestatem ipse quenquam reciperet, neque ipsum hospitio quisquam acciperet, omnibus enim inuisa erat eius in reprehendendo acrimonia: & quod ad ea quæ dicebantur aut agebantur pleraque omnia, se se morosum & difficilem præbebat. Proinde tristitia Diogenes confectus, summas foliorum extremitates manducabat, illa enim suppetebant. Mus vero accedens, decidentibus panis frustulis volvebatur. Diogenes igitur, quum diligenter rem spectaret, subridens animo recepto iam lætior & tranquillior secum: Mus hic, inquit, nihil indiget Atheniensium lautitia: & quid tu, Diogenes, ægre fers, te cum Atheniensibus non cœnare? Atque sic opportunam animi tranquillitatem ipse sibi conciliauit.

CAP. XXVII.

De Socratis corpore.

Socratem corpore moderatum & continentem fuisse creditum est : atque quum ob eam causam passim tota ciuitate Athenienses agrotarent , ita vt partim morerentur , partim morti proximi essent , Socrates vnus ex omnibus nunquam omnino ne agrotauit quidem . Qui autem ciuimodi corpus gessit , quali cum animo prædictum fuisse credendum est ?

CAP. XXVIII.

De seruo Diogenis à canibus discripto.

Quum Diogenes patriam relinqueret , vnus ex seruis eum secutus est , nomine Manes : qui non ferens eius conuersationem aufugit. Quumque Diogenem hortarentur aliqui , vt eum quæreret : At non , inquit , turpe esset , quum Manes Diogenis non egeat , Diogenem Manis indigen : Verum seruus ille , oberrans , quum Delphos peruenisset , à canibus distractus est , & sugæ poenam heri Diogenis nomini persoluit.

Κ Ε Φ. κζ'.

Περὶ Σωκράτους σώματος.

Ὅπ τὸ Σωκράτους σῶμα ἐπεπίεζε κα-
μιον, καὶ σφραγισθεὶς ἐγκρατὲς γινόμεναι, καὶ
ταύτῃ ἐνόσσησιν Ἀθωαῖοι πανδημεῖ. καὶ οἱ μὲν
ἀπέθνησκον, οἱ δὲ ἐπιθανάτιως ἔχον· Σω-
κράτης δὲ μόνος ἔκ ἐνόσσησι πύλιν ἀφ' ἑλίου. ὁ
τοίνυν ποιήσας ταύτων σῶματι, τίνα ὑγέμεδα
ἔχε ψυχῇ;

Κ Ε Φ. κη'.

Περὶ τοῦ οἰκέτου τοῦ Διογένης ὑπὸ κυ-
νῶν διασπαδέντος.

Διογένης ἠνέκε ἀπέλιπε πύλιν πατρίδα,
ὅς αὐτῇ τῶν οἰκετῶν ἠκολούθει ὄνομα Μά-
νης, ὅς ἔφρων πύλιν μετ' αὐτῇ διατριβὴν
ἀπέδρα· περὶ τρεπόντων δὲ πινῶν ζητῶν αὐ-
τὸν, ἔφη· ἔκ αἰχρὸν, Μάνιν μὲν μὴ δεῖσθαι
Διογένης, Διογένην δὲ Μάνης; ἔπειτα δὲ ὁ
οἰκέτης ὅς Δελοῦς ἀλώμενος ὑπὸ κυνῶν
διασπάσθη, τῷ ὀνόματι τοῦ διασπέντος δίκης
ἐκτίσας, ἀνθ' ὧν ἀπέδρασαν.

Κ Ε Φ. κθ'.

Πεὶ ἐλπίδες.

Ελεῖν ὁ Πλάτων τὰς ἐλπίδας, ἰχθυότων ὀνόματι εἶναι.

Κ Ε Φ. λ'.

Πεὶ Ολυμπιάδ' ἐπὶ τῷ Αλεξάνδρῳ πύ-
ρην καὶ αἰτάρῳ θυγατρύσας.

Ολυμπιάς ἡ Αλεξάνδρου πυροφόρη ὅτι
πολὺν χρόνον ὁ πῦρ αὐτῆς ἀπερὸς ἰδρῶς,
βαρὺ ἀνασένεσσι, καὶ θρῆνῶσι δὲ μάλα λι-
γύας. Ὡς τέκνον, εἶπεν, ἀλλὰ σὺ μὲν ὕδατος
μεταχρῖν βυλόσθμος, καὶ τὴν τοῦ σπῆνδον, τῶν
ἐν δὲ τῷ κρινῶν δῆσαι, καὶ ἴσων πᾶσαν ἀνδρῶ-
ποις μεταχρῖν ἔχεις, ὥς τε ἄμα, καὶ τα-
φῆς. καὶ τὰς ἑαυτῆς τύχας οἰκτείρεσσι, καὶ τῇ
ἐν παιδὶ τυφωμένον ἐλέγξασσι.

Κ Ε Φ. λβ'.

Ὅτι Ξενοκράτης φιλοεικτῆρων ἦν.

Ξενοκράτης ὁ Καρχηδονίης ὁ ἐταῖρος Πλά-
τωνος, τὰ τε ἄλλα ἦν φιλοεικτῆρων, καὶ
ὁ μόνον φιλοῦνθρωπος, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν
ἐλόγων ζώων ἠλέει. καὶ οὐκ ὅποτε καθεμὶν
ἐν ὑπαίθρῳ, διακόμους βιαίως σπυθὲς ἰσθί

CAP. XXIX.

De spe.

Plato dicebat, spes vigilantium hominum esse somnia.

CAP. XXX.

De Olympiade dolente propter Alexandrum mortuum & inhumatum.

Olympias Alexandri mater, quum audiisset, longo tempore iam filium sepulchro catere, grauiter ingemiscens, atque acerbissime plorans: O fili, inquit, Tu vero quum inter cœlites locari volueris, & id perficere summo studio conatus sis, nunc neque illorum quidem, quorum omnibus mortalibus æquale & par ius est, particeps fieri potes, terræ sepulturæque, & sic simul infortunium suum luxit, simul etiam fastum & inanem filij superbiam taxauit.

CAP. XXXI.

Quod Xenocrates fuerit misericors.

Xenocrates Carthaginensis, Platonis familiaris, tum alias misericordiam singularem declarauit, neque solum hominum, sed per sepe etiam brutorum animantium milertus: tum quum quodam tempore se-

deret in loco aprico, passer acriter instantem accipitrem fugiens, in sinum ipsius deuolauit. At ille cum voluptate receptam & occultatam auem custodiuit tantisper, donec hostis è conspectu recessisset. Vbi vero iam metu periculoque solutam esse arbitraretur, nudato sinu auem dimisit, in-
quiens se supplicem hosti non prodidisse.

C A P. XXXII.

Quomodo Socrates instantiam cuiusdam scorti refellerit.

Tradit Xenophon, Socratem aliquando in colloquium cum Theodora meretrice, fœmina formosissima, venisse. Sed & cum Calistone sermonem habuit: quæ quum diceret: Ego quidem, ô Socrates, multum tibi præsto. Nam tu neminem ex meis à me possis abalienare, ego quum libitum est, tuos omnes à te auoco. Respondit: Quid, inquit, mirum hoc est? siquidem tu ad decliuem tramitem omnes rapis: Ego vero ad virtutem cogo, ad quam arduus & plerisque insolitus est ascensus.

C A P. XXXIII.

De Rhodopidis scorti fortuna.

Rhodopin meretricem omnium Ægyptiorum ferunt pulcherrimam fuisse, cui aliquando lauanti, inopinatorum atque in-

ἰερακός, εἰς τὴν κόλπον αὐτοῦ κατέσπινε. ὁ δὲ
ἀσμενῶς ἐδέξατο τὸ ὄρνιν, καὶ διεφύλαξεν
ἀποκρύψας ἐς αὐτὸν ὁ διώκων ἀπῆλθεν. ἔπειθ' ὁ
ἡλιδιέρωσεν αὐτὸν τῷ φίλῳ, ἀπλώσας τὸν
κόλπον ἀφῆκε τὸ ὄρνιν ἐπαπὼν, ὅπως μὴ
ἐξεδῶκε τὸ ἱκέτιον.

Κ Ε Φ. λβ'.

Πῶς ὁ Σωκράτης ἐτόλμα πινὸς ἀλα-
ζονέων ἡλεγξεν.

Φησὶ Ξενοφῶν ὅτι Θεοδότῃ τῇ ἐταίρᾳ εἰς
λόγους ἀφίλτο Σωκράτης, καλλίστη γυναικί
ἔσθ'. ἀλλὰ καὶ τῇ Καλλιστῇ ἦλθεν εἰς λόγους,
ἥ ἔλεγε· ἐγὼ μὲν, ὦ Σωκράτης, κρείττων
εἰμί σε. σὺ μὲν γὰρ εἰδὲνα τῶν ἐμῶν δύνῃ ἀποσπᾶσαι,
ἐγὼ δ' οὐκ εἰδὼν βέλωμαι, τὴν σὺν πάντας. ὁ δ' ὅτι
καὶ μάλα γε εἰκότως· σὺ μὲν γὰρ ἐπὶ πᾶσι κα-
τάντες αὐτὴν πάντας ἄγεις, ἐγὼ δ' ἐπὶ πᾶσι
ἀφισπᾶν ἤκειν βεβάζομαι. ὁρδία δ' ἡ ἀνοδος
ὅτι, καὶ αὐτὴς τοῖς πολλοῖς.

Κ Ε Φ. λγ'.

Πεὶ Ροδῶπιδος ἐταίρας τύχης.

Ροδῶπιν φασιν Αἰγυπτίων ἐταίραν γινέσθαι
λόγοι ὡραιοτάτῳ, καὶ ποτε αὐτῆς λευμέ-
νης, ἢ τὰ παρὰ δόξα καὶ τὰ ἀδόκητα φιλοῦσα

250 VARIÆ HISTORIÆ

ἐργαζομένη Τύχη προξένησιν αὐτῇ, ὡς τῇ γού-
μφι, ἀλλὰ τὴν καλλυεῖ ἄλγιστα. λυομένης γὰρ
καὶ τῶν δεσποινίδων τὴν ἰδίαν φυλαττε-
σῶν, ἀετὸς κατασπασί, τὸ ἕτερον δὲ ὑποδύ-
ματων ἀρπάσας, ἀπὸν ὤχετο, καὶ ἐκόμεναι
εἰς Μίμνον διχάζοντο Ψαμμήπην, καὶ ὡς
τῇ κόλπον ἐνεβάλε τὸ ὑποδύμα. ὃ δὲ Ψαμ-
μήπη δαυμάσας τὴν ὑποδύματ' ἑρπύ-
μην, καὶ τῇ ἐργασίᾳ αὐτῇ τὴν χάριν, καὶ τὸ
παραχθὲν ὑπὸ τῷ ὄρνιδος, προσέταξεν αἰετῇ
πᾶσαν τὴν ἑλγυπτον ἀναζητῆσθαι τὴν αἰνυ-
πον, ἥς τὸ ὑποδύμα ὄει, καὶ αἰρὼν χαμῖν
ἡγάγετο.

Κ Ε Φ. λδ'.

Περὶ Διονυσίου.

Ὅτι δὲ Λέοντα ὁ Διονύσιος μὲν τὴν πρὸς
ταξιν τὴν κατ' αὐτὴν αἰνυπὸν, εἰς πρὸς τῇ
δορυφόροις ἐκέλευσεν ἀπάγειν, καὶ μετῴ-
στεις, καὶ καθ' ἑκάστην μεταπομπὴν κατὰ
λα κλαίων, καταράμεντο ἐαυτοῖς, ὅτι ἡ
ἑλαβε τὸ ξίφος τελευτῶν ἡπληται τὸ ὄνει-
ον καὶ προσέταξεν ἐπιστραφῆναι, ἀπὸν, ὅτι
ὡς εἶπεν, ὃ Λέον, σοι ζῆν.

expectatorum amans Fortuna, contulit munus non isto animo, sed forma venustateque dignum. Quum enim lauaret, atque vestimenta famulæ custodirent, aquila deuolans alterum calceum abstulit, eumque secum deportauit Memphim, iudicium exercente Psammeticho, & in eius sinum calceum iniecit. Psammetichus miratus pulchritudinem calcei, & fabricationis artem atque concinnitatem, & aus factum, mandauit, vt per vniuersam Ægyptum quæreretur fœmina, cuius is calceus esset, eamque inuentam in matrimonium accepit.

CAP. XXXIV.

De Dionysio.

Dionysius Leonem postquam imperasset ad interitum duci, ter mandauit satellitibus, vt rursus abducerent, atque ter animum mutauit, & quotiescumque accersiuisset, exolcularus est lacrymans, & execratus seipsum, quod quum sumpsisset ensen, tandem metu vinceretur, interfici iussit: Non licet, inquit, & Leo, tibi viuo esse.

CAP. XXXV.

De cervi in medendo morbo physica curatio.

Physici dicunt, cervum indigentem purgationis fœli comedere: laborantem vero ex phalangiorum moribus, caneros.

CAP. XXXVI.

De morte Eurydices Philippi filia.

Olympias Philippi filia Eurydice, quæ nata erat Philippo ex Illyride quadam uxore, misit cicutam, laqueum, & ensen. Illa vero laqueum delegit.

CAP. XXXVII.

De Gelone, & iis qui illi insidiati erant.

Gelon Syracusiorum tyrannus mansuetissimum se in imperio præbebat, seditioni vero quidam eius vitæ tendebant insidias: quod quum rescivisset Gelon, convocata Syracusiorum concione, armis indutus in concionem ascendit, & commemoratis suis erga illos meritis, insidias detexit, atque exutis armis, dixit ad universos: Ego igitur amictus tunicula, nudus armorum alto, & dedo me vobis ut pro voluntate libitoque mecum agatis. Quum igitur Syracusij mirati, suppliciiis afficiendos insidiatores ei

Κ Ε Φ. λέ.

Πεὶ ἑλάφου ἐν ἰόσῳ φυσικῆς διεσπείας.

Λέγουσι φυσικοὶ αὐτοὶ ὅτι ἑλαφον κατάρ-
στωσ δρόμῳ, σίλιννα ἰδίαν, φалаγγίων
ἢ κνήσματος ἐχόμενον, χαρκίνες.

Κ Ε Φ. λς'.

Πεὶ Εὐρυδίκης Φιλίππου θυγατρὸς πελιδνῆς.

Ολυμπάϊ τῇ Φιλίππου θυγατρὶ Εὐρυδί-
κῃ, ἡ δὲ ἄρα ἐξ Ἰλνυείδος γυναικὸς τῇ
Φιλίππῳ ἡμομήνῃ, περὶ σέπιμψε κώνειον,
καὶ βρόχον, καὶ ξίφος. ἢ ἢ αἰρεῖται ὁ βρόχον.

Κ Ε Φ. λζ'.

Πεὶ Γέλωνος, καὶ τῷ αὐτῷ ἐπεβελόντων.

Γέλων ὁ τῷ Συρακουσίων πύρρονος τῷ
τῆς ἀρχῆς κατὰ τὴν πρῶτοντα ἔχε, σαπώ-
δης δὲ πνεύσε ἐπεβέλον αὐτῷ. ὁ πυρόμορος
ὁ Γέλων, εἰς ἐκκλησίαν συγκαλέσας τοὺς Συ-
ρακουσικοὺς εἰσηλθὼν ὡς λισμῶνος ὁ Γέλων.
καὶ διεξελθὼν ὅσα ἀγαθὰ αὐτοῖς εἰργάσατο,
καὶ τῷ ἐπεβελὼν ἐξεκαλύψε, καὶ ἀπιδύσα-
το τῷ πανοπλίαν, εἰπὼν πρὸς πάντας, ἰδοὺ
τοίνυν ὑμῖν ἐν χιτωνίσκῳ γυμνὸς τῶν ὅπλων
παρέστη, καὶ διδῶμι χεῖρας ὑμῖν, πούλεσθε. καὶ
ἐθαύμασαν αὐτῷ τῷ γνώμῳ οἱ Συρακουσικοί.

454 V A R I A H I S T O R I A
 οἱ δὲ καὶ τὸς ἐπιβελόντας παρέδωκεν ἑα-
 πολάσαι, καὶ τὴν ἀρχὴν ἔδωκεν. ὁ δὲ καὶ τὴν
 εἰσοὶ τῶν δῆμον τιμωρήσας καὶ εἰκόνα αὐτῆς
 οἱ Συρακούσιοι ἔστησαν ἐν ἀζώσῳ χιτῶνι, καὶ
 ἔκτισαν τὴν θημαγωγίαν αὐτῆς ὑπόμνημα, καὶ
 τοῖς εἰς τὴν μὲν ταῦτα αἰῶνα μέλλουσιν ἀρχαῖον
 δίδαγμα.

Κ Ε Φ. λή.

Περὶ Αλκιβιάδου.

Ἰσχυρῶς ὁμνεῖν ἐθαύμαζεν Αλκιβιάδης,
 καὶ ποτε διδασκάλους παιδῶν περιελάμβανεν, ἵνα
 φησὶν Ἰλιάδης ἦται. τῷ δὲ διδασκάλῳ μη-
 δὲν εἶχεν Οὐκύρην φήσαντος, ἐστρὶφας αὐτῷ
 κόδυλον εἰς μάλα στερεόν, παρῆλθεν, ἐδιδ-
 ξάμενος ὅτι κενὸν ἀπαίδεutos ὅτι, καὶ τοίνυν
 τὸς ἀποδείξει τὸς παῖδας.

Οὗτος ἐπὶ κρίσιν καλέμενος θανατικῇ
 ἐκ Σικελίας ὑπὸ τῷ Ἀθηναίων, ἔχων ὑπὸ κί-
 σην, εἰπὼν· Ἰὺνθες τὸ ἔχοντα δίκην, ζητῇ
 μὴ ἀποφυγεῖν. εἰδὼν φυγεῖν. εἰπόντων δὲ πρὸς
 ἑπτάκισι τῇ πατρίδι τὴν φεῖσθαι κέραι, ὁ
 δὲ εἶπεν, ὁ δὲ τῇ μητρὶ δίδωκεν γὰρ μὴ ἀγοῶ-
 σαι, καὶ σφαλεῖται τῷ ἀληθείας, εἶπε τὴν
 μέλαιναν ἐμβάλλει ἀντὶ τῆς λευκῆς φῆσθαι.
 πυθόμενος ὅτι θάνατος αὐτῷ κατεργασθῆναι
 ὑπὸ τῶν πολιτῶν, διέξομενος ἦν, εἶπεν, ὅτι

tradidissent, & illum regnare iussissent, Gelon contra hos puniendos reliquit populo. Quamobrem Syracusij statuam ei posuerunt, in discincta tunica, arque hoc fuit ad populum concionis monumentum, & in posterum regnantibus documentum.

CAP. XXXVIII.

De Alcibiade.

Alcibiades admodum Homërum admiratus est, & in precio habuit. Proinde quum aliquando ad ludum litterarium accessisset, Iliadis rhapsodiam quandam petijt, quumque ludimagister se nihil Homeri habere affirmaret, inflixit ei pugnum satis durum, eum imperitum esse, & similes sui pueros efficere ostendens.

Idem quum ad causam pro capite dicendam à Sicilia vocaretur ab Atheniensibus, obtemperare noluit: Stultum est, inquit, iudicio accusatum, quum fugere possit, locum unde effugere non possit adire. Et quum quidam diceret, an non credis tuam causam patriæ? respondit, Imo ne matri quidem. Timerem enim, ne forte per imprudentiam, aut errorem veritatis, nigrum calculum pro candido submitteret. Quum autem audiisset, se mortis à ciuibus condemnatum esse. Ergo, inquit, demonstra-

bimus, nos adhuc in viuis agere, venient-
que ad Lacedæmonios, Decelicum bellum
aduersus Athenienses mouit.

Idem dicebat, nihil novum esse, si La-
cedæmonij intrepide mortem in bellis oc-
cumberent: defugere enim eos hoc modo
legum severitatem & cruciatum: atque la-
bores alacriter promptequè cum morte
commutare

Dicere etiam solitus est de suis factis, se
Dioscurorum vitam viuere: etenim fere
alternis diebus se mori & reuiuiscere. Nam
dum populi gratiam obtineret, dijs parem
videri, quum illam amisisset, nihil à mor-
tuis discriminis habere.

C A P. XXXIX.

De Ephialte.

Ephialtes, quum dux ei paupertatem ex-
probraret: Cur non, inquit, etiam alterum
dicis, quod iustitiam colam?

C A P. XL.

De Themistocle.

Quum forte torques aureus Persicus ia-
ceret humi, astans Themistocles, puero
dixit: Quin tollis, ô puer, inuentum he-
iulmodi: monstrato torque. Non enim es
Themistocles.

Σούδα

Ξέρξης καὶ ἑρμύτας πρὸς τὸς Λακεδαιμονίους,
 καὶ Δακελσικὸν ἐξῆλθε πόλεμον ἐπὶ τὸς Ἀθη-
 ναίους.

Εἶπε δὲ μηδὲν παράδοξον ποιεῖν Λακε-
 δαιμονίους, ἀλλ' ὡς ἐν τῷ πολέμῳ ἀποθνήσκον-
 τας. τὸν γὰρ ἐκ τῶ νόμον παιδιαπαιεῖαν ἀποδι-
 δράσκοντες, δάρατον ἔσθ' ἢ πόνον εἶχεν
 πρὸς θυμῷ ἀλλάττειν.

Εἰώθει δὲ, φασίν, ἐπλήρειν τῆς ἑαυτῷ πρά-
 ξεισι, ἐπ' ἣ τῶν Διοσκυρῶν ζῆ βίον, παρ' ἡμέ-
 ραν τιθνηκώς τε, καὶ ἀναζεύς. ἐνημερήσεις γὰρ
 ἐν τῷ δήμῳ, ἴσους θεοῖς νομίζουσιν κακῶς ἢ
 εὖ παλλέξας, τῶν νεκρῶν μηδὲ ὀλίγον διαφύρειν,

Κ Ε Φ. λθ'.

Περὶ Εφιάλτης.

Εφιάλτης, στρατηγὸν ἐνεδίδσαντο αὐτῷ π-
 νὰ πνίαν, τὸ δ' ἕτερον, ἔφη, διὰ τί εἰ λείπεις
 εἴπαι δόξατος εἰμί;

Κ Ε Φ. μ'.

Περὶ Θεμιστοκλέους.

Στρατηγὸς καὶ κηρύων ἐπὶ τῆς γῆς χρυσῶ παρα-
 σκῶ ὁ Θεμιστοκλῆς παρυσῶς, παιδὶ εἶπεν, εἰ καὶ
 ἀναιρήσεις, ὦ παῦ, τὸ εὖρεμα τούτου; δείξας ἢ
 στρατὸν, εἰ γὰρ σὺ Θεμιστοκλῆς εἶ δῆπν.

Β

ὅπῃ ἡμάς αὐτὸν ποτὶ Λιβυαῖοι, ἐπὶ τῷ ἀρχαῖῳ αὐθις παρεκάλει, ὃ δὲ, ἰὲ ἔπεινῳ τὺς τοιούτους ἀνδρας, οἱ πινες τῷ αὐτῷ ἀμίδει, καὶ οἰνοχάλει ἔχουσιν.

Πρὸς Εὐρυβιάδην τὸν Λακεδαιμόνιον ἔλαβεν πᾶσαν ἀντιάντην, καὶ ἐνέτεινεν αὐτῷ τὴν βαρύναν. ὃ δὲ, πέταξον μὲν, ἄλκισον δὲ. ἦ δὲ δὲ ὅπῃ αὐτὸς μέλλει λέγειν τῷ καινῷ λυσιστράτῃ.

Κ Ε Φ. μά.

Περὶ Φωκίων.

Οδυσεύφων τῶν μετὰ Φωκίων. πολλῶν ἀποθνήσκων, ἔπειν ὁ Φωκίων, ἔπειν ἰὲ ἀγαπᾷς, θεοδιδάπτει, μετὰ Φωκίων. ἀποθνήσκων;

Κ Ε Φ. με.

Περὶ Ἐπαμεινώνδους.

Ἐπαμεινώνδης ἔφατο δίκην διακρίτει, ἐπὶ νελεθῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ, καὶ ὡς ὑπολαβὴν τῷ βοιωταρχίᾳ τῶν περὶ μῆνας πρὸς τὸν νόμον. τὺς μὲν ἔν σοφῶντας ἐκτέλει ὡς αὐτοὶ τῷ αὐτῷ ἀναφέρων, ὡς ἐκτελεῖντας ἀκούσας. αὐτοὶ δὲ παρελθὼν. ὡς τὸ διακρίσει, ἔκ ἑφ᾽ βαλόντας ἔχειν τὴν ἑρμηνείαν λόγους. οἱ δὲ μὴ, ἔξουσι ἀπακτείνων αὐτοὺς.

Athenienses quum aliquando publice cum infamia notassent, rursum deinde ad imperium gerendum reuocarent: Non, inquit, laudo eos homines, qui eodem vase & pro matula, & ad infundendum vinum utuntur.

Eurybiadæ Lacedæmonio quiddam aduersum dixerat: quumque ille baculum intentaret, Verbera, tantummodo audias. Nouerat enim, ea quæ dicturus erat, è republ. fore.

C A P. XLI.

De Phocione.

Eiulantibus iis qui cum Phocione morte erant mulctandi: Annon, inquit, ô Thudippe, pulchrum tibi ducis, cum Phocione mortem oppetere?

C A P. XLII.

De Epaminonda.

Epaminondas reuersus è Laconica capitis arcessebatur, quod Boeotarchiam quatuor integros menses contra legem gessisset. Collegas igitur iussit, vt in ipsum culpam deriuarent, quod se inuitos coëgisset. Ipse vero in curiam ingressus, non meliores rebus gestis rationes habere se dicebat. Siminus, se quidem interfici postulabat, ve-

rum inscribi columnæ, quod nolentes repugnantisque Thebanos, Epaminondas coëgerit, ut Laconicam, quingentis ante annis intactam ab hostibus, incendio ferroque vastarent: & ut Messeniis suam restituerent regionem trecentis atque triginta annis occupatam à Spartanis: seque in vnum collegisse Arcades Thebanis socios, & Græcis libertatem reddidisse. His auditis, reueriti cum iudices liberum pronuntiarunt. Quumque regrederetur è curia, & Melitensis catellus blandiretur cauda, dixisse fertur ad præsentem. Hic mihi, inquit, pro beneficio gratiam reponit: at Thebani, de quibus sæpe multumque sum præclare meritus, mortem mihi iudicio poenam constituerunt.

C A P. XLIII.

De Timotheo.

Timotheus, dux Atheniensium, prospera fortuna per omnia credebatur uti, dicebaturque Fortunam rerum bene gestarum causam esse, Timotheum vero nullius. Præinde pictores dormitantem cum in pensio taxantes fingeant, atque Fortunam supra caput pendentem, ciuitates quasi in rete quoddam conducere. Interrogante Themistocle quodam, quam re per vniuersam vitam maxime fuisset delectatus? *Quum*

γράφαι μὲν τοι τῇ σῆλῃ, ὅπ μὴ βελομήνης
Θηβαίους ἠνάγκασεν Ἑπαμεινώνδας, τὴν μὲν
Λακωνικῶν πυρπολήσας πεντακοσίοις ἐνιαυ-
τοῖς ἀδράωντων ἔσαν. οἰκῆσαι δὲ Μεσσηνίῳ δὲ
ἐτῶν τριάκοντα καὶ τριακοσίων, σωτῆξεται δὲ
σωμαζαρεῖν εἰς αὐτὸν Ἀρχάδας, ὑποδύναι δὲ
τοῖς Ἑλλήσι τὴν αὐτονομίαν, καὶ ἀφῆκον αὐ-
τὸν ἀδελφεύοντες οἱ Δικασταί. ἐπανελθόντα δὲ
αὐτὸν ἐκ τῆς Δικασθείας, Μελεταῖον κηνίδιον
ἔσαντο· διὸ φέρεις τὰς παρόντας εἶπε· τὴν το μὲν
ὑποδίδωσιν εὐεργασίας μοι χάριν· Θηβαῖοι
δὲ πολλάκις ὑπὸ ἐμῷ ἔν παλόντες ἐκρίναν
με θανάτου.

Κ Ε Φ. μγ'.

Περὶ Τιμοθέου.

Ὅπ Τιμόθεος ὁ στρατηγὸς Ἀθιναίων ἐπι-
σεύετο εὐτυχὴς εἶναι, καὶ ἔλεγε τὴν Τύχην
αἰτίαν εἶναι, Τιμόθεον δὲ ἐδενός. καὶ οἱ ζω-
γράφοι δὲ καθεύδοντα ἐποίουν αὐτὸν κομφ-
δύντας ἐπὶ τῆς σκηνῆς, εἶτα ὑπὸ τῇ κεφα-
λῇ ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἢ Τύχῃ ἔλκουσιν εἰς κύρ-
τον τὰς πόλεις.

Πυρπολομένης Θεμιστοκλέους πινός, καὶ τῇ
μάλιστα ἦδη ἐν τῇ βίῳ, ὅδε ἀπεκρίνατο,

R 3

τὸ δίδασκον ἰδίῳ Ὀλυμπιάσι ἐπιτερόμε-
ος ἑμὲ ὅς τὸ σῆδον περὶόντα.

Κ Ε Φ. μδ'.

Περὶ Θεμισκλέους καὶ Λεισιάδου φιλο-
τακίας.

Τὺς αὐτοὺς ἐπιτρόπους ἔχει Θεμισκλῆς, καὶ
Λεισιάδης ὁ Λυσιστράχου, καὶ διὰ ταῦτά τοι,
καὶ σωιστράφουσαν, καὶ σωισπαιδευθῆσαι κοινῶς
διδασχέλω. ἑσπασαζέτιν δ' ὁμοίως καὶ ἐπὶ παι-
δεις ὄντες, καὶ παρέμεινεν αὐτοῖς ἡ φιλοτακία
ὑπὸ τῆς πρώτης ἡλικίας, καὶ ὅς ἔχατον γῆρας.

Κ Ε Φ. με'.

Περὶ Διονυσίου ἀπνοσίας.

Ὅτι Διονύσιος τὴν μητέρα διέφθαρσε φαρ-
μάκοις, Λεπτίνῳ δὲ τὸν ἀδελφὸν σῶσαι δι-
νάμενος ὡς τῇ ταυμαχίᾳ, φεικτικῶς ἀπὸ λυ-
γύμων.

Κ Ε Φ. μς'.

Περὶ δράκοντος εὐεργασίας ἀναμνησθέντος.

Πολλοὶ ὄντι τῆς Ἀρχαίας αἱ Πάσαι. πῶς
παρ' αὐταῖς δράκοντα μικρὸν ἐπείατο, καὶ
ἄλλα μὲν πολλὰ καὶ κομῆς. ἀντισημειῖται δ'

inquit, ludis Olympicis progredientem me
ad stadium totum theatrum oculos in me
conuertisset.

C A P. XLIV.

De Themistoclis & Aristida concertatione.

Iisdem tutoribus vsi sunt Themistocles
& Aristides Lyfimachi filius. Quare simul
etiam sunt educari, & ab eodem præceptore
instituti. Sed tamen & quum adhuc essent
pueri, frequentibus dissidiis inter se con-
certarunt: & ea controuersia à primis an-
nis vsque ad extremam senectutem inter il-
los perseuerauit.

C A P. XLV.

De Dionysii crudelitate.

Dionysius matrem per venenum necauit.
Leptinem vero fratrem, quum in nauali
prælio seruare posset, interfici passus est.

C A P. XLVI.

De dracone beneficii memore.

Ciuitas est in Achaia, nomine Patræ. In
ea puer draconem parvulum emerat, ma-
gnaque eum cura educabat: quumque cre-

vissit, loquebatur, quasi cum intelligens
iudens ac dormiens cum ipso. Quum vero
ad ingentem magnitudinem draco perveni-
set, in solitudinem à ciuibus est dimissus.
Post quum puer adolescens factus, reuersus
à spectaculo quodam cum aliquibus æqua-
libus in latrones incidisset, & clamorem
extrulisset, ecce draco præsto est, & alios
interimit, ipsum vero saluum conseruat.

αὐτῷ, ὅλ' ἀλάλει, πρὸς αὐτὸν, ὅς πρὸς ἀκρόντα. καὶ
ἤθυρε μετ' αὐτῷ, καὶ σωκράθιδεν αὐτῷ. εἰς μέ-
γιστον δὲ μέγας ἐλθὼν ὁ δράκων ὑπὸ τῷ πολυ-
τῶν εἰς ἐρημίαν ἀπελύθη. ὕστερον δ' ὁ πᾶς νε-
ανίας γρόμφου, ἀπὸ πινθίας ἐπανισὼν λη-
σταῖς περὶ πινθίας, σωκράθιδεν, βοῆς γρο-
μῆνης, ἰδὲ ὁ δράκων, καὶ τὴν μὲν διεσκόρπισεν,
καὶ δ' ἀπὸ πινθίας, αὐτὸν δ' ἐπεσώσατο.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

Βιβλίον πεντηκταδικόν.

Κ Ε Φ. α.

Πῶς ὁ Λεισοτέλης ἔχε πρὸς φιλοδοξίαν.

Αριστέλης ὁ Νικομάχε σὺν αὐτῇ καὶ ὧν, καὶ εἶναι δοκῶν, ἐπεί τις ἀφάλαστο τὰς ψηφιδότας αὐτῷ ἐν Δελοῖσι πρὸς ὁπισθέλων πρὸς Ἀντίπατρον οὗτι τέστι, φησὶν· ὡς τὸ ἐν Δελοῖσι ψηφιδέντων μοι, καὶ ὧν ἀφάρημαι νῦν, ὅπως ἔχω, οὐκ ἐμὴν μὲν μάλει. ἐκ αὐτοῦ καὶ φιλοδοξία πάντα, ἐδ' αὐτὸ καταγοίλω ἔγωγε τοιούτοις Λεισοτέλης, ἀλλ' αὐτοῦ φρεσὶν ὅτι μὴ ὅμοια εἶναι, ἀρχὴν πῶς μὴ λαβῆν, ἢ λαβόντα ἀφαιρεθῆναι. τὸ μὲν γὰρ ἐδὲν μέγα, τὸ μὴ τυχῆν τὸ δ' ἀλγυνόν, τὸ πυχόντα, εἴτα ἀποστρέφειν.

Κ Ε Φ. β'.

Περὶ Ἀγισιλάου, καὶ τῶν Βαρβάρων ἐμπορεύων
Ὅτι τὸς παρελαύντας ὄρκους τῶν Βαρβάρων

Æ L I A N I

V A R I Æ H I S T O R I Æ

Liber decimus quartus.

C A P V T P R I M V M.

Quomodo Aristoteles erga honores affectus fuerit.

ARistoteles, filius Nicomachi, re opinionemque vir sapientia præstans, cum quidam ei decretum Delphis honorem eripuisset, scribens de his ad Antipatrum, inquit: Ea quæ Delphis mihi decreto sunt assignata, quibusque nunc priuatus sum, sic me afficiunt, ut neque magnopere ea curem. Non vero hæc ab ambitione proficiscebantur: Neque tanti criminis ego Aristotelem in simulauerim. Etenim sapienter putauit, non esse simile, dignitatem aliquam non suscipere; & quum acceperis, ea spoliari. Non enim graue est, non adipisci: at, quum adeptus sis, rursus amittere, id molestum est.

C A P. I I.

De Agésilao, Barbarorumque periuriis.

Barbaros, qui iurisiurandi religionem

268 **V A R I A H I S T O R I A**
violassent , laudare solebat Agésilæus , eo
quod peierando illi deos sibi ipsis infestæ
redderent , ipsi vero socios & auxiliares.

C A P. III.

De prodigalitate.

Timotheus in Aristophontem prodigum
grauissime inuehebatur , inquiens : Cui ni-
hil satis est, eidem etiam nihil turpe.

C A P. IV.

*De Aristide à mustela morso , atque
moriente.*

Aristides Locrensis morsus à mustela Tar-
tesia , moriensque dixit , Multo sibi iucun-
diorem mortem futuram fuisse , si vel ex
leonis vel ex pardalis morso obtigisset:
(quandoquidem necesse fuisset aliquam mor-
tis occasionem existere,) non ab eiusmodi
contempta bestiola. Ex quibus , vt ego qui-
dem sentio , perspicuum est , eum acerbis
ignominiam morsus , quam ipsam mortem
tulisse.

C A P. V.

*Quas Athenienses ad reipubl. gubernacula
delegerint.*

Athenienses non solum idoneis ciuibz
gerendam rempublicam , & militiam ad-

ἤγειρεν Ἀησιόλαος. ὅππ τὸς θεὸς ἐχθρὸς αὐ-
τοῖς ποιησάμενοι ταῖς ἐπορθείαις, αὐτῷ φέ-
λεις, καὶ συμμάχους κατεπερξάντο.

Κ Ε Φ. γ'.

Πεὶ ἀσωπίας.

Τιμόθεος πρὸς Λεισοφῶντα ἀσωπὸν ὄντα,
πικρότατα καρδιόκοιμον αὐτῷ ἔπεν· ὅ ἱκανῶς
ἔδεν, ἀλλὰ τέτρωγε αἰχρὸν ἔδεν.

Κ Ε Φ. δ'.

Πεὶ Λεισέδης ὑπὸ γαλῆς δνχθέντος, καὶ
ἀποθνήσκοντος.

Ὅππ Λεισέδης ὁ Λοκρὸς ὑπὸ Ταρτησίαι γα-
λῆς δνχθείς, καὶ ἀποθνήσκων ἔπεν· ὅππ πολὺ
αὐτῷ ἥδιον ἢ αὐτῷ δνχθέντι ὑπὸ λέοντος, ἢ
παρδάλεως ἀποθανεῖν, ἔπειτα οὐκ ἔδει πινὸς
τῷ θανάτῳ προφάσις, ἢ ὑπὸ θηέου ποιέται·
τίμω ἀδοξίαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκείνος γὰρ δνχ-
ματος πολλῷ βαρύτερον φέρων, ἢ τὸ θάνατον
αὐτόν.

Κ Ε Φ. ε'.

Τίσιν ἐχθρῶντο οἱ Ἀθλιῶται πρὸς τὰς
ἀρχάς.

Οὐ μόνοις τοῖς ἀσπίς ἐχθρῶντο Ἀθλιῶται
πρὸς τὰς ἀρχάς, καὶ τὰς στρατηγίας ὅππ.

θείοις· ἀλλὰ γὰρ καὶ ξένοις περιτρέψαντο, καὶ τὴν κοινὰ αὐτοῖς ἐκείνοις, εἴπωρ ὅν αὐτοῖς ἀγαθὸς ὄντας κατέγνωσαν ὁπτιμότερος ὡς τὸ τριαῦτα.

Ἀπολλόδωρον δὲ Κυζικηνὸν πολλάκις φησὶ πρὸν εἶλοντο, ξένον ὄντα, καὶ Ἡρακλῆδω τὸν Κλαζομύριον. ἐνδεξάμενοι γὰρ ὅτι ἄξιοι λόγου εἶναι, εἴτα ἐκ ἐδόξαν ἀνάξιοι εἶναι Ἀθηνάων ἄρχειν εἶναι. καὶ ὅτι μὲν τέτων ἐπιμετῶν χρὸς τὴν πόλιν, μὴ καταχρεῖσθαι τὴν πόλιν τοῖς πολίταις, ἀλλὰ νέμειν καὶ τοῖς ἥμετέροις μὴ μὴ περιόχουσι, δι' ἀρετὴν δ' ἀξίους τιμᾶν.

Κ Ε Φ. ε'.

Ἀριστοφάνης γνώμη περὶ ἀθυμίας.

Πάνυ σεβόδρα ἐρρωμένως ἐφ' ἧς λέγειν ἡ Αἰσίοπ' ὅτι, παρεγγυῶν μήτε τοῖς παρελθόνσι ἐπιγίγναι, μήτε τῶν ὀπίοντων φθάνειν. ἀθυμίας γὰρ δειγματὶς τοῖς τοῖς, καὶ ἴλιω διανοίας ἀπόδειξις. περιόχουσι δ' ἐπ' ἡμέραν πᾶσι γνώμην ἔχουσιν. καὶ αὖ πάλιν τῆς ἡμέρας ἐπ' ἐκείνῳ τῷ μέρει καθ' ὃ εἶπεν ὁ Αἰσίοπ' ὅτι, περιόχουσι, ἢ ἐννοεῖ. μόνον γὰρ ἐφ' ἧς ἡμετέροις εἶναι τὸ παρὸν, μήτε δ' τὸ μέλλον,

ministrandam commiserunt, sed sæpe etiam peregrinos ciuibus antetulerunt, eosque rei-publicæ gubernationi præfecerunt, siquidem eos bonos honestosq; viros cognouissent, & ad hæc munera subeundum accommodatos.

Apollodorum Cyzicenum sapissime belli ducem crearunt, quamuis esset peregrinus: item Heraclidem Clazomenium. Quum enim se dignos laude præstitissent, non iudicati sunt indigni, qui Atheniensium imperium tractarent. Atque ob hæc laudibus extollenda ciuitas est, quæ non ciuibus veritatem gratificando prodiderit: sed etiam iis non raro summam rerum impertiuerit, qui nulla ipsis cognatione coniuncti essent, propter virtutem tamen honore dignissimis.

CAP. VI.

Aristippi sententia de hilaritate.

Aristippus validissimis argumentis & sermonibus vsus horrabatur, vt neque ob præterita torquerent se, neque ob ea quæ imminerent. Id enim animi bene constituti esse signum, & hilaræ cogitationis argumentum. Iubebat autem in diem animum intendere, & dici illam solummodo paræm, qua quisque quid ageret; aut cogitaret. Solum enim aiebat præsens in nostra manu positum, non præteritum, neque in-

372 **VARIE HISTORIAE**
stans. Illud enim abisse : hoc an euen-
tum sit, incertum esse.

CAP. VII.

*Lex Lacedæmonica de corporum colore, & bona ha-
bitudine, item de prapinguibus.*

Lacedæmonij huiusmodi legem habebant, ut nemo Lacedæmoniorum molliorem aliquam colore præ se ferret, aut corporis mole crassiore, quam ut exercitiis conveniret, præditus esset. Nam hoc pigritiam, illud non virum ostendere videbatur. Adscriptum etiam hoc erat in lege, ut decimo quoque die ephebi ad unum omnes publice nudos Ephoris sese exhiberent. Quod si essent solida corporis habitudine, valentesque & quasi sculpti ex certaminibus atque tornati, laudibus utebantur. Sin aliquod membrum inueniretur delicatius & mollius ob suppositam aut succrescentem ex otio pinguedinem, verberabantur, & puniebantur. Etiam huius curam gerebant Ephori, & quotidie inspectiones obirent vestimentorum, si quid in illis forte à decenti iustoque ornatu alienum inueniretur. Lacedæmone quoque coquos esse non licebat alios, quam carnis duntaxat. Qui vero præter hanc artem novisset, ejiciebatur Sparta, perinde atque ægrotantium purgamenta.

μδπ

ῥήτε το ἀντιδικώμενον. τὸ μὲν γὰρ ἀπολαύ-
σαι· τὸ δ' ἀδύνατον εἶναι ἔστι· ἴσται.

Κ Ε Φ. Ζ.

Νόμος Λακωνικὸς περὶ τῶν σωμάτων χρεῖς,
καὶ ἀφύας, καὶ τῶν ὑπερσάρκυντων.

Λακεδαιμόνιοι· ἔστι νόμος, ὁ δὲ νό-
μος ἐκείνα λέγει· Μηδένα Λακεδαιμονίων
ἀνδρῶτερον ἑσθλῶς πλὴν χρεῶν, ἢ τὸν ὄγκον
τοῦ σώματος ἔχειν ὑπὲρ τῆς γυμνάσεως. ἰδοὺ καὶ
γὰρ τὸ μὲν ἀγρίαν ὁμολογεῖν· τὸ δ' ἐχ' ὁμολο-
γεῖν ἀνδρα. προσεγγέξατο δὲ καὶ τῷ νόμῳ,
καὶ διὰ δέκα ἡμερῶν πάντως τοῖς Εφοροῖς τὰς
ἐφ' ἑαυτοὺς παρῆσαντας γυμνασεὶς δημόσιας· καὶ εἰ μὲν
ἦσαν ἀπαγεῖς, καὶ ἐρρωμένοι, καὶ ἐκ τῶν
γυμνασίων οἰοῦντο διαγλυφέντες, καὶ διατορ-
δέντες, ἐπὶ πρῶτον. εἰ δὲ τι χαῦνον ἴω· αὐτοῖς
τῶν μελῶν, ἢ ὑχρότερον, ὑποιδέυσης καὶ ὑπερ-
βαρυμνίας διὰ πλὴν ῥαθυμίας πηλοῦς, ἀλλ'
ἐν ταῦθα μὲν ἐπαίοντο, καὶ ἐδιδασκώοντο. ἐπὶ θεν-
το δ' καὶ φρονήδα οἱ Εφοροὶ καθ' ἑκάστην πο-
λυπραγμονεῖν τὰ περὶ πλὴν σαλῶν, εἰ ἔλαττο
αὐτῆς μὴ ἐπολείπεται τὸ κόσμος τῶν δέον-
των. ἴδου δ' ὅλοποιός ἐστι Λακεδαιμόνιοι εἶναι
κρίως μόνοι. ὁ δ' παρὰ τὸ τοῦ ἐπιστάτου, ἐξ η-
λάυνετο τὸ Σπαρτῆς, ὡς τὰ τῶν νεόνυμφων χρε-
στάτα.

Οἱ αὐτοὶ Ναυκλέδω τὸν Πρωτεύην
 ὑπερσπρέκοντα τῆ σωματι, καὶ ὑπερσπρέκοντα
 διὰ πρὸς τὸν γυμνασίον, ἐκ τῆ ἐκκλησίας τῇ
 θεωρίᾳ κατὰ τὴν, καὶ ὑπερσπρέκοντα αὐτῇ συ-
 γῆς θεωρίαις, ἐὰν μὴ τὸ βίον ὃν εἶναι τίπ-
 ῳ ὑπερσπρέκοντα, καὶ ἰσχυρὸν μάλλον, ἢ Λαο-
 κόν, οὗ λοιπὸν μεδαρμόσονται. φέρει γὰρ
 αὐτῷ τὸ εἶδος, καὶ τὴν τῆ σωματι διαδι-
 αμὴν αἰχμῶν, καὶ τῆ Λακεδαιμόνι, καὶ πῶς
 κόμει

Κ Ε Φ. η.

Πῶς ὁ Πολύκλειτος, καὶ Ἰσπόμαχος πῶς
 τὸ πολλὰν ἀγνοίαν ἐξήλεγχον.

Δύο ἑκόντας εἰργάσαντο Πολύκλειτος καὶ
 πῶς αὐτὸ, πῶς μὲν τοῖς ὄχλοις χαλεζόματι
 πῶς, καὶ τὸ σῶμα τῆ τέχνης. ἐχαιρίζον
 τῶς πολλοῖς τὸν νότον τῶτον. καὶ ὑπερ-
 σπρέκοντα μετεπείθει, καὶ μετεμάρων, πε-
 δούματι τῇ ἐκείνῃ ὑψηλῶς. περὶ οὐρανὸν
 ἀμφιτίεσι. καὶ ἡ μὲν ἀπὸ πάντων ἐθαυμάζον
 ἢ ὑπερσπρέκοντα ἐμῶν. ὑπερσπρέκοντα
 λυκάου. ἀλλὰ πῶς τὴν μὲν φέρει, ὑπερ-
 σπρέκοντα. πῶς τὴν δὲ, μὲν θεωρεῖται, ἐγ-
 -Ἰσπόμαχος δ' αὐλητής, ἐπὶ αὐτῇ μετεπείθει
 αὐτῶν, ἡμαρτε μὲν καὶ τὸ αὐλημα, ὅπως

Idem Nauclichem, filium Polybiadis, nimium corpore pinguescentem, atque ingrauescentem crassitie propter luxuriam & otium, è concione, spectantibus vniuersis, deduxerunt, & exilij multam ei minitati sunt, nisi culpabilem viuendi rationem istam, magisque Ionicam quam Lacedæmonicam, in posterum commutasset. Etenim ipsius formam & corporis habitudinem dedecus adferte tum Lacedæmoni, tum legibus.

CAP. VIII.

Quomodo Polycletus & Hippomachus imperitiam vulgi redarguerint.

Polycletus eodem tempore duo simulacra fecit, alterum ad arbitrium plebis, alterum iuxta peritiæ arti.que normam. Gratificatus vero plebi hoc modo est: Ad singulorum accessum transposuit, & commutauit aliquid, morem gerens vniuscuiusque voluntati & dictationi. Itaq; proposuit vtrumque: & alterum quidem omnes admirationi, alterum ludibrio ac risui habuerunt. Respondens autem Polycletus, At hoc, inquit, quod vituperatis & reprehenditis, vos fecistis: quod vero suspicatis, ego.

Hippomachus tibicen, quum di cithulus eius aberraret ab arte inter canendum, &

nihilominus plausum auditorum assequeretur, percussit eum baculo, dicens, Perperam cecinisti: nam alioquin hi tibi non applauderent.

C A P. IX.

De Xenocratis patientia.

Xenocrates Chalcedonius, quum à Platone propter mores inurbanos reprehenderetur, nunquam indignatione irave commotus est: sed & illi qui ipsum ad respondendum Platoni instigaret, Hoc, inquit, mihi bonum atque commodum est: & prudentissime homini silentium imposuit.

C A P. X.

Quomodo relaxavit Phocion Demadem.

Athenienses Demadem proponentes Phocioni belli ducem constituerunt. Qui quum ambitu superasset Phocionem, tummè animum extulit & accedens ad Phocionem, Ac commoda, inquit, mihi sordentem istam chlamydem, quam gestare solitus es in tuo belli principatu. Cui respondens Phocion: Numquam, inquit, quicquam sibi sordidum decrit, dum talis fueris.

ἔβη δὲ ὑπὸ τῷ παρόντων, καδίκτο αὐτῷ τῇ
ῥαβδῷ, καὶ ἔρη, κακῶς ἠυλησας, ἐγὼ αὖ ἔπει-
σε ἐπὶ νουῖα.

Κ Ε Φ. 3'.

Πεὶ Ξενοκράτης καρτείας.

Ξενοκράτης ὁ Χαλκιδόνις ὑπὸ τοῦ Πλά-
τωνος, ἐς τὸ ἀχρεὶ σκωπτόμενος, εἰδὼς
ἡγανάκτη, φησὶν· ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ παρεξιών-
τα αὐτὸν ὑπὸ τύτῃ, ἵνα παποκρίνηται πρὸ
Πλάτωνι, ὅδε καὶ πάνυ ἐμολύσας κατασιγά-
ζων τὴν αἴδρα ἔφατο· ἀλλὰ τοῦτο μοι συμ-
φίρει.

Κ Ε Φ. 1.

Πῶς ὁ Φωκίων ἀντίσκηλιν ἐς τὸ Δημάδην.

Προήλοντο τοῦ Φωκίωνος Ἀθλιῶται τὸ Δη-
μάδην στρατηγεῖν. ὁ δὲ περιμνηθεὶς, καὶ μήνα
φρονῶν, περισιλῶν πρὸ Φωκίωνι, χερσὶν
μοι, ἔφη, πλὴν ῥυπαρὰν χλαμύδα, ὡς εἰσέθης
φορεῖν ὡς τὴν στρατείαν· καὶ ὅς, εἰδέποτι, αἶπυς,
εἰδένος ῥυπαρῆς σὺ ὑπορήσας, εἰς αὐτὸν τοι-
εῖτο.

Κ Ε Φ. 14.

Πῶς δὲ εἶναι τὸν ἄρχοντα εἰς τὰς ἀρχαρχίας.

Φιλίσκος πρὸς Ἀλέξανδρον ἔφη ποτὲ δέξαι
φρίνπρε, ἀνὰ μὴ ἔπολοιμὸς, καὶ μὴ μαγ-
λη νόσθ, ἀλλὰ ἐρλίω καὶ ὑγεία. λέγων τὸ
μὲν βιαίως ἀρχεῖν καὶ πικρῶς, καὶ αἰετὶν πίεας,
καὶ ἀπολλύειν ὅμιλους, λοιμὸν εἶναι τὸ δὲ ὑγίαι
πρὸς οἰδῆσαι καὶ σωτηρίας τῷ ἀρχαρχίῳ, ἐρλίω
ταῦτα ἀγαθά.

Κ Ε Φ. 15.

Τὸ ἔπερθεῖν ὁ Περσῶν βασιλεὺς ὁδοιπορεῖ.

Ὅπ ὁ Περσῶν βασιλεὺς ὁδοιπορεῖ, ἵνα
μὴ ἀλύη, φιλυεῖον ἔχει, καὶ μαχαίρειον ἵνα
ἔκῃ τῷτο. καὶ τὰ τε ἐργάζονται οἱ βασιλέως χε-
ρες. πάντως γὰρ ἢ ἔχον ἢ βιβλίον, ἢ δια-
γοίαν, ἢ ἡ σκεδῶν π, καὶ σεμνὸν ἀναχ-
νῶκεν, ἢ ἡμιναῖον π καὶ λογεῖ ἀξιον βελδ-
εται.

Κ Ε Φ. 16.

Πρὸς τῷ Ἀγάθωνθ παραγωδῶν.

Πολλοῖς καὶ πλάκας χεῖται τοῖς ἀν-
τίτοις ὁ Ἀγάθων. ἐπεὶ δὲ πρὸς, οἷον ἐπιγ-
νυμῶν αὐτὸν, ἐβόλετο φειμαρῖν αὐτὸν τῷ

Qualem debeat se rex erga subditos gerere.

Philiscus ad Alexandrum aliquando dixit, Ad gloriam incumbe : verum ea conditione ne sis pestis, vel magnus aliquis morbus, sed pax & sanitas : affirmans, per vim & sævitiam imperare, expugnare civitates, & populos excindere, pestilentiam esse : sanitatis vero, salutis subditorum rationem habere : ea, (inquit) sunt pacis comoda.

Quomodo Persarum rex iter faciens tempus consumpserit.

Persarum rex iter faciens, ne tedium obreperet ex tempore, phylrium tenere solebat, & quo id scinderet, cultellum. Atque huic operi regis manus deditæ fuerunt. Prorsus enim, neque libellum habebat, ad necessarium aliquid dignum que scitu legendum, neque cogitationes ad magnum aliquid & memorabile consultandum, versabat.

De tragædiis Agathonis.

Sæpe multumque suis tragædiis antithesæ interiebat Agathon. Ea quum quidam, velut emendaturus, ex dramatis ipsius tol-

lere veller: Tu vero, vir magne, non amaduertis sic delere te in Agathone Agathonem? Adeo his delectabatur, ut ea suam tragœdiam efficere putaret.

C A P. XIV.

De Stratonico citharœda.

Quum Stratonicum citharœdum perhumaniter & laute quidam excepisset, mirum in modum gavisus est inuitatione: acque enim hospitem aliquem habuit, quippe qui in peregrinam regionem venisset. Proinde maximas homini gratias habuit, quod ipsum sui recti participem fecisset. Quum vero mox videret alium introire, iterumque alium, atque hoc modo nulli diuertere volenti domum illius non patere, Facessamus, ô puer, hinc, inquit ad suum famulum. Etenim pro columba, palumbum nacti esse videmur, quum pro hospitio pandochœum inuenerimus.

C A P. XV.

De Socratis sermonibus.

Vulgo aiunt sermones doctrinamque Socratis, Pausonis picturis similes esse. Pausonem enim pictorem aiunt, quum qui-

Ἰσῶν. δραμάτων, ἔπειτα· ἀλλὰ σύ γ', ἡμῶν
 λείπεται σιαυτὸν, τὸ Ἀγάθωνα ἐν τῷ Ἀγάθων-
 οῦ ἀφανίζων. ἔτις ἐνόςμα ἐπὶ τέτοις ἐκεί-
 νῳ, καὶ ὅτε τὴν αὐτὴ τραγωδίαν ταύτ' ἔσται.

Κ Ε Φ. ιδ'.

Περὶ Στρατανίου τοῦ κιθαρωδῆ.

Στρατόνικον τὸν κιθαρωδὸν ὑπεδέξατο
 τις ἀμφιλαφῶς· ὃ δ' ὑπερήδην τῇ κλήσει. καὶ
 γὰρ ἔτυχεν ἐκ ἔχων καταγωγῇ αἰετὶς ἐξέστη
 ἀφικαμένη. ὑπερησάζετο γὰρ τὸν ἄνδρα διὰ
 τὸ πείθειν τὴν κοινωνίαν καὶ κατὰ τὴν τέχνην.
 ὅτι δ' καὶ ἄλλον εἶδεν ὁπότε, καὶ ἄλλον,
 καὶ πρόπον πρὸς ἀκλίσιν αὐτῶν τὴν οἰκίαν πᾶσι
 τοῖς καταλύειν περηνημένοις, ἐνταῦθα ὁ Στρα-
 τόνικος ἔφη πρὸς τὸν ἀκόλεθον, ἀπώμην
 ἀντιῆθην, ὡς παῖ· εἰς αὐτὴν γὰρ αὐτὴν περὶ
 ἔχων φάσμα, ὑπὸ οἰκίας ἀείντες πανδο-
 κείον.

Κ Ε Φ. ιε'.

Περὶ τοῦ τοῦ Σωκράτους λόγων.

Λόγος τις διεφοίτα λέγων τοὺς Σωκράτους
 λόγους εἰσπέναι τοῖς Παύσιονος χάμμα-
 σι. καὶ γὰρ τοὶ καὶ Παύσιονα τὸ ζῶντα φωνή-
 σκεντα παρὰ πρὸς χάψαι ἵσπον καλιν-

δ' ἑμῶν, τὸν δὲ γράψαι τρέχοντα. ὁ
 βακτυῖτος εἶν ἤδ' τὸ πινάκιον ἐκδόντες, ἃ
 παρὰ τὰς ὁμολογίας γράψαντος, ἀποκρίνε-
 σθαι τὸν ζωγράφον· ὅτι στέφανὸς τὸ πινάκιον,
 καὶ ὁ καλινδ' ἑμῶν ἐστὶ σοὶ ὁ τρέχων. καὶ ὁ Σω-
 κράτης μὴ σαφῶς διαλέγεσθαι, εἰ γὰρ περὶ αὐ-
 τοῦ στέφαι, ὀρθότατα ἔχειν. καὶ ἐβύλιπ' ἢ
 ἄρα ἀπὸ χθάνεσσι τέτοις, πρὸς ἃς διέλεγετο,
 καὶ διὰ τοῦτο ἀνιγματοδότης αὐτοῦ παρέχετο,
 καὶ πλαγίως.

Κ Ε Φ. ις'.

Περὶ Ἰσπονίκευ φιλοτιμίας.

Ἰσπονίκος ὁ Καλλίος ἐβούλετο ἀδριανῶ
 ἀναστῆσαι τῇ πατρίδι ἀνθημα. ἐπεὶ δὲ πε-
 σσυνεβούλωσε παρὰ Πολυκλείτῳ κατασκευ-
 ᾶσαι τὸ ἄγαλμα· καὶ ἔφη φροσέξειν τοιοῦτον
 ἀνθήματι, ὅτι τίμω δόξαν ἔχῃ ὁ ἀνθεὺς, ἀλλ'
 ὁ ποιήσας ἔξει. δῆλον γὰρ ὡς οἱ ὀρῶντες πᾶ-
 ρ' ἐκείνῳ, ἐμελλον τὸν Πολύκλειτον, ἀλλ'
 καὶ ἐκείνον ἄγαθον.

Κ Ε Φ. ιζ'.

Περὶ Ἀρχελάου, καὶ περὶ Ζεύξιδος γραφῆν.

Σωκράτης ἔλεγε Ἀρχελάου εἶναι τίμω ἀνέ-
 πτωπράκοντα μὴδ' ἀνελῶσαι, Ζεῦξιν μὲν

dam iussit sibi volutantem equum pingere, currentem pinxisse : quumque qui tabulam pingendam locarat, indignaretur, quod contra pactum fecisset picturam, respondisse pictorem, Verte tabulam, & volutabitur equus, qui nunc currit. Ita quoque Socratem non explicare planeque dissere aiebant. Quod si quis eius dicta conuertat, planissima promptissimaeque esse. Noluit enim ille auditorum odium sibi conciliare : atque ob eam causam obicuras, & quasi obliquas diuerterationes proposuit.

CAP. XVI.

De Hipponici ambitione.

Hipponicus Callix filius statuam ponere sacrosanctum patriae donarium in animo habebat. Quum igitur quidam ei consuleret, ut à Polycleto faciendam imaginem curaret : negavit se huiusmodi donarium esse curaturum, cuius gloria non ad consecratorem, sed ad artificem sit reditura. Sane enim manifestum est, spectatores in ea statua spectanda magis artem & industriam Polycleti, quam Hipponici liberalitatem & munificentiam admiraturos esse.

CAP. XVII.

De Archelao, & de Zeuxidis picturis.

Socrates dicebat Archelaum quadraginta minas in domum suam impendisse, con-

ducto mercede Zeuxide Heracleota qui-
 sturis eam exornaret, in se ipsum verum-
 hil: & ob hanc causam multos à longin-
 quis terrarum partibus magno studio contem-
 plandæ domus causa venire: ipsius vero Ar-
 chelai gratia neminem in Macedoniam pro-
 ficisci, nisi si quem forte persuaderet pecu-
 niis, & muneribus inescaret; quibus tamen
 honesti bonique viri capi non possent.

C A P. XVIII.

*Qua pena quidam iratus servum suum
 afficere voluerit.*

Homo quidam Chius, ira contra ser-
 vum incensus, Non, inquit, in pistrinum
 ego te detrudam, sed Olympiam ducam.
 Putabat enim ille, ut par est, multo durius
 esse supplicium, si Olympia spectans à ra-
 diis solaribus coqueretur, quam si in me-
 lam ad molendum dederetur.

C A P. XIX.

De Archyta in loquendo modestia.

Archytas, quum alias modestissimus fuit,
 tum etiam verborum obicœnitatem assi-
 due vitavit. Quum vero necessitas aliquan-
 do postularet absurdius aliquid dicere, 200

στέλλουσιν τὴν Ηρακλειώτην, ἵνα αὐτὴν κατα-
 γράφου, ἐκ ἑαυτὸν ὃ κείν· διὰ πόρρωθεν γὰρ
 ἀφικνεῖσθαι σὺν αὐτῇ πολλῶν τῶν βυλομένων
 διασπορῶν τῶν οἰκίαν, οἳ αὐτὸν δι' Ἀρχέλαον
 μνηστῆρα εἰς Μακεδονίαν στέλλουσιν, ἵνα μὴ πῶς
 ἀσπασθῇ χεῖρασι, καὶ διελύσῃ, ὅθ' ὅν ἔτι
 αὐτὴν αἰρεθίσαι τ' ἀπεδοῖον.

Κ Ε Φ. ιθ'.

Πῶς ὀργιζόμενος περὶ τὴν οἰκίαν πρῶ-
 τῶς ἐβέλετο.

Ἀνὴρ Χιθ' ὀργιζόμενος τῇ οἰκίᾳ, ἐγώ
 σι, ἴση, ἐκ αὐτῆς μύλῳ ἐμσαλῶ, ἀλλ' εἰς
 Ολυμπίαν ἄξω. πολλῶν γὰρ ἦτο πικροτέρων,
 ὥς τὸ εἶδος, εἶναι πρῶτα ἐκείνην, ἐκ Ο-
 λυμπία δ' αὖτις ὑπὸ τῇ ἀκτῇ ὁπταῖσθαι,
 ὃ ἀλὲν μύλην παραδοδόντα.

Κ Ε Φ. ιθ'.

Περί Ἀρχύτου συμφροσύνης ἐν ἀδελφῇ.

Ἀρχύτης τέτι ἄλλα ἡμῶν σφύρον, καὶ ἔν τῃ
 τῷ ἀκόσμῳ ἐφυλάττετο τῷ ὀνυμάτων. ἴσθι
 δὲ ποτε ἐβιάζετο πρὸς αὐτῶν ἀπρεπῶν, ἐκ
 ἐξουκλήθη, ἀλλ' ἐσιώπησεν μὲν αὐτὸν, ἐπὶ γὰρ

ψε δ' ἔπειτα τοῖς ποίχε, δείξας μὲν ὅτι ἐπὶ τῇ
αἴρεσι, καὶ μὴ βιασθῆναι εἶπεν.

Κ Ε Φ. κ'.

Περί πινθη φλυαῖαν ἰσορίας.

Συβασίτης ἀνὴρ παιδαγωγός, καὶ γὰρ αὐτὸς μὲν
τῶν ἄλλων Συβασιτῶν, καὶ αὐτοὶ ἐπεύθον, τῷ
παιδὶ δὲ ὃν ἤγε διὰ τὸ ὁδόν, ἰσχυρῶς φλυαροῦντο,
καὶ ἀνελόμενος, ἐπέπληξεν αὐτῷ ἰσχυρῶς.
μελοιοῦντα δ' αὐτὸς τὸ ἄρμα παρὰ τὸν πι-
νθὸς ἀρπάσας κατέπραξεν. ὅτε τῷ τοῦ ἀνελόμε-
νου ἐν ἰσορίαις Συβασιτικαῖς ἐγελάσας, ἔδει-
ξε δ' αὐτὸ εἰς μνήμην, μὴ βασκάνειν διὰ ρι-
σανδρωπίας γελάσαι καὶ ἄλλον.

Κ Ε Φ. κα'.

Περί Συσάρχου ποιητῆ.

Ὁ πρὸ Συσάρχης τις ἐγένετο ποιητὴς μετ' Ὀρ-
φείαν καὶ Μυσαίων, ὃς λέγεται τὸν Τρωϊκὸν πό-
λεμον πρῶτος ᾄσαι, μετὰ τὴν ἔτος ὑποδέ-
σθαι λαβόμενος, καὶ ὅλην ἡλικίαν αὐτῇ.

profatus est, sed id quidem tacuit, inscripsit autem in pariete, monstrans quod dicendum erat: neque ut diceret, cogi potuit.

CAP. XX.

De ridicula quadam historia.

Sybarita quidam pædagogus (quod genus hominum non secus quam reliqui Sybaritæ, luxu diffuebat) quum puer, quem ducebat, per viam in ficum incidisset, & sustulisset, vehementissime cum obiurgauit: ipse vero ridicule raptò quod inuentum erat, devorauit. Quum id legerem in Sybariticis historiis, facere non potui quin riderem. Idcirco veto memoriæ prodidi, quod ea humanitate sim, ut non inuideam cæteris etiam materiam occasionemque ridendi.

CAP. XXI.

De Syagro poëta.

Poëta quidam nomine Syagrus extitit post Orpheum & Musæum, qui dicitur primus Troianum bellum cecinisse, maximum argumentum carmine ausus tractare.

CAP. XXII.

De tyranno prohibente subditos à mutuis colloquiis.

Tyrannus quidam Tryzus, volens omnes coniurationum & insidiarum contra se vias intercludere, legem suæ regionis incolis posuit, ut nemo cum altero, neque priuatim neque publice sermones misceret: quod fuit grauissimum minimeque ferendum. Itaque dolo tyranni mandatum eluserunt, & oculorum manuumque gestibus, & nutu animi sensa mutuo significabant & accipiebant. Aliasigitur acerbo vultu sese inuicem intuebantur, alias placato, facieque lata, atque ex vniuscuiusque superciliorum contractione perspicuum erat, cum tristem & intoletandum rerum statum indigne ferret, animi affectione per vultum ei, cum quod erat, declarata & ostensa. Sed hæc etiam tyrannum commouebant, quod existimaret silentium quoque propter varietatem gestuum & commutationem vultus prorsus mali quid sibi moliturum esse. Proinde etiam illud lege sustulit. Quidam itaque desolationem illam ægre molesteque patiens, & cupiditate dissoluendæ tyrannidis permotus, in forum progressus est: ibi stans, multum, & feruide lacrymatus est. Quem circumfistit confluens omnis multitudo, qui-

REO.

Κ Ε Φ. κβ'.

Πεὶ πύρανν κωλύσαντος τὸς ἑαυτῷ ὑπὸ
κῶς διαλέγεσθαι ἀλλήλοισ.

Ὅτι Τρύζο πρὸς πύρανν βελομένη
ἐξελεῖν τὰς συνομωσίας, καὶ τὰς κατ' αὐτῆς
ὀφειλάς, ἐταξε τοῖς ὀπληχείοις μηδὲν ἀμνη-
σεν διαλέγεσθαι, μήτε κοινῇ, μήτε ἰδίᾳ. καὶ
ὡς τὸ πρῶτον ἀμήχανον, καὶ χαλεπόν. ἐσο-
φίσαιτο οὖν τὸ τῆς πύρανν πρόσταγμα, καὶ
ἀλλήλοισ ἐνδόν καὶ ἐξωτερνόμενον πρὸς ἀλλή-
λους, καὶ ἐνέωρον δριμύ καὶ αὐτὴν πάλιν γαλη-
ναῖον, καὶ βλέμμα φαιδρόν. καὶ ἐπὶ τοῖς σκυ-
θρωποῖς, καὶ ἀνηκέστοις ἔκθετος αὐτῇ συνώ-
φρυνάριος ὡς δῆλος τὸ τῆς ψυχῆς πάθος ἐκ
τῆς προσώπου τῷ πλησίον διαδεικνύς. ἐλύ-
πει τὸν πύραννον καὶ ταῦτα, καὶ ἐπίσδε τίξε-
ναι πᾶσι τῇ πάντως κακὸν καὶ τῇ σιωπῇ, διὰ
τὸ τῇ ἀχημάτων ποικίλον· ἀλλ' οὐκ ἐκεί-
νος καὶ τὸτο κατέπαυσεν. τῇ πρὸς οὖν ἀχθό-
μενος τῇ ἀμηχανίᾳ, καὶ δυσφορῶν, καὶ πῶς
μοναρχίαν καταλύσαι διψῶν, ἀφίκετο εἰς πῶς
ἀγροῖαν, εἴτα ἔκλειε τὰς πολλοῖς ἅμα καὶ θα-
λαροῖς τοῖς δακρύοις. φειδύσθη οὖν αὐτὸν,
καὶ φειδύθη τὸ πλῆθος, καὶ ὁδύρμῳ κἀκαίνοι
συμείχοντο. ἦσαν ἀγῆλεια παρὰ τὸν πύραννον,

T.

ὡς εἰδὲς αὐτῇ χρῆται νόματι ἐκ ἑπ, δὲ
 κρυὰ ὅτ' αὐτοῖς ὀπιχειάζει. ὁ δ' ἐπαρμόμ-
 νος καὶ τοῦτο παῦσαι, μὴ μόνον τ' γλώττης
 καταγνώσκων δακρίαν, μηδὲ μόνον τῇ νό-
 ματων, ἀλλ' ἦδη καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς τὴν ἐκ
 φύσεως ἀποκλείων ἐλαθερίαν, ἣ περὶ αὐ-
 χην ἀφίκατο σὺν τοῖς δρυφόροις, ἵνα αἰα-
 σείη τὰ δάκρυα. οἱ δ' ἐκ ἐφθηναι ἰδόντες
 αὐτὴν, καὶ τὰ ὅπλα τῇ δρυφόρων ἀπέσπαι-
 ντες, τύραννον ἀπέκλειαν.

Κ Ε Φ. κγ'.

Περί Κλενίας, καὶ Αχιλλέως μουσικῇ τὴν ἱ-
 γνὴν ἀνασέλλαν φιλομύτων.

Κλενίας ἀνὴρ ἰωῦ ἀπεδαῖος τὸν τρέπον,
 Πυθαγόρεος δ' ἰωῦ σφίαν. ἔπος εἶ ποτ' ἐκ
 ὀργῇ προήχθη, καὶ ἔχεν αἰδητικῶς ἐαυτῇ ἐκ
 θυμὸν ἐξαγορεύει, παρὰ χῆμα πεινὴ αἰε-
 πλεως αὐτῷ ἡ ὀργὴ καὶ ὀπίσθιος γένηται ἐπὶ
 διάκειται, τὴν λύσαν ἀρμόσάμενος ἐκβάλλει
 πρὸς δ' οὗτος πωθαομύτης τὴν ἀτίσιν ἐπὶ
 νεοτὸ ἐμμελῶς, ὅτι πρᾶν νομαί. Δοκᾷ δ' ἐμ-
 καὶ ὁ ὅν Ιλιάδι Αχιλλεύς ὁ τῇ καθαίρεται
 δὴν καὶ τὰ κλέα τῇ πρὸς τέρων διὰ τὴν μέλ-
 εις μνήμην ἐαυτῷ ἄγων, τὴν μνήμην

bus etiam ipsius in fletum ac luctum erumpentibus, nuntium ad tyrannum allatum est, neminem quidem nutibus vri, at lacrymas frequentes emittere: qui festinans, ut & illud prohiberet, neque solum linguam nutusque seruitute constringeret, sed etiam oculis à natura tributam libertatem eriperet, quanta potuit celeritate, pedes cum stipatoribus & satellitibus accurrit, ut lacrymas sedaret. At illi, quum à longe vix cum vidissent, eripientes arma satellitibus, tyrannum interfecerunt.

CAP. XXIII.

[De Clinia & Achille, musica solitis iram reprimere.]

Clinias moribus fuit honestissimus, sapientiæ studio Pythagoreus. Is si quando in iram delapsus esset, atque ad iracundiam se præcipitem ferri sensisset, confestim prius quam prorsus inuaderetur ab ira, & elucesceret in ipso mentis affectus, chordis adaptatis, citharam pulsauit. Interrogantibus autem, ob quam causam id faceret: Quoniam, inquit, mitigor animo. Videretur autem mihi Achilles, etiam in Iliade, quum accinit citharæ, veterumque res gestas cantando sibi ipsi in memoriam accersit, furorem & indignationem sopire. Etenim quum

T 2

esset musicus, ex spoliis hosti creptis, p^{ri}mam arripuit citharam.

CAP. XXIV.

De quibusdam pecunias aspernatis pro salut^e civium, & qui creditores occiderunt.

Pecunias despexerunt, animique celsitudinem declararunt, videntes quum ipsi in amplissimis opibus versarentur, ciues suos extrema rerum penuria laborare, Coriathi, Theocles & Thrafonides, Mitylene, Praxis, atque alii etiam hortatores & iutores extiterunt, ut paupertatis onus egatibus releuarent: reliquis obtemperare nolentibus ipsi sua debita remisissent, magnumque ex ea re fructum perceperunt, non quidem ad pecunias quod attinet, sed quod ad animum. Etenim quibus conuincta sua debita non fuerant, ij facti in creditores impetu cum armis, quae suppetebat ira ferox, & paupertas inexpugnabilis & incumbentium rerum necessitas, mortem illis intulerunt.

CAP. XXV.

Quomodo persuaserit quidam unitatem & concordiam in repub. retinendam esse.

Factum est aliquando, ut Chij gravissimo seditionis morbo laborantes tumul-

πάντα ἔχον. μεσικὰς γὰρ ὦν, πλὴν κιδάρεον πρῶτον
πλὴν ἐκ τῆς λαφύρων ἔλαβε.

Κ Ε Φ. κδ'.

Περί πῶν χρημάτων κρηπτόνων ὑπὸ τῶν πο-
λιτῶν, καὶ τῶν δανεισῶν ἀποκτείναντων.

Χρημάτων κατεφρόνησαν, καὶ μαγαλοφρον-
σύνην ἐπεδείξαντο, ὁρῶντες ἐν πνίᾳ τὸς
πολίτας ὄντας, πλεονέκτες αὐτοῖς ἐν μὲν Κο-
ρίνθῳ Θεοκλήης, καὶ Θρασυκλῆς, ἐν δὲ Μι-
τυληνῇ Πραξις. καὶ οὐκ ἄλλοις συνεβέ-
λδον ἐπικυφίσαι τὴν πνίαν πλὴν ἀνάγκῃ τοῖς
ἀπορροφούμενοις. ἰσχυρὰ δὲ ἐκ ἑσθίου, ἀλλ' αὐτοὶ γὰρ
τὰ ἑαυτῶν ἀρῆσαν χρεῖα, καὶ ὄντο ἐκ τῶν ἀρ-
γύριον, ἀλλ' εἰς αὐτὴν πλὴν ψυχρῶ. οἱ γὰρ μὴ
ἀφαιρύντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δανείσασιν, τρε-
βαλόμενοι τὴν ὀργὴν τῆς θαλάσσης, καὶ ἐυλογητάτω
χρεῖαν πλὴν ἄμαχον καὶ τὴν ἐκ τῶν ἐσθίωνων ἀ-
νάγκῃ, ἀπὸ κλίνας τῶν δανεισῶν.

Κ Ε Φ. κε'.

Πῶς περ ἔπεισεν ἐν πολιτείᾳ ὁμόνοιας
καὶ ἐξέλιπα.

Εὐαρίσασιν ποτε πρὸς ἀλλήλους οἱ Χῆοι, ἀν-
τιθέμενοι, νοσήσαντες νόσον ταύτην βαρύν-
σαν.

τέτται. ἀλλ' οὐδ' ἐν αὐτοῖς πολιτικὰς τῆ φύσιν, πρὸς τὰς ἀσκηζόντας τ' ἑταίρων πά-
τας ἐκβάλλειν τὰς ἐναντίας μνηστῆρας, ἢ
ἀλλ' ἐπὶ κρατικῶν, ὑπολιπόμεθα πικ-
ρὰ μὴ τὸ χρόνιον περιέντθ' ἐκ ἔχοντες ὁ-
πιπάλεις, ἡμῖν αὐτοῖς ἀρχόμεθα πολέμῳ.
καὶ οἷον ἔσται. καὶ γὰρ ἔδοξε καλῶς λέγειν,
ἐπεὶ ἔτις ἔλεγε.

Κ Ε Φ. κς'.

Περὶ Ἀνταγόρου, Ἀρχισίλων λοιπὸν
συντθ'.

Ἀρχισίλων τ' ἐξ Ἀχαρνῆας Ἀνταγόρου
ποιητὴς ἐλοιδορεῖτο σφοδραῖς αὐτῷ, καὶ τῷ
τα ἐν τῇ ἀγορᾷ. ὁ δ' σφόδρα μεγαλοφρονῶν
ἔνθα ἰόρα μάλιστα συνεστῶτας πολλούς, ὅ-
πῃθα ἔπαρδ' εἶτο διαλεγόμενθ', ἵνα ὁμο-
δορεῖν ἐπ' αὐτοῖς ἀχμὸν. οἱ γὰρ ἀκρίτως
ἀπιστέφοντο, καὶ μαγίαν ἐπελάλει τῷ Ἀν-
ταγόρῳ.

Κ Ε Φ. κς'.

Περὶ Ἀγιστῶν.

Ἐγὼ δὲ ἰππῶν μάλιστα ἱκεῖνας, ὅταν
καταφύγηται τῶν κακῶν φθόγγες αἰσὶ, πῶς

tum inter se excitarent. Quidam igitur inter illos homo natura civilis, & pacis amans, ad amicorum eos qui omnes aduersarios suos ex vrbe volebant eijcere. Nequaquam, inquit; sed quum victoriam obtinuerimus, relinquamus aliquos, ne procedente tempore non habentes aduersarios, nobis ipsis mutuo bellum inferamus: atque hoc eis persuasit. Hæc enim asserens, bene ac recte dicere videbatur.

CAP. XXVI.

De Antagora conuicijs Arcesilaum proscindente.

Arcesilaum Academicum Antagoras porta probris insectabatur, idque in foro, temere ad eum accedens. At ille magnifice prorsus, vbi quamplurimos homines stare videret, eò adibat, atque cum ipsis colloquebatur, vt conuiciator coram pluribus suam stultitiam proderet. Audientes igitur auertebant sese, & insanix Antagoram accusabant.

CAP. XXVII.

De Agesilao.

Ego vero illos porissimum laude dignos iudico., qui nascentibus malis semper oc-

currunt, & ea, priusquam virium aliquid sit accessio facta delent, & extinguunt. Agesilaus igitur consuluit, ut indicta causa ad mortis supplicium raperentur, qui noctu sub impressionem Thebanorum coitionem fecissent.

CAP. XXVIII.

De Pythæa oratore.

Criminabatur quidam Pythæam, quod malus esset. At ille non infitias ibat. Hanc enim illi conscientia necessitatem imponebat. Sed respondebat: se minimo tempore omnium qui reipub. Atheniensium administrassent, malum fuisse; Nempe in hoc sibi placens, quod non perpetuo fuisset eiusmodi: putansque se non iniuriam facere, si non cum pessimis connumeraretur. Scolidum hoc sane Pythææ. Non enim solum qui iniuriam infert, malus est: verum etiam qui iniuriam inferre cogitavit, ut mea fert sententia.

CAP. XXIX.

Quod Lyfander pecunias Lacedæmonem importaverit.

Lyfander pecunias Lacedæmonem attulit, & Lacedæmonios in decorum immor-

ἑκκόστωσι, πεινὴ δυνάμειος πνέει ὑπὸ
 ἑλπίδι. Ἀγασίας οὐκ ὀκνέει δάσκειν ἀκρίτως
 ἐποκτείναν τὰς σωζόμενας νύκτας ὑπὸ τῶν
 τῶν Θεσάλων ἐσβολῇ.

Κ Ε Φ. κη΄.

Περὶ Πυθέου ῥήτορος.

Ὡς ἐπὶ πρὸς τὴν ῥήτορι Πυθέα, ὅτι κα-
 κὸς ἐστίν, ὃς ἐκ ἡνέσκατο. τὸ γὰρ σωμειδὲς ἐκ
 ἐπὶ τρεπεν αὐτῷ. ἀπεκρίνατο δὲ ἐκείνῳ,
 ἐλάττωσον χρόνον τῷ πεπολιταμένῳ Ἀθλῶν
 γλυκὺς κακός. μέγα φρονῶν δῆλον, ὅτι μὴ διὰ
 τέλους ὡς ποιεῖται, καὶ ἡγήσασθαι μὴ ἀδι-
 κῆν, ἐπεὶ μὴ τοῖς πονηροτάτοις παρὲν ἐλά-
 λητο. ὡς δὲ τὸ Πυθέα. καὶ γὰρ μύ-
 θον ὁ ἀδικήσας, κακός, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐνοήσας
 ἀδικῆσαι, παρὰ γὰρ ἐμοὶ κριτῇ.

Κ Ε Φ. κθ΄.

Ὅτι Λύσανδρος χρήματα εἰς Σπάρ-
 τῳ ἐκόμισεν.

Ὅτι Λύσανδρος ἐκόμισεν εἰς Λακεδαιμόνα
 χρήματα καὶ ἐδίδαξε τὰς Λακεδαιμονίους πᾶ-

εργομαῖν εἰς τὸ πείταγμα τοῦ θεοῦ, τὸ καλεῖσθαι
 ἄβυστον εἶναι χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ πλὴν Σπάρτης.
 ὅτι οὐκ ὀρεγοαύτων πρὸς διεκώλυον φρόνιμα
 κακτηφόροι Λακωνικὸν, καὶ Λυκέργεα, καὶ τὸ
 Πυδί· ἄξιον· οἱ δὲ πειράζοντο, διεβλήθησαν.
 καὶ ἡ ἐξ ἀρχῆς αὐτῶν ἀρετὴ, καὶ μικρὸν ὠφέ-
 ληξεν.

Κ Ε Φ. λ'.

Πῶς ὁ Ἄνων ἐκθεῖν ἑαυτὸν εἰς ἴλην.

Ἄνων ὁ Καρχηδόνι· ὑπὸ πρυφῆς ἐπὶ τοῖς
 ἀνθρώπων ὅροις ἐκ ἡξίης διαμύειν, ἀλλ'
 ἐπενόησεν φήμας ὑπὲρ ἑαυτοῦ κατασπεύρειν καὶ κρεί-
 ττους ἢ καὶ πλὴν φύσιν, ὡς περὶ ἔν τε ἐλαχ.
 ὄρνιθας καὶ τῶν ὠδικῶν παμπόλλας πελάγῃ
 ἔτρεφεν ἐν σκότῳ αὐτῶν, ἐν διδασκῶν μά-
 θημα λέγειν, Θεός ἐστιν Ἄνων. ἐπεὶ δὲ ἐκεί-
 νοι μίαν φωνὴν ταύτῃ ἀκούοντες, ἐγκρατῶς
 ταύτης ἐγύοντο, ἄλλον ἄλλοσε διαρῶναι, εἰ-
 μὲν· διαρρέυσαι τῶν ὀρνίθων τὸ ὑπὲρ ἑαυτοῦ μέ-
 λος. οἱ δὲ πτεροῖν ἀπολύσαστες αἰτῆς, ἐλθὼν
 δεῖαν λαβόμενοι καὶ εἰς ἡβη τὰ σωτήρια
 αὐτοῖς ἐλθόντες, τὰ οἰκῆα ἦδον, καὶ τὰ τῶν
 ὀρνίθων ἐμυσέργαν, μακρὰ χαίροντες ὥστε.

calium iussa delinquere fecit, quibus Spartam auro argentoque inuiam esse mandauerant. Quidam igitur sapientes viri adhuc retinentes Laconicam integritatem, & Lycurgo, Pythioque dignam vitam agentes, sese illi opposuerunt, & reluctati sunt. Alii vero qui permiserant, infamiam reportarunt: & quæ à principio viguerat ipsorum virtus, paulatim interiit.

CAP. XXX.

*Quomodo Annon seipsum voluerit pro deo
vendicare.*

Annon Carthagenensis præ nimio fastu, noluit intra hominum septa permanere, sed præstantiorem de se famam evulgare statuit, quam natura, quam sortitus erat, pateretur. Itaque plurimas aues ad perdiscendas cantiones idoneas coëmit, & in tenebris obscuroque aluit, solumque vnâ cantilenam eas docuit, Annon est deus. Quæ quum hæc vna duntaxat audita voce, eam complexæ essent consuetudinem, aliam alio in diuersas plagas dimisit, arbitratus hoc auium carmen de se vulgatum iri. At illæ semel alis solutæ libertatemque adeptæ, & ad consuetum sibi victum reuersæ, naturalem cantum ediderunt, & auium modulationes recoluerunt, longo vale Annoni, de-

Strinæque qua in seruitute fuerant imbuta,
dicto.

C A P. XXXI. ,

De Ptolemao, qui cognominabatur Tryphon.

Ptolemæus Tryphon (hoc enim cognomen ex viuendi ratione inuenerat) quum speciosa quædam mulier loqui cum eo cuperet : Prohibuit, inquit, mihi soror, ne sermonem à speciosa fœmina susceperem : at illa intrepide , ac festiue respondit: Atqui à specioso, inquiens, susceperis. Quod quum audiuiisset , eam laudauit.

C A P. XXXII.

De Timandrida , qui filium ob acquisitam opes non laudauit.

Lacedæmonius quidam, nomine Timandridas, quum peregrinationem suscepisset, familiæ procurationem filio delegauit. Deinde quum reuertisset, & rem multis pluribusque partibus auctiorem reperiret quam ante fuisset, multos dixit ab illo deos, & familiares, atque hospites iniuriis affectos. Etenim quæ in facultatibus superarent, ea in illos à liberis ciuibus erogari. Verum dum in uiuis agas , pauperem atque egrum

τῷ. Ἀντώνι, καὶ μαθημασι τοῖς ἐν τῇ
δουλείᾳ.

Κ Ε Φ. λ α.

Πεὶ Πτολεμαῖον Τρύφων ἐπικαλεσάμενος.

Πτολεμαῖος ὁ Τρύφων, ὅτε το γὰρ αὐτὸν
ἐκάλει ἐκ τοῦ βίου, γυναικὸς ὥρτιας ἐντυχθεῖν
αὐτῷ βυλομήνης, ὃ δὲ ἔφη, ἀπηγόρευσε μοι
ἢ ἀδελφῇ, παρὰ γυναικὸς καλῆς λόγον δεξα-
σθαι. ἢ ὅ ἀπρέως πάνυ, καὶ ἐμμελῶς, παρὰ
καλῶν λέξοις ἄρ' εἶπε. καὶ ἐκείνῳ ἀκέσας
ἐπέμνεσι.

Κ Ε Φ. λ β.

Πεὶ Τιμανδρίδου ἐκ ἐπαγγέλσαντο πλε-
τῶν ὅτι υἱόν.

Λακεδαιμόνιῳ ἀνὴρ Τιμανδρίδας ὄνομα
ἐποδημήσας, τὸν υἱὸν ἀπέλιπε μελεδωνὸν
ἐν οἰκίᾳ. ὅτε ἐπανελθὼν χρόνῳ ὕστερον, καὶ
ἄρῶν πλὴν ὑστέρᾳ ποιήσαντα, ἧς ἀπέλιπε,
πλείω, ἔφη πολλὰς ἀδικεῖν ὑπὸ αὐτῷ θεός
τε, καὶ οἰκίῃς, καὶ ξένοις. τὰ γὰρ φειγὰ
τύπων ἐκ ἐκείνης ἀναλίσκειν ὑπὸ τῶν ἐλα-

δίων. τὸ δὲ ζῶντα μὴ φαίνεσθαι πάντα, πλάτυσαντα δὲ καταφωσθῆναι πλῆστον, ἀλλὰ τοῦτο τῶν ἐν ἀνθρώποις εἶναι αἴχρον.

Κ Ε Φ. λγ'.

Περὶ Πλάτωνος, καὶ Διογῆνους.

Διελίχεται ὑπὲρ πινον ὁ Πλάτων, παρὰ δὲ ὁ Διογῆνης ὁλίγον αὐτῷ προστεῖχει. ἡμετέραν σπουδὴν ἐπὶ ταῖς ὁ Λείωνος, καὶ ἐρπὺς ἐπάκουσον τῶν λόγων, κύον. καὶ ὅς ἐστιν διατετραχθεὶς, ἀλλ' ἐγὼ, εἶπεν, ἐκ ἐπιήλθον ἐκείθεν ὅθεν ἐπεσθῆναι, ὥσπερ οἱ κύες αἰνιττοῦσθαι αὐτῷ πρὸς εἰς Σικελίαν ὁδόν. αἰσθῆναι δὲ, φασὶν, ὁ Πλάτων περὶ Διογῆνους λέγειν, ὅτι μανιόμενος ἔτετο Σωκράτης ἰσθί.

Κ Ε Φ. λδ'.

Περὶ πίνον ἔμαθεν τὰ νόμιμα οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ περὶ τῶν ἐκείνων διχασθῆναι.

Αἰγύπτιοι φασὶ παρ' Ερμῆ τὰ νόμιμα ἀμυνθῆναι. ἔγωγε δὲ καὶ ἔλαστον τὰ παρ' αὐτοῖς σιμνόνειν φερόμεναι. διχασθῆναι δὲ τὸ ἀρχαῖον παρ' Αἰγυπτίοις ἱερῆς ἦσαν. ὡς δὲ τῶν ἀρχαίων ὁ πρεσβύτατος, καὶ ἐδίκεζεν αἰσώπαι. ὡς δὲ αὐτὸν εἶναι διχαστάτον ἀνθρώπων.

LIBER XIV. 309
num videri : at quum vita sis defunctus,
opes & diuitias rei familiaris deprchendi, id
turpissimum in hominum societate existere;

C A P. XXXIII.

De Platone & Diogene.

Platone de quibusdam differente, Dioge-
nes præsens parum attentè audiebat. Quam-
obrem indignatione commotus Plato. Quin
inquit, diligenter sermones meos auscul-
tas canis? Qui nihil perturbatus, At ego,
inquit, nunquam eo sum reuerſus, vnde
vænij, quod canes solent: obscure taxans
ipſius in Siciliam profectionem.

Aiunt Platonem de Diogene solitum di-
cere, illum esse Socratem insanum & fue-
rentem.

C A P. XXXIV.

*A quo iura didicerint Ægyptij, & de
iudicibus illorum.*

Ægyptij ſua iura à Mercurio profecta eſſe
iaſtitant: Ita plerique ſua commendare, &
auguſtiora reddere ſolent. Iudices autem
apud Ægyptios iidem quondam fuerunt, qui
& ſacerdotes. In his princeps erat ſententiæ
maximus natu, & in omnes ſtatuendi ius

habebat. Eum omnium hominum esse iustissimum & sincerissimum oportebat, qui circa collum imaginem ex sapphiro gemma confectam gestabat, quæ vocabatur Veritas. Ego vero iudicem non tam in lapide sculptam aut expressam veritatem circumferre, quam in animo menteque insitam & infixam habere velim.

C A P. XXXV.*De Laide.*

Laïs etiam Axine nuncupata est. Quod eius cognomen ingenii sæuitiam redarguebat, quodque nimium quæstum exigeret, præsertim à peregrinis, eo quod statim essent discessuri.

C A P. XXXVI.

Quod ridicule faciant qui propter maiorum virtutes altum sapiunt.

Deridendi mihi videntur esse, qui propter parentum maiorumque facta, *cristas* tollunt: siquidem Marij patrem ignoramus, quem tamen ipsum ob rerum gestatum magnitudinem suspicimus: item Catonem, Scruilium, Hostilium, & Romulum.

27 apr-

καὶ ἀφαιρίσασιν. ἔχει δὲ καὶ ἄγαλμα περὶ τὸν
 αὐχένα ἐκ σπινθέρου λίθου, καὶ ὀκαλεῖτο ἄγαλ-
 μα Αλήθεια. ἐγὼ δὲ ἠξίουν μὴ λίθου πεποιη-
 μένῳ, καὶ ἐκασμένῳ πρὸ ἀλήθειαν φερό-
 ρειν. τὸ δὲ αἶμα, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ ἔχειν
 αὐτίκω.

Κ Ε Φ. ΛΕ.

Περὶ Λαίδη.

Ὅπ Λαίς καὶ Αξίην ὀκαλεῖτο. ἤλεγχε δὲ
 αὐτῇ τὸ ἐπώνυμον αὐτοῦ τῷ ἥθει ἀχρίότητι,
 καὶ ὅπ πολὺ ἀπράγματο, καὶ ἐπ μᾶλλον παρὰ
 τὸ ξένον, ἀπὲ ἀπαλλαγήσων δαΐμον.

Κ Ε Φ. ΛΣ.

Ὅπ πολλοὶ οἱ διὰ τὰς πατέρας μέγα
 φρονεῖντες.

Τελὼν δὲ ἔξισιν ἐπὶ τοῖς μέγα φρονεῖσι διὰ
 τὰς πατέρας, καὶ τὰς ἀνω τῷ ἥθει, ἔην
 Μαεῖν μὲν τὸν πατέρα ἐκ ἰσμοῦ, αὐτὸν δὲ θαυ-
 μάζομεν διὰ τὰ ἔργα. καὶ Κάτωνα δὲ, τὸ Σου-
 εῖλιον, καὶ Οσίλιον, καὶ Ρωμίλον.

Κ Ε Φ. λζ.

Περὶ ἀγαλμάτων, καὶ εἰκόνων.

Φίλοις ὅς μινδὲ τὰ ἀγάλματα ὅσα ἡμῖν ἢ
πλαστικὴ δεικνυσί, μινδὲ τὰς εἰκόνας ἀγῶν
ὀρᾶν. ἔστι γάρ τι ταῖς χειρουργαῖς σφῶν καὶ
ἐν τούτοις. καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύνανται πε-
ραταγῶναι ἔχοντα ταύτην, ἐν ᾧ τοῖς καὶ ἐκ-
κοινοῦ τῶν Μουσῶν ὑδεὶς ὑδέποτε, ἔπεχαρι-
κὸς ἀνὴρ, ἔτι πλαστικὸς, οἷός τις ἐνέμετο
ψευδίστατα, καὶ κίβδηλα, καὶ ἀλλότρια τῷ Διὶ
δυνατέων τὰ εἶδη παραστήσει ἡμῖν. ἢ τίς
ὑποστεινικῶς ἐμάνη δεικνυρὸς, ὥς τε ὁστικ-
μῶναι ἡμῖν ἐργάσασθαι; ὁμολογεῖ ὅς τις,
ὅτι δὲ τὸν ἐν Μίκσαις βίον ἐφελικόν τε αἶμα
καὶ πρῶτον εἶναι, καὶ ἄξιον ἐκάνων.

Κ Ε Φ. λθ.

Περὶ Επιμινώνδου, καὶ Πελοπίδου.

Επιμινώνδου τῷ Θεῷ πολλὰ μὲν ἄλλα
καὶ οἶδα, ἐν δὲ τοῖς καὶ τούτοις ἐλογισθῆναι
Πελοπίδου, μὴ περὶ τὸν ἀπαλλάττειναι τῷ
ἀγῶνι ἡμέρα, πρὶν ἢ φίλον τοῖς ἀρχαίοις π-
ρὶ ἀπορροαίῃσι νεώτερον.

CAP. XXXVII.

De statuis & imaginibus.

Statuas & imagines, quas fictorum nobis ars exhibet, non oscitanter aut obiter spectare soleo. Nam in his etiam ars manualis, iudicium aliquod sapientiamque adhibet. Atque id sic se habere, quum ex multis aliis conici potest, tum ex eo potissimum, quod nemo pictorum seu platarum ausus est unquam Musis filiabus Iouis falsas, adulterinas, atque alienas species assignere: neque quisquam opificum tam est expertus rationis, qui nobis eas armatas effingat. Et illud argumento est, eam vitam, quæ Musis tribuitur, placatam, facilem, dignamque ipsis esse oportere.

CAP. XXXVIII.

De Epaminonda & Pelopida.

Inter alia Epaminondæ pulchre dicta factaque, quæ quidem plurima sunt, etiam hoc numeratur. Dicebat ad Pelopidam, non prius discedere se è foro quotidie, quam novum aliquem amicum ad veteres adiecisset.

C A P. X X X I X.

Quomodo Antalcidæ munus sibi missum, & unguento tinctum reprehenderit.

Persarum rex (dicam enim etiam iucundum vobis aliquid) coronam ex rosis confectam intinxit unguento, misitque Antalcidæ, de pace apud eum legationem obcuncti. At ille, Suscipio quidem, inquit, donum, atque animi promptitudinem laudo: sed rosarum odorem, naturæque fragrantiam, artis adulteratione perdidisti.

C A P. X L.

De Alexandri Pheræorum tyranni crudelitæ.

Alexander Pheræorum tyrannus, maxime truculentus, sævusque esse videbatur. Theodoro vero tragico poëta, cum acti animorum affectu & commiseratione Aëropen agente, lacrymas profudit, surgensque de theatro recessit. Verum purgans & excusans se apud Theodorum, affirmavit se non idcirco abiisse, quod illum aut aspernari, aut contumelia afficere voluisset, sed quod puduisset ipsum histrionis incommodis & affectionibus misericordem videri, suis vero ciuibus & subditis non item.

Κ Ε Φ. λθ'.

Πᾶς ὁ Ἀνταλκίδας ἤλεγξε δῶρον μύρω βα-
 σαμίδιον αὐτῷ πεμφθέν.

Ὁ Περσὸν βασιλεὺς, (βέλομαι γάρ π
 ὑμῖν καὶ παῖδρον εἶπεν,) σέφανον εἰς μύρον
 βάψας, διεπέπλεκτο ὃ ῥόδον ὁ σέφανθ,
 ἐπεμψεν Ἀνταλκίδα πρεσβεύοντι πρὸς ἐπὶ
 νης φέρει αὐτόν. ὁ δ' ἔδεχτο μὲν, ἔφη, τὸ
 δῶρον, καὶ ἐπαινῶ τὴν φιλοφροσύνην, ἀπώ-
 λασας δ' τὴν ὁσμὴν τῷ ῥόδῳ, καὶ τὴν τ' οὐ-
 σεως εὐωδίαν διὰ τὴν ἐκ τῆ τέχνης κίβδη-
 λίαν.

Κ Ε Φ. μ'.

Πεὶ Ἀλεξάνδρου τῷ Φεραίῳν τύραννι
 ὁμώπειτθ.

Ἀλέξανδρθ ὁ Φεραίῳν τύραννθ ὡς τοῖς
 μάλιστα ἐδόξεν ὁμώπειτθ εἶναι. Θεόδωρος
 δ' τῷ τῇ τραγωδίας ποιητῷ ὑποκρινομένῳ τὴν
 Αερίῳ σφόδρα ἠμπαδῶς, ὅτε εἰς δάκρυα
 ἐξέπεσεν, εἶτα ἐξάνεσθ τῷ δαίτη. Ὑπολο-
 γήμενθ δ' ἐλεγε τῷ Θεόδωρῳ, ὅτι κα-
 ταφρονήσας, ὅτε ἀπμάσας αὐτὸν ὥχτο,
 ἀλλ' αἰδέμενθ, εἰ τὰ μὲν ὑποκριτῆ πάθος
 οἶός τε ἦ εἰλέειν, τὰ δὲ τῶν ἑαυτῷ πολιτῶν
 ἔχει.

Κ Ε Φ. μα.

Περὶ Απολλοδώρου μαρίας διὰ τὸν οἶνον.

Ὁπ Απολλόδωρ Θ πληῖστον αὐθράπων πινων οἶνον, ὡς ἀπεκρύπτετο τὸ ἐμπνῆ κακόν, ὡς ἐπαρῶτο πειραμπίχαι τὴν μέθην, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς κακὰ, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶ οἴνου ὑπερβαλέμενος, καὶ ὑπεξαπτόμενος, ἐγένετο φονεωτέρθ, πρὸς τῇ φύσει, τὸ σῶμα ἔχον ἁνδροσμον.

Κ Ε Φ. μβ.

Ξενοκράτης γινώμην.

Ξενοκράτης ὁ Πλάτων Θ ὁπαῖρος ὄλιγ, μηδὲν διαφέρειν, ἢ τὴς πόδας, ἢ τὴς ἐξοδαμὺς ἐς ἀλλοτρίαν οἰκίαν πιδύσαι. ἐν ταύτῃ γὰρ ἀμαρτάνειν, τὸν τε εἰς αὐτὴν μὴ δεῖ χρεῖα βλάποντα, καὶ εἰς αὐτὴν μὴ δεῖ τόπους παριόντα.

Κ Ε Φ. γγ.

Περὶ Πτολεμαίου, καὶ Βερενίκης.

Ὁ μὲ Πτολεμαῖ Θ, φασὶ, καὶ δῆσο ὀπίω-
ροις, καὶ πεπιδίων διατέλει. ἑτά πὶ αὐτῇ
παρεστῶς ἀνεγίνωσκε τὴν κατηγεσμένην τὰ ὀπ-
ματα, καὶ τὰς κατὰ δίκας αὐτῶν ἀποσπύ-
λασθαι, ἵνα ὁπείν Θ παρὰ συμμνήτη τὸς ἀγίους

C A P. XLI.

De Apollodori ex vino insania.

Apollodorus, quum largissime omnium vinum hauriret, non occultabat id vitii, neque celare conabatur ebrietatem, & eius mala; sed incensus & inflammatus à vino, multo truculentior euadebat, præter naturam, corporis etiam inclinationem adiungens.

C A P. XLII.

Xenocratis sententia.

Xenocrates familiaris Platonis dicere solebat, nihil interesse pedes ne an oculos in aliena domo defigeres; Eodem enim modo peccare tam cum qui oculos in loca, qua non conuenit, verteret, quam cum qui quo non licitum est, vestigia inferret.

C A P. XLIII.

De Ptolemao & Berenico.

Ptolemæus, quum ad ressetas sederet, & alea luderet, assistens quidam condemnatorum ipsi nomina recitabat, & crimina in eos collata referebat, ut ille, quinam mortis supplicium commeruisset, decerneret,

DE VARIIS HISTORIIS

Berenice vero vxor eius accepto libello pueri manibus, non permittit vt ad finem vsque legeretur: dicens, non sic obiter aduertendum animum esse, quum de hominis salute quaeritur, sed altius cogitandum, & relinquenda ludicra. Non enim similem esse casum tesserarum, & corporum. His auditis delectatum Ptolemaeum ferunt, neque postea vnquam inter ludendum de capitalibus causis audiuisse.

C A P. XLIV.

Lacedaemonica lex de auaritia.

Lacedaemonius quidam adolescens, quum vilissimo pretio fundum emisset, ad magistratum accersitus est, & multa affectus Ratio vero, quamobrem iudicaretur supplicio dignus, illa fuit: quod quum iuuenis esset, acerrimo lucri studio teneretur. Fuit autem Lacedaemoniorum virile, vt si quod aliud, hoc institutum, non solum aduersus hostem in acie, verum etiam contra auaritiam & argentum pugnare.

C A P. XLV.

De quibusdam claris mulieribus.

Mulieres laude vehimus, ex Gracis Penelope, Alcestin, & Protefilai vxorem. Ex

θανάτου. Βερενίκη δ' ἡ γαμετὴ αὐτῆ λαβύσα
τὸ βιβλίον παρὰ τῷ παιδὶ, εἶτα ἐκ ἑκαστοῦ
διαγινώσκουσα τὸ πᾶν ἐκ ἐπ' ὀφείσεια πάντα
σοφὸν ἔα προσέχοντι τὴν διάνειαν, ἵνα αὐτὴ
δράσῃ ψυχῆς διαλογίζεσθαι, καὶ μὴ πρὸς παι-
διὰν μινόμεν. καὶ γὰρ ὁμοίαν εἶναι τὴν πτω-
σιν τὴν τῆς κύβων, καὶ τὴν τῆς σωματίων. πρὸς
ταῦτα ὁ Πτολεμαῖος ἤδη, καὶ εἰδέποτε κυ-
βόαντες ταῦτα ἵνα τῆς ἀνθρώπου κρίσεως
ἔκκεσθαι.

Κ Ε Φ. μδ'.

Λακωνικὸς νόμος περὶ φιλαργυρίας.

Λακωνικὸν μετράκιον ἐπρίατο χορίον ὑπερ-
δύονον, εἶτα ἐπὶ τὰς ἀρχαίς ἤχθη, καὶ ἐξ η-
μιώδου. τὸ δὲ αἶπον τῇ καταδίκῃς ἐκείνῳ λῶ,
ἐπεὶ νέος ὢν τῷ καρδαίνειν ὁζύτατα ἦεν. λῶ
δὲ Λακωνικῶν ὡς τοῖς μάλιστα ἀνδρικόν
καὶ τῷτο, μὴ πρὸς μόνους πολέμους παρατε-
τάχθαι, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀγύειον.

Κ Ε Φ. με.

Περὶ πίων γυναικῶν ἐπαινὲς ἀξίον.

Τιμηθεῖας τῶν Ἑλλήνων ἐπαινέσθαι, Πίνελό-
φιλον, Ἀλκίτην, καὶ τὴν Πρωτισπλάου, Ρω-

μαίων, Κορινθίαν, καὶ Περσικήν, καὶ Κεσπλίαν.
 ὁδυνάμενον δὲ ἄπῃν καὶ ἄλλας, ἀλλὰ ἔβί-
 λωμαί τ' ἤ Εὐλιώων εἶπῃν ὀλίγας, ἐπιπύ-
 σαι δ' τοῖς τ' Ῥωμαίων ὀνόμασιν, ὥς αὐτοὶ
 μὲν περὶ δοκοῖεν χερσὶν ἐμῶν περὶ δὲ τῶν
 πατρίδων.

Κ Β Φ. μς'.

Περὶ Μαχρήτων περὶ τῆς αἰτίας καὶ τῶν ἑρσιῶν.

Οἱ Μαυρόδωνοι περικυῖντες Μάγνητες Ε-
 φεσίους πολεμῶντες, ἕκαστος τ' ἰσχύει ἴσχυ-
 αὶ περὶ πυραγῶν, θηρατῶν κύνων, καὶ ἀνι-
 στήτων οἰκῶν. ἡνίκα δὲ ἴδωσι συμμίξαι, ἐ-
 ταῦτα οἱ μὲν κύνες περιπιδῶντες ἐπ' αὐτοὺς τὴν
 παρεμβολήν, φοβερεῖται, καὶ ἄγριοι, καὶ ἄ-
 νθρωποι ἀμείλικτοι ὄντες· οἱ δ' οἰκῶντες ὑ-
 πὸ τῶν δεισιπῶν ἡκόντιζον. ἡ δ' αἰτία
 ἐπὶ τῇ θοδυνίᾳ διὰ τοὺς κύνων ἀταξίαν καὶ τὸ
 παρὰ τῶν οἰκῶν δ' ἐφ' ὅσον ἐπερρῆ, εἴτα ὡς
 οὐκ ἐπὶ τῇ αἰτίᾳ αὐτοῖς.

Κ Β Φ. μζ'.

Περὶ Ζάξις ἑλίνης αἰτίας, καὶ Νηφ-
 ορέων Ζαχάρων.

Ζάξις ὁ ἑκαλεῖται ἑλίνης πλεονεκτίας
 Νικόστρατος οὗτος ὁ Ζαχαρίας ἐξ ἑλληνιστῶν

Romanis vero, Corneliam, Porciam & Cestiliam. Possem quidem plures recensere: sed nolo, quum Græcas paucas retulerim, Romanarum nominibus obruere, ne quis arbitretur me mihi metipsum propter patriam blandiri & gratificari.

CAP. XLVI.

De Magnetum acie contra Ephesios.

Magnetes, incolæ Mæandri, quum bellum Ephesiis inferrent, singuli equites comilitonem secum adduxerunt, canem venatorium, & servum iacularem. Quum vero iam in manus & in conspectum ventum esset, proruentes canes aciem hostium terrore & sæuitia, & implacabili impetu perturbabant: Serui vero ante dominos profiliētes, iaculabantur; Atque post canum ferociam, quæ dispulerat ordinem, serui quoque non obscurum hostibus detrimentum inferebant; Tertio demum ipsi hostem aggrediebantur.

CAP. XLVII.

De Zeuxidis imagine Helena & Nicostrato pictore.

Zeuxis Heracleota, quum Helenam pinxisset, Nicostratus pictor stupefactus, ima-

ginem inturbatur, sic ut manifestum est cum picturam admirari. Accedens itaque quidam rogabat. Quid isti contigit ut adeo artem admiraretur? At ille: Non, inquit, id me rogares, si meos oculos haberes. Ego vero idem de oratione dixerim, nisi qui eruditus habeat aures, sicut opifices, oculos artis peritos, minus utcumque artificiosam mirabitur.

CAP. XLVIII.

Quos Alexander suspectos habuerit.

Alexander Ptolemæi dexteritatem habebat suspectam, Arrhij vero turbulentiam, & Pythonis nouarum rerum studium timebat.

CAP. XLIX.

Quare Philippus clarissimorum hominum filios sibi ministrare voluerit.

Philippus, clarissimorum Macedonum liberis assumptis, sui curam ministeriumque ipsis imposuit: non per iniuriam aut contemptum, sed ut patientes eos laborum, & ad ea, quæ fieri opus esset, peragenda promptos atque paratos redderet.

ἔχοντα, καὶ περὶ τὸ χάμμα δῶλθ' ἑλθόντες.
ἤρετο οὖν πρὸς αὐτὸν προσελθὼν, τί δὴ πα-
δὼν ἔτι θαυμάζει πλεονέχων. ὁ δ' ἔφη, ὅτι αὐ-
τὸν ἠρώτησας, εἶπεν, εἰ τις ἐμὸς ὀφθαλ-
μὸς ἐκέκαστο. ἐγὼ δ' αὖ φημι τὸ τοιοῦτον καὶ ἐπὶ
τῶν λόγων, ἀλλ' ἔτι πρὸς ἔχει παιδαγωγὸν
ἄνθρωπον, ὡς περὶ οἱ χειρουργοὶ τεχνικὰ ὀμ-
ματα.

Κ Ε Φ. μή.

Τίνας ὁ Ἀλέξανδρος ὑπέστανεν.

Ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος Πτολεμαίῳ τὸ δεξιὸν
ὕφωρτο, Ἀρρίῳ δ' ἐξέδιδε τὸ ἄτακτον, τὸ γὰρ
μὲν νεωτεροποιὸν Πύθωνα.

Κ Ε Φ. μβ'.

Διὰ τί ὁ Φίλιππος τὸς ὅλως δοκιμωτάτων ἡγε-
τῶν ἐκείνῳ ἐαυτὸν διεσπείαν ἔχεν.

Ὅτι Φίλιππος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ δοκι-
μωτάτων τῶν ἡγετῶν παρελαμβάνων, ἐκείνῳ
ἐαυτὸν διεσπείαν ἔχεν· ἔπειτα, φασὶν, ἐνυ-
βρίζων αὐτοῖς, οὐδὲ διδιδίχαζεν· ἀλλ' ἐπὶ
τῶν ἐναντίων, καρτερικὸς αὐτοῖς ἐκπονῶν,
καὶ ἐποίμους πρὸς τὰ δέοντα πρὸς ἡμᾶς.

φάνων. ὧς δὲ τὴν πρυφῶνται αὐτῶν, ἐν
 τῇ ἐπιπατρίᾳ ραθύμως ἔχοντες, διέλατο,
 φασὶ, πολέμους. Αἰδοῦντο γὰρ ὁμασίῃσι,
 ὅτι τὴν τέξιν ἐκλιπὼν ἐξεστράτευσεν
 διψήσας, ἐν παρῇλθον εἰς πατρίδα. ἢ Ἀρ-
 χιδάμων ἀπέκλεινεν, ὅτι φροσίζοντο αὐτῷ
 ἐν τοῖς ὁπλοῖς συνεχῶν αὐτὸν, ὅτι ὑπε-
 λύσατο. ἤλπισεν γὰρ διὰ τῆς κολακίας, ἐν
 ὑποδουμῇ χαρώσατο τὸν βασιλέα, ἀπὸ ἀνὴρ
 ἡτίων τῷ καρδάνειον.

Eis vero ex ipsis, qui luxui studerent, vel segniter pigreque iussa facerent, his infestissimus fuisse dicitur. Aphtonetum igitur sagris cecidit, quod, quum sitiisset, acie deserta, à via desectens, ad publicum hospitium diuertisset. Archedamum vero morte multavit, quod quum cum perseverare cum armis iussisset, ille depolisset. Existimabat enim se blanditis & assentatione nullo negotio regem sibi placaturum esse, quippe lucro nimium deditus.

TANA.

TANAQVILLI
FABRI
EMENDATIONES
AD MISCELLAM
CLAVDII ÆLIANI
HISTORIAM.
IN LIB. VIII.

PAG. 3. C. I. ὁσίαν πομπῆς.] Gesne-
rus ὁσίαι πομπῆς. ego ὁσίᾳ πομπῇ.

Ib. ἐπὶ τῷ.] Emendabat Gesne-
rus πινῶν. nihil necesse fuit; nam τῶν
προ πινῶν positum est, ut τε & τῷ pro
πινῶ & πινί, Attice scilicet.

Ib. ἐγὼ δὲ τῷ συμβουλευομένῳ μοι &c.]
nullum hīc mendū est, contra quam

X

Gefnero & Scheffero visum fuit; imo nihil planius; ait enim Socrates, *Divina illa vox mihi consilium dat, ego autem porro idem consilium amicis do, qui me consuluerunt.* itaque nec hic mendum est, nec difficultas vlla.

P. 5. ὅ δὲ ἐκ ἐπείδῃ.] Corrigo, ὅς δὲ ἐκ &c. Id est, cum ultra minimo parvisset.

Ib. ἢ μὴν εἰς δέον ἀπάντησεν αὐτῷ ἰσχυρῶς.] Legendum αὐτῷ & iungendum cum τῷ δέον, neque enim aliter loquuntur Græci. Paulo autem superius pro διακόλυσεν, malletm διακόλυν.

Pag. 5. cap. 2. πορεύση.] Lego πρευθῇ. nam πορεύω & πρεύομαι plures diuersam significationem habent.

Ib. ὡς αὐτόν.] Emendare volebat Schefferus πρὸς αὐτόν, miror; nec enim aliter loquuntur Attici. sed alibi animum habebat.

Ib. τέτρω τῷ ἰσπαρχῷ.] Legendum τῷ, & cum ἔργον iungi debet.

P. 6. ἃ δὲ ὁ ἰσπαρχος Πλάτωνος ἐκ τῷ ὄντι μαθητής.] Hic vero se multi turpiter dederunt; tollenda omni-

no illa vox μαθητῆς, & locus Æliani sic vertendus: *Et hæc quidem apud Platonem legas, si tamen dialogus ille, cui Hipparchus nomen est, inter veros Platonis dialogos referri debeat.* Notum enim multos apud Platonem esse dialogos, qui falso ascripti ei fuere.

Pag. 6. cap. III. μαχαίρας.] Addendum μόνης, *solum hæc condemnent, τῶν δ' ἄλλων ἀποφρίζονται.*

Pag. 9. cap. V. Νηλεὺς.] Νηλεὺς.

Ib. εἰς ἀποικίαν τελλόμενος. Notissima historia est, ex qua locum hunc emendavit Schefferus; sic enim legit ... τὴν ἀρχὴν πειράσας εἰς ἀποικίαν τελλόμενος τῇ Νάξῳ δὲ προσωμίδῃ. ipse olim aliter paulo emendaueram, εἰς ἀποικίαν δὲ τελλόμενος τῇ Νάξῳ προσωμίδῃ. hunc locum ut multos alios pessime intellexit Interpres. Sensus enim Æliani fuerat, Neleum migrationis Ionicæ auctorem fuisse, quod ille Medonti tribuit; quamvis etiam in hoc ipso capite legisset, Νηλεὺς δὲ εἰς τὴν Ἰωνίαν ἀφίκετο. Itaque

& doctrinam & iudicium hominis vides. Obiter quoque hic monebo emendandum esse Laertium in vita Thaletis circa hanc ipsam rem qua de agimus.

Ib. ἀρ' ὅν αἱ δώδεκα πόλεις ἐκλήθησαν.] Quid hoc, à quibus *Barbari* duodecim illae urbes nominatae sunt? Imo, ut opinor, ἐκτίθησαν, *constata fuerant*.

Pag. 10. cap. vi. ἀλλ' ἄλλως.] Vossius legit ἀλλ' ἄλλως &c. hoc sensu, ut alios haec carmina sub Orphei nomine proposuisse dicat Aelianus. mihi longe aliter videtur, & cum ἄλλως significet *temere*, interpretari mallem, *Veteres fabulas multa de Orphei temere mentitas, ei tribuendo quae nunquam fuissent*.

Pag. 13. cap. viii. Κόνων.] Ex Plinio emendat Schefferus Κίμων; sed fortasse Plinius ex Aeliano emendari debuit.

Pag. 14. cap. ix. Κεαπίαι.] Iam omnino legendum, non Κεῖποι, & emendari oportuit Diodorum, apud quem pro Ἰων Κεαπίαι legide-

bet, Κεμπύα vel Κεμπύα.

Pag. 17. cap. xi. ἔδν ἐπ θαυμαζο-
μεν.] Lege, θαυμάζωμεν, per ω, Ne
mireretur.

Pag. 18. cap. xii. ἔ γδ ἀληθές] Sen-
sus suadet ut legas, ὅπως ἀληθές. mox
post λιχίνης delendum δὲ, neque
Απομίττε legendum, sed Απομάττε,
quod pueri videre poterant.

Pag. 21. cap. xiv. ἑαυτὸν φέρων μόνον ἔρριψε.] Gesnerus legit μόλις,
(iungebat enim illam vocem cum
φέρων) male; nam legendum, μόνον;
illud autem φέρων est παρέλκων Atti-
cum. Itaque verti debuit, *Ipse solus
& sine omni comitatu, se deiecit in
ponticulo, qui &c.*

Pag. 22. cap. xvi. τυραννίδα.] τυραν-
νίδι, Gesnerus; neque enim dicitur
ἐπιπύθεσθαι π, sed πνι, in significatione
aggreddendi.

Pag. 25. λέγεται γδ αὐτὸν παιδικῶς γ-
νίσθ.] Legendum, vel αὐτῷ vel αὐ-
τῷ, nam Pisistratus, cum, ut aiunt,
pulchellus esset, Solonis concubi-
nus fuerat. itaque vel αὐτῷ vel αὐτῷ,

Cap. xvii. οἰνύκινⓈ.] Bene Schef-
ferus ex Herod. ὁ ἸνύκινⓈ, & ipse
pridem notaueram.

AD LIBRUM IX.

PAG. 29. cap. I. φιληθεὺς ἐν τῷ &c.]
Optime Casaubonus totum hunc
locum sic legit . . . φιληθεὺς ἐν τῷ μέρῳ.
Τύτῳ, φασὶ, καὶ Σιμωνίδης συνεβίωσεν καὶ
ΠίνδαρονⓈ. res ex veteri historia no-
tissima est, & pessime Gesnerus.

Pag. 38. cap. vii. ἀεὶ διεσῆσαι.] Le-
gendum est, ἀεὶ [τὸ αὐτὸ] διεσῆσαι nil
verius.

Ib. cap. viii. συνὼν αὐτῶς ἀκολασ-
τάτⓈ.] Lege ἀκολαστότατα, aduerbia-
li forma, Attice.

Pag. 42. cap. x. εἰ δὲ εἰς τὰ ἄκρα πέγνῃ
Ἄθῳ.] Legendum, εἰ δὲ εἰς τὰ ἄκρα τῆ
Πέρνηςθες. quid velim docti videbunt.
mox pro μακροβιωτέρῃ, legendum,
μακροβιώτερος.

Ib. cap. xi. τὸ δὲ ἐπίγραμμα ἦν αὐτῷ.]

Ergo nouam significationem habet
ἐπίγραμμα.

Pag. 46. cap. xiii. ἐπίεσι.] Schef-
ferus, ἐπίεσι, bene. ita alibi circa
hanc vocem peccatum est.

Pag. 50. cap. xvi. ἐβίω ηἰς.] Lege,
ἀνέβίω, renixit.

Pag. 53. cap. xviii. ὑπερίχονται.]
Gesnerus, ὑπέρχονται, bene.

Pag. 57. cap. xxiv. ῥολῇ γδ.] Lege
ῥολῇ γυν.

Pag. 58. cap. xxv. ἡξίει π αὐτοῦ
πρωτάξαι.] Lege, ἡξίει π αὐτοῦ
πρωτάξαι, id est, π αὐτοῦ πρωτάξαι.

Pag. 65. cap. xxx. καὶ ἐξ ὧν ἐρίεψέ,
ἀπλάστον δίδωκε.] dele ἐξ. & *duplums*
eorum, quae proiecerat, reddidit.

Pag 70 c. xxxviii. ... ὑπέρχ &c.]
Legendum, ἥπερ, id est, ἡ. *quam.*

Pag. 71. cap. xxx. x. ἀλλ' ὅδε.] Schef-
ferus, ἀλλ' ὅδε, bene.

Ib. cap. xl. ἔρημον καὶ μόνον διαδόχον.]
isthaec duo verba, [καὶ μόνον] glossema
sunt.

AD LIBRUM X.

PAG. 82. Cap. vi. περιλιπῶν.] Analogia probat legendum *περ-
λιπῶν*, sed hoc docti olim osten-
derunt.

Ib. cap. vi. ἡ Λάκων.] Optime Sal-
masius, *Λευκωνιεύς*.

Ibidem, ὡς ἔλεγον.] Delenda hęc
duo verba sunt.

Pag. 84. cap. ix. καὶ δὲ ἔσται.] Le-
ge, *δὲ*.

Pag 93. cap. xvii. μηδὲν τῶν οἰκείων
ἐλεύθερον εἶναι.] Lego, *μηδὲ τῶν χρημῶν
ἐλεύθερον* &c. quid enim οἰκείων hoc
loco?

Pag. 94. cap. xviii. καὶ πρῶτον ὑπὸ
νήτῃ.] Legendum omnino, *πρῶτος*.

Ib. ἐποίησαντο.] Leg. *ἐποίησαντο*, pro-
pter verbum *ἡπέλασαν*.

Ibid. ἀπέρξατο.] Gesnerus addit
φασ.

AD LIBRUM XI.

PAG. 102. Ικχέσ.] Alij, & melius,
 Ικχός.

Ib. ὑποῤρευσῶν.] Adde αὐτῷ.

Ib. καὶ τὴν εἰς αὐτὸν τῶν περιχῶν.] Leg.
 καὶ τὴν τῶν αὐτῶ περιχῶν &c. Mox pro
 ἐπιολὴν alii legunt, & recte quidem,
 ὑποιολὴν.

Pag. 107. c. vii. καὶ οἱ ἔπεισι.] Gesne-
 rus, ἐκείπεισι.

Pag. 113. cap. xiii. ὑποδείξαν.] Leg.
 ἀποδείξαι.

AD LIBRUM XII.

PAG. 117. cap. i. ἢ πεισθεῖ.] Alij,
 οἱ. sed & οἱ & ἢ vitiosa sunt.

Pag. 125. cap. i. ὑπέφηνε.] Leg. ἀπέ-
 φηνε, vti Gesnerus; neque aliter Graeci solent.

Eodem cap. ἀκέσασα.] Omnino le-
 gendum ἀκυσσά, quod & Leopardus ante me viderat. pag. 130. ἀπρί-

310 T. AN. FABRI
 ῥῶν [ὅπ] Κύρι [μὴν] ἀνασείσει ὀπλάθει-
 δαι αὐτὴν, διδάξει [ἀδῶν] corrig [ἀμὴ]
 & [γῶν] Aliquanto interuallo mox
 legitur χειζομένων ἀπάντων βασιλῆ τυ-
 πο, legendum τῆτο.

Pag 130 cap 111. καταλαμβατομένη]
 Emendaueram olim pæne puer, κα-
 ταλιμπατομένη, & id sensus postulat;
 sed audio hoc quoque Isaaco Vos-
 sio Viro præstantissimo in mentem
 venisse. bene sit, & illi & mihi quo-
 que, ne &c.

P. 138. cap. viii. βελεύεαι δ.] Le-
 ge δ.

Pag 141. cap. x. ευφορίαν.] Lego,
 ευκυνεαν.

Pag. 154. ἐπαῦθα ῥηθῆναι.] Leg ἀ-
 τᾷθίν τοι ῥηθῆναι &c.

Pag. 158. cap. xxv. εἰ φιλοσόφον.]
 Legendum, καὶ γὰρ αὐτὸ φιλοσόφον, id est
 philosophati essent.

Ib. ἵνα δέ μοι] nil mutandum.

Ib. cap. xxvi. Λαγίχης.] Ita legen-
 dum, non Ελλαγίχης, nam Λαγίχης, est
 λαονίχης.

Pag. 162. οἱ δὲ πεινηζόμενοι.] Ο-

minino legendum, ὡς ἤδη πεθνηζόμε-
νος.

Pag. 164. cap. xxx. πόλις.] Bene
Scheff. πόλις; paulo superius, ἱερὸν,
Gesnerus legit ἱερὸς . . . ἢ τις,

Cap. 31. διὰ παλαιῆς ἰδόντων.] Lege,
διὰ φήμης, & recte feceris.

Pag. 166. cap. xxxiii. Κινίας.] Bene
Schottus, Νικίας, neque enim Ci-
neas medicus fuit.

Pag. 169. cap. xxxv. ὁ μὲν Ἕλληνα, ὁ
δὲ Ἀθηναῖος &c.] Error ridiculus, &
eum pridem pridem videram, ante
Schefferū; quippe non Ἕλληνα legen-
dum sed Ελεώνιος. non dicam plura.

Pag. 170. cap. xxxviii. συνιόντες.]
συνιέντες, Gesnerus.

Ib. cap. xxxviii. ἀγάζεται.] Ridi-
culum, leg. ἀπάγεται.

Pag. 174. cap. xlii. ψάψει.] Lege
ψάψει.

Ib. cap. xlii. Αγαυῆς.] Bene Leo-
pardus, Αυγῆς. & ita Meziriacus.

Ib. Περίαν δὲ &c.] nil mutandum.

P. 177. ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀλόπης Ἀλεξαν-
δρον τὸν Πριάμην.] Hunc locum emen-

dauit , si fida memoria est , Mezi-
riacus ad Ouidium. Post *Ἀλόπης* sta-
tuendum punctum est, & mox scri-
bendum , *Ἀλέξανδρον* [Δι'] &c.

Ibid. cap. XLIII. *Ἀλέγον* Θ.] Lege
Ἀλέγονον.

Pag. 179. cap. XLIV. *Ἐπιπολαί*.] In-
tellige partem illam Syracusarum
quam Epipolas vocabant. mox *ἡ δυ-
πὴ*, legendum prorsus *ἡ αὐτῆς*.

Pag. 181. in fine capitis. *μυστηῖα*.]
Scribe *ἐμυστήρει*.

Ibid. cap. XLV. *παρὰ πειθήσει*.] Scribe,
παρὰ πείσει.

Pag. 182. cap. XLVI. *ὃ χειμερίσας
ὑπέστρεψεν αὐτὸν*.] Errores duo. leg. *ὃ
χειμερίσας ἐπέστρεψεν αὐτὸν* , id est, *ὅ-
τι cum hinnisset, illum aduertit*, ut apud
elegantiores scriptores , *ea res ad-
uertit animum*. Hic vero stuporem
certorum hominum nequeo mirari
fatis.

Ibid. cap. XLVII. *ἐλαύνει*.] Scribe,
ἤλαυνε.

Ibid. *Ἀεισμάχον*.] Schefferus ex
Plutarcho *Ἀρήτην*. bene. mox optime

emendauit, ex eodem scriptore, ὑ-
ταῦθα ἢ μὴν Ἀρήτη, ἢ τῷ Δίωνῳ ἀδελφῇ,
ᾧ ἐξῆκε αὐτὸν, ἢ δὲ Ἀρήτῃ ἐπιτο.

Pag. 186. cap. I. ἀυλώδης.] Scri-
bo, Μελωδὸς, non, vt Scaliger,
αὐλώδης, & miror hoc ei in mentem
non venisse; neq; enim Alcman &c.
satis est indicasse.

Ibid. ἦν ἀδύνατος.] Leg. vt alij ἔκ-
λυ' ἀδύνατος &c. *Il ne parloit pas mal
pour un Lacedemonien.*

Ibid. cap. I I. ἀπίσταλς.] Mallem
ἐπίσταλς.

Pag. 189. cap. I I I. καὶ γὰρ ἐκείνους.]
Quinam illi ἐκείνοι, nam viros non
nominauit. itaque pro ἐκείνους τὸς
ἀλίσκομένους, restituendum, ἐκείνων ἐ-
ξῆς ἀλίσκομένους &c. *eorum enim
forma captos amatores &c. mox pro
ὑπὸ πειθεσῶν, Gesnerus ὑπὸς ἑαυτῶ πει-
θεσῶν.*

Pag. 190. cap. LIII. in extremo fi-
ne. καὶ λαβῶν τὰ διηισάωντων.] Adde
omnino, ἀλλ' ὑπὸ λαβῶν, quæ verba
è textu Æliani exciderunt.

Ib. cap. LIV. καὶ πρὸς ἴσους.] Rutger-

sius, *οὐδὲ ἦσαν*, & *verum puto.*

Pag. 194. cap. LVII. *καὶ τὰ ὀρμήματα ἔχει.*] Feliciter & ingeniose Illustris Rutgerius, *καὶ τὰυτὰ μυκήματα ἔχει*. nil melius, si quid sapio.

Ibid. *μάλιστ' ὃν &c.*] Locus mutilus est, nil certius; & alij viderunt. Facile supplere possim, sed & me piget scribere, & quis verba ipsa Æliani reperire possit? hoc dicam tantum, Inversas figuras in speculis Corinthiacis apparere; Id vero est quod monitum oportuit. Sed abeo.

Pag. 198. cap. LVI. *Παυσανίας δὲ οὐκ* &c.] Hæc ab Æliano non sunt, sed ab aliquo studioso, qui hanc *περὶ ἀλλὰ* ad oram Codicis addiderat.

Pag. 205. cap. LXIV. *ἔξαχάλυψε.*] Longe optime Freinshemius, *ἔχκαλεψε*, furatus est, subduxit.

Ib. *μάχι καρτερὰ πᾶν σφόδρα.*] Duo isthæc postrema verba delenda sunt, quippe glossemata sunt *τῷ*, ΚΑΡΤΕΡΑ.

Ib. *εἰδὼλε τῷ ἐν Τροίᾳ.*] Legendum, *τῷ ἐν Τροίᾳ.*

AD LIBRUM XIII.

PAG. 209. cap. I. καὶ οἱ ἐξ ἀρχῆς.]
Gefnerus, οἱ καὶ.

Ibid. καὶ αὐτὰ ἔχουσι.] Leg. καὶ αὐτὰ
&c.

Eodem cap. ἢν δ' αὖτε φρονιμίαν.] Leg.
φρονιμίαν.

Ibid. ἀλλ' ἦδη.] Leg. ἀλλὰ δὴ.

Ibid. θηρίων.] Gesn. θηρίων.

Ibid. καὶ δὲ, ἢ.] Dele ἢ. Idem.

Ibid. καὶ οἱ ποτε καὶ.] Idem legit
ἐκον pro καὶ.

Ibid. καὶ ἀνθρώπων.] ὅχλῳ, aut κόμῳ.

Idem. lego αὐτῇ, id est, vociferatio-
ne. Vox poetica huic rei apta.

Pag. 217. ἔτι δ' ἰδὲν.] Lege ἔτι.

Pag. 221. ἐκ ἑστὶν ἀμνησίων.] Lege ἐκ
ἑστῶν.

Pag. 225. cap. vi. Κεραυνίαν.] Le-
gitio ex Plinio est κεραυνία.

Pag. 226. cap. ix. Λαμία γένος.] De-
lendus est titulus, est enim perpe-
tua series.

Ibid. cap. x. Λεισαυγέτην.] Scheff. ex

Plutarcho *Λεισομάχην*, & certum est.

Pag. 229. cap. xii. *Ποικιλία*.] Porticus illa *braccatis illita Medis*, dicebatur *Ποικίλη*, & ita Gesnerus legendum viderat.

Pag. 230. *ὑπερχαίαν*.] Leg. *ἵππεχαίαν*, phrasis Attica, quam & Latini Comici vsurparunt.

Ibid. cap. xiv. *κυκλοπία*.] Solacismus fuerit, nī legas, τὰ *σεὶ κυκλοπία* &c.

Pag. 234. cap. xvi. *ἔτι τὴν τῆθλην*.] Lege *ὑθάληαν*.

Pag. 245 cap. xxviii. *καὶ ταύτη ἴσους*.] Leg. *καὶ ὅταν*. mox post *παιδῆμα*, tollendum est punctum.

Pag. 246. cap. xxxi. *Καρχηδονίθ*.] Scribendum *χαλκηδονίθ*, quod & Scheffero observatum.

Pag. 249. cap. xxxiii. *Πέδωπιν φασ* &c.] Transpone & lege *Αργυπίον λόγῳ*.

Pag. 253. cap. xxxv. *κνήμασι*.] Leg. *δήγμασι*.

Ib. cap. xxxii. *καὶ δίδωμι*.] Addendum *ἐμὲ*.

Pag. 257. cap. xxxix. Εφιάλτης, στρα-
τηγὸν ὀνειδίσουσι αὐτὸν πινά πινίαν.] Ri-
dicule. scripserat Ælianus, εφιάλτης
ὁ στρατηγὸς, ὀνειδίσουσι αὐτὸν πινά πινίαν.
res plana est, & de qua haud
addubites.

Ibid cap. xl. αἰτεῖται αὐτὸν τὴν βακ-
τηρίαν.] Primum scribe, αἰτεῖται, in-
tentavit, non autem extendit. dein
post βακτηρίαν repetendum fuit ὁ Ευ-
ρυβιάδης.

Pag. 159. cap. xlii. αἰς ὑπολαβὴν
τὴν βόιωταρχίαν.] Lege, καταλαβὴν,
aliud enim est *retinere*, aliud *ex-
cipere*, vel *recipere*.

Pag. 261. c. eodem οἰκῆσαι.] Hunc
locum, qui manifeste corruptus est,
facile fuit emendare ex Plutarcho,
quod fecit Gesnerus sic. οἰκίσαι δὲ ...
ὑπὸ Σπαρτιάταις ἔσαν. & pro συντάξαι
δὲ legerem συντάξαι [π] ἢ &c.

Ib. c. xliii. τὴν Τύχην αἰτίαν εἶναι.]
Lege, πάντων αἰτίαν εἶναι.

Pag. 265. cap. xlvι ἢ τοὺς μὲν ... εἰ
δὲ.] Scribe, εἰ μὲν, εἰ δὲ.

AD LIBRUM XIX.

PAG. 266. cap. I. ἡ ἀεὶ ὄντα.] Le-
ge, καὶ.

Pag. 274. cap. VII. ἐν τῇς ἐκκλησίαις.]
Ex historia quæ apud Athenæum,
est leg. ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ut notavit
Scheffotus; addo amplius, si nū-
apud Athenæum legeretur quod ad
hanc rem faceret, facile tamen
fuisse hoc mendum purgare propter
verbum ἐκκλησίᾳ; aliqui enim di-
xisset ἀπὸ τῶν.

Ibid. οὐσίμω.] Gesnerus, οὐ-
μωσι. bene.

Pag. 277. cap. X. πρὶ τῇ συνελευσίᾳ.]
Legendum, πρὸς, id est, per tempus
imperij sui.

Pag. 278. cap. XI. ἀσχετίαν.]
Gesn. ἀσχετίαν. & verum est.

Pag. 281. cap. XV. ἀκρίβεια.] Error
manifestus, quid autem scripsit
lianus non video. sed tamen cum
de pretio & pacto agatur, debuit
dicere ὁμολογήσας πρὸς πᾶσι. satis est

monuisse. Initio autem capitis pro
 διαρίτα lego διαριτά.

Pag. 282. eodem cap. εἰ γὰρ περὶ αὐ-
 τῆς.] Gesn. ex sensu, ἑαυτῇ τῆς πόλεως.

Pag. 294. cap. xxv. πάντας ἐκβάλλ-
 εον τὰς ἐκκλήσεις.] Leg. πάντας, σπινθήρο,
 necessarios.

Ibid. cap. xxvi. περιπαρὰς αὐτὰ.]
 Gesnerus, ἀπὸ.

Ib. cap. xxvii. φθέγγεσσι.] Corri-
 gendum, φθάνουσι..

Pag. 298. cap. xxix. τῶν ἐν φρονί-
 των.] Leg. τῶν ἐν δ' φρονίτων.

Pag. 301. cap. xxxiii. ἐκᾶθεν.]
 Nil erat necesse legere ἐκᾶθεν, quod
 facit Gesnerus, nam & apud He-
 rodianum ἐκᾶθεν pro ἰλλοο occurrit,
 & apud alios, ut αἰκᾶθεν pro οἰκᾶι.

Pag. 162. c. xxxv. ἀξένη.] Scheff.
 ἀξένη. turpe & miserabile; nollem
 factum si memor fuisset Plauti, nun-
 quam aliquid tale scripssisset. atqui
 Plautus Græca vertebat, dolare, do-
 lotami, &c.

Pag. 405. cap. xxxvi. Ἐπελίκιον.]
 Scheff. Σίβην, ego Ἐπελίκιον τέλλων.

[Pag. 306. ἐστὶ γὰρ τοῦ χειρουργίας σφόν
 ρόν καὶ ἐν τύποις.] Lege, τῆς χειρουργίας
 σφόν &c.

Ib. cap. xxviii. τῆς ἀγορᾶς ἡμέρα.]
 Dele isthuc ἡμέρα.

[Pag. 313. cap. xliii. καὶ ἔπ, φέ-
 σαισα, &c.] Optime Rutgerfius, καὶ
 ἴδω, οἷος... ἀποσείχοντα &c. perinter-
 rogationem. an non oportuit te attento
 animo &c.

Ibid. cap. eod. διαγνωθῆναι τὸ πῦρ.]
 Legendum, διακαυθῆναι. prorsus legi-
 male Gesnerus, ἀνταυθῆναι.

Ibid. cap. xlii. ἐπὶ τὸ χεῖρον.]
 Fundum emit, imo χεῖριον porcellum.

[Pag. 314. c. xlv. Κεσιλίαν.] Schef-
 fer. ex coniectura, Οὐσιλίαν. Ego
 autem, Σεξιλίαν.

Ibid. cap. xlv. ὡς αὖ μὴ μὲ πρὶ
 δοκοῖν.] Ælianus, meo quidem iudi-
 cio, scripserat, ὡς αὖ μὴ πρὶ δοκοῖν
 &c. sic enim multo, multo inquam
 elegantius foret.

Ib. cap. xlvi. ἐνέγῃ] Leg. ἐπαγγῆ
 & ita in Codice Vukiej esse debuit
 vertit enim, non obscurum.

Pag. 317. cap. XLVII. ἰγὼ δ' αὖ
φαίνω τῆς.] Lege, τ' αὐτὸ.

Pag. 318. in fine capitis, ἥλπισ
γ' διὰ τῆς &c.] Hæc postrema verba
ab inepto lectore addita sunt.

FINIS.

EXTRAIT D K

Privilege du Roy.

PAR Grace & Privilege du Roy, donné à Fontainebleau le vingtième Juillet mil six cens soixante & six. Signé, Par le Roy en son Conseil, BEGVIN. Il est permis à JEAN LESNIER, Marchand Libraire à Saumur, d'imprimer ou faire imprimer, vendre & debiter vn Liure intitulé *Æliani Varia historia Græco-Latina ex emendatione* T. FABRI, Pendant le temps & espace de dix années, à compter du iour que ledit Liure sera acheué d'imprimer pour la premiere fois. Et deffenses sont faites à toutes personnes de quelque qualité & condition qu'elles soient, de changer, extraire, contrefaire, ni alterer, tirer aucune chose, ni d'emprunter le titre dudit Liure, sans le consentement dudit LESNIER, à peine de six mil liures d'amende, confiscation de tous les exemplaires contrefaits, & de tous despens, & interests; Ainsi qu'il est porté plus au long par ledit Privilege.

*Registré sur le livre de la Communauté des
Marchands Libraires de Paris, suivant l'Ar-
rest du Parlement en date du 8. Avril 1653.
Fait à Paris le 6. Aoust 1666. Signé P I G I T.
Syndic.*

*Achevé d'imprimer le 15. Novembre
1667.*

Les Exemplaires ont esté fournis.

123456789
2

